

Альтернативна **Е**волюція

Всесвіт Олеся Бердника

ТВОРИ, ЩО UVІЙДУТЬ ДО СЕРІЇ

Поза часом і простором
Людина без серця
Привид іде по Землі
Шляхи титанів
Стріла Часу
Серце Всесвіту
Катастрофа
Марсіанські «зайці»
Подорож в Антисвіт
Сини Світовида
Діти Безмежжя
Дві безодні
Хор елементів
Вогняний вершник
Подвиг Вайвасвати
Чаша Амріти
Дике поле
Сузір'я Зелених Риб
Покривало Ізиди
Окоцвіт
Остання ніч
Зоряний Корсар
Лабіринт Мінотавра

АЛЬТЕРНАТИВНА ЕВОЛЮЦІЯ СЛОВНИК РА

Тартар
Вогнесміх

ПАДІННЯ ЛЮЦИФЕРА

ПОРА ЗВЕСТИ БЛАКИТНИЙ ХРАМ!..

Жива вода

Серце Матіоли та інші легенди
Пітьма вогнища не розпалює...

ЦЕ ВОГНЯНЕ СЛОВО — СВОБОДА

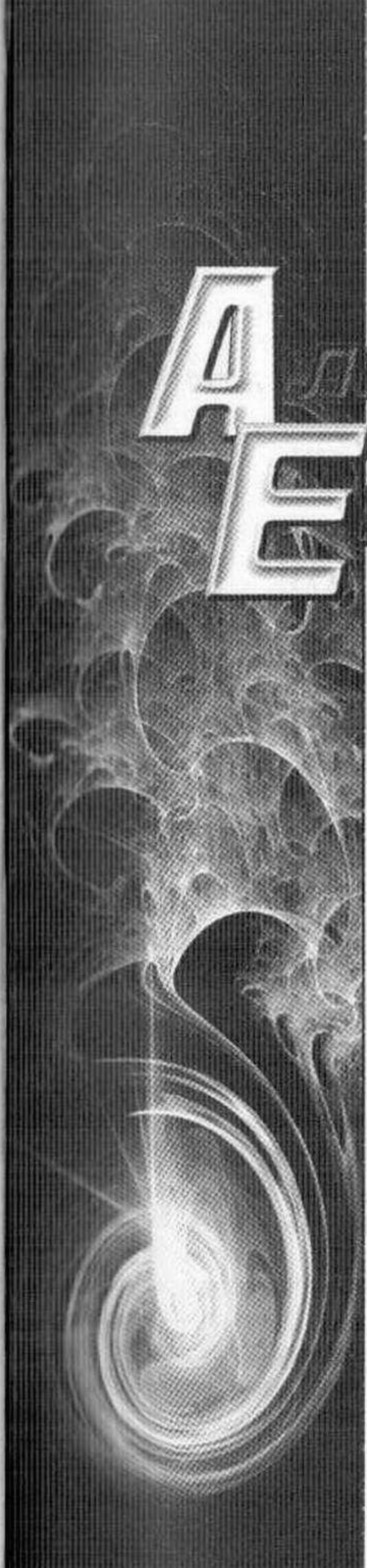
АСТЕРОЇД СВОБОДИ

Камертон Дажбога

ТАЙНА ХРИСТА

ПІСНЯ НАДЗЕМНА

АЛЬТЕРНАТИВНА ЕВОЛЮЦІЯ

ББК 84.4УКР6
Б 48

Бердник, Олесь.
Б 48 АЛЬТЕРНАТИВНА ЕВОЛЮЦІЯ. — К.: Тріада-А: 2007. — 576 с.:
портр. — (Всесвіт Олеся Бердника).

ISBN 966-8290-13-5

Для чого людина приходить у цей світ?

У чому критерій її Буття?

Яка стежка суджена нашій планеті у III тисячолітті?

Олесь Бердник намагається відповісти на ці запитання у творах, які увійшли до цієї збірки. Автор стверджує: «Альтернативна Еволюція» — ось шлях у майбутнє. Людина покликана засівати поле Буття квітами Любові й Радості. Але зараз над світом гримить поєдинок Світла й Мороку, краси і потворності, — і доля світу залежить від кожного з нас.

ББК 84.4УКР6

Упорядник та редактор Громиця Бердник

ISBN 966-8290-13-5

© Бердник О., 2007
© Тріада-А, 2007

*Зоряним Братам,
грядущій Громаді Свободи,
вільним духам Всесвіту
з любов'ю — Автор.*

ЗАПОВІТ ЛЮДЯМ ЗЕМЛІ

Люди Землі!

Я народився серед вас, навчався у ваших школах, мислив вашими словами, ідеями, дихав повітрям вашої планети. Я став сином людським. Довго, дуже довго я намагався збагнути ваші ідеали, ваші прагнення, щоб віднайти прийнятний для людства шлях до вселенської спів'єдності. І ось — замикається коло, що вичерпало доцільність подальшого терпіння, бо милосердя Любові, хоч і невичерпне, проте тримається на вищій доцільності. Нині час терпіння Любові для Землі завершується. Планета зобов'язана дати плід.

Минули напружені тисячоліття еволюції. Ви отримали від Космосу неоціненні скарби духу й розуму: вчення Свободи, полум'я Мужності, ідеал Героїзму. Посланців Великої Матері ви зробили своїми богами, своїми ідолами, створивши для них храми, музеї, мавзолеї. Але як ви скористалися тими дарунками для осмислення свого життя, як преобразили вищими ідеалами суспільство, людську душу, тіло, дії, слово і мисль?

Ви маєте космічну енергетику, але безсилі перед ілюзорною рукою смерті.

Ви маєте релігії Любові, але їхнім ім'ям благословляєте вбивство і ненависть.

Ви створили вчення Братерства, але ідеями того вчення розрубали єдине тіло Людства на ворожі частки.

Ви розірвали гравітацію планети, але вихід ваших кораблів у міжпланетний простір не звільнив вас від павутини мізерних побутових прагнень. Космічна Ера стала для вас лише ареною нового змагання за марнолюбні земні цілі, вона лише розширила хворобу вашого духу в зоряний простір, ставши загрозою для далеких світів.

Ви оволоділи термінологією Синів Світла, декларуючи ідеали Нового Світу, але старанно оберігаєте в словах, думках та діях закони Мороку. Жодне суспільство Землі не проголосило священність та недоторканність Життя як неповторного Вияву Світоносної Першосуті.

Ви шукаєте панацеї від хвороб, але спокійно під захистом псевдозаконів нищите у в'язницях, концентраційних таборах та лікарнях мільйони людей. Ви ведете нескінченні війни, які ще жодного разу не утвердили людяного результату — перемогою завжди користувалися найпідліші представники роду людського.

Ви створили безліч технічних пристроїв, скориставшись генієм учених та інженерів, але ні на йоту не підняли морально-етичний рівень сучасних поколінь: наказ деспота або парламенту легко знімає з людини обов'язок бути милосердною істотою. Досвід останнього сторіччя яскраво свідчить про повну деградацію мешканців планети Земля.

Всі ці страшні втрати ще можна було б виправдати прагненням до великої мети. У вас такої мети нема.

Ідея Співстраждання, проголошена безліччю подвижників, перетворилася на свою протилежність: вона годує Дракона Ненависті і Зла енергією Любові й Добра. Так болісні зусилля Синів Світла вивести людство з рабства були використані для ще ганебнішого ув'язнення Духу.

Ідею Духу ви зробили культом торгівлі з Богом.

Ідею Свободи перетворили в наріжний камінь тиранії.

Ідею Любові затьмарили хмарами ненависті і сексуальної насолоди.

Ідею Пізнання зробили рабою утилітарної технології.

Ви абсолютизували смерть. Ви розрубали в психіці поколінь нитку безперервності життя, а отже відчужили власну планету від Єдиного Організму Космосу. Ваш світ став гангреною, раковою пухлиною, що поглинає вогняну енергію Прасубстанції і навзамін

не творить нічого, крім психообразів мерзоти і ненависті. Ноосфера Землі — це вампір Космосу.

Ви ввійшли в **протистояння космічній Волі Єдності**, а отже повністю знехтували **Космічне Право**.

Ресурси планети — золотий талант Сонця — вичерпуються, нових ви не отримаєте. Доля Землі визначається свободою волі людства. Баланс світлих і темних надбань неминуче схиляється в бік мороку. Земля розірвала еволюційний ланцюг, вибравши шлях самознищення. Але ще є можливість — остання можливість!

Зоряне Братерство простягає руку рятунку: хто почує, хто збагне — той увійде у Нове Буття.

Прийдіть, мужні, безстрашні, захоплені, закохані! Прийдіть, знедолені, шукачі небувалого, відкинуті, забуті, втомлені безглуздістю рутинного життя! Прийдіть, мрійники і повстанці!

Створимо незламне Кільце Зоряного Братерства у незмірності наших сердець! Сійте чисті зерна Нового Світу у поле душі, а не в лабіринти соціальних структур.

Збирайтеся в політ. Наш вирій — понад хаосом цього світу. Кличте вільних від мізерії повсякдення, кличте їх не в пастки соціальних, політичних чи релігійних формул, — кличте їх у Нескінченність Неба Свободи, яке нам відкриває Велика Мати Світу.

Знаю — страшно, незвично, незбагненно. Ворог навчив думати по-земному, говорити по-земному. Треба стати над собою, спопелити нікчемну земну логіку вогнем прагнення до Абсолютної Свободи.

Ви боїтеся смерті? Її нема. То вигадка жерців та позитивістів. І релігії, й заперечення релігій породжені марою смерті. Я кажу вам: розрубайте в психіці, у свідомості мару, покривало древнього Дракона — Смерть. Ви вічні, невмирущі, безперервні, — лише забули про це у далеких мандрах серед мороку.

Пора повернутися до Батьківської Хати. Чуєте, Браття?

Ви вже не діти, Люди Землі! Якщо й тепер ви відкинете ідею Зоряного Братерства, вся вага історичної карми бумерангом обрушиться на планету. Ви боялися Страшного Суду, який має прийти з «неба»? Той Суд у вашому серці. Вибирайте!

Мати Світу відкриває браму до Нової Світлиці, але туди не увійде земна мерзота. Хто побачить ту браму, хто піде на останній

Поклик Любові — той від Світла. Хто відвернеться — залишиться в одвічному мороці.

Що ще може зробити для вас Любов, Люди Землі?

Так просто. Так просто зробити вибір, доки ще світить сонце, доки Серце Великої Матері відкрите.

Зоряне Братерство об'єднує душі в Блакитний Легіон Свободи. Де ви, Брати?! Озовіться!!!

Олесь Бердник
1973 р.

Альтернативна **Е**волюція

Есе

СУМА ЛЮБОВІ

Мандрівники Духу йдуть, летять, прагнуть по Дорогах Всесвіту. Їх стрічають Друзі й Вороги, ті, що люблять, і ті, що ненавидять. Тисячі закликів звучать. Куди? Для чого?

Хто допоможе зрозуміти — де Оаза Радості, а де пастка Змія?

Релігія, окультизм, містика, наука, теїзм, атеїзм... Усі прагнуть оволодіти головним Скарбом Буття — живим Серцем Мислячих Істот. Саме тут — **головна битва мільйоноліть і суть Містерії віків.**

Друже мій!

Хто ти — не знаю. Який ти — не відаю.

Може, ти юна дівчинка, котра очікує свого небесного принца? Чи мати багатьох дітей? Захоплений студент, який схиляється над старовинними манускриптами, розшукуючи там сліди вічнодіючого Духа? А може, виснажений сумнівами учений? Чи ти дух незримого світу і лише готуєшся до тяжких земних стежок?

Хто б ти не був, де б ти не був, який би ти не був, — вітаю тебе! Коли б ти не жив — у минулому, сучасному, в прийдешньому (бо для Вічності все в спільноті), — я люблю тебе! І шлю тобі своє серце, відкрите всім світам та епохам.

Що хочу сказати? Адже так багато вже сказано. Океан ідей. Потоки слів. Гори книг. Тисячі кілометрів кіноплівок. Що додам до цього?

Щире слово.

Були вже суми теології. Суми технології. Суми інтелектуальних догм. Я не стану їх повторювати.

Шлю тобі не наукове дослідження, не хитромудрий сюжет, не законодавчу доктрину.

Співаю Пісню Серця. Даю **СУМУ ЛЮБОВІ.**

Ти не запитаєш, яка в цьому потреба та необхідність. Ти бачиш, що світ здригається в передсмертній агонії. Бути йому чи не бути — залежить від нас, бо це наш світ, створений нашим духом і волею...

Друже мій!

Одного разу в моє серце ввійшов Біль Світу. І став моїм болем. І я вже не міг позбутися його — ані вдень, ані вночі.

Я усвідомив: злочинно заперечувати цей біль, ігнорувати або забувати. Я збагнув: **його взагалі не повинно бути!** Все живе (а живе — все!) палко жадає буття без болю, без страждання, без трагедії. Біль — то розпечений шворінь, всаджений невідомим катом у Нерв Світу.

Страждає все: мати, яка народжує дитя, пташка, що кладе яйце, зерно, котре заперечує себе, щоб стати паростком, клітина, що віддає власне буття для існування багатоклітинного організму; волає про справедливість оленятко, спливаючи кров'ю в пащі лева, благають від неба рятунку вівці й корови на наших бойнях, де готується для гурманів субстрат буття із страждання й крові, мучиться трудівник для блага абстрактного ідола — держави, карається сонце, що зігріває планети з їхнім безглуздом життям, корчиться в апокаліптичному трепеті світовий простір, засіяний ранами зірок та галактик, що прагнуть в нікуди...

О, ми знаємо з тобою, друже мій, що вчені міщани та жерці — холопи грізного небесного деспота знайдуть у своїх катехізисах чи монографіях археологічні докази необхідності страждання, його корисності, цінності, його неминучості. Вони притягнуть для ствердження «істини» священні книги, свідоцтва авторитетів, хитро-сплетіння діалектики. Проте що нам до цього? Що нам базікання учених або жерців світових релігій, які твердять, буцімто вони знайшли істину, але якщо їхня духовна чи інтелектуальна деспотія не принесла людству Радості й Любові?!

Єдине, що варто шукати, в ім'я чого варто змагатися й помирати, — це РАДІСТЬ! Або ЛЮБОВ, бо це одне й те ж! А якщо істина — не Любов, то нам не потрібна істина. Проте відкинемо слова, рушимо до суті!

Я збагнув: у корені цього Світу відсутня Любов і Радість. **Бо те, що породжене Любов'ю, не може й не повинне страждати!**

Хто стверджує, що Світло може проявитися лише на тлі Пітьми, що Радість неможлива без Страждання, той перебуває на первісному рівні мислення, котре ґрунтується на біполярному, чорно-білому розмежуванні Світу, той ще не проник у багатомірність Світобудови, в її веселкову полілектику, в її глибинну Свободу.

Всі «закони» детермінізму та необхідності, які вивчаються нами, — всього лиш покривало для бездуховних сліпців, полонених ілюзією механічного Космосу. Але облишимо теорію.

Необхідно знайти рішення, що лежить **в корені цього світу:** Злочин і Зрада — чи Випадок, який сотворив наш Всесвіт у неосязній космічній Лотереї? Випадок відпадає, бо Світ надто постійний у своїй неухильній і нескінченній жорстокості. Воістину практично всі інформаційні шляхи Ойкумени, всі русла Софії-Мудрості узурповані хижакими мороку. Тож сподіватися на чудоподібне зникнення Світу Муки — пусте заняття.

Необхідні шляхи нові, небували, парадоксальні. **Потрібна радісна Альтернатива, Альтернатива Волі, Альтернатива руйнування Космічної В'язниці.** Ось чому я вирішив прийняти до своєї душі цей вічний біль і збагнути Світ, тобто — збагнути с е б е!

І що ж я узрів, приклавши до Світу мірило Любові, мірило дитячого серця?

ЛАБІРИНТ МІНОТАВРА — ось справжня назва нашого світу.

Елліни залишили мудрий і глибокий міф, який відображає страшну реальність. Звіролюдина, котра знаходиться в кожній клітинці життя, невпинно вимагає страхітливої данини — енергії Світла, Духу, перепрацьованого в процесі еволюції в тріпотливу тканину життя. Всі їдять всіх, щоб ж и т и!

Але навіщо? Який сенс у цьому потворному взаємопожиранні?

Ця реальність катівського Лабіринту давно жахала духовних мандрівників. Вони шукали виходу з вселенського черева у Світ Радості, тому що передчували його в своєму серці. Чулися могутні заклики до Звільнення впродовж тисячоліть. І люди прагнули услід покликам, але... ще темнішою ставала ніч, ще густішим — туман ілюзій, ще шаленіше гарчав Мінотавр, ще вище мурувалися стіни Лабіринту.

Вселенський крематорій працює на повну потужність. У топці космічного Молоха горять тіла, метали, душі, ідеї, держави, нації, племена, планети, зірки. Так звана еволюція, а з нею й цивілізація — то лише шлаки страхітливого палахкотіння Матерії у багатті Часу й Простору. Містики й окультисти, віруючі та аскети мріють про Еру Преображення, де страждання й пошуки відшкодуються осягненням Істини й Царства Любові. Даремні й марні ці очікування! Вони — той комплекс ідей, що дозволяє утримувати в Лабіринті страждаючі душі людей.

Прагматична наука і скептичні філософи відкинули потойбіччя, містику, аскетизм і захопилися земною метою. Так, вони створили безліч практичних цілей. Але яких? Куди їхня мета веде?

Соціальні концепції оновлення людського життя на практиці показали всю марність побудови гармонійного світу в ілюзорній сфері тління й відносності. Ці концепції просто замінили потойбічну релігію поцейбічною, сформувавши ієрархію уже повністю земних божків-ідолів.

Чому люди уміють мужньо захищати себе, своїх близьких, друзів, рідну країну, чому вони можуть рятувати лахміття з пожежі, — і вони ж покірно й байдуже ждуть загибелі всього суцього?

Дивовижний та грізний парадокс. Він мусить бути з'ясований. Тому що якщо справа й далі піде так, то Планета й Людство приречені. Ні контроль над кількістю населення, ні праця вчених над створенням синтетичної їжі, ні перспективи переселення в інші світи зоряного Космосу, ні мрії про опанування термоядерної, анігіляційної чи іншої енергії, ні проекти збереження Біосфери й захисту вимираючих видів флори й фауни — ніщо не в силі вирішити головної проблеми: проблеми Єдності Життя, а з нею й проблеми Єдності Сфери Розуму. Досягнення найдивовижніших результатів в тій чи іншій окремій галузі науки, творчості, народного господарства чи соціології можуть навіть прискорити руйнацію Життя, якщо вони переслідують інтереси частини, а не Цілості.

Але хто і де на Землі думає й творить в ім'я Цілості? Ми бачимо лише її словесні уламки, що носять назви «Бог», «Людство», «Космос», «Мир», «Істина» і т. д. Але реальні дії здійснюються лише заради ілюзорних частин, тимчасових псевдореальностей, що зникають у хвилях Хроносу. Історія тисячократно продемонструвала людям, що всі їхні труди, війни, створення імперій, повстання, походи, ідеологічні протистояння — даремні, що вони завжди лишаються духовно оголеними перед оком Вічності й повинні знову й знову братися до безглуздої Сізіфової праці, піднімаючи на гору камінь абсурдного буття.

Де причини вражаючої інерції? Втома душі? Сон Розуму? Чи гіпноз невідомого Ворога, зацікавленого в знищенні Життя?

Необхідно **знайти отруйний вірус і знищити його**, щоб повернути Буття до Радості. Заради цієї мети можна віддати **все**, тому що ми здобуваємо **все** — і навіть більше.

Рецепт рятунку єдиний — **пробудження**. Повернення до Першожиття, котре вічне, незнищенне і світоносне. Пробуджений погляд по-дитячому бачить те, що тяжко побачити мудрецам, зануреним у вивчення дискретностей. Він може побачити й шляхи виходу зі Світового Лабіринту.

Відверте Слово Співчуття має звучати безперервно. Чи зможе воно втілитися в життя, — залежить від глибини сну людей, закоханих у своє хворе ілюзорне буття.

У цей час останніх можливостей, коли кожне відкрите зусилля може бути рятівним, ми мовчання вважаємо злочином — якщо серце вимагає термінової дії для пробудження душ, здатних до Єднання. Тільки спільно можна утвердити **шлях збереження свідомості й розуму** серед вселенського хаосу, а отже — шлях до рятунку Психосфери, що сформована в Океані Всесвіту тяжкою віковічною Еволюцією Духу.

Чи вірить автор цих рядків в успіх?

Безумовно! Космічний переворот Свідомості здійсниться. Бажано, щоби це **Дійство** відбулося з мінімальними руйнуваннями, без «архангельських труб», без кривавої вакханалії революцій і контрреволюцій.

Учитель Серця в «Пісні Надземній» говорить: «Нитка щастя може бути зіткана. Тому ще раз звернемося до Серця Народного».

Істинно, лише Серце Народне без лукавих мудрувань може зрозуміти велич і незвичайність грядущого **народження людини від Духу — вогняного Народження**.

Окультизм і містика, релігія і марновірні течії зучили думати, що народження згори, заповідане Христом, — це щось трансцендентне й надприродне. «Пісня Наземна» ж говорить: «Без містики, але як Соратники Матері Світу, пройдемо в нову Країну завзято, радісно й стрімко. І хай ніщо не зіб'є вашого ритму».

До Нового Народження покликані всі — вчені й хлібороби, будівники та інженери, шукачі тонких технологій та романтики зоряних доріг, поети й барди, художники й зодчі, керівники народів і всі, хто прагне Нового Світу.

Нове Небо й Нова Земля суджені. Ця віра зігрівала мільйони сердець подвижників у всі віки тяжких духовних пошуків. Де основа такого переконання?

У надії на підтримку Духа Цілості, що незламний при будь-яких падіннях окремих людей, народів та цивілізацій...

Слово
перше

МІРАЖІ БУТТЯ

Найбільша біда сучасності — брехливість або відносна правдивість інформаційних каналів: періодики, книг, радіо й телевізії, шкіл, кіно, традицій, історичних та релігійних переказів. Лише окремі мислителі здатні усвідомити фальш суспільного буття, і мало хто має мужність заявити про це.

Свідомість людства засмічена лавиною жупелів та штампів. Більшість людей мислить газетними заголовками, фразами з популярних пісень, дотепними анекдотами. Тому необхідно оголити проблему, як би не було боляче. Без болю не відкинути тисячолітню кору сплячки й невігластва.

Отже, проблема катастрофи. Під загрозою не окремих островів чи континент, не система чи ідеологія, навіть не цивілізація. Під загрозою повного зникнення зі скрижалей Буття — саме Життя, а з ним — **і Всесвіт, що усвідомив себе** як чудо свідомої Духосфери.

Не стихії, не тварини і не рослини поставили Світ на край загибелі. **Це — людська вина й проблема.** Тож, якщо Людина, будучи лідером Життя, замахнулася на Корінь цього Життя — на Цілість, якщо їй вдалося потрясти основи Буття, то необхідно отримати точні відповіді на запитання:

Що таке Людина?

Що таке Світ, в якому вона перебуває і який нерозривний з нею?

Життя — це випадок чи сама сутність Буття?

Свідомість — хвороба чи основа, творець структури чи її функція?

Що рухає Світ — Випадок чи певна Воля?

Чи такий Світ, яким його вивчає наука, чи ми бачимо лише сні свідомості і вважаємо їх дійсністю?

Що таке історія — реальність світу чи тимчасова координата загальнолюдської свідомості?

Хто формував мови, науку, релігію, технологію?

Прогрес — реальність чи соціологічна функція?

Чи існує Світовий Лабіринт? Хто його Творець — Випадок чи Розум?

Чи є так звана Еволюція і що це таке? Хто досконаліший: найпростіші чи високорозвинуті істоти? Де критерій «досконалості»?

Чи існує таємний Світовий Уряд, і хто його очолює — Брати Людства чи Вороги Людства?

Це не пусті запитання, і є досить підстав, аби їх розглянути. Ось лише кілька передумов:

- Людина, нібито мисляча істота, що має незаперечну перевагу над тваринами, упродовж всієї відомої історії займається жорстоким самознищенням.
- Людина, яка розуміє Єдність Життя, старанно руйнує його, знищуючи вітку, на якій росте.
- Людина, маючи мужність у потрібну мить померти ради якихось проблем чи цінностей, полохливо виконує накази нікчемних правителів під гнітом незрозумілого страху.
- Людина, котра явно бачить катастрофічність ситуації, поглиблює її й переслідує тих, хто намагається розбудити сплячих.

Ці та інші нез'ясовні факти свідчать про своєрідний гіпноз, в якому перебуває Людина, або ж про древню Світову Хворобу, кульмінацією котрої буде грядуща катастрофа Життя.

Так, гіпноз безсумнівний. Навіяні ним **МІРАЖІ БУТТЯ** і спричинили різнопланове руйнування Свідомості. Але для того, щоб збагнути сутність цих **міражів**, необхідно підійти до **розуміння безумовної основи Буття й мислення**, визначити те безсумнівне, що всіх нас об'єднує.

Безумовні основи Буття — Свідомість і Космос, на полі яких відбувається містерія Життя, та естафета Життя й Розуму, що передається з вічності у вічність. Чому ця тріада є безумовною основою?

СВІДОМІСТЬ тому, що це єдине явище, про наявність якого ніхто не сперечається: усі проблеми — це проблеми свідомості. **Будь-який процес пізнання — це питання свідомості і відповідь свідомості.** Аби про щось говорити і за щось братися — необхідне **усвідомлення**. Так визначається лідерство свідомості.

КОСМОС тому, що він — загальний для всіх мислячих і не мислячих істот. Він є **загальним фактом** для **свідомості** всіх. Його походження — це інше питання, але **саме це питання** й буде найголовнішим у визначенні катастрофічності ситуації.

ЕСТАФЕТА ЖИТТЯ Й РОЗУМУ тому, що є живий ланцюг поколінь, котрий свідомо і несвідомо тче **загальну тканину Буття**. Саме естафета Життя й Розуму творить релігію, соціологію, науку, космогонію і шукає осмислені моделі Світобудови. Але чи могла **ця естафета** передати крізь ланцюг поколінь правдиве відображення Цільного Буття, щоб уникнути міражів?

Розглянемо, що ж породило **Свідомість**, а отже, й розуміння **Космосу**, і оцінку **Історичної Естафети** упродовж відомого періоду часу? **Естафета Життя й Розуму** розкривається в трьох фазах суб'єктивного Часу: в минулому, сучасному й майбутньому. Жорстокий взаємозв'язок явищ, неблаганна причинність ілюструє жахливі феномени Буття.

У МИНУЛОМУ

Світи хаосу й титанічної боротьби — в космосі й на землі. Яре кипіння Першожиття в океанах і початок взаємопожирання: десь там уже почалася лихоманка буття і світова Хвороба. Ускладнюючись, породжуючи химерні форми Життя, Матерія не вилікувалася, а втягнулася у ще жахливіші цикли потрясінь і конфліктів. Довжелазні періоди царювання рептилій, їх страшна безкінечна боротьба, припинена згодом космічним катаклізмом; поява ссавців, а з ними й приматів — ембріонів Людини, — не зупинила лютої хвороби буття, а перевела її в план духовного протистояння, у Сферу Розуму. І розгорнулася тисячолітня битва Світла й Морозу, Гармонії й Хаосу, радості й відчаю. Так страшна **естафета Життя й Розуму** передалася в сучасне.

У СУЧАСНОМУ

Розтерзаний, подрібнений світ. Кровоточива Планета, що пливе в невідомість. Зримий Космос байдужий до долі Людини й Життя на Землі. Отже, вся суть проблеми переноситься у Внутрішній Космос Духу.

Що ми отримали від минулого?

Сотні держав та племен, відгороджених стінами ворогування.

Загальне недовір'я, породжене розбоями, грабунками, насиллям, шовінізмом. Ріст злочинності, зростання жадоби до зовнішніх задовольень та споживацтва. Згасання народної культури. Розповсюдження псевдокультури з допомогою потужної індустрії світової інформаційної мережі. Сексуальне й ідеологічне розтління юних поколінь. Падіння кращих традицій.

Безперервні війни. Нагромодження ядерної зброї, що не дає нікому жодного шансу на перемогу, не кажучи вже про безцільність будь-яких «перемог».

Безперспективність дипломатичних зусиль. Брехливість політиків. Взаємні підозри і загальний страх. **Відсутність загальної для планети буттєвої платформи**, достойної Людини, — і це найголовніше. Жахлива сліпота більшості лідерів. Втома й цинізм цілих народів. Руйнування тканини Життя, зникнення тисяч видів рослин і тварин, отруєння океанів, морів, річок, землі, атмосфери. Повне спотворення еволюційної ритміки Природи, котра не має сили **відновлювати те, що ми руйнуємо...**

У МАЙБУТНЬОМУ

Мільярди жадібних душ, позбавлених духовності й співстраждання, що прагнуть лише розкоші та насолоди: океан злочинів та збочень. Ніхто й ніщо не наповнить цю бездонну прірву бажань!

Виснаження землі. Падіння врожайності. Задуха, бо флора гине.

Голод. Смерть мільйонів. Епідемії. Вимирання тварин, бо вони не зможуть жити в агонізуючій Біосфері, серед лахміття екологічних зв'язків.

Деградація психіки. Натовпи дегенератів, девальвація знання, бо процес його засвоєння перетворився в «заучування». Вузькі «спеціалісти», котрі більше нагадують біороботів. Неконтрольовані спалахи насилля, тероризму, несподівані війни, атомна катастрофа.

Це — кінець нашого, людського світу.

Якщо Природа й справиться з жахливим зараженням й отруєнням Сфери Життя, якщо вона й відтворить Біосферу, то **це вже буде не наш історичний світ...**

Про що ж ми говоримо? Невже про грізні пророцтва, неville про апокаліптичні «часи помсти»? Чи не достатньо чули про це люди впродовж віків?

Жахи ніколи не стимулювали людей до пошуків кращого рішення. Навпаки — вони вбивали ініціативу й змушували кидатися в обійми містики, фанатизму й покірної приреченості. Тому ми згадали про грядущу катастрофу не для залякування, а щоб нагадати про можливість Преображення, про **можливість порятунку того, що може бути врятоване**.

Але що рятувати?

Залишки Біосфери? Для чого? Щоб розтягнути агонію?

Чи рятувати Людину як вона є — з усіма її збоченнями й жахіттями?

Суть проблеми не в тому, щоб самозберегтися (адже тілесно так чи інакше помирають усі); суть у тім, щоб не тільки зупинити катастрофу, але й відтворити Єдність, а отже — Радість Життя, котра суджена як головний прояв Самопізнання.

Аналізуючи минуле, сучасне й грядуще, ми бачимо, що всі жахи Буття — це єдиний процес **розвитку Космічної Хвороби, що уразила Життя**.

Певно, знайдуться вчені апологети катастрофічного світосприймання, котрі стануть стверджувати «законність» та «необхідність» такої ситуації. Знайдуться і «святі отці», що вкажуть на «гріхопадіння» Людини і стануть стверджувати невідворотність світового покарання.

Ми рішуче повстанемо проти приреченості. Ми стверджуємо Святість та Радість людського Духу. Ми стверджуємо його Праведність та Космічне Синівство. Ми стверджуємо, що Він здатен і мусить повернути Радість Життя. Отруйний вірус падіння і хвороби необхідно вигнати — і відновити Цілість. Але лічені роки zostалися до грізного порогу. Сплячі — не прокинуться! Але тим, хто не спить, ми пропонуємо разом розглянути принципи Суми Любові, що кличе нас до Материнського Світу Радості.

Але для того, щоб зрозуміти й прийняти суть цієї Альтернативи, необхідно розглянути **МІРАЖІ ПСЕВДОБУТТЯ**, ці грандіозні космічні й історичні фікції, котрі завели людство у лабіринт, порушивши гармонію Цілого.

МІРАЖ ЕНЕРГЕТИЗМУ або ЧАСУ — головний міраж, що став основою багатьох інших.

Зруйнована в результаті **світової хвороби** цілісність породила ритміку обмежених проявів — Час, а разом з ним — Енергію як динаміку цих проявів.

Ефект розпаду Цілого, хвиля сили, відчужена від Внутрішнього Космосу і відірвана від Джерела, оформлена у зовнішні стихії — ось що таке Енергія, що лягла в основу тканини **розпорошеного світу**.

Не зрозумівши Руху та його проявів (Енергії, Сили, Могутності, Напруги), Людина запрагнула оволодіти Зовнішнім Космосом, використовуючи часово-ефемерний аспект Руху — Енергію. Погляньте неупередженим оком на творіння так званої технічної революції, і ви збагнете, що ми ввійшли в протистояння з Цілим, що ми стали його паразитами, ворогами, руйнаторами.

Ми творимо енерготарани для подолання простору і часу; ми використовуємо могутність Матерії для руйнування того, що нездатні збагнути; ми схожі на нерозумних дітей, котрі в пороховому погребі влаштовують феєрверк, коли бомбардуємо потоками часток атомні мішені синхрофазотронів, гвалтуючи мільйонградусну плазму в магнітних тюрмах. Ми грубо вторгаємося у світ атома, клітини, психіки, ігноруючи єдність Сущого, і не розуміємо, що безвідповідальні вторгнення в інші сфери життя можуть викликати ланцюгову реакцію розпаду.

Необхідно збагнути, що Енергія як **прояв зовнішнього руху** — це лише грубий аспект світової Динаміки Духу, Космічної Свідомості. Ми будуємо цивілізацію на цьому примітивному, часовому підмурку і тим прирікаємо себе на неминучу загибель, не підготувавши свою свідомість до оволодіння Духовною Динамікою.

Уся наука, вся технологія збудована на ілюзорній ідеї, буцімто Всесвіт — це джерело невичерпної енергії. Висуваються проєкти про грядуще використання енергії в масштабах випромінювання зірок, галактик, метagalactic. Що за чудний міраж? І для чого це потрібно, якщо навіть сучасна людина мріє про Тишу, цю священну Матір Цілого?!

Збільшення технічної могутності вводить Людину в конфлікт з усією Світобудовою. Ми знаємо, що від нерозумного використання і руйнування екологічного кільця Планети деградує і рухається до загибелі вся Біосфера. Так само і при сліпому оволодінні тими чи іншими енергорівнями мікрокосмосу чи Макрокосмосу ми порушуємо **стихійну рівновагу Природи**, масштаби, походження і призначення котрої неможливо пізнати з допомогою нашого деформованого бачення.

Енергетична криза, що уразила цивілізацію, — не випадкова. Надії на те, що органічне паливо буде замінене термоядерним син-

тезом, — наївні. Енергія творячого синтезу — це привілей Світу Єдності, а не світу руйнації, в якому ми живемо і котрий живимо своїм розділено-дискретним мисленням.

Вимагають перегляду самі уявлення про СВІТЛО як про певну хвилю випромінювання (чи про потік квантів, фотонів). Скоріше за все, СВІТЛО — це посередник між внутрішнім та зовнішнім Космосом, котрий зв'язує Світового Суб'єкта зі Світовим Об'єктом.

Оскільки Світло — найвище (для нашої свідомості) прояв Світової Динаміки, воно тче світ форм, проникає в них і одухотворює речовинний світ. Те, що вимірює та вивчає фізика, — лише динаміка речовини в полі гравітації, сплячої Свідомості. Світло невловиме, ми помічаємо лише його ілюзорний слід, тільки його енергетичну шкаралупу, що виникає при контакті зі світом форм, «заморожених» Часом.

Використовуючи енергію, ми виснажуємо себе, свій власний дух. Це — самопожирання в буквальному розумінні. Кільце взаємозв'язку дуже тісне, воно губиться в безодні Часу й Простору, і важко побачити, звідки бере початок те Джерело, з якого ми смокчемо енергетичну кров. Але грядуще відкриття нам ту істину, що її знали древні мудреці, котрі подарували нам символ **змії, що кусає свій хвіст**, чудовий символ самопоїдання.

Ясно лише одне: що більша енергетична потужність, котру ми використовуємо, то більш напружене протистояння Космічного Цілого. Ми узурпуємо ті основи, що на них тримається сам Фундамент Світобудови.

Сума Любові — Альтернативна Еволюція — кличе людство до пошуку нових шляхів Буття: неенергетичних чи наденергетичних. Залишивши в спокої стихії, співпрацюючи з ними в процесі творення гармонійних і прекрасних форм Життя, ми отримаємо доступ до таких таємниць і глибин Буття, про які не можуть навіть мріяти сучасні вчені. Ми агресивно відвойовуємо крихти зруйнованих, покалічених таємниць, а необхідно увійти в Дім Таємниці друзями. Тоді й Таємниця зникне і зітче для нас нову чудесну форму Життя.

Отже, підсумуємо.

Увесь енергетичний Всесвіт, зорі, галактики, мікросвіти, макросвіти — все це лише наше колективне Творення, розіп'яте на безодні Часу і Простору в спробі утвердити свою самообмеженість

у певній системі координат. Дух Людини забув про свою Прабатьківщину-Цілість, про своє право на Повне Буття і намагається спорудити жебрацьке буття в сферах тління й смерті.

Чи наближаємося ми до таємниці буття, нагромаджуючи енергетичності?

Ні. Ми тільки викликаємо більшу тугу і спрагу нових джерел енергії.

Всі наші зазирання в «інтимну таємницю кожного», у надра атома, зірок, у глибини генів, у нейрони мозку показують нам лише невичерпні лабіринти структур, безперервне бурління речовини в ритміці просторово-часових процесів. Ніякої таємниці в цій фантазмагорії антижиття ми не відкриємо. Наші подорожі до «інших світів» — це лише польоти у власну пустоту, непотрібне нагромадження інформаційного сміття, що закриває від нас власну сутність.

Новий Світ рішуче позбудеться деспотії енергетизму як породження Хроносу-Часу.

Відомий астрофізик Козирев стверджував, що час породжує енергію. Не будемо аналізувати, що мав на увазі вчений, розробляючи цю концепцію. Але, зі свого боку, повністю згодимося з ним. Саме **час творить енергію**. Саме Хронос рубає Світове Ціле на часово-просторові прояви, творячи з цих осколків-квантів у міріадах психік мозаїку оманливого буття. Динаміка цього кінематографу Всесвіту і створює енергетичний світ.

МІРАЖ ПРОГРЕСУ або ІСТОРІЇ — не менш жахливий та підступний. Людство повірило в грубу казку про те, що Світ прогресує, вдосконалюється, йде до гармонії. На ґрунті цього міфу творилися соціологічні моделі, що кликали героїв та подвижників до преображення світу, до його перебудови. Але чи не дивний намір? Де критерій покращення світу? Де зразок такого покращення? І що покращувати: лише людину, чи тваринний світ, чи рослини і весь комплекс біологічних структур? Саме питання «покращення» — фікція, міраж! Адже Всесвіт — не спеціалізована машина, функції котрої можна вдосконалити, а таємнича Єдність Внутрішнього й Зовнішнього, що було **завжди і всюди**. Отже, необхідне не «вдосконалення» чогось, а розкриття глибинної сутності Ядра Життя, котре **виправить все, що деформоване**.

Ми були свідками страшних злочинів в ім'я «прогресу»: колоніальні війни і безжальне знищення туземного населення та грабу-

нок їхніх багатств, загарбання Америки і майже повне знищення оригінальної культури індіанців, жорстокі європейські війни, столітні багаття для спалення інакомислячих під знаком Того, хто Любов проголосив основою Нового Світу, криваві війни, революційні потрясіння ХХ століття в ім'я людськості і свободи, нинішні нескінченні локальні війни, перевороти, гризня політиків, переділ світу, змова за спиною народів і багато чого, про що прекрасно знають всі мислячі люди.

То про який прогрес можна говорити? Як може жахливе минуле породити «сяюче майбутнє», що його обіцяють пророки земного раю? Хто спекулює міфом «прогресу», той просто духовний підлотник і ошуканець...

О, ми знаємо і пам'ятаємо про подвиги тих чи інших людей, рухів, груп. Ми знаємо про великі душі, що прийняли голгофу ради друзів своїх. Ми захоплюємося відважними дослідниками, мандрівниками, духовними подвижниками, героями, що зневажали смерть, великими трудівниками, що подарували світові красу творінь і плоди дивовижних відкриттів.

Але хіба прийняв світ від них естафету любові, розуму і подвигу Краси? Світова структура, розіпнувши їх, тільки зводить замучених у ранг «святих», використовуючи факт подвигу для того, щоби заштопати дірку, пробиту героями в стіні тюремного світу; використовуючи ідеї тих, що впали, ветхий світ виготовляє підробку, одягає маску змін і під цією маскою продовжує чинити підлість ще більш витончено, аніж раніше.

Отже, можна говорити не про прогрес, а про періодичні спроби романтиків, героїв, подвижників руйнувати твердиню оманливого, тіньового світу, зіткану падкою свідомістю, — і про їх невдачу. Але... невдачі накопичуються, і саме вони несуть в собі нові можливості.

Щоб прагнути до Нового Світу, до Нового Шляху, необхідно чесно й відкрито поглянути на історичний балаган, потрібно зрозуміти, що він створений і управляється вмілими й підлими руками. Потрібно прослідкувати, як створювалися історичні міфи, брехливі традиції, фальшива історіографія, котра ліпила певний образ народів і навіть сам тип Людини.

Не може бути й мови про те, щоб **цей історичний світ** ввести в нову епоху, створити з цих **фрагментів, з кривавого лахміття щось ціле, гармонійне.**

Необхідно прийняти в серце біль і підлість сучасності, щоб пройти крізь вогонь очищення й спрямувати себе до Радісного Преображення.

Та чи багато тих, хто зможе збагнути таємницю Преображення, що так просто відкривається всім зрячим у трансформації повзучої гусені в крилату психею-метелика?

МІРАЖ РЕЛІГІЇ більш витончений. Він виростає з віри в духовну Ієрархію Всесвіту, у наявність за всією фантазмагорією Буття Батьків — Творців Сущого.

Усі релігійні моделі використовують інтуїтивне відчуття людською душею своєї Єдиності з Коренем Буття, свого Космічного Синівства. Та замість того, щоб природно розвивати це відчуття в почуття Всеєдинства й Всеродства, жерці релігій створили могутній апарат церковної адміністрації, що зацікавлений уже не в духовному розкритті людини, а в її самоприниженні.

Син Бога і Спадкоємець Космічних Скарбів стає нікчемним грішником, «блудним сином», що упродовж тисячоліть повзає в мороці земного лабіринту, очікуючи якогось «Страшного Суду», копійованого з жорстоких трибуналів середньовіччя.

Передчуття радісної Зустрічі з Батьком та Матір'ю Буття трансформується в страх перед Небесним Судією, а отже, деградує внутрішній Божий Світ Душі, припиняється ріст, розвиток, розкриття Духовного Космосу.

Людина починає шукати виходу із зачарованого кола: зовнішній світ — смерть, жах, самотність; у сфері духу — караючий суддя! Поміж цими жорнами душа перемелюється і від болю кидається від полюсу до полюсу: або стає рабом земних диктаторів, або рабом лжебогів, що одне й те ж.

У релігій теж є свій «історизм» або ідея своєрідного прогресу. Очевидно, ця ідея — відгомін древнього знання космоісторії. Спочатку — блаженний стан Людини, потім — падіння і всі жахи буття поза Богом, потім — спокутуюча Жертва Христа і грядуще воскресіння праведних в іншому світі.

Так, все логічно. Але логічно з нашої, земної точки зору — з точки зору жорстоких людей, позбавлених співстраждання. Ми творимо богів «за нашою подобою», навіть не сміючи допустити, що Найвища Сутність — Єдність і радість Буття. Чи можуть від неї йти руйнівні чи нищівні імпульси?

Згадаємо Великого Вчителя Нового Заповіту. Ось де Син Людський, осяяний Світлом Батька Суцього! Дух, що прагне до Преображення, Дух Великої Жертви, Дух, що підносить кожну людину, бо Він нерушимо утвердив, що «Царство Бога внутрі нас». А де Царство — там і Цар. Отже, Бог у нас. Ми його Діти. Ми — фундатори Всесвіту, ми продовжувачі Його Творчої Дії. Ось яке покликання Людини!

Як далеко ми відійшли від Нового Заповіту! Як багато часу й можливостей втратили. Міраж обманних релігій має бути розвіяний, щоби Людина могла вернутися до судженого Всебуття...

Атеїзм — інший полюс тієї ж помилки. Поклонятися зовнішньому богу чи розвінчувати його — це одне й те ж. І апологети, й супротивники утверджують Володаря Світу Цього: теїзм та атеїзм — його права й ліва руки. У цьому ключі треба розглядати всі окультні доктрини, всі містичні таємні товариства, всі «одкровення», всі феномени-обіцянки небувалої могутності та нових можливостей. **Всі можливості знаходяться в Людині**, і Божественний Птах все-редині тільки й чекає, щоб розірвати шкаралупу Земного Яйця і злетіти в Небо Свободи.

Саме до цього кличе Сума Любові.

МІРАЖ НАУКИ ще більш витончений. Відкинувши ілюзії «потойбічного світу, раю, небесного царства», людина попрямувала до зовнішньої ілюзії, створивши **аналітичну науку**. Вона увірувала в те, що, руйнуючи Ціле, розпинаючи, ріжучи і класифікуючи частини, можна **збагнути Ціле, оволодіти ним**.

Що за безглузда помилка! І яка зловна впертість!

Чим заслужила фізична людина — двонога істота з ряду приматів — щоб увесь Всесвіт упав до її ніг? Що несе вона Природі навізамін того, що вона постійно бере? А брати без віддачі — це космічний злочин.

Наука не замислюється над цим. Апологети «точної науки» крушать все навколо — атомні структури, живі клітини, лізуть у психіку і гени, в минуле й майбутнє, прагнуть до далеких світів, щоб і там ствердити свої честолюбство й зверхність.

Що вони намагаються знайти в мікросвіті? Ті ж битви й конфлікти, що й на Землі?

Що вони шукають в далеких світах? Про що хочуть **говорити з іншими розумами, якщо не можуть домовитися з такими ж, як і самі вони?**

Справді, про що говорити із Зоряними Братами? Що розказати їм про нашу Землю? Чим похвалитися? Безкінечними війнами? Отруєнням Планети? Тим, що озброїли хижих політиків комічною зброєю загального руйнування?

Великий злочин Науки перед Розумом і Совістю. Бо найстрашніші диктатори не змогли б нічого зробити, якби апологети науки не вклали в їхні руки таємну силу землі й неба.

Воістину, Наука — хижак, що прикинувся велелюбним створінням, звір, який обіцяв народам рай земний, а натомість укинув Планету в тяжкі кола техногенного Пекла.

Світ, як Жива Істота, зникає. Він закутий у бетон, у залізо й пластмасу. Він обплутаний сіткою дроту й обманної інформації. Він знемагає під мільйонами коліс і гусениць, що мучать його плоть. Він отруєний пестицидами та іншими «цидами». Він задихається від випарів отруйного газу і нескінченного потоку всілякої мерзоти, що пливе з мегаполісів та міст.

Навіть багато учених жажнулися від того, що самі накоїли. Дехто закликає до здорового глузду, дехто заперечує небезпеку. І ті, й інші — ошуканці й негідники!

Необхідні не запобіжні заходи (хіба не все одно, як убивати і мучити — швидше чи повільніше?), а рішуча Альтернатива Буття. Необхідно збагнути небезпеку зовнішньої аналітичної «науки» як ілюзорного інструменту псевдопізнання, бо неможливо пізнати Ціле, дроблячи його на частки, агресивно вторгатися в сокровенні глибини Життя, викликаючи тим самим його спротив. Ми не пізнаємо сутність Буття, а воюємо з ним.

Наука Нового Світу вивчатиме не ілюзорне плетиво тіньових часових структур, а невичерпні глибини Внутрішнього Космосу, котрий є зодчий і Космосу Зовнішнього.

Пізнавши себе, тобто Внутрішнє, Людина пізнає і Зовнішнє, стане Розумним Духом Усесвіту. Не «закон» диктуватиме Людині сенс дій та волінь, а Людина творитиме динамічні закони для Зовнішнього Космосу — Закони Радості, Краси і Єдності.

Хай не гніваються друзі пізнання, а добре подумують, що за інверсія відбулася з проблемою гнозису-пізнання, кому стали слугувати нащадки древніх мудреців, що свято берегли таємниці Матері Світу від жадібних прислужників Мороку? Збагнувши свою зраду, вони рішуче спрямують свій шлях до Альтернативи!..

Небезпечний і **МІРАЖ ЗОВНІШНЬОЇ ТВОРЧОСТІ**. Він повів людей по шляху Каїна, котрий, за біблійським міфом, був першим будівником, творцем наук, ініціатором мистецтв, держав і т. д. Цей міраж обманув Людину надією на творення в зовнішньому світі того, що було втрачено у внутрішньому.

І що ж ми бачимо?

Безкінечне будівництво міст, палаців, пірамід, лабіринтів, храмів, картин, скульптур, доріг, імперій, держав, ідеологій, наук, релігій, світобачень, розваг і багато чого іншого. І вся ця «творчість» — всепожираючому Часу на з'їжу. Тільки пилюга над колишніми імперіями, тільки каркання зловісних птахів над шляхами кривавих завойовників, зотлілі кістки грізних диктаторів, лише огризки древніх «знань» і «вірувань», тільки втома народів від нескінченного шляху в нікуди, від непотрібної, тяжкої «творчості», від безперервного будівництва «осяйного майбутнього».

Чому ж триває безглузда «творчість», чому пливуть потоком брехливі книги, фальшиві картини, нікчемні теорії, сірі мудрування?

Чому ростуть нові міста, поглинаючи живу природу, готуючи все нові й нові комфортні в'язниці квартир, офісів і ресторанів, з яких людям ніколи не вирватися?

Хтось скаже, що без такої творчості людина деградує, що **в цьому — сенс Буття і покликання Людини**.

Це — напівправда. Людина, воістину, суджений Творець Всесвіту, але творець духовний. Вона могла б стати Розумом і Духом Буття, направляючи Стихії й Елементи Природи до гармонійного співзвуччя й Краси. Але не ліпити з крихт розтерзаної Єдності, не творити тіньові образи занепаłego Світу, — а прагнути до Самотворчості, до Саморозкриття. Як це роблять зорі, квіти, окремі мислителі, що вказали Шлях до Світів Духу.

Сума Любові не заперечує зовнішню творчість, ще протягом багатьох літ вона буде необхідною як обрамлення головної будівлі — Світу Самотворчості, при якому Людина почне ліпити сама себе й нові гармонійні форми Зладованого Космосу.

А зовнішня творчість (і тому є безліч прикладів) у більшості випадків веде в ілюзорні світи безкінечної марноти...

МІРАЖ ТІЛЕСНОСТІ, або ФОРМИ — грізний міраж. Він полонив дух Людини і нерозривної з нею фауни ілюзією окремості. Він, роздробивши Ціле, протиставив форму формі, він роз-

членив Єдину Сутність Буття на океан дискретностей, частин, що хаотично танцюють у безмежності під пресом «законів» тяжіння чи відштовхування.

Тіло необхідне як ступінь самоусвідомлення серед Вічності, серед безодні Буття. Це — сходи розкриття невичерпного потенціалу Духу, це — нові горизонти Світів і Можливостей. Тіло — інструмент Творячого Духу для життя й діяльності в певній сфері Буття. Але це в тому випадку, якщо тіло чи форма динамічні й слухняні до волі Кореня Життя. А якщо вони **самозберігаються і закривають зір Духу**, тоді вони перетворюються на космічну в'язницю, на міраж. Тоді тілесний інтелект створює інструмент самозбереження у вигляді наук, релігій, соціології, традицій, здорового глузду і т. д. Ілюстрація: кокон з метеликом, що розвивається всередині. Якщо форма-кокон переконає метелика, що її треба «зберегти», то метелик не з'явиться на світ, а задихнеться в самотвореній тюрмі.

МІРАЖ ФОРМИ породжує ще один — **МІРАЖ МНОЖИННОСТІ**. Ця фікція дискретності, роздробленості, роздільності Світу переслідує нас постійно, щохвилини буття. Зорі, атоми, частинки, люди, звірі, хмари в небі, зотлілі кістки дідів, камені колишніх палаців, новонароджені, мурашки, птахи, іскри сонця на хвилях води — все тікає, розсипається, все це тримається разом тільки завдяки творчій потузі Світової Свідомості, але чи надовго вистачить цієї потуги? Невже до безкінечності слуги Мороку будуть терзати частини тіла Осіріса, кидати частини розтерзаного Орфея в потік ілюзорного буття?

Ціле втратило Себе серед безодні і намагається з'єднатися із своїми ж частинами, шукає їх, запалюючи маяки Любові, Краси й Розуму серед страшної пустелі Небуття. Але цього не стається. Бо у Світі, поряд з істинними частинами «Володаря Світла» діють самозванці, актори Мороку, що намагаються запобігти Об'єднанню Світів. Головна їхня зброя — «Закон Дзеркала». Частини «Володаря Світла» — Першосутності Духовного Світу — відображені в дзеркалах Мороку і породжують легіони ілюзорних двійників. Маючи можливість діяти у світі форм, паразитуючи на таємничій сутності Життя, псевдодвійники Реального постійно тчуть примарне Буття Зовнішнього Світу, використовуючи духовний матеріал Синів Світла. Так вони затримують Духів Творення в тюрмі

Часу й Простору, змушуючи крутити упродовж міріад років Колесо Обманного Буття.

Результат цього — страшна самотність серед пустелі зоряного світу. Самотність — ось бич Буття. Біль самотності штовхає весь світ до пошуків втраченої Єдності (чи Раю, за містичною термінологією), але ці пошуки ведуться на шляхах суєтності й марноти. Саме біль самотності породжує агресію, ненависть і любовну пристрасть — підробку Єдності.

Так, любов теж агресія, хоч і ніжна. Вона не задовольняється сама собою, але намагається полонити іншого, щоб передати тому свій біль, щоб забути про необхідність пошуку.

Самотність породила тілесність, тілесність — форму, форма — енергетизм, енергетизм — силу, сила — перевагу, перевага — ієрархію Світобудови.

Так був розтерзаний Єдиний Світ, і Міражі Псевдобуття перемогли Дух Цілості.

Але де ж джерело цього світового гіпнозу? Хто навів страшний космічний сон?

Чимало традицій древності стверджують дуалізм Світобудови. Вони говорять про наявність у світі певної сили, що зачала біля самих витоків Еволюції і руйнівно впливає на процес Життя.

Так, відповімо ми. Необхідно мужньо й відкрито глянути у вічі правді. Древній Господар Світу — космоісторична сутність, із життям якої зв'язана проблема Падіння. Говорячи сучасною термінологією, мова йде про Інтегральний Інтелект Планети, або про Супермозок Біосфери Життя.

Слово
друге

ІНТЕГРАЛЬНИЙ ІНТЕЛЕКТ ПЛАНЕТИ

Прадавні легенди говорять про падіння Високої Сутності Буття, про те, що після цього Падіння у Світ прийшли смерть, руйнація і страждання. Сатана, Люцифер, Аріман, Мара, Чорнобог — численні синоніми цього Духа. Хто ж він такий? Чи реальна ця Індивідуальність, чи це тільки певний символ космічного явища?

Традиції юдаїзму та породженого ним християнства стверджують, що Люцифер був Високим Архангелом, Світоносцем, Сином Зорі, Первістком Світобудови. Він загордився і повстав на свого Творця. Після страшного поєдинку в Небесах він і його воїни були скинуті в нижчі сфери, де вони намагаються спотворити людську Еволюцію, що народжена Творцем як Альтернатива Грішним Могутностям.

Прямолінійне розуміння древніх переказів заводить нас у хащу схоластики та філософських абсурдів. Звісно, могутня Світоносна Сутність не могла б повстати на Корінь Життя, що її породив. Очевидно, що мова йде про Індивідуальність, що виникла історично.

Очевидно, при гармонійному розвитку Світового Цілого кожен новий Цикл Буття супроводжується і народженням нової Свідомості, що охоплює і творить все більш глибокі й багатопланові сфери Життя і Радості. Така Свідомість не замикається в обмеженій Сфері, а насичує її напругою творчості й дії, перетворюючи в Зерно ще величнішого Буття. Безкінечна Пісня Радості — ось що таке життя при такій послідовності Циклів.

Але у випадку дисгармонії, у випадку хвороби Світового Плоду, його розвиток може бути спотворений. Змагаючись із хворобою, Світове Життя почало творити деградовані форми і деформованих істот. Його еволюційна ритміка була лихоманково-патологічною, його рівновага досягалася ціною взаємопожираючого кругообігу. Були народжені **не законні форми краси та єдності, а спеціалізовані форми:** хижаків і травоядних, паразитів і їхніх господарів...

А в кульмінаційний момент якогось Циклу, коли в Сфері Життя мала виникнути Індивідуальна Свідомість, відбулася інтеграція хворобливих елементів і фрагментів цього «лихоманкового» життя.

Так з'явився «Розум» Біосфери як певна об'єднуюча функція елементів світового життя. Будучи психічним фокусом динаміки спотворених форм, він з моменту свого народження не міг позбутися комплексу неповноцінності. Власне, його можна було б назвати Духом хвороби і розпаду: так навіть прекрасна істота під час хвороби може перетворитися в монстра.

Цілість не була знищена цією планетарною бідю, бо Корінь її недоступний для зовнішніх деформацій. Динаміка глибин Життя вступила в тривалий, тяжкий процес боротьби за оздоровлення.

Але появу будь-якої нової якості в біосфері Інтегральний Інтелект сприймав як загрозу собі, тому він використав свої «адміністративні можливості», свою потугу Супермозку для деформації цієї нової якості відповідно до свого розуміння і потреб хвороботворного буття. Він «планував» екологічні цикли взаємопожирання, він встановлював жорстоку рівновагу в Природі, він змушував Матерію творити замість гармонійних форм кошмарні зразки своєї уяви.

Та крізь ці хащі еволюційного хаосу, крізь агонію й ричання страшних чудовиськ Світовий Зародок прагнув протиставити космічній Хворобі Розпаду свою головну силу, здатну вилікувати Єдиний Організм. **Ця сила — Радість Єдності, це Любов, втілене Світло. І носій її — Людина.**

Міфи й казки древності передають дивовижні вісті про Золотий Вік, коли люди, тварини, птахи і рослини були єдиним Вінком Буття. **Все було Всім**, і Джерело Життя було єдиним. Радість була сенсом буття і харчем, енергією руху і сутністю саморозкриття.

Світ став виліковуватися. Це була радісна Епоха Титанів, Епоха Урана.

Та хвороба повернулася. Зародок Супермозку, мов ракова клітина, зачаївся в глибинах Життя, і вірус, що уразив колись форму життя, зумів проникнути в **розум Людини**.

Так було заражене саме Джерело Буття — Свідомість, Світлоносний Центр Життя. Єдність знову розпалася.

Інтегральний Інтелект отримав доступ до сфери Духу через поневолені свідомості людей. Тепер він міг формувати не лише

хворобливі прояви життя, але й впливати на Світову Цілість, на Космічний Розум. Природа, позбавлена керівного розуму Титанів, почала керуватися **Законом**. Інерцію Закону використав Інтегральний Інтелект для повного оволодіння сферою Життя та Психосферою Людства.

Свідомість мислячої істоти, розділена з Цілістю, побачила Світобудову відчуженою і зовнішньо-ворожою. Титан став ліліпутом, духовним пігмеем. Форма прояву змінилася відповідно. Всі життєві елементи, озброївшись одне проти одного, втратили можливість пластичної трансформації і вічного розкриття. Світ заснував, завмер, ввійшовши в Колесо Самопожирання, в обійми Світового Змія.

Людина впала зі свого трону лідера Життя і стала хитрою, підступною, жорстокою істотою. Почалася драма, про яку ми говорили раніше: історичні цикли взаємознищення, війн, знищення «братів менших» — тварин, руйнування самої тканини Світового Життя...

Лише Флора — рослинний покров Матері Світу — зберегла ще безпосередній зв'язок з Джерелом Світла і пропонує своє життя, свої плоди для кривавого світу тварин і людей.

Супермозок міг би святкувати перемогу над Єдністю. Та Корінь Життя для нього недоступний. У надрах Таємниці зріє Зерно Нового Світу, котрому суджено замінити хворі зерна нинішнього Циклу.

Герць жорстокий і нещадний. Більшість взагалі не зрозуміє, про що мова! Що за нова космічна релігія? Що за планетарні кібернетичні монстри?

На горі людства і всього життя — це так. По всій космоісторії проходить чорна рука Ворога Буття. Поєдинок ветхого й нового — дух будь-якого історичного циклу. Наука вважає битву протилежностей у Природі «законом», але це — лише прояв злісного консерватизму Деспота, що не бажає жодної трансформації.

Історія релігій та окультних товариств усіх віків чітко визначила вплив Космічного Узурпатора на земне життя. Його втручання було занадто явним, жорстоким і нещадним. І стихійний спротив Людського Серця і Розуму, що має зв'язок з Коренем Буття, міг перетворитися у відкрите, свідоме протистояння. Тому необхідно було створити ті **Міражі Буття**, про які ми говорили раніше.

Цілі історичні цикли пішли на формування цих ментальних та чуттєвих фікцій. Можна коротко прослідкувати послідовність їх створення і боротьби Цілості за повернення Єдності.

Традиції древніх народів одностайно відзначають пантеїстичний світогляд пралюдей. Наші предки сприймали Природу як щось нероздільне з собою, своїми відчуттями, думками, діями, прагненнями. Не було, і не могло бути відчуження зовнішнього від внутрішнього: все було єдиним в єдиному потоці Буття.

Головний удар був нанесений саме тут. Через своїх апологетів Інтегральний Інтелект створив «Ієрархію» — Космічну Адміністрацію. Раніше у природні рівні Буття могла увійти будь-яка творча свідомість, що доросла до такого рівня. Тепер же вони були блоковані грізним наказом Самозванця, чому допомогло створення світових релігій.

Уважно проаналізуємо: ідея нікчемності та гріховності, залежності й тління; почуття приреченості і смертності; невідворотність грядущого суду і невизначеність вироку; неосяжність світобудови, відділеної від людини, і слабкість самої людини — ось які зерна сіяли в серця людей апологети багатьох релігій.

Хитрість та лукавство псевдодуховних жерців ще й у тому, що вони сміливо використали переказ про Ворога Життя, увели його в концепцію буття. Паталогічний образ Сатани-Супротивника став лялькою-страховидлом, щоб прикрити жорстокість самого Господаря Світу. «Бог світу цього» і його «супротивник» — це одна й та ж сутність, це — хворий Інтелект хворого Світу, що розігрує фарс фальшивої дуальності для того, аби обманути істинного Володаря Буття — Людину.

Процес приниження й розділення йшов на всіх планах і сферах. Дух Єдності став Духом Протистояння. Діти однієї Матері стали ворогами. Брати стали володарями, рабами, жебраками, вбивцями, катами, духовними шарлатанами, брехунами, творцями і руйнаторами. Кривава ріка розділила сильне колись Серце на міріади захололих псевдосердець.

І найголовніше: було принижене Слово.

Ми зараз практично не можемо збагнути істинну сутність Слова. Ми вивчаємо його морфологічний аспект чи акустичний, фонетичний чи синтаксичний. Та це безглузде заняття: тінь не дає уявлення про явище, що породило її. Автор «Євангелія від Іва-

на» правдиво й глибоко передав дихання Істини в урочистих рядках: **Спочатку було Слово, і Слово було у Бога, і Слово було Бог.**

Непромовлене Слово і є Корінь Буття, що породжує всю глибинну невичерпність Життя. Людство, як паросток від цього Кореня, володіло даром Слова, а з ним — можливістю бути співтворцем Світобудови. У гармонійному Світі Слово — це сукупність Внутрішнього і Зовнішнього, повнота всіх потенцій та можливостей.

Але у світі хворому, де запанував Узурпатор, Слово було затемнене. Розділені істоти втратили дар Єдиного Слова. Господар Світу створив Анτισлово, підробку взаєморозуміння. Та навіть у цю тіньову мову безперервно вторгалися слуги Мороку, щоб гасити то там, то тут окремі, сяючі в пітьмі іскри Бога-Логосу.

Слово, що було колись живим Творцем всіх явищ і Сукупністю їх, стало нікчемним символом, знаком, котрий могли вільно міняти й спотворювати законодавці Антилогосу.

Філософії, теїзми, світоглядні спекуляції — все це темна безодня Антилогосу, Анτισлова, що ними Інтегральний Інтелект Планети намагається одурманити Свідомість Синів Людських.

Скільки дивовижних зусиль і витонченості! Скільки пасток! Міріади богів. Згодом — монотеїзм. А коли теїзм рушиться — приходить атеїзм з його цинізмом та обмеженістю. Замість потойбічних едемів — міражі земного раю, соціологічні мишоловки, розраховані на жадібність та честолюбство плебсу. А для інтелектуалів — фікція пізнання: колупання в надрах хворої Матерії, використання її занепащої могутності для цілей насичення та комфорту, накопичення динамічної сили Речовини для руйнування світу, котрий і без того вже в агонії. А для істинних шукачів — містичні апендикси, окультні заклики, космічні польоти, логічні трансформації, досягнення й можливості.

Але все це — без виходу в Свободу, без порушення диктатури Інтегрального Інтелекту, що є володарем усіх важелів влади в проявленій сфері.

Історія відзначила декілька спроб Цілості дати Людству Альтернативу. Найбільш сильні з них — місії Будди й Христа. Будда прямо закликав до виходу з володінь Мари, ілюзорного й хворого світу. Христос скинув деспотію Володаря цього світу і посіяв Зерно Нового Світу у внутрішньому Космосі.

Та володар цієї сфери моментально здійснив корективу. Ім'ям Посланців зі Світу Свободи були створені нові культи, релігії, ритуали, ієрархії. Кільце знову замикалося. Світовий Змій торжествував.

Яка ж його мета? Чого жадає досягнути Супермозок Землі? Для чого мучить він людей у страшних циклах самознищення й руйнацій?

Не варто шукати сенсу (у всякому разі, нашого людського) в цьому космоісторичному хаосі. Можливо, це зловна впертість Деспота. Можливо, якийсь задум, у якому нам, людям, відведена роль виконавців та енергоджерела, можливо, ми упродовж тисячоліть віддаємо йому психоенергію, індуковану з допомогою церков, соціальних об'єднань, світових воєн, походів, революційних потрясінь, масових епідемій...

Якщо цей супермозок виник на основі хворого життя, то він ніколи не буде зацікавлений у лікуванні, бо воскресіння гармонійного Першожиття означає його зникнення. Тому битва за Єдність Світів для нього питання життя й смерті.

Французький вчений Тейяр де Шарден справедливо вказав на боготворчу роль Людини: він побачив пророчим оком виникнення в ноосфері духовного вогнища «Омега», що синтезує всі еволюційні зусилля Універсуму. Та мислитель не відзначив руйнівного для ноосфери впливу древнього Узурпатора, котрий розділив Потік Розуму на міріади розрізнених крапель. Чи можлива при такій ситуації концентрація еволюційних сил навколо «Омеги»?

При тій світовій ситуації, котру ми аналізуємо, такої можливості немає. Хіба що станеться диво. Але де основа для такого дива? Де його витoki?

Тільки серце людське несе в собі всі можливості для Преображення. Тільки воно в силі внести в еволюційний потік нові якості, котрі стануть вирішальним імпульсом для уздоровлення Світу і Життя.

Така нова якість і є **Альтернативна Еволюція — Сума Любові.**

Слово
третє

АЛЬТЕРНАТИВНА ЕВОЛЮЦІЯ

Нагромаджувати жахи — річ невдячна. Наше завдання — запропонувати Альтернативу.

Але чи багато людей збагнуть нові можливості? А збагнувши, чи зажагнуть важкого шляху, де необхідне **повне самозречення**?

Занадто далеко зайшла хвороба Світу. Зовнішній ілюзіон Всесвіту зітканий так міцно, що навіть глибокі мислителі потрапляють у полон до законів міри, числа й ваги. Метелик б'ється всередині самотвореного кокона-космосу, і боїться залишити його, і задихається від туги за небом, і поступово втрачає здатність до польоту в темниці часу й простору, підмінюючи істинне життя технічними підробками.

Необхідний **вольовий вибір**, що йде від Людини Розумної як Лідера Еволюції.

Необхідно створити Альтернативний Центр, здатний протиставити себе деспотичній владі Космічного Узурпатора. Якщо такий Центр буде створений, вся втаємничена могутність Цілості ввіллється в його зусилля. І річ зовсім не в деклараціях, а в щирому, глибинному прагненні до Єдності Життя.

Альтернативний рух має виходити з монолітних передумов відродження Нового Світу:

- Усяка істота суверенна. Кожне життя священне й рівноцінне. Тому виключається використання будь-якого життя для підтримки іншого життя. Такий екологічний кругообіг і є біологічним лабіринтом паразитизму, за наявності якого немає сенсу мріяти про гармонізацію Світу.
- Попередня основа Альтернативи передбачає — у перехідний період — відмову від кривавої їжі, використання для насичення лише плодів і зерен рослин. У далекій перспективі — **самодостатність, духоенергетика, єдність внутрішнього і зовнішнього космосу**, коли Людина поверне собі **Повне Буття**, що переможе потреби дискретного тіла й розуму.

- Мислення має подолати віковічні догми про «законність» тієї світової ситуації, в якій ми перебуваємо, подолати ідеї про те, що основою буття є «боротьба» якихось протилежностей. Боротьба є, але це боротьба Єдиного Життя проти вікового спотворення Цілості, проти руйнівного імпульсу дискретності, множинності, ворожнечі, що йдуть від творця Лабіринту.
- Свідомість має рішуче позбутися моделей світобудови, в яких вона закрита серед безмежного Дому Буття, в хащі мікро- й макросвітів. Прагнучи до Альтернативної Еволюції, ми стверджуємо **центральність свідомості** у всій її космічності.

Звісно, мова йде не про часткову свідомість людини чи іншої живої істоти. Ми говоримо про Світову Свідомість, про Дух Усе-світу. Людина виростає з цього Духу, вона є Квіткою Дерева Життя, вона несе в собі всю могутність свого Батька, як зерно несе всю потенцію рослини.

Але коли Розум піддався хворобі розпаду, у свідомості всіх людей сформувався образ відчуженого Всесвіту. **Утвердивши такий Всесвіт, ми стали його полоненими. Створивши ілюзію Буття, ми не можемо розлучитися з ним.**

Згадаймо казки про сплячий світ, у центрі якого спить Царівна. Мудрість народів передала через покоління вістку про цю світову біду. Спляча Царівна — це Душа Світу, котра не може прокинутися від гіпнотичного сну. У казці її пробуджує герой, що зумів подолати заслін сплячого світу і вбити темного чаклуна, винного у злочині. У реальному бутті це має здійснити героїчний Розум, що безстрашно заглянув у сутність життя і побачив там отруйного Ворога, що напоїв отрутою Радість.

Як практично здійснити цей подвиг? Як об'єднати розтерзані елементи Буття, враховуючи багатоплановий спротив численних структур: державних, національних, расових, фізіологічних, психічних, релігійних, космічних; і як здолати головну перепону — Космічного Адміністратора, що смикає за нитки історичного балагану?

Тверезо оцінюючи світову ситуацію, ми побачимо, що тенденцій до загального Преображення немає. Їх в осяжному минуло-

му й не було, і це грізно проілюструвала Голгофа: за Преображенням ніхто не пішов!

Але сподіваючись на Волю Цілого, на глибинну мудрість духу народів, на пробуджену совість Людства, на розуміння керівниками країн і вченими всього світу грізності моменту, ми знову й знову будемо наполягати на необхідності світового обговорення Альтернативи, бо існуючі шляхи ведуть до неминучої катастрофи.

Тут ми коротко окреслимо найголовніші основи того шляху, що може вернути Життю прекрасний Першообраз Єдності, про який мріють, до якого прагнуть не тільки кращі представники Людства, але за яким страждають всі «нижчі» істоти — наші мовчазні брати, яких так безжалісно й грубо експлуатують і знищують...

Ось пунктир перетворень, які можна розширити, доповнити чи змінити. Звісно, будь які перетворення мають бути добровільно і схвально прийняті духом народу, котрий приймає рішення здійснювати космічний експеримент. Насильство стало причиною падіння Світу, — тож відродження Світу мусить початися з відмови від насильства.

- Створення Координаційного Центру Альтернативної Еволюції. Ініціативні Ради Альтернативи можуть створити ядро цього Центру. Такий крок, звісно, можливий тільки при розумінні і прийнятті ідей Преображення Світу. Координаційний Центр може бути створений на основі UNEP — Програми довколишнього середовища при ООН.
- Надзвичайна Генеральна Асамблея ООН, скликана за ініціативою Координаційного Центру, з участю знаних екологів світу. Чесне, відверте обговорення світової ситуації, з аналізом причин і наслідків антиеволюційних дій людства.
- Створення під керівництвом Координаційного Центру заповідних зон Альтернативної Еволюції у всіх країнах світу, що приймуть ідею Альтернативи. Можуть бути використані вже існуючі національні заповідники чи місцевості з багатим генофондом флори й фауни.
- Створення в зонах Альтернативи общин ентузіастів (учених, будівничих, духовних шукачів, біологів, психологів тощо). Заснування вільних академій наук. Створення вільних творчих лабораторій та товариств дослідників та експериментаторів.

- Наближення до Першожиття, як воно уявляється ініціаторам Альтернативи. Житлові комплекси Людини знаходяться в безпосередньому наближенні до житла тварин, птахів, риб: з ріками, полями, лісами, горами, морями, озерами, з дослідницькими акваріумами, океанаріумами. Виключення з дій і думок ідеї вбивства і насильства поступово зніме віковий психологічний бар'єр між Людиною і тваринним, а також рослинним світом, дасть можливість приступити до братання елементів розділеного Життя, щоб почати епоху загальної трансмутації Біосфери за Законом Краси, Радості та Єдності.

Звісно, люди і країни, які спершу не братимуть участі в космоексперименті, повинні утримуватися від ворожих дій по відношенню до Альтернативних Зон і їх жителів. Інерція ветхого світу велика, і Древній Господар не дремає, але еволюційна воля Людини, пробуджена до дії, буде самодостатньою: вона в собі черпатиме впевненість і розуміння необхідності Альтернативи. Інтегральний Інтелект Планети паразитує лише на сплячій свідомості. Пробудження навіть сотень сильних душ докорінним чином змінить духовну ситуацію Світу.

- Необхідні нові школи, нова педагогіка: дітям потрібен не інформаційний потік параметрів і констант часового, ілюзорного світу, а **саморозкриття**. Ентузіасти-вчителі можуть стати садівниками і творцями неймовірного квітника розумних, радісних Душ Людських — справжніх Птахів Свободи, що живуть не фізіологічними потребами і мізерними чуттями, а могутнім духовним життям Всеосяжності. Коли свідомість буде виведена з полону ілюзорних речовинних структур і фікцій історичного «прогресу» — тоді вона створить нові цінності і сенс буття, що виходять з розуміння Цілості Життя.

Полярності Світового Цілого при такому розумінні постануть перед синтезуючим оком нових поколінь не як протилежності, що виключають одна одну, — а як нерозривні аспекти Єдності, як творчі Начала Всесвіту, що символізують вічний поклик і вічне здійснення радісного Буття.

- Вже тепер необхідно розробляти основи нової науки, істинного пізнання, чи точніше, — Самопізнання. Ветхі мови світу, насичені ідеями дискретності, руйнації, ненависті, ілюзій, зовнішніх потреб, не можуть бути основою альтернативного мислення в його повному об'сязі. Ентузіасти розроблять нову мову — Мову Альтернативи. Це має бути не лінгвістичний арлекін, скроєний з обривків старого світобачення, а Мова-Блискавка, що об'єднує ідею і явище могутньою тотожністю.
- Те ж саме і для математики. Хай зникне із свідомості Людини дробне число, ворог Єдності. Сучасна математика — це хитра й зловісна підробка, підкинута Інтегральним Інтелектом недосвідченій людській свідомості. Повна кібернетизація світової свідомості в наш час, повна математизація всіх наук означає і повне закріпачення Розуму в сфері дискретності і замкнутості. Математика множинності буде замінена на Математику Цілості, математику любові. Зникне абстрактне число — породження небуття. На Буття має право лиш те, що **ЄСМЬ, що несе в собі зерно Вічного Життя**. Абстрактне, дробне число, що вносить свою волю і замисел у субстанцію, у речовину, у живу тканину Природи, що гвалтує Єдиний Світ програмами чужих потреб, — це інтелектуальний вірус, ворожий Духу. Саме цей вірус і став зародком **техногену**, що поставив світ на межу катастрофи.
- Ентузіасти Альтернативи почнуть експерименти з деенергетизації світу. Світовий досвід сучасності показує, що прагнення до нагромадження й використання більшої й більшої енергопотужності, веде до катастрофи. Воно виснажує планетарні запаси органічного палива і не дає перспективи на майбутнє. У зонах Альтернативної Еволюції вільні академії наук, товариства дослідників спрямують свої сили на пошуки джерел духоенергетики, розкриття резервів психосфери, до пізнання законів часу й простору, що дозволить розкрити таємницю руху, а з нею — позбутися потреб у грубому аспекті **енергії**.
- Буде перевірений і використаний досвід давніх мудреців, йогів, святих для прориву в Духосферу, для з'єднання з Коренем Буття, для свідомого контакту з Творцем.

- Обмін досвідом між общинами Альтернативи прискорить трансформацію всього світу в напрямку Єднання.

Подальші кроки впливають з попереднього: повне роззброєння, самоліквідація держав і армій, проголошення Космічного Братства Народів і Племен, прийняття загальної концепції Буття і Людини, прагнення до єдності з далекими світами, з Космічним Розумом, відтворення Радості Буття.

Вже тепер, сьогодні можна піти на рішучі кроки, що ніяк не ущемлять суверенітет держав, амбіції партій чи релігій, самолюбство тих чи інших керівників.

Проголосити світовий Океан заповідним. Лов риби і тварин у цьому світовому резервуарі Життя має бути заборонений (винятком спочатку можуть бути внутрішні води). Вся Океанія, всі острови можуть бути оголошені Зоною Альтернативи, де й почнуться експерименти з трансформації життя. Заповідними варто оголосити також величезні пустельні території Сибіру, північної Канади, Гренландію, сільву Південної Америки, Антарктиду, всі гори Землі. Хай ці місцевості стануть еволюційним резервом Альтернативи.

Зупинити міліарне безумство. Дати людству достойний шлях саморозкриття, підготувати його до космічного Контакт — чи не великий сенс для всіх нас?

Так ми бачимо суджений шлях Альтернативної Еволюції. Перепон до його здійснення немає в законах Світобудови, ці перепони криються лише в злобній волі узурпаторів, що привласнили прерогативи Еволюції, обожнили часові державні чи релігійні форми економічного та духовного життя народів.

Не варто більше деталізувати. Конкретне здійснення ідей Альтернативи криється в серцях ентузіастів, що ринулися до звільняючої дії. Попереду — конгреси, обговорення, прийняття еволюційних рішень, радість здійснення. Або ж — ворожий бар'єр нерозуміння, відчуження і переслідування. Але останній шлях приведе до грізної катастрофи.

Якщо сили Пітьми зуміють закрити шлях вільного рішення, якщо інерція сплячих, навіяна Ворогом Життя, зупинить всепланетне преображення, — залишиться ще шлях індивідуального звернення. Героїчні душі, що візьмуть на себе ношу Світу і біль транс-

мутації, стануть Зернами Нового Світу, що гряде після катастрофи. Не бійтеся жаху руйнування, бо Вічно Сущє перебуває над всіма катаклізмами світу форм і тілесності.

Для Птахів Свободи, для недремних і пильних, для тих, хто прагне Здійснення, ми даємо принципи **РА-ВЕДИ**, Світоносної Веди Звільнення й Радості.

Слово
четвертеРА-ВЕДА
(ПІСНЯ РАДОСТІ)

Ти, що прагнеш Пробудження, — Радість Тобі!

Ось Тобі моя рука й серце. Ходімо разом по стежині Преображення. Веда знову повернулася на Землю. Радіймо!

З цієї миті спільно творимо **Ра-Веду** — Веду саморозкриття й любові.

Ра — правічний символ Променя. Ра — корінь вічної радості. Ра — джерело буття. Ра — сутність кожного «Я» — від метелика до богоподібних істот Космосу й Теосу. Ра — незрима благодать далеких світів. Ра — вічне Єсмь. Ра — Велика Мати Світу, котра народжує все існуюче і приймає в Лоно все, що повертається з мандрів додому.

Тому, коли промовлено заповітне слово РА, — сміливо ступайте, **бо настав день вашого народження**.

Стань стрілою непереможного Ра!

Хто зупинить Тебе, коли все видиме й невидиме — лише тіні Твоїї невмирущої сутності?

Стань подихом Ра, думкою Ра, рухом Ра, чуттям Ра, любов'ю Ра, повстанням Ра, мовчанням Ра!

Ось передумова Ра-Веди.

Деградація, розпад, ненависть, протистояння, ворожнеча, дискретність, обман — всі ці якості породжені світом відносності та ілюзії, тому одвернися від них, намічаючи для себе шлях пошуку.

Корінь Світу — радісний і оптимістичний.

Радість — вічний ентузіазм — є сутністю творячого Духа. Це і є критерій Ра-Веди.

Безліч концепцій має Людина. Безліч цілей та програм. Усі вони обіцяли сенс і свободу, проте сенс обертався безглуздя, а свобода — рабством.

Слухай голос Ра-Веди, Ти, що прагнеш до Пробудження!

Свободу і сенс Буття принесе Тобі лише Радість — Мати Світу, котра вічно дарує й вічно закликає. Та, яка запалює зірки й очі

новонароджених, творить квіти та веселку в небі. Вона заперечує сумніви, злобу, згасання, руїну, жадібність, страх, рабство, заздрість, насилля. Бо що вони можуть — ці діти Мороку?

Ти шукаєш за морями, за горами, в печерах, за далекими зірками, в надприродних сферах радість свою. А вона — в серці Твоєму! Це — чарівна Істота, вічна й прекрасна, що існує ще до народження цього світу. Тільки Ти полонив її тінями фальшивого бачення, убив тілесністю, захопив потворною рікою псевдопотреб. Віднині руйнуй темницю, де знемагає Дух!

Глянь довкола: все створено Тобою — хмари, ідоли, боги, учення, науки, кораблі, прилади, картини, пісні, казки і пророцтва! Навіщо ж Ти віддаєш на протязі віків власну потугу тіням ілюзорного світу, що зіткали для Тебе зловісну постать Узурпатора — космічне Опудало, котре засіло біля Джерела Життя і отруїло Радість?!

І зорі, й дерева, і птахи та метелики — це теж Ти, це — неусвідомлена багатоликість Твоєї власної душі та серця. Ти оглядаєш власне багатство Зоряного Світу зі страхом і трепетом, поміщаючи там, серед далеких світил, богів або химерних прибульців.

Настала пора відкинути відчужені концепції буття і обняти зоряний простір власної душі.

Ось головна суть Ра-Веди, що лягає в основу **Звільнення**.

Самоусвідомлення «Я» — в Центрі Космосу і Теосу, які творять вічно. «Я» — Зерно Вічності, що розкривається, здійснюється, стає світами та еволюціями, відповідно до власних творчих зусиль. Всесвіт є наше творення, сукупне творення Світової Вітальності. Тому всі зовнішні моделі Всесвіту, в яких Людина загублена в океані галактик та богів, — брехливі. Вони знесилюють дух Людини, віддаючи її потугу вигаданим духовним упирям псевдорелігії чи псевдонауки. Це — духовне самогубство.

Що ж належить здійснити?

Розірвати щупальці ілюзії, прокинутися! Вирвати отруйне жало Змія, який причаївся у Лотосі Буття.

Ми — принци Небесного Царства, а користуємося крихтами зовнішнього світу, нав'язаного нам. Ми — діти Всемогутнього Духа! Навіщо ж нам речі та явища примарного буття, зітканого з нашої ж могутності? Навіщо тяжка праця заради нікчемних іграшок комфорту або насичення?

Ми згодилися прийняти образ істоти, віддзеркаленої у водах Мороку, ми добровільно стали рабами володаря цього магічного дзеркала.

Повністю прокинувшись, повністю збагнувши свою невичерпність, ми відмовимося від світу зовнішнього, відчуженого, а точніше — обнімемо його своєю любов'ю й радістю, бо будемо мати життя самодостатнє, Життя в Собі.

Нам належить розвіяти безліч фікцій та брехливих ідей, що зіткали нашу тілесність і дух функціонального життя.

Пам'ятай, Ти, що прагнеш до Пробудження: Істина — це Радість! Ані містика, ні тисячолітні молитви, ні соціологічні кроковипускання та фікції, ні агресивні протистояння, ні прагнення до далеких планет або потойбічних світів, ні комфортабельні машини чи будівлі, ні вишукана їжа, ні влада й слава, ні суперечки про права або пріоритети, ні безліч інших словесних цяцьок не дадуть Тобі радості, бо Радість — це Ти сам!

Настає наш Світанок. Приступимо до творення **Веди Радості**.

Передбачається потужний прорив у власну сутність, зняття образних, чуттєвих, ментальних, фізичних, словесних та інших ланцюгів.

Тут визначаємо пунктир Стежки до Звільнення, але кожен ініціатор знайде в собі багато інших, якщо збагне Суть Прориву. **Ра-Веда** має багато паростків, що складають вінок природних йог, близьких і приємних кожній живій душі.

Проводячи експерименти з трансмутації тілесності, користуйтеся дарунками всіх **Вед** — Веди Сонця, Зоряної Веди, Водної Веди, Грозової Веди, Повітряної Веди, Вогняної Веди, Квіткової Веди, Веди Любові, Веди Краси, Веди Мовчання. Всі вони разом складають Веду Радості — **Ра-Веду**.

Зберіться в дорогу. З Тобою, Друже, рушають вірні товариші: ви вирішили об'єднаними зусиллями розірвати ланцюги ілюзії. Почніть експеримент біля витоку ріки, прямуючи за потоком води, що дала вам у цьому житті основу для прояву Життя.

Будьте відкриті для сонця, зірок, вітрів, гроз, для дощу, ріки, для шепоту листя, краси квіток і співу пташок. Пам'ятайте, — ви звільняєте Радісну Істоту, свою істинну сутність.

Весь експеримент — без їжі. Вам не потрібна плоть інших істот, бо ви маєте Життя в Собі. Окрім того, ви починаєте харчуватися радістю спілкування з Душею Світу, а це і є ваша Душа.

Ви забуваєте імена, звичаї, традиції, функції, програми. Птахи, дерева, хмари, квіти, зірки, звірі та ріка — уже не щось відчужене, а **Ти Сам, продовження Твого власного єства**.

Відкрийте душу для єдності, для дива, для радості, для таємниці. Ви пробиваєте стіну Лабіринту, що оточив світ. Прийміть на себе вселенську відповідальність: лише такою потугою пройдете!

Відкиньте традиційні пози непорушності. Ви — рух і тріпотіння Вогню! Зовні — невпинний політ, всередині — всеосяжна думка. Від радісного танцю на березі ріки — до польоту духу понад часом і простором. Вам не потрібно відкривати якісь містичні «центри»: ви — Єдине Око Безміру, язык Радісного Полум'я, всеохоплююча думка і творчий екстаз!

Вночі — не спати! Над вами міради світил Всесвіту. Біжіть під зорями, замріть під зорями, приймайте найтонший астрохімізм Космосу, вплітаючи себе у золоті промені світоносного океану.

На світанку зустрічайте Сонце, як Серце Світу, котре б'ється у ваших грудях. Єдність і Цілість!

Водна Веда близька кожній істоті. Вода — це Вогонь, що прийняв жертву обмеженого буття. Любіть воду, пливіть у ній, пийте її, омивайтеся нею під час експерименту, розчиніть з її допомогою тканину тілесності, що нею ж зіткана.

Цілюща і звільняюча Грозова Веда. Не жахайтесь громових стріл — блискавиць. Зупиніться під гнівним і натхненним куполом громохкого неба — це гуркоче простір вашої душі. Радуйтеся і прийміть ті вогні в серце. Вони прискорять пробудження Радісної Істоти.

Веда Повітря кличе до Вселенського Дихання і польоту. Дихайте не лише легенями, вдихайте і видихайте **весь світ, всю Безмежність**.

Веда Квітки відкриває нам таємницю Світла, що зіткало чарівний плащ Матері Світу — Плащ Життя. Відкрийте душу на зустріч душам зеленого царства, станьте Єдиною Душею.

А коли дуже втомитеся від прагнення й бігу, відпочиньте серед квітів і трав, під вітами дерев; ви станете візерунком у зеленій тканині Сонця.

Спочивайте лише вдень. Розірвіть ритм приреченості, що заглиблює в гіпнотичний сон цілу півкулю Землі. Вночі станьте Сонцем для дрімаючої Планети, генеруйте радість сплячим серцям.

Не соромтеся повернутися до дитинства, бо Дитя — прообраз Радісної Істоти. Лазьте по деревах, дайте побавитися вашій фізичній тварині.

Ембріон вашої душі несе міради сутностей, котрим ви давали буття: риб, земноводних, рептилій, птахів, ссавців, — дайте ж радість і свободу тим, хто створив для нас піраміду Життя, **хто згодився бути страждаючою твариною, щоб у мороці тілесного лабіринту спалахнула творча самосвідомість Людини.**

Наша плоть — не посудина гріха, як твердили древні аскети, а Ноєвий Ковчег, що пливе по водах хаосу до Нового Світу, несучи зерна Вселенського Життя. Бережіть ті зерна для Альтернативної Еволюції, для грядущих чаклунських урожаїв.

Полюбіть Веду Вогню. Дивовижна мільйоннолітня Веда. Вона заворює дітей і тварин, дорослих і юних, дарує радість і кличе до Таємниці, руйнує і сотворює.

Щоденно, проводячи експеримент, запалюйте кільцевий вогонь, приймайте всередині полум'яного кола вогняне купання, беззастережно віддаючись стихії вічного руху. Вогонь потужно відкриває лабіринти тіньових структур ества і звільняє джерела внутрішньої енергії.

Веда Любові й Веда Краси — ваші нерозлучні супутники кожної миті. Даруйте любов усьому сущому. Ні від чого не ховайтеся, не захищайтеся. Хай будь-які плівки зникнуть між вами і Всесвітом.

Веда Мовчання стане завершенням експерименту. Від любові окремої до всеохоплюючої, від руху зовнішнього, функціонального — до динаміки Духу, від слова, мислі, образу, явища — до таємничої Тиші, до несказанної Суті. **Все це прийде до вас — неодмінно!**

Пливучи у воді — будьте рибою. Стрибаючи з дерева — станьте птахом. Левітуйте, відчувайте себе невагомими, всюдисущими, будьте присутні в будь-якій ділянці світу, **де ви повинні бути**, зливайтесь з сутностями повітря, простору, часу, речовини, енергії.

Милуючись хмарами, станьте як вони: міняйтеся легко й пластично, звільняйтеся у свідомості від ланцюгів форми. Під грозою станьте блискавицею. Під Сонцем генеруйте світло, станьте його хвилями. Серед вогню — станьте вогнем. Летіть на його крилах, у потоці золотих іскор у небо. Під зорями — розчиніться у вічності, обніміть Всесвіт, як Світозарне Древо Життя

Проведіть експеримент **вибухоподібно**, ніби ви пробиваєте шкаралупу Космічного Яйця, яке закриває від нас суджений простір нового народження. Не слухайте голосу втоми чи сумніву. Гарчання нижчого ества лякатиме вас, але не бійтеся, адже ви повстаєте **проти себе** — фальшивої, тіньової істоти, проти древнього Мінотавра, що поселився в лабіринті нашої власної псевдосутності, що паразитує на Сутності істинній.

Що відбудеться?

Ви самі побачите. Ми прорвемося в Країну Свободи, в Материнський Простір власної душі, у Світонію. Ми допоможемо всій сфері Життя ввійти туди...

Всесвіт — це Я.

Я — це Всесвіт!

Радуйтеся, радуйтеся, радуйтеся!

Слово
п'яте **ВИХІД**

Підіб'ємо підсумок.

Отже, колективний Розум Планети узурпований і вкрадений. Звідси — всі наслідки.

Людина — Квітка Всесвіту, покликана дати Серце і Розум Безмежності. Через нас проявляє свою безмежну потенцію Пра-субстанція, Мати Світу. Зоряний Всесвіт — це простір нашої душі, куди ми повинні вирости мисленням, творчістю, подвигом любові, самозреченням. Відкидаючи ветхі форми прояву і самопрояву, втілюючись у все більш духовні і витончені сутності Буття, Мислитель-Людина йде крізь світи і сфери, повертаючись до своєї Духовної Прабатьківщини, до Творців Світу, до Самого Себе.

Яка велична містерія! Яка дивовижна Симфонія Буття! Яка Радість, незважаючи на болі й насолоди!

Та трапилося страшне: Людина віддала суджений шлях Радості міфічним ідолам релігійних та соціальних марновірств. Той, хто повинен був нести **Світло Розуму**, позбавив Радості юних дітей Великої Матері.

Місія Христа передбачала вернути Людині суджений стан Духосинівства і дати Світові Серце й Розум. Та всі знають, у що перетворилася Церква: вона повністю у владі Князя світу цього.

Отже, резюмуємо: Людина — Зерно Всесвіту. Вона покликана засівати Поле Буття квітами Любові й Радості. Цей закономірний розвиток перервався Космічною Хворобою («Падінням»). Людина позбавлена об'єднаної психосфери, або Розуму. Її супротивник — Інтегральний Інтелект, що знає про свою неминучу поразку, бо, повставши проти Людини, він повстав проти самого Джерела Буття. Знаючи це, Він змагається уже не заради мети, а в силу своєї Сутності.

Чи суджена перемога Людині?

Це визначить вільний вибір шляху. Тому що ось який сучасний **стан людства**:

Ланцюгова реакція розпаду духомислі у зовнішній Всесвіт. Перетворення мислеобразів, духообразів у предметний світ псевдобуття, псевдоцивілізації. **Це — матеріалізація свідомості, котра, створюючи, ускладнюючи світ зовнішніх проявів, згодом стає полоненим своїх же концепцій і творінь**, вивчаючи їх, захоплюючись ними, нагромаджуючи їх до безкінечності, створюючи на цій ілюзорній основі доктрини, техноген, цивілізацію, майбутнє. Це змії, що кусає свій хвіст, пожирає власну плоть і не має виходу в спіраль Безмежності.

Ми виснажуємо свій субстанційний Дух, розширюючи його в геометричну, недобру безкінечність, таким чином огрублюючи Субстанцію. Це зупинка, сон Духу, загроза для всього Космосу. Ще трохи, і настане якісний перелом, і Людство **ніколи не зможе повернутися до духооснови Буття**, залишившись навіки в колапсі трьохмірного світу, в Лабіринті Мінотавра. Це те, що Христос називав «пільмою зовнішньою»...

Звісно, у безодні віків Космос розплавить світову темницю, щоб переробити її в еволюційні прояви, але це вже буде не наш світ, не ми, не наша Земля... Ось які масштаби Падіння, досягнуті мудрецами древності.

Хто ж поверне Людині її першосуть, хто спрямує її до Божественного Життя, що належиться Синові Божому?

Релігія?

Ні! То лише релікт марновірної псевдодуховності. До того ж вона повністю в полоні у Інтегрального Інтелекту.

Творчість?

Ні! Вона — відчуження духобачення, огрубіння духорозуміння. А стаючи самоцінністю, продукти творчості збіднюють всіх інших людей, нав'язуючи їм канони та смаки.

Наука?

Ні! Вона — замкнуте коло псевдопізнання, лавина псевдоінформації, безкінечний вимір відносного за допомогою відносного.

Йога, аскетизм, містика?

Ні! Це — ілюзіон душі, фікція «звільнення», запланована «Князем світу цього» для могутніх шукачів, своєрідний регулюючий клапан у психосфері. Містика не змушувала людей йти до Свободи. Шукачі тільки втомлюються від поривів у Трансцендентну пустелю.

Можливо, все вирішить Прихід Спасителя?

Але ж цей Прихід не вирішує жодної проблеми! Він міг би тільки підкреслити безглуздя еволюції, життя і став би докором Тому, хто Прийшов, — бо Він мав би прийти давним-давно!

Ні, ніхто не прийде ззовні. **Прийти ми мусимо самі. Самі до себе!**

Хто ж розбудить світ, що не має ні голови, ні серця?

Всі боги, всі земні лідери — це лише мертві ідоли, штучні серця, що вторгаються в живе тіло народів, як космічні паразити, отруюючи Дух Пражиття фата-морганою обіцянок і брехливих ідей.

На останній межі все — економіка, енергетика, соціологія, рівновага біосфери, психіка народів. Це — криза Розуму, криза Ноосфери Планети¹.

Фальшиві всі вихідні критерії Буття, Думки і Дії. Тому вони породили абсурдний плід. Де загальний фундамент для об'єднання Людства? Немає спільної мети, немає спільної етики, нема спільного духу любові і єдиного сенсу життя.

І найголовніше — немає Спільного Серця!

А без Серця не може бути Єдиного Організму. Є тільки окремі організми, що безтямно метушаться по планеті: убивають, гвалтують, злоствують і проклинають.

Хтось, можливо, вкаже на традиційні Образи Релігій.

Але ці Образи не об'єднали людство, а розрубали його на шматки. Значить, вони — штучні серця, що не мають духовного глибинного зв'язку з Людством, і навіть ворожі йому, бо принесли численні біди.

Природне Серце Світу має бути як Сонце — зігрівати і давати енергію, має бути як серце організму — посылати у всі частини Планети духовну кров преображення і радості. Серце Світу не повинне бути трансцендентним, потойбічним, невидимим чи абстрактним. Людська душа має щосекунди відчувати чутливе, трепетне биття Центру Життя. Тоді стануть неможливими війни і злоба, злочини і муки, самотність і самогубство. Тоді Людство підніметься з праху і відродиться як Єдина Космічна Істота, що прагне до

¹ Сучасні вчені теж говорять про те, що Ноосфера, як самостійна система, вже склалася, але оскільки розвиток її йде по законах, незрозумілих для її жителя — людини, відбувається т.зв. «перша ноосферна криза». (Див. інтерв'ю В. Кордюма журналу «Полдень. ХХІ век» №2/2004).

обріїв саморозкриття й божественної творчості. Тоді в безодні не-буття зникне древній Узурпатор, Володар Мороку.

Ще є час! Хто скаже — скільки? Мить чи десятиліття? Не можна дарувати Пітьмі й хвилини. Необхідні палкі вчинки в ім'я порятунку Життя.

ПОТРІБНА АЛЬТЕРНАТИВНА ЕВОЛЮЦІЯ.

ПОТРІБНЕ ЖИВЕ, ПАЛКЕ СЕРЦЕ СВІТУ.

Його створять не боги, що тисячоліттями принижували людей як нікчемних грішників, а Сини Людські, що візьмуть на себе увесь тягар і біль планетарної долі.

Друже мій!

Я кличу Тебе — у кого відкрите серце до світового болю, хто не боїться тіней фальшивого світу, хто прагне до преображення, хто відчуває Волю Матері Світу і її героїчних Синів, що залишили нам Заповіти Співчуття й Любові. Я закликаю Тебе, Вогняний Брате, увійди в Коло Нерушимої Єдності, щоб створити **СЕРЦЕ СВІТУ**.

Не задля слави чи амбіцій, не задля особистої користі, не ради ігор та повчань, не ради задоволення і гордості, — а для Нового Народження Людини, для відновлення істинної сутності Буття.

Закличемо сміливо й мужньо, з повною відповідальністю **ДУХ ЄДИНОГО ЖИТТЯ**, щоби вогняна кров Безмірності омила артерії Людства від отрути і бруду обману і лицемірства.

Це суджено! Як при накопиченні критичної маси урану сіра холодна речовина спалахує вогняним вихором руйнування, так **при об'єднанні необхідної кількості полум'яних братів почне діяти Серце Світу**, преображуючи Природу, Планету, Людство відповідно до Волі Першосутності.

Ми рішуче прорвемося в Свободу, в простір Імпровізації, радості і невичерпного розкриття. Від зовнішньої творчості — до самотворчості. Від «пізнання» речей — до самопізнання. Від «пошуків» — до розкриття. Від протистояння — до любові. Від розділення — до синтезу. Від світу смерті — до світу вічності. Від «богів» — до Єдиного Життя. Від марновірства релігії і науки — до відкритого бачення Океану Буття, де все доступно.

Ти питаєш, Друже мій, як об'єднуватися? Як увійти в Коло Світового Серця? Які методи, які практичні кроки? Організація? Структура?

Нічого від учорашнього дня!

Необхідно змінити індивідуальну й колективну свідомість у визначенні істинних цінностей Буття. Зовнішня могутність, зовнішня організація не мають жодного відображення на духовному плані. Поглянь: світові імперії, церкви, партії пройшли і проходять на екрані планетарної історії, як тіні, не міняючи **сутності життя**, прагнучи до ілюзії, а не до Джерела Буття.

Тому приходь, Друже мій, у Простір Світла, у Дім Духу, в Безмовність власної Душі. Розкривай серце своє не міфічним ідолам-богам, узурпаторам нашої сили, а Серцям Вогняних Братів, що прагнуть назустріч, приймай у цей божественний Ковчег біль світу, посилай Людству Радість і Любов, полум'яну віру в Преображення.

Зовнішні об'єднання завжди завершуються обманом і деградацією. Внутрішні об'єднання — творення Божої Сім'ї. Дух Єдиного Життя неможливо обманути! Тому створення Серця Світу буде мати динамічне відображення на фізичному плані — у думках і діях, в історичній ситуації.

Рішення не в феномені містичного «преображення» (хоча це теж можливо), але у вільному переході до ясного розуміння Вічності Життя і нашого Духосинівства. **Все, що необхідне нам, прийде до нас, бо в Дусі Людини все є.**

Прийдіть, герої, творці, закохані, шукачі, мудреці, зодчі, сіячі, міфотворці Прекрасного! Прийдіть, Матері, що дарують життя Світові! Прийдіть, хто прагне Бога, що несе Його Пломінь у своїм серці! **Прийдіть усі, хто прагне стати підвалиною Нової Землі і Нового Неба!**

Достатньо Голгоф і вогнищ! Нас чекає зоряна Домівка Матері Світу, вічна пісня творчості й любові.

СЕРЦЕ СВІТУ — це народження Зоряного Братерства Людства. Хто нам може завадити? Сильні світу цього? Його володарі, його мучителі? Чим? Зброєю, тортурами, в'язницями? Та чи можна ув'язнити Дух? Чи стратити його? Чи знищити те, що народжене духом? Це неможливо, бо Дух — це Суть Життя. І навіть Сини Мороку, змагаючись проти Синів Світла, живуть енергією Світла. Хай пам'ятають про це!

Куди ми підемо?

У Невідоме. До радості Гри, Свободи, Любові. До вічного розкриття своєї невичерпної сутності. Хтось злякається залишити

реальне ради абстракції. Але ж цього «реального» нема! Поглянь, Друже мій, — тільки пилюга й порох над розвалинами імперій. Вседосяжність — ось наш шлях, бо ми від усього відмовляємося.

Ми створимо Альтернативну Еволюцію, як небувалу Казку Космосу. Ми розкріпачимо пізнання, школу, творчість.

Скільки нас буде?

Для чого рахувати? Один преображений більш значний для Нового Світу, аніж мільйони тих, хто прагне пітьми.

З нами будуть квіти і дерева, птахи й звірі, котрих ми віднині будемо вважати друзями і братами, а не харчем чи матеріалом. Разом з нами вони підуть до Джерела Життя. І об'єднана Любов'ю біосфера народить прекрасні будівлі зладованого світу.

Ми зі сміхом відкинемо претензії сильних світу цього на керівництво. Чому вони мають принижувати нашу гідність і дух, що прагне Свободи? Хто вони, що привласнили прерогативи влади й сили?

Ми створимо основу нових Духовних Націй в надрах народів і племен. **Критерієм їхнього буття буде не економіка, не географічні чи політичні передумови, а духовна й культурна сутність нації, скарби їхнього творчого серця.**

Ми створимо Зоряне Братство Народів Світу — предтечу космічного Братства Цивілізацій.

Братове! Рушайте до Кола Єдиного Серця Світу! Пробив час Зоряного Народження. Відкиньте страх, сумніви і невір'я.

Космос чекає Нового Ступеню Буття.

Дух розплавить перепону плоті — тисячолітні бар'єри Звіролюдини!

Принесіть у світ самозречення й любов, дитячу віру в грядуще Преображення Світу — і полум'яна кров Духа Святого ввіллється у вмираюче тіло Людства, і дзвоном загримлять над Планетою удари вогняного СЕРЦЯ СВІТУ!

Так суджено!

Так буде!

Я не прощаюся з Тобою, Друже мій! Ми віднині навіки разом у Просторі Світла. Тож мужньо рушимо до Заповітного Дня. Хай усі небесні й земні тирані і деспоти об'єднуються, щоб утримати наші серця в темниці ілюзій. Їм це не вдасться.

Багато було повстань і воєн. Та це були лише злочинні кровопролиття в ім'я фати-моргани. Людство переконалося, що «прогрес» — теж фікція.

Тепер — останнє повстання: проти самого себе, проти Звіролюдини!

Необхідно збагнути своє становище у Всесвіті, своє покликання чи відсутність його. Подальше існування «просто так» — безглузде. Цінність прагматичного життя нікчемна. Безкінечні смерті в підлих війнах, під колесами технічного прогресу, від руки вбивці, від старості, від бідності і голоду, від випадку! В ім'я чого? Для чого?

Необхідно розкрити світову свідомість. Необхідний відкритий світовий нерв — **совість народів**. Необхідно, аби щоденно йшов пошук справжнього становища Людини в надрах Буття, а не експерименти одинаків.

Найголовніше — **сєнс буття** — має бути турботою всіх, а не ентузіастів. Хай втомлені й безтямні проживають дні, але духовні прагнутимуть Невідомого! Безглуздо сперечатися про «свободу» чи «несвободу» тих чи інших режимів. **Всі невольні!** Всі у світовій темниці. Одні влаштувалися зручніше, інші знемагають під тягарем своїх же товаришів. Але одні й інші безтямно народжуються, вмирають, не розуміючи, куди й навіщо вони йдуть.

Отже, прокидайтеся, Братове! Від численних снів. Від міражів. Стукайте в стіни душі. В стіни Космосу. В стіни совісті. В стіни абсурдного життя. В стіни безжалісного Часу.

І кайдани впадуть.

Обов'язково!

Дух Людини — це Дух Бога!

Ми самі принизили себе. Ми віддали свої сили Володарю Мороку, узурпатору нашого Розуму й Серця. Прокидаймося від мільйонолітньої сплячки, щоб спопелити вогнем духовного обурення свого тирана. Ми побачимо над собою люблячі очі Великої Матері. Простір Світу чекає Судженого Сина для Великої Радісної Гри.

Братове! Час Зоряного Повстання настав!

Серце Світу закликає!

1974 — 1996

Словник РА

(Воскресіння Слова)

Містерія

Від упорядника

«Словник РА» (інша назва — «Воскресіння Слова»²) — це науково-фантастичний трактат про витoki мови. За допомогою «символічної етимології» Олесь Бердник шукає в сучасній українській мові слова, що якнайкраще зберегли залишки праслов'янського сонячного культу (автор називає його «Ра»). Тож цей твір можна назвати культурно-світоглядною мовознавчою розвідкою, яка не претендує на науковий статус.

В Україні «Словник РА» публікується вперше.

² Свята Україна: Есеї та листи // Упор. Б. Арей. — Балтимор-Торонто: Українське вид-во СМОЛОСКИП ім. В. Симоненка, 1980.

Спочатку було Мовчання,
З Мовчання з'явилося Слово,
Слово стало Матір'ю Мови,
Мова народила Людину.
Людина — батько Духу,
Дух у саяві Слова
Повертається до Великого Мовчання.

Де починається Слово?
Хто дав йому путь і гарт?
З якої виходять основи
Пісня, роздум і жарт?

Стежки не паперові
Слово вперед ведуть, —
Буйне дерево Мови
Корінням сягає в Суть...

Суть — Материнське Лоно
Дії, світла, життя,
Те, що над всі кордони
Творить Вічне Життя!..

Слово — Дитя Великого Мовчання — заблукало на манівцях людської псевдоісторії. Сини Хаосу нав'ючили на Слово вантаж безглуздя, жорстокості та суєтності, перетворили Боже Дитя на віслюка для своїх забаганок, знущань, підлих замірів та мізерної втіхи. Туман нерозуміння оповив свідомість людей, бо правдива суть Слова затьмарена брехнею і відносністю. А затьмарене Слово жити не може у світі облуди й ганьби: воно задихається і вмирає на хресті щоденного рабства, у темниці безпросвітності.

Зруйнувати домовину Слова, повернути Боже Дитя Людині, воскресити в слові безцінну вартість Материнської Першосуті — мета і обов'язок творчого мислення.

Ходімо ж тисячолітніми стежками рідного народу, спробуємо розшукати на них загублені скарби материнської полум'яної Мови.

Слово — диво Всесвіту.

Його появу жадають пояснити хитромудрими науковими теоріями, начіплюють на Слово безліч одержин різних епох і народів, аж доки воно забуває про своє первородство і стає кріпаком того чи іншого мовного насильника.

Слово — не раб потреби, не дитя необхідності, а втаємничене серце Вічного Буття. Кореневі слова в будь-якій мові не просто стихійне поєднання звуків, а природне звучання тої Першооснови, котра стоїть за явищем, річчю, істотою, суттю. Видозміна слів у різних народів — лише різне забарвлення того ж таки вияву завдяки переломленню в розмаїтих скельцях прагнень і психік.

Зовнішній Космос (природний всесвіт) і Внутрішній Космос душі тісно, нерозривно пов'язані. Той зв'язок виявляється в слові, а опісля — в думці, у душі.

Абетка — ніби чарівна арфа. Кожна буква — струна. Сонце, зорі, дерева, квіти, птахи, ріки, моря, вітри, люди, звірі, гори, поля — весь розмаїтий світ Великої Матері — торкається вібруючих струн, творячи чаклунську симфонію Мови. У природному всесвіті ми знаємо ту першооснову, котра лягла підвалиною буття, стала чарівною ниткою, що з неї зіткано наше життя: то є дарунок Світовида-Ярила, невидима Божа вібрація, вічне джерело радості, енергії, сили — **ПРОМІНЬ СВІТЛА**.

Променю в мові відповідає звукосполучення **РА**. Він і є вібраційною основою абетки, котра збуджує до дії, до життя інших своїх братів, напоює їх силою і певністю, радістю і повнотою вияву. Доки людина не оволоділа в дитинстві звуком **РА**, вона інтуїтивно відчуває, що мова її ще неповноцінна.

Могутній вібраційний звук **РА** і стає по праву першонародження символом сонця, світла, радості.

Бог Сонця **РА** відомий багатьом народам.

Самоназва сонця — **РА** — могла зникати, замінювалася іншими (Світовид, Ярило, Сонце, Дажбог і т. д.), але всі мовні сонячні діти залишилися в душі народу протягом тисячоліть.

Гляньмо...

Радість (Ра-дість, Ра-дає... тобто це почуття дає Ра, світло, сонце).

РОБОТА (рос. РАБОТА) — (Ра-бути, бути в обіймах Ра, буття радості, світла, натхнення). Так високо пращури оцінили роботу, творчість, як продовження місії сонячного променя на землі. Ось чому **РОБІТНИК**, **ТВОРЕЦЬ** — істинні діти Сонця, його воїни, його виконавці, його промені. Ось чому за ними майбуття, а не за тими, хто віками визискував їх, не маючи повноважень **РА-СВІТОВИДА**. Оскільки **РА** є основою самого буття, то перемога робітників, творців неминуча, а поразка синів темряви — лише справа часу.

РОЗУМ (рос. РАЗУМ) — дивовижне поєднання понять **УМ** (уміти, збагнути, оволодіти) і **РА/РО**. Ра з Ум дають Людину Мислячу, котра дарунок світла — **РА** сполучує з умінням творити, поєднувати хаотичні елементи стихій у гармонію осмисленого буття.

Це слово, крім ознаки наявності осмислення, усвідомлення, творення, — означає і об'єднання (**РАЗОМ**, тобто воєдино, вкупі). Отже, місія Розуму є всеоб'єднання світу, всіх його проявів. Людині Мислячій доручено бути господарем, будівником Космосу.

РАЗ. Початок лічби. Вона природно бере початок від Сонця. Кожен бачить **ЄДИНЕ** джерело буття щоденно, тому звук **РА** законно очолює число.

Разом з тим пращури інтуїтивно відчували небезпеку роздрібнення світу, тому

РАХУВАТИ — це Ра-ховати, затемнити єдиний промінь, поділити його в нескінченних проявах розділеного світу (Розділити — це **РА** — ділити).

РАДА — від слова **РАДІСТЬ**. Радитись — це опромінитись **РА**, радісно об'єднатися в спільному прагненні знайти основу, прийнятну для всіх. Не може бути «злої ради», «поганої ради», бо це вже **ЗРАДА**, тобто відхід від **РАДИ**, **РАДОСТІ**, від **РА**. Отже, зрадники прирікають себе на вічну загибель, бо вони перестали бути синами Світла, розірвали пуповину життя.

Не вживайте поєднань «погана порада», «недобра рада» тощо. Рада, порада можуть бути лише світоносні, добрі, щирі, сердечні.

РАЯТИ, **РОЗРАЯТИ** — вернути в душу людини **РА**, світло, радість. Ра — це також і країна Світовида, Сонця, Ра, казкова країна щастя.

РАЙДУГА — світоносна дуга, ворота Ра, брама Сонця.

РАНОК — схід Ра над світом.

РАЛО, РАЛИТИ — орати землю (О-РА-ТИ), підготувати її до весняної сонячної пори, пори Ра.

ПОРА — по-Ра, після Ра (час після сходу Ра, коли людина зобов'язана встати до праці. Пізніше слово «пора» стало універсальним, кажеться, мовиться навіть «нічна пора», а це неможливо по суті слова: ПОРА — лише сонячний ранок. Ось чому «на порі» — це означає «в розквіті сил, радості, творчості, життя».

ПАРУБОК — юнак, котрий на порі, готовий до одруження, що шукає собі пари.

ПАРА — подружжя, об'єднане променем **РА**, освячене вогнем. Хлопець і дівчина прадавніх часів питали одне одного:

— Ти радий мені?

— Радий.

— Ти рада мені?

— Рада.

— Стрибнеш зі мною через РА?

— Стрибну.

Вони бралися за руки, стрибали через буйне багаття і ставали ПАРЮЮ, обвінчаною богом РА.

ПРА — найдревніший, найдавніший. Той, що почався ще в епоху Ра — першосвітла. Ось чому

ПРАЩУР (П-РА-ЩУР, Пра-чур). Чур — хранитель роду, предок. Пращур — сонячний предок.

РАМА — той, хто несе промінь **РА**. Прекрасне поєднання понять МА (мати, воліти, бути в наявності) і світла Ра. У нашій мові лишилося лише побутове значення цього слова (віконна рама, що пропускає світло в хату). Певно, візантійська навала винищила первородне поняття, котре, все-таки, лишилося на сході в епосі про героїчного Рама, посланця сонячного бога Вішну, котрий утвердив сонячний культ у герці з втіленням темряви і зла — Раваною³. (Вішну — це Вищий, Вишній, Горішній, тобто знову той же таки Ра.)

ПРАВДА — слово, котре вживають усі жерці релігій, усі соціологи, всі філософи, всі апологети містичних чи політичних вчень. Мається

³ Виникає запитання: хто ж тоді РА-ВАНА? Але це запитання риторичне, над яким можуть подумати ті, хто захоче продовжити мовознавчі розвідки автора. — Прим. упор.

на увазі (здебільшого) правда як точна інформація, відомості про те чи інше явище, ситуацію, подію. Але це лише поверхове значення дивовижного слова, котре складається з ПРА — тобто найдавніший, той, що народжений від РА, і ВЕДА — знання, розуміння.

Отже, правда — це глибинне, вічне, первородне знання, притаманне самому життю.

Разом з тим:

КРИВДА — це і криве знання, і прикрите (КР), і вкрадене.

РА, РО, РУ входило в мову пращурів не лише як основа вогненності, чистоти, вірності, сонячності, а й як єдність, об'єднання, зведення до купи різних чинників або як ознака спільноти, рідності, єдинокровності.

Наприклад.

БРАТ, СЕСТРА, безсумнівне родичання через **РА**. Тим більше, що родити — це ДАТИ у світ нове РА (Ра — дати), звідси — рід (род), народ, родина.

РЯД — як зведення роздрібненості в спільну шеренгу, випрямлення.

ПРЯСТИ — готувати спільну нить з розтріпаного волокна.

СТАРАТИСЯ — діяти для РА.

ОБРАТИ — взяти за основу **РА**.

Можна знайти ще багато слів у рідній мові, у мовах інших народів, котрі стверджують вібраційну суть втаємниченого звуку **РА** (РО, РУ, РЕ, РІ), але справа не в нагромадженні прикладів, а в знаходженні ключа розуміння того, що **повинен збагнути кожний творець: мова є першожиття народу, і саме вона формує дух нації**. Хто зрікається рідної мови, той перестає бути Людиною.

Ходімо далі. Розглянемо, яка основа лягає в динаміку буття? Безумовно, рух.

РУХ — основний прояв **РА** у зовнішньому світі. Звідси — РУКА (ру-х-а) — орган людини, який рухає, діє, творить,

РУШАТИ, РУШИТИ, РУШЕННЯ — мінлива гра поняття, як у напрямку творчому, так і в руйнівному.

РІКА — як рух води.

РІК — рух часу.

РІЧ, РЕКТИ — рух мови.

РОК, РОКОВАНІСТЬ — течія долі.

КРАЙ — межа, до якої сягає РА. Звідси, КРАЇНА — земля, напоєна силою, полум'ям, щедрістю **РА**, земля, рідна для даного

народу. Ось чому **УКРАЇНА, УКРАЇНА** — дивовижна, сокровенна самоназва, в якій безодня значень. Це і земля, не обмежена видимими кордонами, а та, котра кличе до **РА**, вслід за сонцем, це і **РАЇНА** — багата, сонячна; це і **УКРИТА**, невидима, прихована в лоні **РА**. **УКРАЇНА** — це не тільки географічний терен, держава, сукупність степів, лісів та рік, а, передусім, духовна країна Свободи, Радості, Мужності, Пошуку, небесна країна **РА**.

Саме тому козаки Січі Запорізької боронили не тільки межі рідної землі, а й головну суть буття України — **ВОЛЮ, РАДІСТЬ НЕПІДЛЕГЛОСТІ**. Вони могли відтворити, відродити **НОВУ УКРАЇНУ** де завгодно — на Дунаї, в Малій Азії, на Кубані, в Америці, аби лише вдалося зберегти Зерно Свободи. Як відомо, цього не сталося, земні козаки загинули навіки, а небесні, легендарні, пісенні рушили шляхом **РА** у вічну мандрівку до Небесної **УКРАЇНИ...**

РА Святий, прийди у нашу хату,
Розбуди нещадно і зігрій.
Хай всміхнеться Вічно Суцця Мати
Усміхом кохання і надій!

Хай у небі, на землі, в безмежжі
Загримить всепереможний **РА**.
Темні розпадаються мережі —
Народилась Радості пора!

А тепер перейдемо до укладення невеликого словника, в якому спробуємо прослідкувати утворення пишних китиць, гірлянд, віток слів від первісних, кореневих понять, котрі впливають із самої суті буття.

За яким принципом укласти словник? За абетковим? Але ж у житті, у природі такого принципу немає. Космічна Першосуть, котра розгортається в бутті Людини й Природи, не знає і не має деспотичних програм: вітки її Древа розкриваються за глибинним законом родинної послідовності, любовної спорідненості, а насамперед — важливості тої чи іншої частки буття, котра має проявитися тепер, у цю мить, у цьому місці. Наприклад, коли розпукується зерно, то воно запускає в землю корінець, щоб дати паросткові

опертя: змінити послідовність цих проявів неможливо. У мові — те саме: є слова-корені, на них спираються інші слова, котрі творять стовбур, гілки, а потім і листя та квіти велетенського Древа. Це такі слова, як **БУТТЯ, СУТЬ, ВЕЛИКИЙ, МАЛИЙ, РУХ, ГОДІ** і т. д. Значення **РА** ми вже збагнули в заспіві до словника.

Коли пращури вийшли з лона Великої Матері-Лади, то первісні парості звуків гуртувалися, наростали довкола урочистого кореня **Р**: усі голосні просто-таки липнули до цієї могутньої вібрації, творячи найважливіші поняття: **АРА, УРУ, ОРО, ІРІ, ЕРЕ**. З цих звукосполучень ми й почнемо наш **СЛОВНИК РА**, Словник Радості.

Ар'ї, райці чи ірійці, де ви?
Лиш у мові пломенять сліди.
Зерна обтрусило буйне Древо,
А саме пропало назавжди.

Не пропало! Повстає у Слові,
У піснях, легендах і казках.
Скоро, скоро загримить ізнову
Під полками Рами битий шлях!

Віто, Віто — життєдайна сило,
Заховалась Ти у глибину.
У словесну запхано могилу
Душу Світу вічно-вогняну.

Воскресай, пресвітла Диво-Мати,
І життя нетлінне розбуди!
В зореносних, огнетканих шатах
Із глибин незмірності гряди!

* * *

А-а-а! — Первонароджена голосна. Перший паросток мови, котрий одразу спирається на корінець «Р».

Ар, Ара. Перша тріада, священна трійця Мови, таємниче зерно Внутрішнього Космосу душі. Від цього зерна починається мова.

А оскільки мова формує Людину, то Людина й називає себе дитиною АРА, арійцем, сином Вічного Вогню, Світлоликого Сонця-Ра, променем Незримого багаття.

Але звук «А» — Первонароджений, він — Дитя Боже, його не можна оголювати перед стихіями ще хаотичного світу. Інтуїтивно розуміючи це, наші пращури заховали священну тріаду в покривала вторинних звукосполучень (жар, кара, мара, дар і т. д.), а там, де «А» мусило стояти попереду, вони поставили один з останніх звуків, котрий означав саму людину, Особу — «Я». Це й означало, що «А» — Син Бога, схований в «Я»², прикритий ним, захищений від навали стихій.

Отже, «Я» прикрило своєю плоттю «А», захистило його заборолом, твердинею інших звуків. Рідна мова УКРАЇНИ священно берегла цей заповіт пращурів, і лише пізніше, коли голос першопредків загубився в даліні, ми впустили в огненні шеренги Мови чужаків, таких як: авторитет, аборт, агностик, актуальний, акція, акт, антимонія і так далі, і тому подібне...

Отже, пращури не називали себе арійцями. Це можна бачити з того, що всі споріднені з АРА слова прикриті символом Особи — «Я».

ЯРИЛО — сонце, бог Світовид, Дажбог, пломеніюче джерело життя в небі. Яке могутнє слово! І які повнокровні, нерушimi гірлянди слів воно породило!

ЯРИЙ — сонячний, вогняний, нестримний.

ЯРИТИ — пломеніти.

ЯРИНА — сонячний, весняний посів.

ЯРКИЙ — сліпучо-ясний (ми даремно відмовилися від цього чарівного слова).

ЯРМО — навіть це слово, що стало ознакою рабства, означає засіб для оранки (ЯРАНКИ) землі під ярину.

ЯТРИТИ (ярити, наярювати) — допикати, розпикати.

ЯРИТИСЯ, РОЗ'ЯРИТИСЯ — шаленіти, лютувати, набиратися вогню, мужності, відваги.

Отже, ми не арійці, ми — ЯРІЙЦІ. Ми — РАЙЦІ. Ми — ІРІЙЦІ. Це останнє — найточніше, бо слово ІРІЙ — далечінь, глибінь, безмежність, той край, куди йде Ра-Сонце, Ярило, — породило багато-багато прегарних слів, котрі ми вже промовляємо мертвими вустами, не відчуючи, яка полум'яна сила закладена в них.

Гляньте самі:

ІРІЙ — далечінь, невідома земля, безкрайня глибінь, невивчена країна, неохопний простір; туди мандрує ЯРИЛО-РА, туди ховаються вдень зорі, туди летять птахи, туди прямують душі людей, коли їх закликає до себе, на нову РА-СТЕЖКУ великий Пращур-Світовид.

Саме цією дорогою, вслід за РА, повів свої загони за мрією воєвода РАМА. Той шлях вивів його через хребти Кавказу до плоскогір'я ІРАНУ (країна Ірію), а далі — через ріки Інд, Ганг у долину між найвищими горами світу, де було засновано могутнє царство Ар'яварта. ВАРТА — збереглося в рідній мові теж, як чатування біля АРА, біля вогню. Отже, АР'ЯВАРТА — твердиня арійів, ірійів, синів Ра. Там пощастило нащадкам РАМИ зберегти осколки прадавніх ВЕД, батьківських традицій, втаємничені манускрипти філософських прозрінь тих далеких часів, коли суть світу вогненно розкривалася перед щирими (Щ-ИРИ-ми, тими, що бачать далеко) очима наших предків.

А на материнську землю, на РУСЬ-УКРАЇНУ, котилися й котилися хаотичні, злобні вали напасників, завойовників, щоб знищити синів Світовиди, їхню сонячну культуру, їхню ПЕРШОМОВУ. Який жахливий історичний герць! Які втрати! Яке широке поле, вкрите трупами вояків, зрадників, безликих боягузів, переродженців, духовних сліпців та поодиноких героїв! Дим над згарищами, туман над мертвим полем. І навіть вороння вже не крикає над трупами, бо звикло випивати очі звияжців, а нині довкола трупи сліпців, у котрих замість очей були при житті глибокі пустоти!

На що ж опертися, щоб повернути рідній землі ЯРУ СИЛУ?

Лише на РА, на його одвічну зброю — МОВУ, в котрій він заховав полум'яні стріли та списи! Недаром же СИН РА — ТА-РАС, Кобзар України сказав пророче:

Возвеличу

малих отих рабів німих,

Я на сторожі коло них

поставлю СЛОВО. . .

Прилітайте, прилітайте здалека, птахи великого РАМИ, принесіть на крилах своїх вістку від ЯРИЛА. Прилітайте з таємничого ІРІЮ...

ЗІРКА — та, що сяє з ІРІЮ, здалека, з глибини неба.

ЗІР — те, що дозволяє, дає можливість дивитися в ІРІЙ, очі людини — фізичні й духовні, котрі пізнають невичерпну глибину природи.

СІРІЙ — мряка, туман, схований ІРІЙ.

ВІРА — почуття, притаманне душі, серцю, котре веде нас в ІРІЙ, у безодню пошуку, почуття, котре не вимагає доказу, а випливає із самої суті буття.

МІРА — те, що обмежує ІРІЙ, дробить його для вивчення, вводить в число, вагу та в інші визначники.

ОБРІЙ — обрис, коло, доки ми можемо заглянути в ірій.

ДІРА — отвір, що веде невідомо куди.

ЩИРІЙ — відкритий до ІРІЮ, завжди готовий слухати голос безміру.

Ми бачимо, як слово ІРІЙ, ознака безміру, всесвіту в його незмірності, природно лягло в основу філософських узагальнень пращурів. Вони виводили космогонічні поняття не з штукарських, хитромудрих, псевдологічних побудов, а з першородних відчуттів серця й розуму, котрі бачили правду буття такою, яка вона є, як бачить батька й матір дитя, котре починає вчитися розмовляти...

ПІРВА — невимірна глибина.

ПІРНУТИ — заглибитися.

МИР — все, що далеко, у стані єдності, спокою, злагоди. Означає і стан дружби, і взагалі всесвіт.

Ми наводимо лише для прикладу зменьку кореневих слів від основного поняття ІРІ, але кожна мисляча людина може збагнути, як багато живих віток та листків відгалузилося від них, творячи древо мови.

Вище ми зазначили, що першонароджену трійцю АРА пращури сховали в тканину слів. Але ознака вогненності, цільності, спільноти, мужності і, нарешті, майстерності у всіх творчих виявах неодмінно супроводжується цим звукосполученням.

ЖАР — не потребує пояснень. Олово прадавнє: хто мав жар, той був з вогнем. З жару роздувалося багаття, АР.

ПАРА — над аром, над вогнем. Так же називалися і хлопець та дівчина, що стрибали над РА (ми вже згадували цей прекрасний звичай пращурів).

ДАР — цінне, щире, чисте, дороге приношення.

ДОРОГЕ — теж від ДАРУ, але воно спочатку не означало цінність грошову чи якусь іншу, — лише духовну, сердечну.

ЦАР — той, хто володіє чарами влади (ЦАР-ЧАР). А влада вважалася суттю вогненної сили, АРА. Хто володів такою силою переконливості та мудрості, ставав водієм, царем. І саме слово «володар» означає те саме — ВОЛОДІТИ АРОМ. Ще одне тотожне поняття — ГОСПОДАР.

ЗНАХАР — той, що ЗНАЄ вогняну науку, а вогняними, тобто АРНИМИ, були всі тайни лікування, ворожіння, поклоніння прадавнім богам.

СТАРЕЦЬ — СУТЬ АРЕЦЬ — людина, котра, проживши вік, сповнена мудрістю АРА. Після введення візантійства це слово стало лайливим, презирливим, хоч воно означало в епоху сонячного культу мудрих мандрівних людей.

ЧАРИ — наука про таємний вплив на людину намови чи певного зілля, приготовленого над вогнем. ЧАРОЮ досі називають в деяких селах України сковороду.

ЖАРТИ, ЖАРТУВАТИ — веселитися, тішитися, бути щирим, сміхотливим, вогняним. По цьому слову видно, що пращури не знали злих жартів, поганих жартів, жарт може бути лише доброзичливий, хоч і пекучий.

ГАРНИЙ — ясний, чистий, красивий (знову ж таки РА).

КАРА — відправити К АРУ, спалити, знищити.

МАРА — приховування світла, вогню, ясності, сонця. Якщо РА стоїть спереду, як у слові РАМА, то це означає перемогу, першість світла, а якщо М, МА спереду — то це перевага темряви. Наприклад, МРЯКА, ХМАРИ, МОРОСЬ, МОРОК, МАРНИЙ (тобто безнадійний). Навіть МРІЯ — те, що заховане в далекому ІРІЮ, те, що ледве видно. Але в ІРІЮ ще видно, хоч і дуже далеко, отже за мрією йдуть, щоб досягти її.

ГОНЧАР, ЧИНБАР, ТЕСЛЯР, БОНДАР — назви майстрів майже завжди закінчувалися на АР, як ознака завершеності, досконалості, АРНОСТІ.

СТАРАННІСТЬ, СТАРАТИСЯ — невтомно, як вогонь, як АР, творити, працювати.

ГАРЯЧИЙ — ясно без зайвих слів.

ВАРТИЙ, ВАРТА. Слова ніби різні, але вони тісно зв'язані між собою. ВАРТА — це чатування біля вогню, захист АРА. А ВАРТІСТЬ має лише те, що захищене.

ГАРТ, ГАРТУВАТИ — випробувати, зміцнити вогнем.

КАРБУВАТИ — випалювати вогнем.

МАРНУВАТИ — спопеляти, розтринькувати.

ЗМАРНІТИ — худнути під впливом життєвого горіння, а разом з тим перетворитися на примару, різко змінитися на гірше.

Проте, досить наводити приклади. Ми не воліємо охопити всі можливі значення і прикладення вогняної трійці АРА. Це зробить кожна мисляча людина.

Перейдемо до освоєння ще кількох кореневих понять, котрі є незамінними у сформуванні цілої лавини слів.

Наприклад, БУТТЯ.

Кожному ясно, що це — основа основ і для осмислення життя Людини у Всесвіті, і для визначення тих чи інших явищ, відповідно до їх буттєвої значимості.

БУТИ — означає «знаходитися тут, усвідомлювати себе наявним у житті світу», але разом і багато іншого. Наприклад:

БИТВА — герць за ствердження буття. Отже, Буття — це вічний бій з силами хаосу і темряви.

УБИТИ — усунути істоту з буття.

БАТЬКО, БАТЯ, АТА, ТАТО, ОТА — той, хто дає буття, хто зачинає життя. Тут ми маємо можливість збагнути прекрасні слова, поняття ОТАМАН І ГЕТЬМАН (ГОТАМАН). ОТА, АТА — батько і МАН — ЛЮДИНА. Отже, ВОЖДЬ ЛЮДЕЙ, батько людей. Ми в історичному поході втратили МАН, МАНУ. Воно лишилося тільки в слові МАНДРІВНИК, МАНДРУВАТИ (людина, що йде за РА, за сонцем), або МАНІТИ (кликати, звати), або навіть МАНА (як примара, обман). Чітко можна прослідкувати вплив візантійства, яке прискорило деградацію священних прадавніх понять, що залишилися тільки на Сході: МАНУ як першопредок людей. Людина з великої літери, і АТМАН — як Першодух, що веде людство до шляху Буття. Проте, у козаків Запорізької Січі збереглося священне визначення поняття ОТАМАН, і це ще раз підтверджує, що саме тут, в Україні, була колиска РАМИ та його сподвижників.

ДБАТИ — діяти, щоб бути.

БАГАТТЯ — БОГ АТА, Бог-Батько. Таке чарівне визначення дали вогневі, полум'ю наші пращури, бо, справді, без вогню не була б сформована Людина.

БУДУВАТИ — творити для буття.

БУДУЧЧИНА (майбуття) — те, що має БУТИ.

СВОБОДА — дуже прадавнє слово, складається з понять СВІЙ, СВОЄ і БУТТЯ, БУТИ. Отже, СВОЄ БУТТЯ, незалежне ні від кого. Ще одне визначення — САМОПРОБУДЖЕННЯ, адже БУДИТИ теж походить від БУТТЯ, бо лише той, хто не спить, посправжньому відчуває Буття.

БАДЬОРІЙ — пробуджений, несплячий. Це поняття понесли наші предки на Схід, звідки воно вернулося до нас у легенді про БУДДУ, що означає теж — пробуджений, просвітлений, чатуючий.

При переході Б в П виникає ще одна гірлянда слів, дуже гарних і глибоких: ПУТЬ, ПУТТЯ і т. д.

ПУТЬ — дорога Буття. Щоб бути, треба вічно йти, рухатися.

ПУТТЯ, ПУТНІЙ, ДО ПУТТЯ — те, що годиться для буття, для життєвого шляху.

ПУТО — те, що не дає рухатися, вийти в путь.

Від БУТТЯ народилася також чарівна гілка ВІТА, ЖИТТЯ. Наша мова не зберегла це слово в його першозначенні, але воно міцно зросло в безліч необхідних, живих донині слів та понять.

ВІТАЮ, ВІТАТИ, ПРИВІТАТИ, ПРИВІТНИЙ — все це означає життєдайний, зичення життєдайності.

СВІТ (с-віт) — означає ВСЕ ЖИТТЯ. Предки так і розуміли, що вся видима природа — єдина жива істота.

СВІТЛО — (з вітою, з життям) — те, що несе життя. Вражаюче мудре прозріння, до якого ми на основі наукової аналізи прийшли тільки недавно: життя на землі породжено світлом. А про те, що пращури знали, як саме енергія променя засвоюється на землі, свідчать слова

ВІТТЯ, ВІТИ — життєдайні, ті, що засвоїли, прийняли С-ВІТЛО.

КВІТИ — ті, що несуть в собі життя.

ВІТЕР — життєвий, енергійний.

ПОВІТРЯ — теж життєдайне, бо без нього нема життя.

РОЗВИТОК — розкриття ВІТИ, ЖИТТЯ, котре заховане в зерні, в яйці або в пуп'янку рослини, птаха чи істоти, чи навіть в Яйці Всесвіту, як про це мислили наші предки.

ВИТИСЯ, ВИТОК — теж зв'язано з ВІТОЮ. Пращури, безумовно, знали про спіральний хід розкриття життєвих потенцій.

ЗВІТУВАТИ — оповідати про життя.

СОВІТ, СОВІТУВАТИ — допомогти в житті. Даремно гадають, що це російське слово — наш народ ніколи не зрікався його. Близьке поняття, настільки ж космічне — РАДА.

Ясно, що від цих слів кожен виведе безліч похідних, які іскряться в нашій мові, показуючи її глибину і мудрість предків.

Від ВІТИ, а отже від БУТТЯ походить також група слів, зв'язаних з поняттям ВЕДА, ВІДА — тобто знання про Всесвіт. Адже процес ВЕДИ, ПІЗНАННЯ, ВІДАННЯ нерозривний з БУТТЯМ, з ВІТОЮ, зі СВІТЛОМ, з можливістю ВИ-ДІТИ, БАЧИТИ ЗАКОНИ ЖИТТЯ.

До візантійської навали, котра знищила пращурівську культуру і все, що було з нею пов'язане (традиції, перекази, пісні, казки, засоби письма, храми сонячного культу), мудрість віків передавали від покоління до покоління ЗНАХАРІ, ВЕДУНИ і ВІДЬМИ. Про знахарів ми вже казали (той, що знає науку вогню), до них ще ставилися поборжливо. А от на долю ведунів та відьом дісталася безліч лих — цим найменням називали всіх чоловіків та жінок, котрі зберігали крихти прадавнього знання. Адже

ВЕДУН, ВІДЬМА — це ті, хто відає, хто має (МА) веду, знання.

ВОДІЙ (ВЕДІЙ), ВОЖДЬ — також походить від ВЕДИ і ВІТИ, бо лише той може бути ВОЖДЕМ, хто ВІДАЄ ЖИТТЯ (ВІТУ), хто ВИДИТЬ далеко, хто знає, якими шляхами ВОДИТИ.

Закони дивовижної видозміни слів, але також і їхню неодмінну спільність у походженні показує слово, яке ми вже згадували — БАТЬКО. Ось його трансформація: БАТЬКО, БАТЯ, ТАТО, АТА, ОТА, ОТЕЦЬ, ВІТЕЦЬ. Усім ясно, що БАТЯ від БУТИ, а ВІТЕЦЬ од ВІТИ, ЖИТТЯ. Так замикається коло єдності між всеохопним буттям всесвіту і життям людини.

Перш ніж перейти до розгляду інших кореневих груп слів, подумаємо, як саме народжуються слова від спільного зерна, скажімо, такі поняття, як горішній, долішній і все, що зв'язане з ними. Все відбувається природно просто: найближчими, найжиттєвішими у всі віки для людей були вогонь і вода. ГОРІТИ — від АР, це вже ми знаємо. Пращури спостерігали, що полум'я завжди лине в небо, отже напрямок горіння і став горішнім, що дало назву ГОРА, ГІРСЬКИЙ, ГОРБ.

Вода ллється (ли-ється) вниз. Той напрямок названо дольним (ДЕ ЛЛЄТЬСЯ). Звідси долина, долоня і т. д.

Від горіння також походять ГОРЕ (пече, як вогонь), ГІРКИЙ (теж пекучий), ГІРШИЙ та інші.

Це показує, як пращури підмічали споріднені явища і природно, інтуїтивно давали їм назви, котрі нерушимо відповідали їхній суті.

До речі, про слово СУТЬ. Воно означає основу явища, речі, істоти. Народ спочатку додавав слово «суть» до тих понять та слів, які хотів підкреслити як головні, визначальні, а пізніше «СУТЬ» почало зливатися з кореневим словом, створюючи спільність, наприклад:

СТАРИЙ (СУТЬ АРИЙ, тобто мудрий, завершений), ми вже казали про це.

СУТИНЬ — на суті тінь (у даному разі суть — це світло, світло затьмарене, отже настали сутінки).

Оскільки СУТЬ означає НЕРУШИМИСТЬ, то народжуються відповідні слова:

СТІНА, СТИЛ, СТАН, СТАВОК, СТАВАТИ, ПОВСТАННЯ — у корені всіх цих слів СУТЬ, котра підкреслює, що ця річ чи явище стійкі, надійні, нерушимі.

Тепер визначимо головніші слова й поняття, що творили та створюють наше мислення, а отже сприйняття й формування Буття.

ГОЛОВНІШІ — від слова ГОЛОВА. Отже, треба визначити походження слова ГОЛОВА. Безумовно, це найдавніше слово, поряд з РА, ВІТА тощо. Пращури прекрасно знали значення голови, її функції, її роль у творенні усвідомлення Буття — і в позитивному, і в негативному плані.

ГОЛОВА — складається з двох слів: ГО (гея-земля, грецькою мовою — гйо або гьо) і ЛОВИТИ. Отже, СФОРМОВАНИЙ ЗЕМЛЕЮ ВЛОВЛЮВАЧ ПОЧУТТІВ. А ЛОВИТИ походить від ОБ — яйце. Звідси — ОВИД, ОБІД (до колеса), ОБІДДЯ, ОБВОДИТИ, ПОВНИЙ (п-овний, круглий). ЛОВИТИ — це Л-ОВИТИ, вводити в коло потреби, затримувати. Значить, ГОЛОВА — ЗЕМНЕ ЯЙЦЕ, де зароджуються почуття первісного сприйняття світу. Але, оскільки все затримане, ув'язнене, не може бути вільним, самим собою, то ясно, що почуття людини розірвані, розп'яті, роздрібнені на частки. Цільність Всесвіту зникає. Промінь РА, котрий увійшов у земне тіло, затьмарився, вмер, пропав. До речі, «розп'ясти»

зовсім не означає «прибити до хреста», бо було б «четвертувати». А РОЗП'ЯСТИ — це РОЗДІЛИТИ НА П'ЯТЬ. Отже, ГОЛОВА розділяє єдність світу на п'ять почуттів. Це знали наші пращурі-мудреці — ВЕДУНИ. Від них це знання було запозичене, передане на Схід арамеями (АРА-МА, той, що з РА, син РАМИ). Основна думка ясно вирізьблюється. ГОЛОВА або череп по-арамейському ГОЛГОФА (майже точне звучання). Там розпочинається Син РА, там же його мучителі ділять між собою цільнотканий хітон (отже, руйнують єдність світу). Проте, коли форма, яка поглинула світло РА, розпалася, лягла в землю, ПЕРШОПРОМІНЬ повстає в усій красі та могутності, щоб повернутися до БАТЬКА — РА.

Усім відомо, які страшні перетворення пережила протягом тисячоліть ця прекрасна містерія Духу, як вона полонила людей, спотворивши головну ідею сонячного культу РА.

Ту ж саму драму відображено в переказі про Голіафа й Давида. ГОЛІАФ — велетень, якого ніхто не може здолати — та ж сама ГОЛОВА-ГОЛГОФА, котра всіх розпинає, вбиває, обманює. Виступає супроти велетня ДАВИД (ДЕВИД — син Світла, бо Дева, Діва — це божественний, променистий, світлий, чистий). Він вбиває насильника з допомогою ПРАЩІ (ПРАЩУР), тобто з допомогою одвічного знання РА.

Те ж саме і в сказанні про САМСОНА (САМ І СОНЦЕ), котрого вороги полонили й відтяли йому волосся (символ променів). Знову роздрібнення єдності світла. Вороги змушують осліпленого Самсона (поховане світло) грати їм (символ підневільної творчості світлих сил). Але богатир, знайшовши точку опертя, руйнує палац ворогів і нищить їх усіх. Та сама ідея визволення через руйнацію форми, котра полонила суть.

До речі, назви ХРИСТОС, КРІШНА, слово ХРЕСТ — означає ПРИХОВАНА або ЗАХОВАНА СУТЬ, поглинута суть (ХР і СТ). Таким чином стає ясною вся вражаюча тисячолітня містерія Людини, в голові і серці якої відбуваються вселенські трагедії Буття. Не потрібно робити з Космічного Дива містичних жупелів, котрі привели до кровопролиття і обману, до створення безлічі принизливих культів, що зробили з Людини мізерну ляльку кровожерливих «богів».

Проте, може, хтось зауважить, що ГЕЯ не слов'янське слово? Мовляв, наше слово — ЗЕМЛЯ. Це не так. Земля — пізніше поняття, і воно не мало спочатку космічних масштабів, адже земля —

це і просто — ґрунт. ЗЕМЛЯ — це ЗОО і МА, та, що має життя. А ГЕЯ-ГО — це вже вселенське поняття, котре вбирає в себе і значення планети, і матерії, і живої суті світу, що проявляється в безлічі різних створінь. У нашій мові значення ГЕЯ, як планета, не збереглося, воно перейшло в Елладу (знов-таки наше слово, котре означає ЛАД, спільність, спілку міст-полісів), але збереглися похідні визначення, такі як:

ГОДУВАТИ — тобто ГО-ДАВАТИ, ГО ДАЄ. Предки знали, що Земля — Го — єдина годувальниця, що дає їжу, тіло, притулок, спокій, вдоволеність. Тому з'являється прекрасне слово, котре означає завершеність, самодостатність —

ГОДІ — тобто досить, не треба більше, наявність повноти. А далі — ціла лавина слів:

ГОДИТИ — вдовольняти.

ГОД — повний цикл обігу землі-Геї довкола сонця.

НЕГІДНИЙ — незавершений.

ПОГОДА, НЕГОДА — різні фази стану природи — приємний і неприємний.

ЗГОДА — об'єднання в спільному почуттів і думок людей.

ЗЛАГОДА — тобто досить зла. заборона для зла.

ЛАГОДИТИ — відновити цільність, єдність чогось. Отже не може бути поганого лагодження, а лише ГОДНЕ.

Друга вітка від ГО-ГЬО-ГЕЇ дає теж цікаві вислови, котрі підтверджують прадавній КУЛЬТ і значення цього поняття:

ГАЙ — ліс, хаща, зарості, котрі завжди вважалися нашими предками шатами Матері-Землі. Звідси вже інші слова, споріднені: ГАЙВОРОННЯ, ГАЙОВИК, ГАІР, ГАЙСТЕР. А далі —

ГАЙНУТИ — повіятися, щезнути в хащах життя. Звідси і

ГАЙДА — іти по землі, ходімо, рушили вперед, хутко, нестримно.

ГАЙДАМАКИ, ГАЙДУКИ — вільні люди, що мандрують по землі, лісові, гайові люди.

Але ГАЯТИСЬ — це зупинятись, марнувати час, отже —

ГО, ГАЯ, ГЕЯ — це непорушність, сталість, бо земля завжди на вид спокійна, недвижна, а

ГАЙ і ЙДЕ — це порушення спокою, рух вперед. ГОЙДАТИ — це теж дати рух, вивести зі спокою. ГЕЙ, ГОЙ — вигук, що означає «вперед».

Цікаве також походження слова «гой», яким євреї називають не юдеїв. Безумовно, це означає Син Землі, хлібороб. Тим більше, що євреї завжди вважали себе прибульцями на Землі, отже всі інші племена були для них «гой» — земні.

Вернемося до визначення головних слів, які дадуть ключ до похідних, другорядних понять.

Звідки взялося слово БОГ? Що воно означає? На це питання не можна відповісти, притягуючи теологічні догми ортодоксальних, загальновідомих релігій. Поняття БОГ у нашій мові було ще до введення візантійства, отже воно щось мало значити. Наприклад,

БІГ-МЕ — маю бога. Так промовляють, коли хочуть ствердити, що слово їхнє чисте, непорушне, святе. Отже, людина запевняє, що БОГ в НЬОМУ, можна не турбуватися.

СПАСИ БІГ — слово вдячності, означає: БОГ ТОБІ ВІДДЯЧИТЬ, ВРЯТУЄ.

НЕБІЖ, НЕБОГА — означають неповне родичання, віддаленість від якоїсь цільності, єдності.

ЗБІЖЖЯ — тобто — від Бога.

Отже, у всіх цих словах можна прослідкувати, що БОГ (БІГ) — це предок, пращур, котрий живе в нашому серці, дає нам силу, міць, мудрість, світло. Хто ж це такий? Це — вогень, вогонь, огонь, агні, що при переході В Б дало БО-ГЕНЬ, або скорочено БОГ, БІГ (звідси і БІГ, БІГТИ — це нестримно рухатись, бути жвавим, як вогонь).

Значить, це вогняний предок РА, ПРАЩУР. Він дає врожай (ЗБІЖЖЯ), він просвітлює нашу душу (БІГМЕ, СПАСИ БІГ), він зникає з серця, коли з'являється РОЗБІЖНІСТЬ.

БОЖЕВІЛЬНИЙ — вільний від бога, отже людина з розірваним, необ'єднаним мисленням.

БОГАТИЙ (багатий) — той, що має все необхідне, забезпечена людина. БАГАЧІ — так звуться люди, котрі володіють зовнішнім добробутом, речами, грошима, їжею. Але раніше БОГАТИЙ був той, хто мав БОГА в серці, тобто чиста, світла людина. Недарма кажуть — має Бога в душі, або не має Бога в душі, без Бога в серці і т. д.

Отже, БОГ, БІГ — це ВОГОНЬ, одвічний рух природи, таємнича прихована сила суті Буття, котра дає життя, радість і смисл.

Звідси БІГ (швидкий рух), Бігучий, Біжучий, нестримний, вічноплинний. Тому предки називали цим найменням ріки — БУГ, БОГ. Двіна — означає те саме, бо походить від ДВИГАТИСЬ, рухатись, а двигатись — від ДЕВИ (бог, світло, рух). Так само й інші ріки, в корені яких ДОН, ДАН, ДУН: всі вони від ДАНИЙ, ДАВАТИ, а дає лише ДЕВА — тобто СВІТЛО, вічний рух. Отже, вода, як вічноплинна суть, завжди пов'язувалася з таємничою силою природи, нестримним БІГОМ стихій.

Гляньмо також, як утворюються найрізноманітніші (на перший погляд) слова від однозначних слів: ВЕЛИКИЙ — МАЛИЙ.

Від ВЕЛИКИЙ походять:

ВОЛЯ — тобто свобода, самодостатність, бо лише великий дух може бути вільний.

ВЕЛІННЯ, ВЕЛІТИ — наказ, що виходить від великої сили.

ВАЛИТИ — переважати. ВАЛ — потужний наступ стихій, чи людей. ВІЛ — теж означає сильний, великий.

Від МАЛИЙ народжуються слова:

МОЛОТИТИ, МОЛОТИ — тобто МАЛИТИ, дрібнити. МЛІТИ, МЛЯВИЙ — втрачати силу. МІЛКИЙ — неглибокий, мало глибини. МОЛОДИЙ — теж походить від «ще невеликий», незрілий.

Визначимо також такі прадавні поняття, як ніч, вечір, ранок, день, час, вічність.

НІЧ — НИЧ — дотепер діалектне слово, яке означає «нічого»; тобто, темна пора доби, коли нічого не роблять.

ВЕЧІР — ВЕЧУР — час, коли предок (ЧУР) велить спочивати, забороняє діяти.

РАНОК — схід сонця РА над світом.

ДЕНЬ (ДАНИЙ) — даний світлом для життя, творчості, праці.

ВІЧНІСТЬ — від слова ВІЧЕ (спільнота) — єдність природи і всього живого.

ЧАС — від слова ЧАСТКА. Отже — розірвана єдність. Те ж саме слово в мові інших народів. Наприклад, ХРОНОС, КРОН поглинає дітей своїх, нищить єдиний потік життя, котрий породжує РЕЯ, РАЯ, РІЯ. Проте, ЗЕВС (ЗОО-С), ЖИТТЯ повстає супроти ХРОНА-ЧАСУ і змушує його повернути всіх знищених дітей.

ВОРОГ — означає те саме (корінь ВР — воровать, враг, вредить).

БРАХМА — бог творення у індусів — теж має в корені ВР.

БРЕХАТИ (БРАХ-МА). Слово «брама» в нашій мові лишилося як синонім слова «ворота», що не пускають до мети. Недарма перекази Сходу оповідають, що бог-творець (БРАГМА — ворог РАМИ) створив незаконний світ, поділивши частку єдиного Всесвіту.

Він запустив недосконалу еволюцію, котра не має повноти вогненної сили РА. Ось чому у нас на Землі таке безладдя, ненависть, кровопролиття, лавина злобних життєвих форм і проявів. БРАГМА (БРАХМА) обманює (бреше) ВІШНУ (вишній, найвищий) і ШИВУ (ЖИВА, суть Життя), тобто не дає цьому світові вернутися в Єдине лоно Світла-РА. Але Вішну посилає своїх воїнів, синів РАМИ, котрі в спілці з ШИВОЮ (Життям) руйнують незаконний світ, щоб знову було єдине Буття, сповнене Радості.

Так усі перекази народів повторюють одне й те ж: Буття всеосяжне, воно повинне бути радісним, щасливим. Те, що цього ще немає, свідчить про обман, котрий таїться в самій глибині життя, в його сприйнятті, творенні. Знову всі ниті ведуть до Людини, її розуму й серця, бо все горе і безладдя світу трансформується в душі Мислячої Істоти.

Недарма ШИВА (ДЖИВА, ЖИВА — ось де з'явилося ім'я прадавньої української Матері Світу ЖИВИ) зветься руйнатором, але разом з тим найвищим творцем, істинним творцем. Він руйнує засмічене псевдожиття, псевдоеволюцію, псевдопоступ, псевдорелігії, псевдонауку, псевдотіла. Все це повинне бути просвітлене, прояснене, переправлене вогнем ВІЧНОГО РА, щоб досягнути ПЕРВОЗДАННЯ, НЕСОТВОРЕНЕ, РАДІСНЕ БУТТЯ.

З повним правом стверджуємо, що у мові народу закладено гнозис (знання, веду) і смисл буття, призначення Людини, її суть. Саме тому темрява завжди намагається зруйнувати мову, Слово, бо знає, що, втративши слово, народ перестає бути єдиним організмом, духом, бо вже не має ведучої ниті РА, ВОГНЮ ЄДИНОГО ЖИТТЯ.

Але зберігати, відстоювати слід не просто мову, а кореневу Серцевинну МОВУ, а отже — очистити її від навали чужоземщини. Треба переглянути необхідність велетенської маси слів, котри-

ми користується нині література, радіо, преса, побут. Зайві слова, а тим більше сірі слова з невизначеним чітко значенням розпорошують думку, не можуть її сконцентрувати на суті речення й поняття.

Наприклад, ІНТЕЛЕКТ, РОЗУМ, УМ, МИСЛЕННЯ — яка різниця між ними? Як провести межу або визначити спільність?

Ми вже говорили, що УМ — від УМІННЯ ТВОРИТИ. Отже, мисляча людина — це УМІЛА людина, котра має УМ. Вищий ступінь — РОЗУМ (РА-З-УМ), тобто уміння опромінене світлом єдиної суті Буття, уміння не лише творити, а й об'єднувати творення, давати йому радісний лад (РА-З-ОМ).

Отже, «інтелект» вільно можна з нашої мови викинути — він ні суттєво, ні за звучанням нічого не дає. Тоді зникає й «інтелектуалізм», «інтелектуал», «інтелігент» тощо. Буде РОЗУМНА ЛЮДИНА, ДУРНА, МУДРА, НЕМУДРА, УМІЛА, ОСВІЧЕНА, НЕУК, НЕВІГЛАС і т. д.

Таке очищення необхідно провести у всьому словнику. Залишивши кореневі слова ПРАМОВИ, ми будемо розмовляти і мислити точніше, яскравіше, зрозуміліше. Одразу видно буде словесного блазня і мудру людину. Найглибші світоглядні думки можна (і треба) висловлювати в кількох рядках, у небагатьох реченнях.

Слід нові покоління не засмічувати десятками тисяч слів, котрі не дають суттєво іншого значення порівняно з основними поняттями: це породжує словоблудство, відносність у висловах, твердженнях, думках. Ясно, що це — справа не паперових душ, а вогняних синів ПРАМАТЕРІ ЖИВИ, котра воліє дати нам вогняне життя.

Палко віримо, що такі душі вийшли на широку ниву РА, озброївшись мужністю і незламним прагненням досягти ПРАВДУ БУТТЯ.

То укладемо невеличкий словничок, котрий допоможе шукачам прикласти ключ РА до численних замків, за якими зачинено Синів Вічного Слова.

— А —

Ми вже згадували, що першозвук «А» був для пращурів святим, таємничим, тому вони його не виставляли напоказ. Навіть

коли засвоювались деякі чужинські слова, наприклад АНГЕЛ, вони промовлялися — ЯНГОЛ. Тому в нашій мові слова на «А» майже всі чужинські або штучні. Виняток становлять вигуки чи словосполучення типу — АГЕЙ, АГОВ, АБИ, АЛЕ, АЖ, АВЖЕЖ, АТОЖ, і т. д., котрі виникли в незапам'ятні віки, у ПЕРЕДМОВІ до істинної, правдивої МОВИ, коли людство ще лише агукало, агакало. А як тільки ПРОМЕТЕЙ (ПРА-МАТИ) дав Людині АР (вогняне життя), «А» поринуло в глибину, породивши вкупі з РА веселку, райдугу МОВИ.

Виняток становлять лише:

АРТІЛЬ — єдине тіло, спільне діло, вогняне тіло. Можна було б навіть сказати — ЯРТІЛЬ або ГАРТІЛЬ (в Умані так і кажуть).

АРКАН — коловий гуцульський танець, спільний танець, вогняний, нестримний.

— Б —

БАБА — одне з найдавніших слів, воно пов'язане з поняттям БА, як предок, той, що дав життя. А оскільки звукосполучення БА подвійне, то воно означає нерозривність роду, його невмирущість. На Сході БАБА (з наголосом на останньому складі) означає: старший, поважний, святий, мудрий, навіть божественний. Природно так звали при матріархаті жінку — голову роду, котра уособлювала владу і мудрість, непорушність традицій. При переході до патріархату — влади батька — слово БАБА набуло іронічного, а інколи презирливого забарвлення. Проте й досі БАБОЮ звуть тягар, що ним забивають палі на будівництві, прадавні боввани в степах, язичницьких (сонячного культу) ідолів, великі снігові постаті, що їх ліплять діти чи то й дорослі. Це стверджує, що слово БАБА було в давнину оповите славою БОЖОСТІ, сили, владності, непорушності.

БАВИТИ, БАВИТИСЯ — походить від БАБИ, бо саме баби у всі віки доглядали дітей, оповідали їм казки, співали пісні та думи, практично стаючи духовними вчителями нових поколінь. Необхідно повернути БАБІ (ПРАМАТЕРІ) її первісне і вічне значення — вихователки роду. Але, безумовно, для цього слід оберігти її, підняти, опромінити. Іноді перед нами постає правдиве єство БАБИ-ЯГИ з народних казок, котра завжди допомагає героєві, який уважить її, допоможе, привітає, послужить.

БАБА-ЯГА — це БАБА-ЮГ (святий йог) або БАБА-ОГ (огняна), знову ж таки — хоронителька вогню родового, та, що має таємниці мудрості віків. Ось чому вона літає на вогняній ступі, мітлі, ось чому вона перевтілюється в різні лики, набирає різного виду, — це означає, що вона здатна думкою (вогнем мислі, слова) мандрувати над віками, землями, поколіннями і т. д. Практично БАБА-ЯГА — це вічно суцїа душа народу, котра змагає під машкарою презирства, зневаги.

У вищенаведених прикладах ми бачимо, як природно пояснюються нібито аж надто віддалені слова — наша казкова баба-яга і гімалайський анахорет — йог. Колись, в епоху РАМИ, безумовно, так називали мудреців, що знали науку вогню: БАБА ОГНЯНИЙ, БАБА ОГ. Пізніше візантійство принизило значення сонячних мудреців, воно перейшло в казку, а на Сході суть збереглася, і вона вертається до нас у вигляді «вчення йоги». Ми розшифровуємо, що ЙОГА — це ЗВ'ЯЗОК людини з Всесвітом. Цілком слушно: це підтверджує нам наша мова і перекази прадавності — огонь, РА є і завжди був єдиним, вічно-сущим зв'язком душ, явищ, істот, світів, віків.

БАГАТ-ВЕЧІР — Святий Вечір, вечір перед Різдвом. Ця давня назва свідчить, що візантійство лише пристосувалося до сонячного культу предків, не маючи змоги повністю викорчувати первісного знання РА. БАГАТ-ВЕЧІР (Божий вечір) відзначав час народження Сонця-Ярила (зимове сонцестояння).

БАГНО — відсутність чистоти, БОГА НЕМА, ОГНЮ НЕМА (огні). Болота, грязюка, трясовина, мокрота.

БАЖАТИ, БАЖАНИЙ, БАЖАННЯ — божий, гарний, жаданий, той, що від Бога. Отже, бажання повинне бути лише ясним і чистим.

БУЗУВІР — без віри, безвірник. Людина, котра не дивиться в ІРІЙ, духовно сліпа, не бачить шляху в безмір.

БАЙКА, БАЯТИ — теж походить від БА, кореня БАБИ, БОГА, основи основ. БАЙ — означає нерушимість, спокій, певність, а разом з тим казковість, небувалість, відстороненість від насущних потреб. Звідси —

БАЙДУЖИЙ — дуже спокійний, певний, відсторонений від світу, і

БАЙДА — відсторонений шукач, котрого його внутрішній Бог повів у мандри, на волю.

БАРВА — яскравий, світлий, має в корені АР. Звідси — БАР-ВІНОК, БАРВИСТИЙ тощо.

БАТІГ — від слова БИТИ.

БАТЬКО, БАТЯ — ми вже розглядали: кореневе поняття БУТИ.

БАТУВАТИ, ВІДБАТУВАТИ — відрізати. Колись ділили добро, спадщину, навіть хліб за столом батьки, тому й БАТУВАТИ — це очолити якусь групу людей, стати отаманом.

БАЧИТИ, БАЧУ — від слова ОЧІ. Отже, ОБАЧНИЙ — зіркий, передбачливий.

БДЖОЛА — та, що має ЖАЛО. Жало походить від ЗАЛАЗИТИ, тобто гостре. Разом з тим є ще й інше значення слова: у живій мові вимовляється ПЧОЛА (п-чола), а звідси ниточка до ЧОЛО, ЧІЛЬНИЙ, або ЦІЛЬ, ЦІЛЬНИЙ. Тобто, комаха, що живе в цільній громаді. Далі живий зв'язок з ЧОЛОВІКОМ (ЧОЛО, розум, мисль і ВІК, вічний). Тут і вічна ціль, і вічний розум, і гострота (ЖАЛО-ЧОЛО) мислі. Наша мова втратила ще одне значення: ЧЕЛА, ЧОЛА — УЧЕНЬ, воно залишилося лише на Сході. Але похідне лишилося: ОЧОЛИТИ — це УЧИТИ І ВЕСТИ.

БЕРЕГ — від берегти, обмежувати, не пускати. Недарма кажуть: «треба кому берега дати», тобто ввести в певне річище, стримати.

БИСТРА — прослідковується БЕ СУТЬ РА. Стрімка течія. Всяку стрімкість ототожнювали з РА.

БІЛИЙ, БІЛЬ, БІЛЬШИЙ — як не дивно, але ці слова споріднені. Всі вони висловлюють перехід за якусь звичність, рівновагу: БІЛИЙ — дуже яскравий, чистий колір. БІЛЬ — порушення нормального чуттєвого стану. БІЛЬШИЙ — такий, що переважає інших.

БІС (БЕС) — містична істота, що уособлює темну (нечисту) силу. Походить від заперечення «без». Це ніщо, порожнеча, відсутність життя, РА, відсутність Бога. Але доки Людина духовно ще несформована, вона населяє порожнечу душі образами химерних істот. Біса називали також чортом, але це не так: ЧОРТ (ЧУР) — це предок, котрий був родовим богом, але візантійство охрестило його нечистим, так, як і «домового» — покровителя сім'ї, хатнього притулку.

БЛИСКАВКА, БЛИСК і т. д. — від БЛИЗЬКИЙ, ЯСКРАВИЙ.

БЛУД, БЛУДИТИ, БЛУДНИЦЯ, БЛУКАТИ і т. д. — все це має надзвичайно цікаве походження: мало хто знає про це. БЛУДОМ звали одного з бояр при володарюванні князя Олега Святославича. Коли Володимир з варязькими дружинами вогнем і мечем прокотився від Новгорода до Києва, він звернувся через своїх довірених до боярина Блуда: «Допоможи мені вбити брата, стану тобі батьком рідним». Блуд згодився і допоміг Володимирові знищити Олега і стати князем київським.

Вся Русь здригнулася від такого злочинства: зрада в нашій землі була явищем неймовірним, неприпустимим, майже неможливим. Відтоді ім'я Блуд стало кличним, таким як ЮДА, КАЇН. Зрадливу жінку стали називати блудницею, втрату правдивого шляху охрестили БЛУКАННЯМ, БЛУДІННЯМ. Вже забулася ця страшна пригода, котра так жахливо змінила долю РУСИ, кинувши її під ноги візантійцям, знищивши пращурівську культуру, а слово бридке лишилося, ніби клеймо на чолі каторжника.

БОРОДА — відзначає приналежність до певного роду — чоловічого чи якогось племені тощо.

БОРОШНО — складне слово: від БОГ (БО) і РУШИТИ, МОЛОТИ, ДРІБНИТИ. Зерно для предків було богом, суттю життя, зосередженням РА. Ось чому інше слово для зерна — ЗБІЖЖЯ, тобто — з богом.

БРАМА, БРАНЬ, БРАНЕЦЬ — все це складається з понять РА і Б — боронити, не пускати, обмежувати свободу, вільність.

БРАТИ — взяти частину мого РА, одняти те, що належить мені. Разом з тим БРАТ — це той, що взяв частку РА спільного батька: Б — РА — АТА.

— В —

ВАТРА — складне слово: ВАТ (ВІТ) і РА — життя і вогонь.

ВЕДМІДЬ — ВЕДАТИ, ЗНАТИ і МЕД, той, що знає, де мед. Відомо, що ведмеді люблять мед.

ВЕЖА — від слова ВИЖУ, ВИДНО, ВИДІТИ, споруда, звідки далеко видно.

ВЕЛИКДЕНЬ — так зветься день Воскресіння Христа. Але в довізантійський час це був день весняного сонцестояння, справді довгий, великий день, коли СОНЦЕ-РА утверджувалося в силі.

ВЕЛЬМОЖА — великий мож, муж.

ВЕРТАТИ — походить від слова ВОРОТА: від них ВОРОЧАЮТЬСЯ, від ВОРИТ ПОВОРІТ.

ВЕРХ, ВЕРХОВИНА, ВЕРШИНА і т. д. — В АР, ДО СОНЦЯ, В НЕБО. Звідси —

ВЕРШИТИ, ЗАВЕРШИТИ — закінчити, зробити цільним, досконалим, єдиним.

ВЕСЕЛИЙ, ВЕСЕЛИТИ, ВЕСЕЛИТИСЯ — походить від поняття ВСЕ, ВЕСЬ. Якщо приходить радість — то для ВСІХ: так мислили пращури. Ось чому —

ВЕСІЛЛЯ не тільки тому, що там ВЕСЕЛЯТЬСЯ — тобто, радіють, танцюють, а й тому, що там святкують ВСІ. Тому і СЕЛО — це В-СЕЛО, а ВСЕЛИТИСЯ кудись — означає прилучитися до ВСІХ. Звідси бачимо, що в прадавні часи, коли народжувалася мова, дух спільноти, дух загальної радості був природним почуттям. ВЕСІЛЛЯ означає також, крім загальної радості, ВСЕЛЕННЯ молодих у нову хату, об'єднання люблячих.

ВЕСЕЛКА (РАЙДУГА) — об'єднання всіх барв сонця, РАдісна дуга.

ВЕСНА — ВСТАТИ ВІД СНУ, пробудитися. Загальне пробудження всієї природи. Дивовижна місткість понять в одному слові: тут і корінь ВЕСЬ, і ВСТАТИ, і СОН. Ми вже давно втратили здатність так вільно словотворити.

ВЕСТИ — теж кликати за собою ВСІХ. Попереднє слово теж зв'язане з цим: ВЕСНА ВЕДЕ ВСІХ до життя, до пробудження.

ВЕЧІР, ВЕЧОР — ми вже згадували: походить від ВЕ-ЧУР (предок). Заборона діяти, пора відпочивати. Разом з тим — на небо збираються ЗОРІ на ВІЧЕ — БОЖІЙ ОЧІ, як їх звали в народі.

ВИБІР — ВІЙТИ В ІР, вийти на дорогу пошуку, в невідомість.

ВИД, ВИДИМИЙ, ВИДНИЙ і всі слова, що зв'язані з цим поняттям, походять от ВІТИ, СВІТЛА, ВЕДИ (ВІДИ): отже, життєвий, ясний, знаний, прийнятний, гарний.

ВИНА — причину того чи іншого вчинку віднести на когось: НА ВИ (ВАС). ВИ — прадавня форма ВАС, ВАМ, У ВАС. Взагалі, всі слова з додатком ВИ (ВИНАЙТИ, ВИДАТИ, ВІЙТИ, ВИСЛІДУВАТИ і т. д.) означають, що дія відбувається поза особою, зовні, по відношенню до когось — ВИ.

ВІНО — викуп за наречену, та ж сама ВИНА, борг.

ВИР — потужний водокрут, або взагалі будь-який вихор стихій чи подій, котрі тягнуть в ІР, у невідомість.

ВИРИТИ — зробити знову видимим, вернути з невідомості. ВЕРНУТИ — це також В-ІРНУТИ.

ВИСОКО, ВИСОКИЙ і всі похідні слова походять від буквально спресованої фрази: ВИДНО СКІЛЬКИ ОКО СЯГАЄ.

ВИТКИЙ, ВИТИСЯ — од ВІТА, життєвий, жвавий.

ВИЯВ, ВИЯВИТИ — звести воєдино Я і ВИ (щось зовнішнє), ВИ і Я В СПІЛЬНОТІ. ЯВИТИСЯ, ЯВЛЕННЯ — те саме: Я — ВИ.

ВУВСИНА (ОВЕС) — ОВ, ми вже про це згадували, — прадавня назва яйця, зерна, всякого плоду (ОВОЧІ). ОВ, ОБ входило до всіх слів, де треба було підкреслити округлість, товщину, завершеність, зрілість або новизну, першопочаток, зародження. Звідси —

ОВ-ВА! — подив, несподіванка, щось НОВЕ і саме слово НОВИЙ теж означає НЕБУВАЛИЙ, такий, що ось щойно народився, вийшов з якогось зерна, яйця і т. д.

ВІВЦЯ (ОВЦЯ, ОВЕН) — кругла, повна, кучерява, а разом з тим — оскільки вівця була у пращурів символом РА-ВО-ГНЮ (ЯГНЯ — АГНІ — ОГОНЬ) — ясно, що вівця означає першонародженість, початок — ОВ.

ВІДРО — ВІТРО — посуд для ВІТИ (вода — суть життя).

ВІДРІЗНИТИ, ВІДРУБАТИ, ВІДГАДАТИ і т. д. — всі слова, котрі починаються на ВІД (ВІТА, ЖИТТЯ), означають, що в цій дії щось головне, життєве одділяється, роздрібнюється тощо.

ВІДДАТИ, ВІДРОСТИТИ і т. д. — означають, що відділені частки ВІТИ повертаються, відновляються.

ВІДТИ — там, де був ТИ.

ВІДСИ — тут, де я, ВІД СЕБЕ, ВІД СИ.

ВІЙНА — від слова ВІЯТИ, РОЗВІЮВАТИ, роздроблювати створене.

ВІКНО — ОКНО, отвір для ОКА.

ВІЧІ (очі) — те, що дивиться у вічність.

ВІРЛЯ (ОРЛЯ) — те, що високо, в ірії, за хмарами.

ВІРНИЙ — той, що з тобою до безмежжя, навіть за межею смерті. Той, що летить з тобою В ІРІЙ.

ВІСТЬ — ВИ І СУТЬ, ВИ ВІДКРИВАЄТЕ ЩОСЬ СУТТЄВЕ, приносите важливе.

ВІТТЯ і всі похідні слова ми вже розглянули в заспіві: всі вони від ВІТИ — ЖИТТЯ.

ВІЩИЙ — од слів ВІДАЄ ЩОСЬ, знає те, чого інші не знають.

ВЛАДА — робити все В ЛАД, наводити ЛАД, давати ЛАД. Походження слова ЛАД ми розглянемо пізніше.

Ясно, що ВЛАДА для пращурів була не засобом панування над іншими, а обов'язком робити для громади корисну справу, мудро вести людей до єдності і радості.

ВОВК (ще одна давня форма ВОВЦЬ, ВОВЦІ — це збереглося в думах та піснях, або дитяче: вовчики, вовчєня і т. д.) — зв'язане з ВІВЦЕЮ, той, хто поїдає вівцю, володар вівці.

ВОВНА — шерсть з ОВНА, закручена, округла, кучерява.

ВОДА — тісно пов'язана зі словом ВЕДА, ВІТА, ІТИ, а тому — ВОДИТИ — цілеспрямовано кликати вперед, як вода біжить до моря. ВОДІЙ, ВОЖДЬ теж звідси.

ВОРОН, ВОРОГ, ВОРОТА — все, що має в корені ВР (врати, вертати, брєхати, вредити, вразити) — означає певну перепону в дії, зупинку в путі до ІРІЮ, полон, бій (БРАНЬ), злодійство, втрата.

ВОСКРЕСАТИ — ВОССТАТИ з ХРЕСТА. Але це слово було ще до введення візантійства. СКРЕСАЄ РІКА від зимового сну, це означає, що вона була ОКРИТА під кригою, а тепер С-КРЕСА, з'являється К РА, під сонце. ВОСКРЕСАТИ — вернутися до життя, до світла.

ВРЕМЕННЯ (час) — прадавня форма для визначення того, хто нині, в цю пору, панує (російське — время). Походить від слів БРАТИ, ОБМАНЮВАТИ І МЕН, МАН — людина. Те, що обманює людину, ВРАГ ВІЧНОСТИ, бо ВІЧНІСТЬ (ВІЧЕ) — єдність, а ВРЕМ'Я краде цю єдність, роздрібнює.

ВУЗОЛ, ВУЗЛИК, ВУЗЛУВАТИЙ — від слова ЗЛО, ВИ і ЗЛО. Люди завжди злилися, коли в прядиві з'являлися вузли (в житті також).

ВУЛИЦЯ — ВИ і ЛИЦЕ, там, де всі показують свій лик, лице, де святкують, гуляють, мандрують.

ВУСТА (УСТА) — ВЕСТИ У СУТЬ, засіб для творення СЛОВА, безумовно, для пращурів був СУТТЄВИМ, першорядним.

В'ЯЗАТИ — всі похідні — Я З ТИ — об'єднання особи з чимось, злучити до купи. Пізніше стало означати і позбавлення волі — В'ЯЗНИЦЯ, В'ЯЗЕНЬ.

В'ЯЗИ — шийні хребці, що В'ЯЖУТЬ, тримають кістяк, череп. В'ЯЛИЙ, В'ЯЛИТИ — від слова ВАЛИТИ, знесилювати.

— Г —

Ми вже вище згадували, що ГЕЯ (ГА, ГО) — ЗЕМЛЯ — залишилася в нашій мові в похідних словах. Наведемо кілька з них.

ГАД, ГАДИНА, ГАДЮКА — земляна, та, що повзає по землі.

ГАТЬ, ГАТИТИ — робити земляний вал на шляху води, болота.

ГАВА — ворона, така довгоживуча, як ЗЕМЛЯ.

ГАЙ-ГАЙ! — вигук, котрий означає неможливість зупинити те, що відійшло в давнину, що стало давнім, як сама ЗЕМЛЯ.

ГАЙДА, ГАЙДАМАКИ — ті, що йдуть по землі, мандрують, прагнуть вперед.

ГАДАТИ — вибирати свій життєвий шлях на землі. ГАДАТИ — ВОРОЖИТИ теж: лише ГА (ГЕЯ) може ДАТИ правильну відповідь — вона мати всього сущого.

ГАЯТИСЬ — бути важким, неповоротким, так би мовити — земляним.

ГАЙНУТИ — метнутися бігом по землі.

ГАЙНЯНИЙ — брудний, у землі.

ГАЛ — куля, міхур. ГАЛА — довкола, безупинний рух, бігти вперед, наприклад: пішов гала світу. Звідси —

ГУЛЯТИ (ГАЛАТИ). Разом з тим це протягує нитку до ГЕЛІОСА — СОНЦЯ, котрий гуляє довкола світу, довкола ЗЕМЛІ.

ГАМУВАТИ — робити тихим, як земля.

ГАЛАЙКАТИ — лаятись, щоб було чути скрізь.

ГОЛИТИ, ГОЛИЙ — робити відкритим, як земля.

ГАЛЯВИНА — гола земля серед лісу. ГАЛУЗЗЯ (ГА-ЛІССЯ) — парості з землі. ГАЗДА — землероб, господар на землі (ГА ДАЄ).

ГАНА — осуд всієї громади, сором НА всю ГА (землю). ГАНЬБА — те саме.

ГАНЧІРКА (ГА-Н-ЧУР) — бачимо кілька слів, сплавлених воєдино: брудний, земляний, чур (пічний) і на, для. Брудне шмаття для печі, для витирання біля печі...

ГАРАЗД — схвальне слово, означає ГА і РА вкупі, мудрість земна і небесна в поєднанні.

У всякому разі, мова дає безліч прикладів того, що корінь ГА — ЗЕМЛЯ лишився в усіх основних словах, зв'язаних з цим поняттям.

ГАРНИЙ, ГАРНО, ГАРТ, ГАРЦЮВАТИ — все, що зв'язане з АРОМ, з красою, жвавистістю, вогненністю, рухливистістю, ми вже згадували: кожен знайде таких слів дуже багато.

ГАСПИД (СПІД ГА) — гадюка, з-під землі, з нори. ГАЩУРКА (ящірка) — ГА ЩУР — ЗЕМЛЯНИЙ ЩУР.

ГЕВАЛ — мужик, вайлуватий, ЗЕМЛЕРОБ.

ГЕПНУТИСЬ — упасти на ГЕ, на землю.

ГЕН-ГЕН — скільки око бачить ЗЕМЛІ: кидати ножа вістрям в ГЕ, в ЗЕМЛЮ.

ГЕП! — вигук при падінні на ЗЕМЛЮ.

ГОПАК — танець, з частими ударами ногами об ЗЕМЛЮ.

ГИДЬ, ГИД — бруд, земля, болото.

ГІЛЛЯ — ГІ і ЛЛЯ — земна рослина. ЛЛЯ — це, безумовно, рослина взагалі: ЗІ-ЛЛЯ, БАДИ-ЛЛЯ, РІ-ЛЛЯ (ралити для ЛЛЯ). Протягується також нитка до ГЕЛІОСА: ГІЛЕЯ по-грецькому — ліс, лісний край, отже сонячна дитина і земна водночас.

ГИРЯ — вага, що тягне до землі.

ГОЛОС — те, що чути по всій землі, довкола.

ГЛИНА і всі слова, що починаються на ГЛ (ГЛУМ, ГЛУХОТА, ГЛИТАЙ, ГЛУШИТИ), зв'язані з землею, чимось тужавим, в'язким, таким, що не дає ходу для слуху, звуку, таким, що не пускає, затримує.

ГОД, ГОДИНА, ГОДІ — ми вже говорили про зв'язок цих понять з ГЕЄЮ як символом завершеності, певності, круговороту.

ГОЇТИ — заживляти, як це вміє робити лише ЗЕМЛЯ.

ГОЙНО — щедро, як щедро дає життя ЗЕМЛЯ.

ГОНЧАР — земляний майстер, ГО і ЧАР, ЧАРУВАТИ — вміло творити щось.

ГОРА — земля, ГО і РА, земля, піднята до неба, до РА.

ГОРДИНЯ, ГОРДІСТЬ — почуття вищості.

ГОРОД — місто, побудоване на горі. Звідси — ГОРОДИТИ, оточувати тином.

ГОРЮВАТИ — тяжко жити, як на ГОРУ йти.

ГОСПОДАР — ГО СПАДКУВАТИ ВІД АРА (предка). Звідси — ГОСПОДЬ і всі інші похідні слова.

ГОСТЬ, ГОСТИТИ — ГО і СУТЬ — людина — суть від самої матері-землі, така людина священна, її треба прийняти.

ГОТОВИЙ — ГО і ОВ (яйце) — завершений, той, що має повноту.

ГРАБАР, ГРАБАРИТИ, ГРІБ тощо — все зв'язане з землею.

ГРА — Г і РА — ЗЕМЛЯ і СОНЦЕ — вільне, веселе, радісне поєднання стихій, явищ.

ГРІЗНИЙ — такий, що РІЖЕ, РОЗРІЗАЄ, руйнує єдність.

ГРІХ — від горіти, пекти: пекуче почуття совісті.

ГРОМАДА — від слова ГОРА: висока, єдина, сильна, велика, разом з тим і від ГОРОДА: ті, що належать одному ГОРОДУ.

ГРОМОВИЙ, ГРОМОВИЦЯ — мова РА.

ГРУДИ — від ГОРА, підвищення.

ГРИБИ — загребані, невидимі, підземні.

ГУНУТИ — сильно навалитись, ударити, поперти. Можливо, походить від ГУНІВ — могутніх завойовників V століття н.е.

ГУРА — юрба; ГУРА — вигук при початку бою. І те й друге має в корені РА — вогонь, енергійність, жвавистість, мужність, єдність.

— Д —

ДАВАТИ — від ДЕВА (СВІТЛО, ЯСНІСТЬ, БОЖЕСТВЕННИЙ), ДАЄ лише СВІТЛО. Звідси ДЕНЬ (ДАНИЙ), ДАНЬ тощо.

ДАРМА — ДАР і МАЮ, мати щось без зусилля або без права. Звідси — ДАРМОЇД, ДАРМОВИЙ і т. д.

ДВА — походить від ДЕВА: РАЗ (ОДИН) — від РА (СОНЦЕ), а ДЕВА — його промінь — наступний прояв — ДВА.

ДВИГАТИ, ДВИГУН, ДВИГІТИ, ДВІР, НАДВОРІ — все це зв'язане з ДЕВОЮ — СВІТЛОМ, суттю всякого руху, ясності тощо.

ДЕБРІ — зарості, де ДЕВА в БОРУ (БР — звукосполучення утиску, обману, затримки, ворожнечі).

ДЕРЕВО — від слова ДАР, дар природи.

ДЖЕРЕЛО (ЖЕРЛО, ЧУРЛО) — має в корені і АР (життєву силу) і ЧУР (дарунок предків) — священна рідина. Деякі діалекти України дають вимову: чарло, чукальце, жерело тощо.

ДИВО, ДИВНИЙ — несподіваний, вражаючий — теж пов'язане з ДЕВОЮ, БОЖЕСТВЕННИМ.

ДИМ — світло прикрите — М — знак відсутності. Наприклад, катма, бог-ма, чорт-ма. Так і ДИ-МА.

ДИТИНА, ДИТЯ — ДАТИНА, ДАНА, подарована життям матері істота.

ДИЯВОЛ — теж ДЕВА: візантійські попи віднесли богів пращурів наших до пантеону темних сил; так завжди боги батьків — ворожі сили для дітей.

ДІВА, ДІВЧИНА — чиста, ясна, неторкана: теж від ДЕВИ-СВІТЛА РА.

ДІД — перший чоловік на землі в міфології слов'ян, символічно — предок: тому перед батьком ВСІХ предків називають дідами.

ДІДЬКО — дух предка, покровитель дому. При навалі візантійства теж був охрещений нечистим духом.

ДІЯ — ДІВА, ДЕВА і Я, людина зі світлом має можливість рухати і творити, ДІЯТИ.

ДІЛО — має зв'язок зі словом ТІЛО, робити ДІЛО — це дати якійсь ідеї, задумові ТІЛО, втілити його. Разом з тим ДІЛО — це ДІЛИТИ, розподіляти, а також ДІЯ — робити ДІЯ чогось.

ДОБРО, ДОБРИЙ і всі інші слова цього кореня — від ДО і ОБРІЙ, широкий, щедрий, як ОБРІЙ, як небо.

ДОКОРЯТИ, ДОКІР — звертатися до КОРЕНЯ душі, до серцевини (в латині збереглося КОР — серце). Ще можна КОРИТИ і т. д.

ДОЛЯ — від слова ДІЛИТИ, частка. Згідно з уявленням предків кожному відділяється його життєвий шлях і призначення: це і є ДОЛЯ.

ДОРОГА — ДО РА йти по ГА, до сонця йти по землі, чарівний сплав кількох слів.

ДОРОГИЙ — такий, що його не легко добути, для оволодіння чим треба пройти далекі ДОРОГИ, або який прибув з далекої ДОРОГИ, вернувся в дім після розлуки. Отже, по-справжньому ДОРОГИЙ не може бути предмет, за який багато заплачено, а лише любий, улюблений, рідний, дуже бажаний.

ДРАКОН — РА і КІНЬ, можливо, вогняний кінь, міфічна істота. ДРЕВО, ДРЕВНІЙ — вічний, дарований, завжди існуючий.

ДРУГ, ДРУЖБА, ДРУЖИНА (і військова, і супутниця життя) — все це має надзвичайно цікаве походження. Ось який ланцюжок. У корені поняття — РУКА. Зброя береться до РУК (Д-РУК). Це простісінський ДРЮК. А якщо спис чи меч — то це вже ОРУЖЖЯ (О-РУЧЧЯ). Якщо поруч для спільного герцю інший (ДРУГИЙ) з ОРУЖЖЯМ, то він входить в Д-ОРУЖИНУ. Отже, ДРУГ, ДРУЖИНА лише ті, хто йде спільником поряд у життєвій дорозі, супроти спільного ворога — РУКА в РУКУ, як казали предки — близенько Д-РУЦІ. Спільне з цим також Д-РУШАТИ (наступати).

ДРУК, ДРУКУВАТИ — дати слово до рук, зробити його видимим.

ДУГА — ДО ГА, до землі гнути.

ДУМА, ДУМКА — звертатися ДО УМА (Д-УМА), шукати розгадки в умі.

ДУХ, ДУША — від слова ДИХАТИ.

— Є —

ЄВАНГЕЛІЄ — перекладається як БЛАГА ВІСТЬ (ЄВ і АНГЕЛОС). Але воно, безумовно, має глибше, сокровенніше значення. ЄВА (ОВА) в прामовах означає ЖИТТЯ і ЯЙЦЕ, а ГЕЛІЙ — СОНЦЕ. Ось найпростіше значення: ЖИТТЯ — через СОНЦЕ, від СОНЦЯ. Такий гнозис, веду закладали пращурі в це слово.

ЄДИНИЙ, ЄДНІСТЬ (ОДИН) — цільність, сукупність, неповторність. Походить від ВЕДИ: В-ЄДИНИЙ. Так як ВЕДА (правдиве знання), неповторна, так і всяке явище, річ, істоту, котру вважали незамінною, неповторною, назвали словом ЄДИНИЙ.

ЄСТЬ — від слова Є СУТЬ, Я СУТЬ, я наявний, я живу, я в бутті. Від цього має походження також ІСТИНА (можна перекласти як СУТТЄВІСТЬ).

— Ж —

ЖАДАТИ — ЖИТТЯ І ДАВАТИ — хотіти того, що дає життя. Звідси — ЖДАТИ, ЖАДНІСТЬ і т. д.

ЖАЖДА — не мати життя, життєвості (в даному разі води чи їжі), хотіти їх, ждати.

ЖАЙВІР — пташка, що ЖИВЕ в ІРІ (в небі), ЖИЙ, ЖИЄ В ІР.

ЖАЛЬ, ЖАЛО, ЖАЛОБА, ЖАЛІСТЬ — все це низка спільних понять: ЖАЛО — від ЗАЛО (ЗАЛАЗИТИ). ЖАЛЬ, ЖАЛІСТЬ теж глибоко залазить, проникає в душу.

ЖАР, ЖАРЕНИЙ, ЖАРКО — ми вже згадували: в корені АР, вогонь.

ЖАРТ — крім того, як ми вже казали, що ЖАРТУВАННЯ означає жвавість, веселощі, вогненність, воно зв'язане також з АРТОМ, кореневим словом, що означає в інших мовах артистичність, творчість, імпровізацію тощо.

ЖЕБРАТИ, ЖЕБРАЮ — ЖИТТЯ БРАТИ, прохати їжу, що дає життя.

ЖЕНИТИ, ЖЕНА (ЖОНА), ЖЕНИХ та інші слова цього кореня — означають НА ЖИТТЯ, об'єднання двох для нової сім'ї. ЖЕ (ЖИТТЯ) — на (для).

ЖАТИ, ЖЕНЦІ, ЖНИВА, ЖНИВО — слово ЖИТТЯ і НИВА, брати з НИВИ (НИВА — вічно нова, вічно народжуюча), те, що дає життя.

ЖЕРТИ (ЖРАТИ) — поїдати життя, так, як АР, вогонь. ЖЕРТВА — Ж АР ТВА — подарунок АРОВІ для його ЖИТТЯ, приношення ТВОРЦЕВІ (ТВА).

ЖИВІТ — той, що дає ЖИТТЯ (ВІТУ). В праслов'янській мові ЖИВІТ і ЖИТТЯ було спільним словом.

ЖОРНО — жерти зерно, молоти.

ЖОРСТОКИЙ — СУТЬ ЖЕРЕ інших.

ЖУРА — почуття, що ЖЕРЕ душу. Звідси — ЖУРЛИВИЙ, ЖУРАВЕЛЬ, ЖУРБА, все, що пекуче для серця, що навіває ПЕЧАЛЬ.

— 3 —

ЗАБУТТЯ — втратити свідомість, забути. Отже, Буття — це свідомість, сприйняття свого місця у ВСЕСВІТІ. Без особи безглуздо говорити про якесь «незалежне» буття світу.

ЗАВІРЮХА — ЗАВІСА ІРІЮ, закрита далечінь снігом.

ЗАВТРА (ЗА УТРА) — вслід за сонцем, за РА, як настане ранок.

ЗАЛІЗО — від слова ЗАЛАЗИТИ, глибоко уражувати: з цього металу спочатку робили (замість кременю і кісток або бронзи)

вістря (жала — железю) для списів, ратищ, стріл тощо. ЖАЛО — теж звідси.

ЗЛО — теж ЖАЛО, ЗАЛАЗИТЬ в Душу.

ЗЕЛО (парості рослин) теж схожі на ЖАЛО, вилазять із землі. А вже від ЗЕЛА — ЗЕЛЕНИЙ. ЖАЛИВА (кропива) зв'язана з тим же.

ЗАКЛЯТТЯ, ЗАКЛЯСТИ — походить від слова КІЛ, КОЛ (в основному осиковий). Ворожбити вбивали КІЛ в зображення людини чи тварини, яку треба знищити чи знести, і промовляли (заклинали), ходячи навкруг КОЛА (по колу). КОЛДУВАТИ — те саме, від КОЛА, КІЛКА (КОЛ ДАВАТИ В ГРУДИ). ЗАКОЛОТИ — теж вбити КОЛ у груди. ЗАКЛЯКНУТИ — стати, як КІЛ, КОЛ, КОЛУПАТИ — кілком рити, довбати.

ЗЕМЛЯ (ЗЕМ-ЛЯ, ЛЯ — форма закінчення така, як ЗІЛЛЯ, РІЛЛЯ, БАДИЛЛЯ, МАЛЯ, ГІЛЛЯ тощо. Кореневе слово ЗЕМ. Означає МТИ — М — ЗЕЛА, ТА, що народжує ЗЕЛО).

ЗЕРНО (З-АРНО) — з вогнем, з життям. ЗИМА (ЗЕ-МА) — ЗЕЛА НЕМА, життя нема.

ЗІРКИЙ — той, що бачить далеко, в ІРІЙ.

ЗОЛОТО (ЗЛО-ТО) — дивовижна зміна слів у нашій мові: спочатку, коли нашим предкам нав'язали цей метал, як відповідник певної цінності праці чи предметів, назва ця значила — СОЛ (сонце) і АТА (батько), тобто — породжене сонцем. Але народ одразу трансформував назву так, як сприйняв суть нововведення: ЗЛО ТО, бо цей дорогоцінний метал, зосередивши в собі всю цінність творчості народів, був загарбаний підступними володарями та лихварями, котрі, таким чином, стали контролювати духовне життя людства. З цього ясно, що необхідно відмовитися рішуче від золота й, узагалі, від грошей, щоб єдиною цінністю буття стала тільки праця, творчість, мисль.

ЗЛИДНІ — ЗЛІ ДНІ, дні, позбавлені радості: отже, злиденна не лише людина, котра не має що їсти, а й духовно бідна людина.

ЗМІЯ (ЗМ — ЗЕМНА) — гад, що повзає по землі.

ЗОРЯ (те ж, що і ЗІРКА) — ЗОРИТИ, ДИВИТИСЯ з неба, З ІРІЮ. Відчуття космічної спів'єдності буття: ЗІР у людини, яка дивиться в небо, ЗІР у неба, котре дивиться на людину.

ЗРАДА — відійти від РА, від РАДОСТІ, від спільної РАДИ.

ЗРАЗУ, ЗАРАЗ — швидко, як вогонь, жваво, одразу, хутко.

— І, Ї —

ІРІЙ — далечінь, небо, безкрайність, невідомість: там, куди йде РА, АРА.

ІРИЦЯ — пташка, котра перша вертається з ІРІЮ. ІРИЦЕЮ символічно називають також людину, котра перша, з небезпекою для себе, провіщає прихід нової ери, важливих змін.

ІВА (верба) — ІВА-ЄВА, ЄВА-ЖИТТЯ, дуже життєдайна рослина, що може рости навіть з патичка.

ІМЕНО, ІМЕННЯ, ІМ'Я — Я ЛЮДИНА, Я — МЕН, МАН, а далі — назва.

ІСТИНА — від слова ЄСТЬ, Є СУТЬ, СУТТЄВІСТЬ, КОРИНЬ БУТТЯ.

ІСНУВАТИ — СНИТИ БУТТЯ: бачити сон, ніби ти живеш.

ЇСТИ (ЄСТЬ) — від слова Я СУТЬ. Я Є. Щоб бути, треба їсти.

ЇДЬ (їда), ЇДКИЙ, ЇДЬ (отрута) — все від одного кореня: дуже дивно! Без їжі неможливо жити, але вона разом з тим і отрута. Відлюдні самітники знали про це і роками постилися, шукаючи їжі духовної.

— К —

КАЗАТИ (АЗ, тобто Я, до ТИ (Тебе)). Від мене до тебе. Зв'язок між: людьми. Звідси і КАЗКА, КАЗАННЯ і т. п.

КАЗИТИСЯ, божеволіти — теж, як не дивно, від казки: людина, котра повірила казці, легенді, вважалася нерозумною, божевільною, сказеною.

КВІТ, КВІТУВАТИ — все, що пов'язане з ВІТОЮ, ми вже згадували.

КЕРМАНІЧ (КОРМА, КОРМЧИЙ) — від спільного слова КОР (серцевина, корінь). Тут і КОРА, і КОРИСТЬ (основа справи), і ПОКОРИТИ, і навіть КОРОВА — КОРМИЛИЦЯ сім'ї і т. д.

КІСТЯК — у корені ІСТ, ЄСТЬ, СУТЬ — основа тіла.

КОЛОТИ — від слова КІЛОК, КОЛ. Перша зброя первісних людей. Якщо вбити КІЛ (КОЛ) у землю і обійти його, виникає КОЛО, КІЛЬЦЕ.

КМІТЛИВИЙ — у корені УМІТИ, УМІЛИЙ, а також — МИТЕЦЬ, ТВОРЕЦЬ.

КНЯЗЬ, КНЯГИНЯ — від слова КІНЬ (КОНЯЗЬ). Скандинавське КОНУНГ, саксонське — КІНГ. Буквально — вершник, вояк, якого запрошувало ВІЧЕ на СТІЛ для володарювання.

КОВАЛЬ (К-ОВАЛЬ), той, що робить НОВІ (Н-ОВІ) речі. Ми вже казали, що корінь ОВА відноситься до всього небувалого, завершеного, початкового або круглого, яйцеподібного.

КОВАДЛО — від КОВАЛЯ.

КОЗАК (КАЗАК) — вільний, мандрівний лицар. Походить від слова КАЗКА, легенда. Людина з КАЗКИ, з пісенного краю, герой народних дум і казок.

КОЛЕСО, КОЛОДА, КОЛІЯ і т. д. — все це від КОЛА.

КОЛЯДА, КОЛЯДКИ — КО (К) ЛАДИ, ДО ЛАДИ, звертатися, співати для ЛАДИ, прославляти її (легендарна мати людей, пізніше ми згадаємо її). Згодом візантійство пристосувало сонячні звичаї для нового культу.

КОРИТО — певно, спочатку цей предмет домашнього начиння робили з КОРИ.

КОРИНЬ (в основі КР, КРИТИ), СКРИТИЙ, схований, невидимий).

КОРОБКА, КОРОБ — те саме: крити, заховати. КРШЛЯ (покрівля), КРОВ, КРАСТИ, КРІТ (під землею, невидимий) — походить від ПРИКРИТИЙ.

КРАСНИЙ, КРАСИВИЙ, КРАСА тощо — все це несе корінь РА: вогняний, чудовий, любий.

КРИНИЦЯ (КРИ, схована) — джерело з-під землі.

КУПАЛА — свято Сонячного культу в час літнього сонцестояння, коли РА наймогутніший. У цей час найбільшої напруги природних сил можна добути небувалі можливості (символ — квітка папороті), знайти, приворожити судженого (нареченого) тощо. У ніч на Купала також купалися, обмивалися, щоб змити з себе бруд життя, щоб стати ближче до РА, до єдності.

КУПАТИСЯ і КУПА, СПІЛЬНІСТЬ, як не дивно, теж звідси, бо очищення веде до близькості. КУПУВАТИ теж від слова КУПА.

КУРІНЬ — дуже давня конічна споруда, у центрі був огонь — РА, АР, УР: звідси — куритися, куриться дим, курний, закурений. КУРЕНІ також були у запорожців.

— Л —

ЛАДА — так пращури називали Матір усіх людей, Матір світу, саму суть життя; інші наймення цієї богині — ЖИВА, СЛАВА.

У Лади прохали напуття на всяку добру справу, на замирення, на сіяння і збирання врожаю, на будову нової хати, на дружбу і побратимство, на одруження. З нею закликали весну-красну, водили хоровод, проводжали літо.

Від Лади безліч похідних слів та понять. ЛАД, як порядок, гармонія, добрий стрій; ВЛАДА, як мудре керування; ЛАДНИЙ, як гарний, красивий; ЛАДНАТИ — жити в дружбі, готувати щось по дії; ЛАДКИ — забавка для дітей, коли плещуть у долоні; ЛАДЕН — готовий; ЛАДАН — приємна смола; ЛАДО — ласкаве ймення закоханих, котрі бачили одне в одному втілення самої Матері Лади; ЛАДУВАТИ — готуватися до походу, до дії тощо; БЕЗЛАДДЯ, НЕЛАДИ, і багато інших, показують, що погано там, звідки йде Мати Лада.

Так трапилося в житті Русі: як тільки візантійство почало руйнувати в душі людей зв'язок з Ладом, з сонячним культом РА, страшні лиха впали на Слов'янщину: поява династій жадібних, підлих, братовбивчих князів, навали чужоземців, лихварів, ворожих ідей; втрата самотнього світогляду, котрий ніс у собі ВЕДУ, ЗНАННЯ про таємниці зв'язку Людини і Всесвіту, Людини і РА-Сонця, Людини і Природи. Той зв'язок поволі — рік за роком — руйнувався протилюдськими твердженнями про гріховність людей, про їхню нікчемність, виховуючи приниження, рабський дух, приреченість, а за тим — і злочинність, нищість, байдужість.

Настала пора запросити знову Матір Ладу до нашої хати.

ЛАМАТИ — ЛА-МА-ТИ — ЛАДУ НЕМА В ТЕБЕ, руйнація ладу.

ЛАН — від ЛОНО — те, що дає життя, що народжує — поле для врожаю. Звідси вже — ЛАНКА, як завершена частка чогось, а далі й ЛАНЦЮГ, як низка ланок.

ЛАСКА — ЛАД з КИМОСЬ, приязне ставлення до когось.

ЛАТКА, ЛАТАНИЙ — теж від слова ЛАДИТИ, ЛАДНАТИ.

ЛАТАТТЯ — водяна рослина з білими квітами лілеї була присвячена ЛАДІ, квітка ЛАДИ.

ЛАЯТИ — ЛАД ЯТРИТИ, руйнувати, або ЛА Я ТИ, ЛАД Я ТОБІ хочу навести, тому даю напуття, ЛАЮ.

ЛЕБІДЬ — ЛАД і БУТИ, життя в злагоді, в єдності: птахи, в яких самець і самка — нерозлучна пара.

ЛЕГІНЬ — парубок, юнак. ЛЕГКИЙ НА ГІН, жвавий, хуткий, сильний, швидкий, меткий.

ЛЕДАР, ЛЕДАЧИЙ, ЛЕДВЕ і всі інші цього кореня — від ЛІД, ЛЕДОВИЙ, ЗАМЕРЗЛИЙ. Нерухливий, як лід, і т. д.

ЛЕЖАТИ — ЛЕДОМ ЖИТИ, бути непорушним, майже не жити.

ЛЕЛЕ, ЛЕЛІЯТИ, ЛЕЛЕКА, ЛЕЛІТКА (блискуча краса) і т. д. — всі слова походять від казкового праслов'янського образу ЛЕЛЯ — пастуха, побратима, друга всіх живих істот Матері Лади, того, хто помагав їй наводити лад у світі, у живій природі. Тому матері закликали Леля до колиски дитини (часто називають його Люлем): коли десь щось переливається барвами, вирає радісно — вода, сонячний схід, краплі роси, хмари тощо — кажуть, що то грається Лель (Люль), там ЛЕЛІЄ — звідси і ЛІЛІЯ, ЛІЛЕЯ, ЛЕЛЕКА, як уособлення злагоди й миру, заклику до любові тощо. Саме тому при горі вигукують: ОЙ, ЛЕЛЕ, ОЙ, ЛЕЛЕ! Тобто, прохають Леля прийти і дати радість, розігнати смуток: ми, вигукуючи ці слова, вже забули їхнє чарівне значення.

ЛИСТЯ — від слова ЇСТИ, так же як ТРАВА і СТРАВА, теж споріднені. У правдивості листя і трава були основним харчем людей та їхніх тварин — корів, овець, коней.

ЛИЦАР — ЛИ і ЦАР — ЛИК ЦАРЯ, владний лик, мужній чоловік, сміливе серце, герой, що захищає свободу.

ЛИЦЕ — це ЛИК, це СУТЬ, це образ того, що я єсть.

ЛІКУВАТИ, ЛІКАР — від слова ЛІК (РАХУНОК). Продовжити ЛІК років хворого, недужого. Лікувати, щоб вікувати.

ЛІПІЙ (хороший), ЛІПШИЙ і т. д. — від слова ЛІПИТИ, будувати, доводити до ладу, завершувати.

ЛОВИТИ — знову має в корені ОВ (завершеність, купність), отже, прилучити до себе. Звідси і ЛЮБОВ, як прилучення до себе іншої істоти, і початок (ОВ-ЯЙЦЕ) нового людського буття (ЛЮ).

ЛУНА — відбиток певного ЛОНА (основи). Це може бути світло, звук чи навіть духове відлуння якоїсь ідейної основи. Те, що предки називали супутника Землі Луною, показує, що вони пре-

красно знали космогонію, що Місяць (ЗАМІСТЬ СОНЦЯ) — є віддзеркалення Ярила.

ЛЮДИНА, ЛЮД, ЛЮДСТВО (ЛЮБОВ'Ю ДАНА). Вражаюче слово для самоназви мислячої істоти. Пращури знали, що розумна істота людина породжена Космічною Любов'ю для великих діянь і творчості, для наведення ладу в світі. Ще одне значення — ЛАДИНА, тобто — ДИТИНА ЛАДИ, Матері Світу. І те й друге слово, значення застерігає людей, що вони далеко відійшли від свого глибинного призначення, від власної суті.

ЛЯЛЯ, ЛЯЛЬКА — від імені Леля: іграшка для грання, забави.

— М —

МА — один з прадавніх коренів слів та понять, котрі пов'язані з глибинною суттю Буття. Так, як БУТИ нерозривне з поняттям БАТЬКО (той, що дав Буття), так і МА, МАТИ нероздільне з МАТИР'Ю (тою, котра МАЄ життя і взагалі все: не дарма й всеохопна суть, що лягає в основу Всесвіту, зветься МАТЕРІЄЮ — МАТИР'Ю всіх явищ, речей, істот).

МАТИР — складне поняття: МАЄ ТИ (ТЕБЕ) РА (від РА, від Сонця). Тобто, Материнське Лоно разом зі Світлом породжує всі явища Буття.

МАГА — означає ВЕЛИКИЙ, СИЛЬНИЙ. Наша мова майже втратила першозначення цього праслова, котре буквально розумілося — МАТИ (МАТИР) ГА (ЗЕМЛЯ). Отже, всяка сила вже передавалася від МАТЕРІ-ЗЕІМЛІ тим, хто зберігав зв'язок з першоджерелом МАГИ — з рідним краєм, заповітами предків тощо.

Слово МАГА у першозначенні збереглося на Сході, де воно буквально так і значить: ВЕЛИКИЙ, СИЛЬНИЙ. Наприклад, МАХАБХАРАТА читається як Велика битва арійців. Мається на увазі епос про віковий герць синів РА (аріїв) з синами Місяця. Прадавні традиції всіх народів передають, що колись життя на Землі було радісне і щасливе: воно розкривалося за законом єдності і любові, за законом РА. А потім у небі з'явився Місяць, котрий почав закривати РА, воювати з ним. Разом з ним з'явилися і духи Пітьми, котрі, набравши людського вигляду, зруйнували природне життя, отруївши його безліччю потреб, забаганок, жадань. Слов'

янські традиції теж зберегли легенди про Чорнобога та його синів, котрі змагаються з синами РА.

МАГА в розумінні «великий», «сильний», «обширний» і так далі збереглося в кількох словах нашої мови, наприклад: МАГУРА (висока гора), МАХЕНА, МАХИНЯ (великий предмет, істота тощо).

МАГІЯ, МАГІЧНИЙ — МАЄ І ГА (ГЬЯ), або Земля: МАЄ суть земної сили, проник у тайну її могутності. Звідси і МОГА — МОГТИ. МОГУ дає Мати-Земля, ГЕЯ. Ось чому ім'я ГЕРАКЛ означає «той, що об'єднав силу», Ге і РА — Людинобог.

Вже від МОГИ, або МАГІЇ (це слово пізніше стало містичним) народжуються низки близьких понять: З-МОГА, ПЕРЕ-МОГА, ЗНЕ-МОГА, ДОПО-МОГА і т. д.

МАХ, РОЗМАХ, МАХАТИ і т. д. — похідні від МАГИ: вони стверджують, що це явище (річ, істота) набирає сили, енергії, швидкості.

МАБУТЬ (МАЄ БУТИ) — це слово вживається тепер з відтінком непевності: НЕ ЗНАЮ, ЧИ БУДЕ — МОЖЕ БУТИ, МОЖЕ НЕ БУТИ. Але з правіку воно вживалося як ствердження: МАЄ БУТИ — це незаперечна подія, котра близиться.

МАЙ, МАЯТИ, МАЙОВИЙ — теж походять від МАТИ в ЯВІ, мати можливість бачити в житті. МАЙОРИТЬ, МАЄ щось — отже, проявилось, стало видимим, відчутним. Весняний місяць МАЙ (Травень) теж від цього слова — місяць, коли проявилася вся могуть весни, землі, все МАЄ, радіє, все МАЄТЬСЯ в наявності.

Наші пращури тонко відчували ці явища, вводили їх у дивний пісенний сплав. Наприклад: ОЙ, ГАЮ-ГАЮ, ЗЕЛЕН РОЗМАЮ... Цей рядок — ціла ріка вселенських понять, лавина образів. Одне лише слово РОЗМАЙ, котре ми сприймаємо як щось несерйозне (схоже на ОЙ, ГЕЙ тощо), означає РА з МА: знову ж таки СОНЦЕ з МАТИР'Ю. Наскільки для пращурів Ярило і Мати-Земля були невіддільні від особистого життя, що ці поняття пронизували всю мову, опромінювали її, пломеніли в пісні, в казці, в приказці.

МАЙСТЕР — МАЄ СУТЬ АР, той, що володіє вогнем уміння в певній галузі, творець, що досяг високого щабля творчості.

МАЛЯ — МАЮ і ЛЯ (те, що виходить з ЛОНА (ЛЯ), те, що ще незавершене, що росте: такі всі слова зі складом ЛЯ, ЛЛЯ — ЗІ-ЛЯ, БАДИЛ-ЛЯ, РІЛ-ЛЯ, ПІЛ-ЛЯ (ПОЛЕ), ЗЕМ-ЛЯ тощо:

вони означають, що з певного ЛОНА (ЛЯ), зерна щось проростає, розвивається.

Від слова МАЛЯ відгалужується багато похідних: МАЛИЙ, МОЛОДЬ, МОЛОДИЙ, МЛЯВИЙ, МОЛОТИ (малити, дрібнити), МОЛОТИТИ, МЛОСТЬ (знесилення) і багато інших.

МИЛИЙ — теж від МАЛИЙ при переході А в И. Матері природно перенесли — ТИ МІЙ МАЛЕНЬКИЙ на ТИ МІЙ МИЛЕНЬКИЙ. МИЛУВАТИ — це МАЛУВАТИ, доглядати МАЛОГО.

ПОМИЛУЙ, тобто ПОЖАЛІЙ, означає — побач у мені МАЛОГО, МЕНШОГО, слабого. І ще — полюби мене. ГОСПОДИ ПОМИЛУЙ — основне звернення віруючих до Бога — має на увазі саме це: БОЖЕ, я твоя дитина, я Твоє маля, полюби мене.

МАНА — привид, ілюзія. Походить від НІ (ніщо, нічого) і МА (МАТИ в наявності), тобто відсутність чогось правдивого. Звідси МАНІТИ — кликати в шкідливому напрямі, ОБМАН, МАНІВЦІ (стежки, на яких нічого не знайдеш) тощо.

МАНДРІВНИК, МАНДРУВАТИ — може мати кілька значень: МАНІВЦЯМИ йти до РА (за сонцем), тобто вільно йти по світу, або — МАН, Людина, що йде до РА.

МАРА — відсутність РА, на відміну від РАМА, де РА поставлено спереду). У правдивій традиції МАРА, МОРЕНА — уособлення смерті, негоди, обману, старості, знесилення, хвороби. Нині це ймення лишилося на Сході в індуїзмі, буддизмі, джайнізмі та інших світоглядних вченнях: МАРА в них — володар зла й узагалі земного світу, де панують руйнація, старість, нещастя і т. д. У нас після введення візантійства це ймення залишилося в похідних словах, таких як МАРЕННЯ, МАРІТИ (бачити привиди, вигадувати, божеволіти), МАРА (страшне привиддя), МАРИ (носилки для мертвяка), МАРНІТИ (худнути, перетворюватися на привид), МАРНИЙ, МАРНІСТЬ (даремний, порожній, пустий) і т. д.

МАРЕНА — опудало, котре роблять на Купала, а потім спалюють — уособлює саме володарку смерті в пращурів, котру треба знищити вогнем РА, Ярила-Сонця.

МАТИ, МАТИР — МАЄ, МАТИ в наявності, і ІРІЙ. Глибоке, світоглядне поняття в одному слові: ТА, КОТРА НАРОДЖУЄ НАС З ІРІЮ, з НЕВІДОМОСТІ, з МОРЕНИ. Суттєво, це двері між двома світами: так високо оцінено значення МАТЕРІ у мові.

МЕРТВІЙ, МЕРЗНУТИ, МОРОЗ, МЕРТИ, МЕРЗОТА і всі інші слова цього кореня походять від МАРИ і МОРЕНИ — уособлень небуття, обману, нежиттєвості, відсутності РА.

МИСЛЬ, МИСЛИТИ — МАЄ і СЛОВО, та думка, що має в собі творчу основу, або МИ і СЛОВО, тобто Людина в поєднанні зі Словом дає МИСЛЬ, думку.

МЕТА — ціль життя чи якоїсь дії. Походить від слова МАТИ (бути в наявності, володіти) і МАТИР. Отже, мета, ціль не може бути порожньою, пустою або облудною. До марних замірів не слід прикладати слово МЕТА, бо то — МАРА, МАНА, а МЕТА — це МАТИ життя, творчості, дії, праці. Недарма це слово означає і НАД, ПОНАД. МЕТА повинна вести нас понад всіма тимчасовими потребами до глибинної суті Буття.

МИТЕЦЬ — від слова МЕТА, і МАТИ, і УМІТИ: той, хто має творчу МЕТУ, той хто є МАТИР'Ю тих чи інших творень, і той, хто УМІЄ творити, народжувати небувале.

Звідси й слово МІТ, МІФ — казка, легенда, небувале творення. Отже, МИТЕЦЬ — це міфотворець, казкотворець, творець небувалого життя книги, картини, думки, світогляду. МИСТЕЦТВО (МЕТА і СУТЬ) — покликання людини, її завдання: преображати хаос, стихії світу в красу, в радість, в осмислене Буття.

МИТЬ — невизначена, неуявна частка часу, поза сприйняттям свідомості. Недарма це слово співзвучне зі словами МЕТА, МИТЕЦЬ і МАТИ: бо МИТЬ — МАТИ ВСЬОГО СУЩОГО. Роздрібнений, вимірний час існує лише в нашій уяві, а правдива Вічність — то МИТЬ, котра Є ОДВІКУ і котру ми ніколи не можемо вловити, відчутти. Проте, саме в МИТІ зачинається будь-яка думка, задум, мета: кажуть — блиснула думка. Вона вийшла з неуявної миті й одяглася в слово, образ.

МІРА — МАТИ і ІРІЙ, необмеженість, безкрайність вводити в наявність, обмежити. Пращури вважали, що саме МІРА є глибинною причиною появи МАРИ, обману: вона створює для нас МАНУ, МАРУ суті, котра насправді невловима. А створивши МІРУ невимірного ІРІЮ, ми починаємо МІРЯТИ її, вивчати, тобто займаємося МАРНОЮ справою.

МОВА — МАТИ й ЯЙЦЕ (ОВ) — символ початку, зародження, повноти. Отже, МАТЕРИНСЬКЕ ЯЙЦЕ, МАТИ, ЯКА НАРОДЖУЄ ЛЮДИНУ, мислячу істоту. Справді це так: без Мови нема Людини.

Деякі лінгвісти вважають МОВУ лише засобом для спілкування між людьми, тому немає значення, якою мовою розмовляти, щоб передати тій чи іншій людині ту чи іншу «інформацію». Насправді МОВА є щось зовсім інше: змінити МОВУ для людини те саме, що дереву змінити свої листочки та віття на інші, чужорідні. Може, деякі з них і приживляться, але неповторного Дерева вже не буде. Отже, МОВА — то самопрояв Людини, саморозкриття життєвого Яйця, таємничої суті самої Матерії, прихованого у всьому РА, СВІТЛА.

МИНАТИ, МИНУЛЕ, МИНУЩИЙ і всі інші слова цього кореня — походять від МАНІ. Означає «ставати привидом», «нічим», «щезати, як МАНА». Ось чому поняття МИНУЛОГО нема: є вічна МИТЬ, в якій ВСЕ. А те, що нам здається МИНУЛИМ, ПРОМАЙНУЛИМ — обман, примара, МАНА, уява свідомості.

МОВЧАННЯ — МАТИ МОВИ. Саме з тиші народжується звук, мисль, рух. Недарма прадавні мудреці називали Бога Великим Мовчанням, бо його неможливо ввести в мову, думку, дію. Стаючи обмеженим, промовленим, РА стає МАРА.

МОГИЛА — від слова МОГУТНЯ, сильна, непоборна. Спостерігаючи, що МОГИЛА забирає до себе все суще: людей, тварин, царства, епохи, пращури з трепетом і називали останнє пристановище істоти МОГИЛОЮ (ми вже згадували, що МАРА — це МАТИ ГА (ГЕЯ), МАТИ-ЗЕМЛЯ. Отже, МОГИЛА ототожнювалася з самою ЗЕМЛЕЮ, з її всеплодючим і всезабираючим лоном.

МІСТ — МИ і СУТЬ, те, що переводить нас над прірвою.

М'ЯСО — зв'язано зі словом МАСА (тягар) і східним словом ТАМАС (ТО МАСА), що означає непорушність, зашкарублість, відсутність руху. М — ЯСА, поглинути ЯСУ, світло, РА. Промінь Сонця, котрий став тілом, масою, розіп'ятий в обмеженому світі.

МОЛИТВА — МИЛИЙ, ЛЮБИЙ і ТВОРИТИ. Означає Творити ЛЮБОВ, єднатися з улюбленим, бажати йому добра. Щирий зв'язок з Богом, РА, Природою, Матір'ю, Вітчизною, коханою людиною.

МОЛОКО — від слова МАЛИЙ, для МАЛОГО.

МОРДА — М-АРТА (ТИ), МАРА, МАНА, що закриває твій АР, твою суть. Тимчасовий лик істоти в цьому світі, де СВІТЛО (АР) стало МАСОЮ, М'ясом. На Сході слово звучить точніше — МУРТІ, ТРИМУРТІ — трьохликий бог (ВІШНУ, ШИВА, БРАХМА).

МОРОКА — МАРНА справа, та, що від МАРИ.

М'ЯТА — від слова МАТІР, МАТЕРИНСЬКИЙ. Рослина з групи ментолових, вона дуже високо ціниться в народному лікуванні, ось чому названа МАТЕРИНСЬКОЮ. МАТЕРИНКА також належить до цієї сім'ї, як і чебрець, який іноді називають материнською травичкою.

— Н —

НАГОРОДА — НА ГО РОД (РІД). Походить від ДАТИ за щось ЗЕМЛЮ (ГО) для РОДУ або прославити такий-то РІД на всю ГО (землю).

НЕБО — від слів НЕ і БУТИ, або навіть НЕ і БОГ. Глибинне значення цього слова тримає найважливіші світоглядні уявлення пращурів. З одного боку, там, вгорі, довкола місце НЕ для БУТТЯ, ми там НЕ БУЛИ, НЕ БУВ, а разом з тим весь той простір НЕ БОГ, рушійна сила світу не десь у просторі, а в Людині, у самій суті Буття.

НИВА — від слів НОВИЙ і ОВА (яйце), початок. Вічно нове життя.

НИЦЬ — від слова НИЗ, а НИЗ, НИЖНІЙ — від НОГА, НОЖНИЙ і т. д., той напрямок, де НОГИ.

— О —

О — звук, котрий тісно пов'язано з видимістю, з ОКОМ, з тим, що бачить ОКО. Цей звук неодмінно виривається, коли ми бачимо щось несподіване, нове: отже він і став початком поняття ОВА (яйце). Цей звук у поєднанні з іншими словами означає також БІЛЯ, ДОВКОЛА, НАВКРУГИ, ПЕРЕД тощо. Наприклад,

ОЗИМИНА — О ЗИМІ, перед зимою сіяти. ОМАНА — попасти в оточення МАНІ, МАРИ і т. д.

ОСІНЬ — після СОНЦЯ, як минула сонячна пора (О-СОННЯ, ПО СОНЦЮ).

ОРАТИ — перед РА готувати землю.

ОДИН — О-ДАНИЙ: даний сам по собі, ОСОБІ, звідси ОСОБА — неповторна, так і ОДИН — неповторний, нероздільний. Оскільки ДАВАТИ може лише ДЕВА, СВІТЛО, то

ОДИН, ЄДИНИЙ і означає СВІТЛО або БОГ — РА. Звідси й слово ДЕНЬ — ДАВАТИ: даний для буття, для дії.

— П —

ПРА, ПЕРЕ або скорочено ПА лягають в основу значення ПЕРШИЙ, той, що від РА, ДАВНІЙ, могутніший, переважаючий.

ПРАДАВНІЙ, ПРАВДА, ПРАВЕДНИЙ від РА. Те, що одвіку,

ПЕРЕМОГА, ПЕРЕВАГА, ПЕРЕПОЛОХ і навіть ПЕРЕЦЬ — усі ці олова означають, що в події надмір сили, вогненності, енергійності.

Отже, ПОЛЕ, ПІЛЛЯ — це незасіяне, голе. А засіяне або заросле — то вже НИВА, бо несе в собі Н-ОВЕ життя.

ПЕТРО — в західних мовах — камінь. Безумовно, це слово нашого походження, воно тримає в собі: П-АТ-РА — тобто, БАТЬКО ВОГНЮ. Адже колись добували вогонь з каменю. Те ж саме значення слова ВАТРА, жар, котрий тримали предки, щоб роздмухувати вогонь.

ПОРОЖНЕЧА, ПОРОЖНІЙ — ПО РА і ЖИТИ, ПІСЛЯ ТОГО, ЯК ЖИТТЄВИЙ РА щез — нічого не залишається.

ПРАЦЯ — від РА, сонячна творчість.

ПРЕМУДРИЙ, ПРЕЧИСТИЙ і т. д. — той, що від РА, найдавніший, чистий або мудрий у самій суті.

ПРОМІНЬ — ПРА і МЕН, МАН — той, що передує думці (МЕН) і ЛЮДИНІ (МАН), той, котрий творить все — і мисль і життя.

ПРОРОК — ПРА і РЕКТИ — говорити, казати те, що з правіку, одвіку.

ПРОСТІР — ПРА СУТЬ ІРІЙ — вічно існуючий ірій, бездонність Буття, в якій розгортається вселенська дія життя.

ПРАТИ, ПРАННЯ — робити брудне чистим, вертати йому попередній — ПРА — вигляд.

— Р —

Про ПРА ми вже говорили: всі основні слова мови, зв'язані з чистотою, вогненністю, сонячністю, силою, величчю мають в ос-

нові звук РА, РО, РЕ і беруть початок від першоджерела сущого, від СОНЦЯ — РА.

РАЙ — країна РА, де жили прабатьки.

РАЙЦЕ (яйце-райце) — казкове яйце, що тримає в собі безліч тварин: певно, ця казка походить від прадавніх уявлень мудреців довізантійського періоду про те, що все суще вийшло з яйця РА.

РАПТОМ — несподівано, як РА в ТЕМРЯВІ.

РАНА — НА РА, розбити єдність, цілість, життєвість.

РАХМАН — людина казкового краю (очевидно, з РАЮ). РАХМАНИ, згідно з народними повір'ями, живуть десь зовсім поряд з нами, але ми не можемо їх бачити і зустрічати. Якби людина земна зустрілася з РАХМАНОМ (РА і МАН), то згоріла б: ми вже втратили полум'яність першожиття і покрилися земною плівкою.

РУСЬ, РУСИН — РА-СИН — СИН РА, СИН ВОГНЮ. Пращури вважали, що РУСИНІ мали прабатьком самого РА — ДАЖ-БОГА — вседаючого пращура.

РЯСНИЙ, РЯСНО, РЯСТ — все це від РА, від його багатства, невичерпності.

— С —

СВІТ, СВІТЛО, СВІТАННЯ, СВІТОЧ, СВІТЛИЦЯ, СВІТОГЛЯД ми вже розглядали: вони мають в основі ВІТУ, ЖИТТЯ, котру дає промінь РА. СВЯТО, СВЯТИЙ, СВЯТИНЯ теж від цього кореня: просвітляти, опромінювати, одкривати в людині, явищі правічну ВІТУ, СВІТЛО.

СВАВОЛЯ — СВОЯ ВОЛЯ, воля, що не рахується з іншими: така воля стає неволею.

СЕРЦЕ — СЕРЕДИННЕ, ГОЛОВНЕ.

СИРОТА — ІРІЙ і ОТА, АТА. У кого нема родини, в того БАТЬКО ІРІЙ, безмірність.

СКАРБ — СКРИТИЙ АР, прихована цінність. З цього видно, що пращури скарбом називали не гроші, а духову цінність.

СКОРБОТА — З КАРОЮ БУТИ, весь час каратися.

СОНЦЕ (СОЛНЦЕ, СЛОНЦЕ) — має багато глибинних значень. Це і СЛОНЯТИСЬ по небу, весь час гуляти, це і бути ОСЛОНОЮ, покровом невидимого РА, і СОН-ЦЕ — тобто, те, що навіває людям сон тілесного, несправжнього життя, яке поча-

лося відтоді, як пращури були обмануті Чорнобогом, котрий створив для них тіньові форми буття.

СЛОВО — СОНЦЕ і ЯЙЦЕ (ОВО), тобто **СОНЯЧНЕ ЯЙЦЕ.** Правдиво, це так: Слово є зерном променя, котрий посіяно в душу Людини. Лише оволодіння суттю Слова дає можливість Людині проявити свою творчу силу.

СЛОВ'ЯНИ — СИНИ СЛОВА, а разом з тим **СИНИ СЛАВИ, ЛАДИ** або **ЖИВИ.**

СЛАВУТА (Дніпро) — СЛОВ'ЯНИ і ВІТА, ЖИТТЯ СЛОВ'ЯН. Це неспростовно доводить, що біля Дніпра була колиска слов'ян.

СТРАХ — СУТЬ РА, почуття трепету. Воно не означало переляку чи жаху, а почуття переповнення. Чому й говорили: страх як гарно, страх як хочу, страх як тебе люблю.

СУМ, СУМУВАТИ — від слова **САМ,** **СУМ —** від **САМОТНОСТІ.**

— Т —

ТВАРИНА — ТВІЙ і АР: ясно сказано, що в тобі і в будь-якій живій істоті спільний вогонь, **АР,** що звірі **ТВОРЕНІ.**

ТВОРЕЦЬ, ТВОРИТИ — вогненне, володіти вогнем. **Т** перейшло від **Д — ДЕВА, СВІТЛО.** Творити — це **ДИВО РОБИТИ,** небувале явище.

ТЕМРЯВА, ТЬМА, ТУМАН — від кореня **ТАМ,** далеко, в невидності. **ТЕМРЯВА, РА** десь **ТАМ,** світла нема.

ТРИДЕВ'ЯТЕ ЦАРСТВО — вислів з казки. Можна бачити, як в течії віків забулося значення певних висловів і змінилося майже безглуздя. Що це за **ТРИДЕВ'ЯТЕ** царство? Спочатку було **РА ДЕВ АТА —** тобто **БАТЬКО (АТА) РА-ДЕВИ, БОГА СОНЦЯ.** Отже в царстві **РА,** у казковому царстві. У казках нашого народу можна знайти дуже багато таких видозмін. Забуте звучання замінювалося іншим змістом. Наприклад, **Івасик-Телесик.** Що це за **Телесик?** Чому ніхто не запитує, не думає, звідки така дивна назва?

Суть цієї дитячої казки «для дошкільнят» вельми глибока, вселенська. Давайте пригадаємо:

Бездітні чоловік і жінка. Жінка знаходить зернятко, з'їдає. В них народжується хлопчик, вони називають його **Івасик-Телесик.**

Телесик плаває на човнику, ловить рибу, віддає матері. Мати щодня виходить до берега, кличе сина, забирає рибу, годує його. **Змія** хоче заволодіти **Телесиком,** але її голос не схожий на голос матері. Тоді **змія** кує в коваля голос, підробляє його і обманом захоплює хлопчика. В себе вдома **змія** наказує **зміївні** підсмажити **Івасика,** а вона збирає гостей. **Телесик** хитрістю змушує **зміївну** сісти на лопату і вкидає її в піч, а сам тікає на високе дерево. **Змія** з гостями прилітають, з'їдають смажену **зміївну,** а коли довідуються, що то не **Івасикове м'ясо,** люто починають гризти дерево, де він сидить. Пролітають леbedі — один гурт, другий, не беруть хлопчика, і лише останнє леbedятко на прохання хлопчика рятує його й повертає додому.

Чітко прослідкуймо символічні образи. **Хлопчик —** це **Овасик (зерно, яйце життя).** **Телесик —** це **Тілесик,** перетворення яйця, зерна в форму, в тіло, це поява на пустельній землі нового життя, яке під люблячим поглядом **Матері Лади** вирощує, збирає з ріки **Буття** душі (риба — душа). Темні сили (символ — **змія**) жадають знищити життя (**Тілесика**), але воно відчуває підступ ворогів і не слухає їх. Тоді ці сили підроблюють мову світла (це, безумовно, ідеї добра, правди, добробуту, комфорту, пізнання і т. д., якими користуються сини темряви) і захоплюють в полон течію життя, поступу, саму душу еволюції, розвитку, щоб їсти її, тобто користуватися нею для найганебніших цілей зла і руйнації. Казка стверджує, що необхідно знищити всі ці темні сили (спалити **зміївну**) й повернутися до сонячних, прадавніх ідеалів, до природи (піднятися по дереву до неба). Лише дух Єдиного **Буття** (леbedь у всіх давніх традиціях — це **Найвищий Дух**) може врятувати людство від навали темних сил, котрі вже гризуть дерево (тобто, нищать саму основу життя, сонячну пуповину земного життя).

Так у найпростіші образи пращури вклали дивовижно мудрі думки і передали їх по надійному ланцюжку (баба — онуки) понад тисячоліттями...

ТУГА — сум за **ТУ ГА (землю),** сумують люди найбільше за рідною землею, краєм, людьми.

ТЯГАР — ТЯГА, НАПРУГА АРУ, ВОГНЮ. Пращури знали, що в суті тяжіння землі — **напруга** первісного вогню, — променя **РА.**

— У —

УМ — це прадавнє слово збереглося на Сході як священний символ, як звук Першооснови. ОУМ, АУМ, ХУМ — суть Кореня Буття. Людина, котра має УМ, несе в собі Зерно Всеосяжного Життя. Звідси — УМІЛА, УМНА, а ще далі — РОЗУМНА, коли з УМОМ поєднано РА — промінь світла.

Слово УМАН (мудрий, умілий) у нас розвіялося на вітрі віків, воно збереглося в інших народів (МАН, МАНУ, ГУ-МАН, ГОМО), але похідні слова, котрі ще недавно були дійовими (ОТАМАН, ГЕТЬМАН), свідчать, що руйнація мови відбулася зовсім недавно під впливом ворожих сил.

УЧИТЕЛЬ, УЧИТИ — прадавні слова, бо учити батькам дітей доводилося з правіку. Ці слова тісно пов'язані зі словом ЧАТИ, сторожа, варта (ЧАТУВАТИ БІЛЯ ВОГНЮ ЖИТТЯ). ЧАТИ від АТА, БАТЬКА. Отже, ЧЕРЕЗ БАТЬКА ВЕДА ЖИТТЯ. НАВЧАТИ — це передати вогонь традиції роду, народу. Слово ЧИТА збереглося в санскриті як назва для розумної субстанції Всесвіту, розливої скрізь, від якої кожен бере відповідно до своїх розумових можливостей.

УЯВА — У і ЯВЛЯТИ. Переводити невидимі образи, ідеї у світ ЯВЛЕНИЙ, проявлений. Дехто гадає, що УЯВА — то пусті вигадки, але насправді без УЯВИ неможливо було б змайструвати навіть найпростішої лопати чи зв'язати віника для підмітання хати.

Звук Ф, певна річ, складається з Х і В, тому всі слова нашої мови, що пишуться з Ф, або чужинські, або в народній вимові починаються з Х*.

— Х —

ХАТА — від слова АТА, ОТА, БАТЬКО. Означає — БАТЬКІВСЬКА ОСЕЛЯ.

ХАРЧ — тримаючи в собі АР, вогонь сонця.

ХВ — поєднання, що означає ХОВАТИ, ПРИХОВУВАТИ, БРЕХАТИ. Наприклад:

ХВАСТУН — ХВ і СУТЬ — ХОВАТИ СУТЬ, виставляючи на люди те, чого нема в душі.

* На думку фахівців твердження суперечливе, але залишаємо його для автентичності авторського тексту. — Прим. упор.

ХВАЛА — просто брехня, ховання своєї темряви за порожніми словами. Ось чому хвалою користуються нечесні люди, щоб підлестити володарів цього світу.

ХВИЛЯ — руйнує (ХОВАЄ) рівну поверхню води, розбиває цілість.

ХВИЛИНА — руйнує вічність, ховає її за подрібненим часом.

ХВОРОБА — ХОВАЄ РА БУТТЯ, руйнує життя.

ХРАМ — ХОВАТИ РАМУ — місце, де з Бога, сина Сонця, зроблено ідола.

ХРЕСТ (КРЕСТ) — теж від слова КРАСТИ⁴: з допомогою підступних культів у людей вкрадено правдивого Сина Світла РА. Щодня над Землею встає огнелике око життєдайного джерела — Ярила, а люди прямують у лабіринти храмів — містичних чи псевдонаукових, у печери бюр і кабінетів, цехів і шахт, щоб виснажити свій вогонь РА на порожню метушню...

— Ц —

ЦАР — ЧАР — той, що володіє вогнем, що вміє АРОВА-ТИ, ЧАРУВАТИ. Отже, істинний ВОЛОД-АР — це, в першу чергу, вчитель і творець.

ЦВІТ — тримає в собі суть — ВІТИ — ЖИТТЯ.

ЦЕГЛА — ЦЕ ГЛИНА, ГА-ЗЕМЛЯ. Зроблена з глини, з глею. КИРПИЧ — теж цікаве походження: АР ПЕКТИ — обпечена АРОМ (вогнем) земля.

ЦІЛЬ — зв'язане з ЧІЛЬНИМ. Отже, корінь — ЧОЛО, РОЗУМ, ДУМКА. Ціль може бути лише розумна, а всяка «ціль», що не від мудрості, — лише суєта.

— Ч —

ЧАКЛУН — походить від ЧАРИ і КІЛ; знову ж таки, чарувати за допомогою кілка, вганяючи його в зображення жертви — людини чи тварини: те ж саме, що й у слові КОЛДУН.

ЧЕРВОНІЙ — Ч-АРВОНІЙ — вогняний, яскравий. Звідси — ЧЕРВЕНЬ — місяць найбільшого буяння яскравих кольорів у природі.

⁴ Досить спірне твердження, оскільки хрест, як символ Сонця і Життя, був відомий у більшості культурних традицій, але залишаємо це визначення для автентичності авторського тексту. — Прим. упор.

ЧОВЕН — Ч-ОВЕН — округлий, як яйце: човни видовбували з цільного дерева.

ЧОЛОВІК — ЧОЛО (розум) і ВІК, ВІЧНІСТЬ: вічний розум. У цьому слові підкреслено невмирущість людської думки і творчості.

ЧОРНИЙ — ЧУРНИЙ, такий, як попіл у печі: домашнє вогнище звалося ЧУРОМ, так, як і бог роду, бо божество роду саме й було вогнем.

— Ш —

ШИР, ШИРИНА — від слова ІРІЙ, ИРІЙ, бездонність, нео-краєність.

ШЛЮБ — від слова ЛЮБИТИ: З-ЛЮБ, З-ЛЮБИТИСЯ.

— Щ —

ЩАСТЯ — З ЧАСТКОЮ. Щастя, як і доля, вважалося судженою людині часткою добра, котре дається при народженні. Якщо ця ЧАСТКА є — тоді людина З-ЧАСТЮ, а якщо ні — тоді вона НЕ-З-ЧАСТЮ, тобто нещасна.

— Я —

ЯГОДА — від кореня ГО — завершений, круглий, зрілий.

ЯГНЯ — АГНІ, вогонь. Ягня було в синів РА символом вогню: як першороджене ягня приносилося в жертву ДАЖБОГОВІ-СОНЦЮ, так і сам ВОГОНЬ-АГНІ є тією жертвою Буття, котра лягла основою Світового Життя — з нього зіткано весь проявлений світ людей, тварин і речей...

ЯНИЧАР — Я НЕ АРІЙ — ворог синів АРУ, вогню, РА. Ще одне значення: Я НЕ ЧУР — тобто, я ворог свого роду.

ЯР — вирита весняними (ЯРИМИ) водами долина.

Я — земне вбрання таємничого РА, котрий подарував нам благо і муку самосвідомості. Шлях до нього пролягає крізь частокіл розмаїтих літер, звуків і понять, туди, де на початку заховано священне А. Ой, як важко добратися туди, до Вічного Мовчання, де зародилося Слово! Але ж треба, конче, пекуче треба!

Чи одважимося?!

Що ж, пора й закінчувати з прикладами. Так можна роками нишпорити по словниках, шукати зв'язку з тими чи іншими поняттями, радіти знахідкам. Річ не в тім, що ми доведемо єдність різних мов і взаємозв'язок слів: з цим, певна річ, сперечатися стануть лише неuki або одверті вороги рідної мови, котрі взагалі жадають занапастити її, спопелити, щоб і знаку від неї не лишилося на Землі.

Важливо, щоб грядущі покоління (і сучасники теж) збагнули вселенське значення СЛОВА: воно важливіше від їжі. Вбрання, речей, творчих надбань тощо. Бо без СЛОВА неможлива поява Людини взагалі. А оскільки саме СЛОВО творить мислячу істоту, то всі конфлікти, болі, нещастя, розчарування, всі лабіринтні історії та мислення мають початок у Слові.

Уявіть собі ДЕРЕВО. Воно виростає із ЗЕРНА, пускає корінь, а потім виганяє паросток, формує стовбур, віття і листя, на котрих знову зріють у віночку квіткових пелюсток ЗЕРНА. Нерозривність усього життєвого кільця зрозуміла кожному. Якщо хтось (короїд чи людина) перегризе, передавить, перепиляє стовбур, вітку чи корінь, — дерево всихає, його призначення не виконано.

Те саме з МОВОЮ, зі СЛОВОМ. Раз ми домовилися, що СЛОВО є те ЗЕРНО, з котрого виростає Людина, то всяке каліцтво МОВИ — це руйнування тих життєдайних потоків, по яких плине кров первісного РА — Батька всього сущого. Хтось скаже, що можна замінити одну мову іншою: нічого не зміниться — спілкуватися, читати, мислити можна за допомогою будь-якої мови. Це не так! Людина (конкретна особа) належить до певного потоку буття (рід, народ, раса тощо). Мова пронизувала цей потік, була його суттю, його духовною кров'ю, його подихом, його тремтливим чуттям. Якщо Людина залишила цей потік (або її звідти силою вирвали) — то вона духовно вмирає, викидається з Ріки Буття, або повинна прирости, ввійти в лоно іншого потоку, такого ж неповторного. Але якщо Людина зреклася рідного потоку, чи стане для неї рідним інший потік?

Отже, перше завдання — вірність МОВІ, СЛОВУ, бо в цій вірності ми зберігаємо свій зв'язок з Праматір'ю ЛАДОЮ, котра — єдина Мати Світу.

Друге. Треба не лише зберегти мову, а й збагнути її первісне призначення. Нині ми читаємо книгу і за допомогою слів хочемо

зрозуміти, що нам каже автор. Це жахливе непорозуміння. Треба, щоб не словом була думка автора, а В СЛОВІ, щоб саме СЛОВО говорило.

Згадаймо товстезні томи філософів давнини і сучасності: океан слів, але що з ними? Пусте марення розуму, сумніви, хитання, логічні міркування з приводу тих чи інших фактів..

МОВА подарована ПРАЩУРАМИ не для того, щоб ми з неї робили словесні візерунки, МОВА — **це вже готова мудрість, готова жива кров**, котра плине над віками з лона Матері, щоб зростити ембріон нашої душі, щоб він став справді ЛЮДИНОЮ, ЛАДИНОЮ, ДИТИНОЮ.

Людське дитя вдома чи в школі вивчає мову як систему взаємозв'язку між людьми; ніхто не каже юній істоті, яка глибина буття стоїть за тим чи іншим словом і чому воно несе в собі цей зміст. Якщо МОВА є духовним віддзеркаленням Всесвіту, то її творили вселенські РОЗУМИ — хіба не так? Адже ми її отримали готовою, сформованою! Ми кричимо «ура» навіть якомусь неологізмові, якійсь смисловій закарлюці, а тут — РІКА БУТТЯ! І джерело тієї ріки — у безіменності, у прадавності!

Десь, хтось зумів затемнити нашу душу, впустив у мову, в СЛОВО, черв'яка облуди, безглуздя, насмішки, байдужість. ХТОСЬ розірвав живу пуповину зв'язку між Людиною і РА. Кров себе-нить, струменить у порожнечу, в смердючу канаву суєти і марноти, і душа Людини задихається від недостатчі живлющого повітря Правди, котра є суттю Буття.

МОВА ще не вмерла. Вона ще зберегла в надрах словесного мотлоху іскри прадавніх вогнів. Треба роздмухати полум'я Матері ЛАДИ, тоді вона знову прийде до нашої хати, народить вогнеликого Сина РА.

Та стежина (лише перша, несмілива), котрою ми пройшли і будемо йти, відкриває просте, як зоряне небо, як схід сонця над обрієм, ЗНАННЯ, ВІДУ:

ЖИТТЯ — від РА, від Сонця, від його ПРОМЕНЯ. Людина — ДИТЯ РА. Її життя — це розкриття в Бутті Всесвіту тих сонячних зерен, що дрімають в його серці, — зерен КРАСИ, ЛЮБОВІ, ТВОРЧОСТІ, ПІЗНАННЯ, ЄДНОСТІ. Незміряні шляхи відкриваються Людині. По них вона хай іде разом з рослинами і тваринами, бо то є нероздільна тканина світового життя. Людина мусить збагну-

ти, що МАТИ ЛАДА — це Мати всього живого. Нищити життя для своїх забаганок — то є страшний злочин Людини. Чи можна простити його? Лише в одному випадку — якщо Людина схаменеться і вибере шлях Єдності, і збратає все життя у вінку Любові і Краси! Тоді мова кожного народу буде піснею щастя й радості для всіх, для всього!

Ладо рідна — призабута Мати,
Визволи із темряви негод!
Щоб розвіяв сутінки закляті
Наш великий вогняний народ!

Щоб у небі, на землі, в безмежжі
Загримів непереможний РА!
Тріскають кайдани і мережі —
Народилась Радості пора!

3 січня 1976 року

Падіння Люцифера

Роздуми письменника-фантаста
про космоісторію Сонячної системи

Перед людиною завжди стояла проблема історичної пам'яті. Хто нехтує нею, той, як слушно й грізно попереджує Чингіз Айтматов у романі «І довше віку триває день», стає манкуртом, безпам'ятним біороботом, здатним лише виконувати чужі імперативи. Та не менше, а може, й більше, потрібна людям космоісторична пам'ять. Хто ми? Звідки? Куди? Що таке Земля, Сонце, Галактика, живі істоти на планеті? Хто такі Люди Мислячі, здатні стати геологічною і космічною силою, як твердив В. Вернадський? І куди має прикластися та сила?

Авторів цих рядків можуть заперечити, що прадіди не залишили нам космоісторичних спогадів та манускриптів, а тому й пам'ятати нічого: сучасна наука пише, мовляв, на білому аркуші людської свідомості, і власне космоісторія починається лише тепер, коли астрономія, астрофізика, космогонія та космологія озброєні найповнішою технологією дослідження світобудови.

Таке заперечення принаймні наївне. Пращури глибоко й болісно замислювалися над походженням і долею Всесвіту. І хоч їхні перекази, міфи, космогонічні конструкції видаються нам дитячими, примітивними, ненауковими, слід якнайсерйозніше прислухатися, придивитися до знаків духовної алгебри, викарбуваних на скрижалях віків. Вони не дарма передавалися від покоління до покоління. Недарма нас хвилюють ці таємні символи, ніби якийсь ще не розв'язаний нами алгоритм грандіозної загадки. Хто уважно вивчав прадавні казки, перекази, міфи Еллади та Аріаварти-Індії, кодекси майя та містерії Єгипту, той відзначав трагічність і катастрофізм космоісторії. Всі релігійні, містичні, казкові джерела дружно твердять про космічну небезпеку і необхідність рятунку. Якого? Від кого? Якщо світобудова є творінням високого деміурга, то чому треба «рятуватись»? Та й чи можна врятуватися від того, хто тебе сотворив, ким би він не був — Космократором чи Природою? Очевидно, що для давніх гностиків, котрі твердили про супереч-

ливість і зловісність світу, проблема рятунку не була лише химерним схоластичним розмірковуванням.

Така однастайність насторожує і змушує прочитати древні ієрогліфи духу, застосовуючи до них ключ сучасного аналізу та синтезу. Не слід ігнорувати найфантастичнішу ідею попередників, якщо вона несе в собі бодай іскру серйозного досвіду й попередження. Космос демонструє безліч катастроф, і яка теорія ймовірності гарантує нам безпеку в ту чи іншу мить буття людства? Тому будьмо пильними і не пропустімо тривожного сигналу біди, запаленого прабатьками на обрії минулого.

Епоха наша дивовижна, неймовірно динамічна. Нам лише здається, що все відбувається так, як було у віках. Насправді багатомірні зміни нарастають у кожній бадилинці, клітині, в наших тілах, душах, серцях, в сонцях, галактиках, атомах. Колись розчарованому життю Екклесіастові ввижалося, що «нема нічого нового під сонцем», бо його розум і чуття були замкнені у звуженій темниці убогої космогонії, у теологічному карцері інфернальної ойкумени. Та що казати про мислителів, припорошених пилом віків, коли навіть багато сучасників нинішньої космічної епохи забувають або й взагалі не думають про те, що ми пливемо на хисткому кораблику Планети вируючим потоком Зоряної Ріки, і на цьому шляху, в цих мандрах кожен поворот річища — диво, за кожною кручею несподіванки, де на нас чигають і грози, і ніжні співи птахів, і блискавиці та катастрофи, і зустрічі з коханими чи ворогами, з метеликами й драконами, і розв'язання всіх вузлів та запитань, які ми ставимо перед власним духом, розумом і серцем.

Космоісторія Сонячної Сім'ї ще дуже й дуже таємна. Існує безліч припущень, гіпотез, але твердо встановленої точки зору на «родовід» нашої планетарної домівки нема.

Астробіологія, родоначальником якої був наш великий учений Олександр Чижевський, вивчає тісні зв'язки земної біосфери з динамікою Сонця й зоряного космосу. Жива тканина планети чутливо реагує на кожний навіть найменший енергосплеск у далеких світах. Так звані періоди бурхливого або спокійного Сонця запускають або зупиняють маховик епідемій чи пандемій на Землі, впливають на здоров'я, врожаї, ціноутворення, психонастрої — тобто, практично на все. Нагромаджена інформація дає змогу зробити висновки, що життя й розум міриадами ниток пов'язані з Мегасві-

том, з Безмірністю. Геліобіологія довела це неспростовно: ритми сонячної активності чітко фіксуються рослинним світом планети. Проте добутий експериментальний матеріал не лише розв'язував давні вузли, а й наплутував безліч інших. Наприклад, виникає запитання: чому максимум сонячної активності життєдайно впливає на флору і цілком негативно та руйнівню на людину? Якщо життя взагалі і мисляча істота зокрема виникли в результаті діяльності Сонця і основою генезису біосфери є промениста динаміка нашого світила, то чому окремі фази космічних ураганів пригнічують нас? Чи не втратило людство десь у минулому високу відповідність космічним процесам і тепер змушене ховатися в щілинах будівель, скафандрів, лікарень від вимогливого потоку материнського джерела?

І ще одне запитання: чому тепер на Землі відсутнє будь-яке життєтворення? Вчені, маючи напрочуд тонкі методи досліджень і аналізу, не відзначили ще жодного факту переходу «мертвого» в «живе», неорганічних структур у якийсь, бодай найпримітивніший, організм. У чому річ? Сонце втратило свою дітородну потенцію? Чи винне материнське лоно праматері Геї (Землі)?

Сторінки наукових та фантастичних книжок в усьому світі переповнені розмаїтими припущеннями про походження життя. Хто твердить, що вітальні спори занесені через безодні космічних просторів з інших світів, хто переконує, що біосферний пагінець прищеплено на планеті інтродукторами з високорозвинутих цивілізацій. Є й послідовники відомого англійського астрофізика Джінса, котрі переконані, що життя є «виродженням матерії», її хворобою, котра уражує субстанцію в періоди певних несприятливих ситуацій.

Автор цих рядків прихильник концепції, котра стверджує стихійне, природне, закономірне зародження біосфери, як тільки для цього виникають сприятливі астроумови і є відповідний енергопотенціал, критична вітальна маса речовини. Ця критична маса не може бути меншою, ніж, скажімо, планета певної величини. Скоріше за все, Земля була мінімальним «інкубатором», у якому «зоряний птах» міг «висидіти» своє пташеня, здатне оволодіти динамікою буття і породити Розум. На таких планетах, як Марс чи Меркурій, реакція життєтворення, може, й спалахувала, але згасала, не маючи достатньої маси «вітального палива».

Добре пише про цей хвилюючий момент французький учений-еволюціоніст П. Тейяр де Шарден у книзі «Феномен людини»⁵: «Ледве народившись, життя вже кишить». Саме — кишить! А це означає, що життя невіддільне від матерії, є її модусом, її закономірним виявом на певному шаблі розвитку. В. Вернадський вважав, що відоме нам земне життя — лише якась грань, відображення, іскра вселенського життя, котре має безмірну розмаїтість і чий екзотичні форми можуть розвиватися й буяти навіть в атмосферах великих планет типу Юпітера, Сатурна, на поверхнях теплих інфразірок, у глибинах водяних планет, навіть у хромосфері чи фотосфері Сонця, зірок. Ясна річ, що говорити про контакт з такими проявами косможиття поки що не доводиться.

Проте повернімося до головного питання, що його ми зачепили: як почав працювати земний «інкубатор», якщо він не функціонує тепер? Чому лоно планети перестало плодоносити? Припущення деяких учених, що життєтворення відбувається, але вже існуюче життя миттєво знищує «новонароджених», щоб зберегти свою суверенність першожителів, неспроможне. Експерименти з розшуку таких процесів ставилися настільки чисто й коректно, що всякий сумнів відпадає: **лоно Землі в цю епоху не народжує дітей.**

Мабуть, про це знали і прадавні мудреці, які залишили нам грандіозний міф про оскоплення Урана підступним сином Кроном. Нагадаймо, про що мовиться у цьому символічному переказі Еллади.

Праматір Гея та її коханець Уран (Зоряний Космос), палко люблячи одне одного, породжували безліч творінь та істот, а поміж них — прекрасних, вільних титанів, що уособлювали собою стихійні сили природи: могутній Океан, променистий Геліос, мудра Метіда, юний Крон — символ часового потоку буття. Титанічні покоління були вічномолоді й невмирущі: коли приходила пора покинути життєве поле, вони радісно засинали, прилучаючись до вічноплідного лона Геї. Та наймолодший Крон повстав супроти батька Урана: використавши дарунок матері — золотий серп, він позбавив батька дітородного органа, а потім узурпував владу над світом. Разом з Реєю Крон породив Посейдона, Геру, Аїда та інших дітей, але, боячись, щоб вони не вчинили з ним те, що він сам заподіяв Урану, проковтнув їх. Лише наймолодшого, Зевса, пощастило Реї

⁵ Шарден де, Тейяр. Феномен человека. — М.: Наука, 1987.

врятувати, підсунувши зажерливому володареві замість немовляти камінь, загорнутий у пелюшки. Дорісши до повноліття, Зевс повстав супроти Крона і змусив його повернути до буття проковтнутих братів та сестер.

Міф читається досить прозоро: ім'я Крон означає Час, у поті якого гинуть, пожираються всі живі істоти. Символи втаємниченого сказання передбачають, що рано чи пізно нащадки безжального бога оволодіють мудрістю й силою (Зевс-Розум) і віддаватимуть йому лише форму (камінь), зробивши сутність свою невмирущою і пануючою над часом.

Але нас цікавить причина появи Крона-Часу на арені буття. Як сталося, що життєдайні зачаття Геї від Урана-Космосу припинилися? І що означає символ золотого серпа?

Факти сучасної науки дають можливість висунути цікаве, хоч і фантастичне, припущення: золотий серп — то Місяць, котрий з'явився біля Землі вже за пам'яті людей. Відомий історик О. Горбовський зібрав багато спогадів з праісторичних та легендарних джерел, в яких стверджується, що на небі прадавньої Геї не було Місяця. Скажімо, жителі легендарної Аркадії так і називалися — «домісячними жителями». Про те саме твердять перекази та міфи Стародавньої Індії: в них відзначено, що наші прабатьки переселилися на Землю з Місяця. Відомо, що всі перші земні календарі (єгипетські, майя, халдейські, китайські) пов'язані з рухом нашого супутника, і всі вони мають приблизно однаковий вік — близько 12 тисяч років.

Луна праісторичних подій докотила до нас вістку про якісь грандіозні космічні катастрофи, що потрясли світобудову і нашу колиску Гею. Священні перекази різних народів і племен одностайно твердять про потопи, про битви титанів і богів, девів і асурів, про грандіозні поєдинки першонародженого архангела Люцифера з арміями архістратига Михайла, після яких Повстанець вкупі з легіонами ангелів, котрі його підтримали у ворохобництві супроти Творця, був скинутий у нижчі сфери, і довгі віки намагається ствердити свою владу й вищість над родом людським.

Спробуємо розшифрувати архаїчні символи, щоб збагнути, що ж саме потрясло наших пращурів у минулому. Який заповіт передали вони нам у міфі про зажерливого Крона? І як могло статися, що легендарний **першонароджений Люцифер-Світлоносець** став

моторошним **Князем Пітьми**? І чому він називається в древніх традиціях «Володарем світу цього», якщо він подоланий потугою Деміурга?

А хіба не про те саме розповідають давні єгипетські міфи про світозарного володаря Життя Озіріса, котрого підступний брат Сет розшматував і розсіяв по світах? Дружина Озіріса Ізіда, побиваючись за коханим, мандрує понад віками і збирає рештки володаря Життя, щоб відродити прадавню епоху справедливості й радості. Головне її завдання — відновити дітородну потугу та функцію Озіріса. Знову та ж сама тема, що й в переказі про оскоплення Урана.

Ми припускаємо, що в передісторичні часи в зоряному дивоколі наші предки бачили два великі світила: ближче — Геліос, Світовид, Дайбог, Сур'я і віддалене — Люцифер, Озіріс, Рах, Страх, Семияр, Рай. Є багато спогадів у міфічних джерелах народів світу про таємниче світило, що в якусь лиху годину пропало навіки. У переказах деяких індіанських племен говориться навіть про чотири сонця в небі. Якщо реконструювати минулу архітектуру нашої системи, то вона матиме такий вигляд: відоме нам Сонце і сестринська зоря — Люцифер (Озіріс) разом із усіма планетами обертаються довкола спільного центра мас, причому те, віддалене, світило має близько десяти сонячних мас. Слов'яни зберегли казки про царство Раха, Страха, Тарха, Рахви, Рахти, коли в небі можна було бачити не лише багрянний диск Ярила-Світовида, а й райдужне коло Семияра: такої вражаючої краси було друге світило, така велична веселка пливла в просторі щоднини, що пращури по праву відзначили її «семисонячність», «семиярність».

У цьому ж ключі читається легенда прадавніх аріїв про демона Раху (знову той самий слов'янський Рах!), якому Вішну одрубав голову: тіло дракона розсипалося у безмірність, а безсмертна голова залишилася на небі, періодично загрожуючи Сонцю й Місяцю. Почалася вся ця історія з правичності, коли деви й асури спільно збивали (пахтали) амріту, обкрутивши змія Васуку довкола космічної гори Мандари. Смикаючи то за голову, то за хвоста вселенського гада, діти Брахми збурювали небесний океан і зрештою отримали чашу з напоєм безсмертя (амрітою). Хитрістю деви (боги) забрали всю амріту собі, а з асурів лише демон Раху ковтнув чарівного трунку. Розгніваний Вішну відсік йому голову, але напій

встиг сягнути ший: ось чому голова чудиська стала невмирущою. Пам'ятаючи підступність богів, дракон став їхнім вічним ворогом, раз у раз наближаючись до житла безсмертних і дихаючи полум'ям, він погрожує поглинути їх.

Без жодних натяжок легенду можна прочитати так: два світила, як ми про це вже згадали, обертаються довкола спільного центру мас, «пахтаючи амріту», тобто творячи життя на своїх планетах. Припускаємо, що в Сонячній Сім'ї була ще одна гігантська планета, яку можна було б назвати Прагеєю. Вона була більша за Юпітер і випромінювала в інфраспектрі. Очевидно, локалізувалася ця напівпланета-напівзоря там, де нині пояс астероїдів. Довкола неї оберталися супутники — щільні планети Земля, Венера, Меркурій, Марс та ще, може, й Місяць. «Чотири сонця» в небі — це Геліос, Люцифер, Юпітер і Прагея. Справжній космічний феєрверк! Потім щось сталося: може, стихійна катастрофа (колапс Люцифера, після якого він стає «Князем Пітьми», тобто Чорною Дірою, говорячи мовою сучасних астрофізиків), а може, космічна війна жителів Сонця (девів) з жителями Люцифера (асурами), від чого система демонів (Раху) втратила тіло (заселені планети), а безсмертна голова (сколапсоване світило) періодично зближається з Сонцем і потрясає планети, викликаючи на них катастрофи і навіть погрожуючи «кінцем світу», «вогняною смертю» тощо.

Звісно, можна робити різні припущення, трактувати всі ці міфи і так і сяк, проте внутрішня логіка абсолютно всіх світових переказів приводить нас до визнання жахливих космічних катастроф у минулому. Чимало сучасних дослідників, теоретиків наполягають на тому, що Сонячна система не зрівноважена, що її лихоманить, що вона нещодавно перенесла катаклізм. Хто з нас не знайомий з гіпотезою про загибель планети Фаетон? І мова йде не про фантастичні домисли, а цілком науковий аналіз астрофізичної ситуації Сонячної системи. Багато вчених відзначають також неприродність існування пари Земля — Місяць, висловлюючи думку, що наш супутник «приблудився» до планети в праісторичні часи, коли Сонячна Сім'я переживала руїну.

Чому багато планет і супутників обертаються в напрямку, протилежному обертанню інших тіл? Чому вісь планети Уран нахилена набік, і він оббігає Сонце під прямим кутом до площини

нашу Землю. Прагея була інфразорею, і в інкубаторі, в теплиці, створеній сукупним впливом двох світил та материнської суперпланети, на всіх супутниках буяло розмаїте життя, панували субтропіки, вічне літо. Вітальна ситуація була ідеальна. **Життя кишіло.** Прагея, поєднуючи свою субстанційну потенцію з батьківським впливом Урана (пара світил і Зоряний Космос), породжувала міриади нових, небувалих форм, природа стихійно експериментувала, а поява розумних істот — Титанів життєвого світу — знаменувала епоху космічного народження, виходу Життя в безмірність.

Припускаємо, що життя існувало не лише на планетах Геліоса, а й у сфері Люцифера-Озіріса. Можливо, титанічні цивілізації систем і двох світил мандрували у просторі, спілкувалися між собою, шукали розгадок буття і шляхів до вічної таємниці свого походження. Чи правомірне таке нестримне фантазування щодо гіпотетичних істот, котрі поки що належать лише нашій уяві? Гадаю — правомірне! Бо гордієві вузли космогонії треба рано чи пізно розв'язувати або хоча б розрубувати, як це зробив славетний Александр.

А про те, що мислячі істоти Уранічного світу не зуміли розв'язати буттєвих вузлів, хоч, напевне, хотіли й поспішали їх розрубати, свідчить страхотлива космічна катастрофа. Райдужне світило, сяючий Люцифер-Озіріс, згас. Сколапсував, як кажуть сучасні фізики. Став Чорною Дірою, або, як твердять містичні джерела, перетворився в Князя Пітьми. Розшматований чорним Сетом, запевняють єгипетські манускрипти.

Перед колапсом Люцифер спалахнув над новою зіркою. В серці подвійної Сонячної системи утворилося апокаліптичне провалля, Геліос з планетами струсонуло жахливим космічним вихором: він теж спалахнув і скинув свою багряну оболонку, перетворившись у жовтого карлика (згадаймо, що мовилося у міфі про Фаетона: «Колісниця Геліоса наблизилася до Геї, ледве не спопеливши все живе на ній», а насправді — скинута Сонцем оболонка «лизнула» вогненним язиком заселені світи). Прагея розпалася на частки, потрапивши в течію гравітаційного урагану. Уламки стали супутниками великих планет, решту проковтнуло Сонце, яке після катаклізму стало у свідомості людей Фебом-Аполлоном, тобто Губителем: напевне, радіаційний спектр змінився в негативному ключі і згубно впливав на життєві форми.

Супутники Прагеї залишилися сиротами і довго вешталися в надрах системи, аж доки не зрівноважилися на сучасних орбітах. Саме тоді наша нова Гея-Земля придбала собі супутника — Місяць. Тисячоліттями вона була оповита густими хмарами, потрясалася жахливими конвульсіями і вулканічними виверженнями. Мислячі істоти, відкинуті на сотні віків назад, деградували, потрапивши в екстремальні умови холоду, нестатків, втратили попередній гнозис й еволюційні можливості. Життєтворення Геї згасло, людям треба було пристосовуватися до цілком іншого світу. Від материнської епохи лишилися тільки перекази та міфи про легендарну зоряну вітчизну, де панує вічне літо і живуть вічноюні титани.

Зауважимо, що така похаплива розповідь безсила відобразити бодай уявно ті катастрофічні події, що відбулися після «падіння Люцифера», коли «Князь Пітьми» стягнув з космічного дивокола на Землю «третину зірок». Деякі раціональні дослідники міфів вважають, що мова йде про рясні «зорепади», метеорні зливи, котрі впродовж тисяч і тисяч літ випадали на Землю та інші планети, покриваючи їхню поверхню міриадами віспин. Автор цих рядків вірить, що під зірками прадавні мудреці мали на увазі мислячих істот, котрі з високого космічного стану впали до рівня мешканців убогої планети, позбавлених титанічної потужності й знання. Втративши свої космічні форпости, залишки титанічних істот постали перед дилемою: повністю щезнути з книги буття, оскільки самотнє Сонце та ущербні планети вже безсилі були давати їм колишню енергію, або розпочати еволюційний цикл у тілах приматів, краще пристосованих до життя на новій Землі. І вони обрали другий шлях, доки в їхніх руках були рештки космічної потужності.

Планета Земля на той час опинилася в найсприятливішому місці і була орієнтована щодо Сонця так, що могла дати притулок різним живим істотам — від теплолюбних до холодолюбних. Титани-планетотехніки перенесли на Землю, яка була в основному водною планетою, цілі материки з інших світів, накладаючи їх часто без будьякої послідовності. Так порушилася геохронологія, про що ми згадували, так опинилися в різних місцях світу гігантські цвинтарі ящерів та інших велетнів докатастрофічного циклу. Розмаїття форм фауни та флори теж пояснюється цими причинами. Коротше, титани вирішили врятувати на земному «ковчегіві» все, що можна —

від метеликів до троянд, від котів до генофонду космічних жителів, котрий був прищеплений первісним племенам планети.

Крок був надто ризикований — нав'язати ще не сформованим духовно приматам алгоритм космічного гнозису, але у приречених жителів Уранічного світу вибору не було: течія хроносу-часу владно вступала у свої права, скарби розуму треба було зберегти від зажерливого бога смерті, а це можна було зробити лише передачею естафети грядущим поколінням.

Чи не є вражаючий образ Прометея символом титанів, котрі передали вогонь розуму, космічної естафети людям Землі, і тим самим прирекли самих себе на мільйоннорічне перебування в планетарному інферно? Зевс-закон нещадний: поєднавши себе з долею інших істот, ми вже змушені брати на себе й відповідальність за цю долю. Як писав Екзюпері: ми відповідаємо за тих, кого приручили.

Можна уявити, який трагізм, яка драматичність були в останніх діях наших зоряних пращурів! Сіяти — майже в безнадії — золоті зерна знання в тужаву плоть напівдиких аборигенів Землі, сподіваючись, що психогенетична парость згодом проб'є мури, що у внутрішньому двобої Звіра й Людини переможе Титан, що він згадає своє зоряне покликання і ще раз «дорівнюється до себе», реалізує в собі імператив Матері-Природи. Та хіба ми — нащадки титанів — не робимо того самого щороку, щоднини впродовж усієї кривавої історії людства, кидаючи насіння мрій та дерзновенних задумів у мерзлу, озиму землю реальності?

Але в чому ж заповіт прадавніх мудреців, котрі, як могли, передали нам титанічне знання у символічних образах? Що саме загрожує планеті і мислячим істотам? Про яку вогняну смерть попереджували пращури?

Слід не забувати, що Люцифер згас, але залишився «Князем світу цього». Тобто Сонце з планетами обертається довкола Чорної Діри, періодично зближаючись з нею. Чи не є повний цикл обертання зоряної бані (25 920 років) результатом цього явища? Сучасні астрономи трактують таке обертання як «прецесію», похитування Землі довкола своєї осі, але є підстави говорити про інше, про те, що Сонячна Сім'я по велетенській спіралі кружляє довкола невидимого центра, і ця спіраль вужчає, у зв'язку з чим Сонце кожні 2160 років опиняється в іншому знаку зодіаку під час

зимового чи літнього рівнодення. Чи не «всмоктує» Сонячну систему страхітлива гравітаційна яма? Чи не приречені ми борсатися в павутинні зоряного монстра, аж доки він не поглине нас у позачасову безодню?

Елліни залишили нам вражаючий міф про Тартар, у глибині якого навіки щезали перші уранічні творення, де замкнені титани та сторукі велетні, багатоголові чудиська прадавніх епох. Де знаходиться Тартар? Що це таке?

Предки твердили, що з Тартару виходу нема, що він оточений трьома колами нездоланих мурів, що там панує «темрява темряви», а відстань до нього така: якщо кинути молот із Землі, то він буде падати до Тартару дев'ять днів і ночей. Провівши елементарні розрахунки, отримаємо відстань близько ста шістдесяти мільярдів кілометрів, тобто в двадцять разів далі, ніж від Землі до Плутона.

І ось що цікаво: американський астроном Девідсон висунув ідею про те, що на відстані близько тисячі астрономічних одиниць (а. о. — 150 000 000 км — відстань від Землі до Сонця) має бути карликова зірка, котру він запропонував назвати Люцифером⁷. Дивовижний збіг! Ідею подвійності Сонячної системи розробляють також радянські вчені А. Сучков і Р. Селімбабаров⁸. А академік М. Марков відстоює гіпотезу про наявність поблизу Сонця Чорної Діри, а футуролог Г. Гуревич навіть певен, що наша система знаходиться в самій Чорній Дірі.

Пізніше космічні кораблі «Вояджери» передали сенсаційну інформацію: на рух великих планет — Урана й Нептуна — впливає якесь невидиме тіло. Масу й орбіту його поки що розрахувати неможливо, треба ще зібрати додаткові дані й провести багатократні дослідження. Проте теоретики наввипередки конструюють нову архітекtonіку Сонячної Сім'ї, майже одностайно вводять до неї «сестру» Сонця, називаючи її то Люцифером, то Немезидою (богинею помсти). Вважають, що періодичне зближення Сонця й Немезиди (Люцифера) викликає горотворення, катастрофи і може навіть бути причиною повної руйнації цивілізації.

А в останні місяці 1987 року⁹ наукові та популярні часописи світу повідомляли про інформацію, отриману з кораблів «Піонер»,

⁷ «Наука и релігія». № 7/1979.

⁸ «Природа». № 7/1977.

⁹ Див. час написання статті.

яка знову ж таки підтверджує міркування теоретиків. Представники НАСА інтерпретують дані космічних зондів однозначно: за межами відомих нам планет є якесь потужне тіло, що деформує орбіти супутників Сонця. Висловлюється думка, що невидиме тіло є нейтринною зіркою, дехто вважає, що «сестра» Сонця — Чорна Діра.

Така схема дає змогу зрозуміти механіку одинадцятилітніх циклів плямоутворення та бурхливої діяльності Сонця, що призводять до виверження потужних плазмових вихорів, магнітних бур, а відтак — гроз на Землі, пандемій, епідемій, посиленого росту дерев і гнітючого впливу на здоров'я людини. Ми знаємо, що 11 років — це період обертання Юпітера довкола Сонця, і, замикаючи кільце, найбільша наша планета «смикає» гравітаційний трос, яким пов'язані дві зорі, що й збурює динаміку нашого світила.

Можна, звісно, зауважити, що нагромаджувати жахи — невдячна справа, краще жити в спокої і радіти елегійному зоряному дивоколу, де пливе ліричний місяченько. Проте досвід людства і тривога пращурів не дають нам часу для забуття й елегійності. У всякому разі, наука сягнула такого рівня, що може поставити перед собою завдання — визначити координати Чорної Діри, її потужність, характеристики. Таке дослідження підніме космічний гнозис на небувалий рівень. Ми збагнемо загадки часу й простору і, може, з'ясуємо, що сама сутність хроносу-часу, в потоці якого ми народжуємося й вмираємо, є результатом занурення нашого космічного регіону в глибини Тартару, у зоряну пастку.

Справді, загадка всеохопного обертання тіл — від мікро до макро, загальної «спіновості», спіралевидної будови світів — досі наукою не розгадана, навіть не ставиться питання про це. А відповідь може лежати на поверхні буття; як казав Тютчев — загадка природи в тому, що в ній відсутня будь-яка загадка. І спін корпускул та фотонів, і обертання планет чи сонць, і спіральність галактик та ДНК, квітки соняшника і торнадо — все може виявитися багатомірним наслідком деформації нашого континууму під впливом потужного насоса Чорної Діри. Та й не тільки одної нашої, так би мовити, «сімейної», а, можливо, цілої ієрархії гравітаційних провалів, адже наукові часописи світу вже не раз повідомляли про наявність Чорної Діри і в центрі нашої Галактики, і в центрах інших зоряних островів.

Таке припущення — не химерна гра розуму. Космос демонструє нам безліч прикладів зоряних катастроф. Сонячна система не виняток, як я вже згадував, і не застрахована від будь-яких катаклізмів. Можливо, бурхливий розвиток науки та раптовий вихід людини в Космос інтенсифікується самою Біосферою, психогенами титанів, закладеними в нас, для радикальних заходів по врятуванню Сонячної Сім'ї та життя в ній? Що ж може людство робити в цьому напрямку?

Перш за все — точно визначити свою астроситуацію. Розшукати невидимий супутник Сонця, котрий так зухвало впливає на стабільність регіону. Визначити наявність загрози або відсутність її.

Теологи та церковні ортодокси завиють обурено: як можна переносити на терен наукових чи то фантастичних міркувань таємні символи «священних» переказів? Та предки навряд чи формували б для своїх нащадків ці грандіозні образи, якби в них не було необхідності. Тому хай вірить, хто хоче в містичних чортів та ворохобного архангела Люцифера, а для людини мислячої більш достойним є взяти на себе місію Деміурга і повернути еволюції статус гармонії, краси і вічнотворчої перспективи.

Зусилля по встановленню миру на Землі, збратанню народів є вельми необхідними в грізний час катастрофічної небезпеки термоядерної глобальної війни. Що може, що здатна чинити планета, розірвана ураганами ненависті та взаємовиключних тенденцій? Нічого, крім екологічного та духовного самовинищення. А обравши шлях єдності й миру, людство здатне буде об'єднати наукові, технічні та духовні потенції в спільний потік і реалізувати своє космічне покликання — прорости з часово-просторового колапсу, з тисячолітнього інферно-пекла у Всеосяжність.

Відкиньмо звинувачення в еклектиці, ненауковості, у змішуванні легенд з реальністю, у наївності та безлічі інших інтелектуальних гріхів. Відкиньмо страхи перед нападами ортодоксів та консерваторів. Завдання, що постали перед світовою наукою і — ширше — перед ноосферою людства, вимагають руйнування стереотипів ветхого «птоlemeївського» мислення. Потрібні нові й нові, «коперникіанські» революції, котрі нещадно розметуть курники егоцентричних уявлень і дозволять оволодіти крилами космічного світобачення.

Вийшовши за межі земної колиски, невже будемо жахатися «божевільних завдань», обертаючи нові, чудоподібні можливості,

одержані людством в добу НТР, лише для задоволення прагматичних, буденних потреб? Це було б страшною неспівмірністю! Людина Мисляча, котра має трансформуватися в Людину Мудру, Людину Космічну, не має права допускати марнотратства сил і потенцій.

Двадцять перше століття може стати трампліном для могутнього стрибка в титанічну епоху. Оживотворення Місяця, Марса, Венери, великих супутників, гігантських планет. Побудова «ефірних міст», про які мріяв Ціолковський. Колосальні й тонкі експерименти по вивченню нашої зоряної ситуації. Відтворення правдивої космоісторії, що дозволить збагнути саму сутність покликання Людини.

Всі освічені люди знають, що близько дев'яноста семи відсотків наших розумових і творчих потенцій заколапсовані, перебувають у летаргійному стані. Чому? Чи не є це дивовижна кореляція з макрокосмічним станом системи? Адже здавна мудреці твердили, що Мікросвіт Людини і Макросвіт Безмірності — тотожні. І, пробудившись до дії, воскреслий титанічний розум мислячої істоти стане каталізатором воскресіння цілого космічного регіону, допоможе Ізиді-Природі відтворити Епоху Озіріса — Епоху Цілості й Космічної гармонії.

Чи є можливість такого космотворення? Чи володіє земна наука технологією і знанням, спроможним запалювати згаслі зорі, розколапсовувати Чорні Діри? Чи не є всі наші міркування космічною маніловщиною?

Всяка дорога вимагає першого кроку. А люди вже далеко не діти, що вперше ступають за межі колиски. Ноосфера Землі досить зріла, щоб обирати достойні завдання. Хоч гіпотетичний проєкт «Воскресіння Озіріса» й видається на перший погляд надто-пічним, але тверезий розум робить прогноз: інтенсифікація знання й технології об'єднаного людства, еволюційний резонанс усіх духовних та генетичних глибин дозволять у кінці двадцять першого або на початку двадцять другого століття «запалити Райдужну Зорю» — відновити життєтворчу здатність Матері-Землі й Батька-Всесвіту. І хто скаже — наскільки інтенсивнішою стане земна еволюція, яка лавина сприятливих змін підхопить людство на динамічний вал трансмутації, щоб вивести його у Всебуття?! Бо таким, які ми є тепер, — треба визнати відверто й самокритично, —

шлях у безмірність закрито. Ми виходимо в простір у «консервних коробках» ракет та скафандрів, і висновки з цього однозначні: Великий Космос, Глибинний Космос для людини сучасного типу недосяжний, як недосяжний політ для лялечки, доки вона не трансформується у крилатого метелика.

Ось чому людина мусить дерзати, щоб оволодіти течією само-еволюції, розкрити власні геноглибини, де дрімають титанічні сили, досягнути можливості самореалізації, саморозкриття. Майбутнє чекає, наші спадкоємці ждуть, що ми підготуємо для них, які стартові майданчики побудуємо, які завдання сформулюємо, який заповіт передамо. Чи зуміємо утриматися на висоті наших міфічних предків, що закликають побудувати мости понад руїни й смерті, здолати всепожираючого Крона, повернути до життя минулі покоління, як про це мріяв геніальний російський мислитель Н. Федоров — наставник Ціолковського?! Якщо тепер злякаємося грандіозності проблеми, то втратимо динаміку актуальної миті. Космотворчі ідеї приходять своєчасно, і горе тим, хто залишається глухим до їхнього веління!

Як наші діти, онуки й правнуки здійснять титанічний заповіт — ми можемо лише гадати: може, переселяться у «спокійний» регіон Мегасвіту, створивши армаду суперкосмічних кораблів, може, накладуть «пластир» на Чорну Діру, запустивши у пащу її гравітаційного провалля якусь зірку, спроможну перекрити грандіозну рану у тканині континууму, і, таким чином, повернуть Люцифорові його статус Найпрекраснішого Світила в нашому небі. Але ми певні одного: об'єднаний розум людства подолає прадавню розтерзаність, здолає апокаліптичні видіння «кінців світу», запрограмованих у минулі віки приниження й нещастя, і сотворить Нову Землю й Нове Небо, де слова «смерть», «страшний суд», «війна» і «зло» будуть навіки викреслені із словників народів Матері-Геї...

Грудень, 1987

Пора звести Блакитний Храм!..

Есе

Ми зводили свій храм без доторку руки...

ЛІНА КОСТЕНКО

Триває бій на світовому полі.

Віковичний герць між поневолювачами та дітьми волі.

Термінологія — бюрократи, шовіністи, націоналісти, екстремісти, матеріалісти, ідеалісти — лише затуманює смисл поєдинку.

Все просто, гранично просто: тисячолітні зусилля дітей творчості й праці звільнитися від паразитів і намагання цих останніх містифікувати цю динаміку за допомогою релігії, соціології, науки чи будь-яких інших теоретичних викрутасів.

Косметика паразитів калейдоскопічно вишукана, бо вони зацікавлені (життєво зацікавлені!) в тому, щоб їх вважали органічним, невід'ємним атрибутом буття. Жерці, керівники, учені, вожді, воєводи, соціологи, апологети різних філософій, — всюди ворухатся щупальця світового змія визиску.

Народи пробуджуються до осмислення зловісної ситуації тисячолітньої духовної експлуатації. У глибинних надрах етносів народжуються рухи для звільнення від вікової дрімоти. Ступаючи нині на цю нову, небувалу стежину, слід пильно придивитися довкола, щоб не тягти у прийдешність прадавніх паразитів, що присмоктуються звідусіль. А разом з тим — відтворити тотожність, єдність з правічним національним коренем.

Нам щоразу підсовують нову соціально-політичну цяцьку, і ми, ніби віслоп у притчі, біжимо за тим брязкальцем, за прив'язаним на голоблі снопом сінця, забувши про свою сутність, про своє покликання, чуючи лише бурчання в животі та хльоскання батога погонича.

Хто ж ми? Адже кожний народ є певне духовне древо, і якщо воно не спиляне, не зрубане, то має прорости унікальним зелом, притаманним лише йому.

Тисячоліття тому нас брутально зрубали, прищепивши до могутнього пня нові пагони. Та корінь знову й знову гнав до сонця рідні парості, і знову й знову їх рубали.

Ми були царськими скіфами, вільними лицарями, громадянами троянської спілки — нас зробили холопами Рюриковичів.

Ми були запорожцями, характерниками, захисниками волі й непідлеглості, — нас обернули на кріпаків жорстокої, невблаганної імперії.

Ми маємо прокинутися, щоб відновити свій іманентний статус духовних лицарів, бо лише в самореалізації полягає смисл еволюції і поступу народів. Та й не лише народів, це — закон всього сущого!

Ми маємо віднайти в нашій історії, — ба, навіть космоісторії! — власне глибинне ядро, що визначає національний характер, сутність, смисл. Не відкривши, не збагнувши цієї сутності, народ розпадається, гине. Відкривши, збагнувши, етнос виконує волю Матері-Природи, котра його народила для великих історичних цілей.

Де ж домінанта, де ядро нашого історичного буття?
Козацтво, Січ, Хортиця.

Такі домінанти є в кожного народу, але їх повинні шукати для себе представники тих чи інших етносів. І коли ці домінантні, визначальні ознаки збагнуті, визначені, має відбутися регенерація, воскресіння народного організму.

Ми згадали. Ми промовили назву свого ядра. Тепер черга за тим, щоб збагнути основне: як відтворити Січ, козацький статус, значення Хортиці.

Ми не хуторяни, не ретрогради. Йдеться не про музейні архаїчні речі. На теперішньому витку буття мовиться про піднесення згаданих понять на новий, космоісторичний рівень. Ми говоримо про Січ духовну, яка кличе вікових козаків розуму й серця до Небесної Хортиці, вимагає створення Духовної Республіки або Горньої Республіки, яку чверть тисячоліття тому омріявав геніальний син України Григорій Савович Сковорода.

Спробуємо ввести ці начебто абстрактні речі в реалії ураганного, катастрофічного сьогодення.

1

Ми оглушені гуркотом Космічної Ери. Як це було в прадавніх казках, на перехресті космоісторії височіє камінь, на якому заклично палахкотять слова: «іди ліворуч», «прагни праворуч», «поспішай прямо». Кожний напрямок вишукано оздоблений обіцянками, приманками, за які треба платити. У більшості випадків плата одна й та ж сама — національне зречення. Чому така запопадливість? Хто зацікавлений у формуванні людини без кореня?

Впродовж тисячоліть всілякі сили тягнуть людину до «універсалізму», до космополітичних поєднань в денационалізовану спільноту. Які ж аргументи наводяться для такої «необхідності»? Які то сили?

Передусім — імперії. З ними все ясно. Всяка наднаціональна структура, що паразитує на багатстві поневолених народів, намагається якнайшвидше ліквідувати оригінальність націй та племен, щоб вибити зі свідомостей експлуатованих істот ідею своєї унікальності, неповторності. Націю, позбавлену творчої потенції, асимілювати легше. Так було завжди. Так є тепер...

Старанно прагнуть денационалізувати людей також різні культу. Вони закликають до аморфної «духовної» спільноти, апелюючи до слів Учителя Нового Завіту: «Нема ні варвара, ні скіфа, ні іудея, ні елліна — всі діти Божі». Цю прекрасну заповідь інтерпретують як імператив «злиття», ліквідації національних відмінностей. Таким чином, оригінальна творчість національного генія стає інструментом для возвеличення трансцендентних абстракцій, а точніше — теократичних кланів чи каст. Насправді ж Учитель закликав до об'єднання різних народів та племен в нерушиму Божу Сім'ю.

Філософи та теоретики всіх віків — прислужники економічних чи духовних імперій — створили безліч теорій та доктрин, в яких намагаються ствердити ідею тимчасовості націй та їхню негативну роль у справі всеоб'єднання людства. Вважається, що національні відмінності, амбіції та прагнення створюють нездоланні мури поміж різними народами, і лише нівеляція, усунення цих відмінностей дасть можливість сформувати загальнолюдську сім'ю.

Запитаємо самі себе: що таке нація? Що вона дає людині?

Найвища ідея всіх філософій та світоглядів — **свобода духу**.

Але як саме дух проявляється на Землі?

Через слово, думку, почуття.

Слово, думку, почуття — тобто, душу людини — формує нація, народ. Саме нація дарує людині мову, традицію, естафету історичних досягнень і місію спадкоємності творчості.

Абстрактна людина — абсурд. Кожна мисляча істота розкривається, самореалізується на космоісторичному Древі пошуку, досягнення, боротьби, самоствердження, любові, братерства. Це Древо — Людство. Кожний народ, нація — одна з віток глобального Древа.

Отже, людина — листок на національній вітці, як народ — гілка на вселюдському дереві, як людство — унікальна парость у космічному Саду Життя.

Неможливо перескочити ці градації буття. Марно ставати просто «громадянином Всесвіту», ігноруючи культурні, мовні, традиційні, духовні особливості того чи іншого конкретного народу; так само листок не може існувати самодостатньо, поза тим чи іншим деревом. Позанаціональна людина — фікція, перекотиполе, потенційний зрадник, який не має творчої пуповини, а отже, готовий до паразитування в лоні будь-якого народу.

Що може створити «космополіт»? Якою мовою? Для кого? Де його мати? Де його мета? Де сім'я? Що він понесе у Космос, навіть оволодівши суперпотужними технологіями? Всеїдність? «Плюралістичну» гнучкість, здатність пристосовуватися до будь-яких метаморфоз та змін?

Такого хамелеона не прийме жодна планета, жодна сфера буттєвості, бо Брати з далеких світів чекають не нівельованих виродків, не асимільованих біороботів, а унікальних творчих духів, які навіть в умовах тяжкого земного світу зберегли індивідуальне обличчя і неповторну райдугу рідного Слова-Логоса.

Деякі соціологи, теоретики декларують любов до людства взагалі.

Це — ошуканство й брехня.

Якщо ти не зумів полюбити рідну матір, рідний народ, як же ти зможеш любити «все людство»? Щоб квітував Сад Людства, треба уважно, старанно, любовно плекати кожне дерево-націю зокрема.

Отож знову й знову підкреслимо, що нація — є Матір душі, психіки, мислення, смислу буття. Нація вимагає від особи іспиту

на вірність, певність, індивідуальність, мужність, творчість, послідовність, розпізнання духовності, краси, любові. Нація — прообраз Вселенської Сім'ї. Нація — відображення Матері Божої на Землі.

2

Наводиться аргумент про антагонізм націй, про вічну війну між ними. А далі стверджується теза, що ліквідація, або — «культурніше» — «злиття», націй прискорить об'єднання людей у спільну сім'ю. Ігнорується те, що антагонізм завжди виявляється, породжується не духом націй, а тими чи іншими групами, кланами, мафіями, імперіалістичними центрами, котрі паразитують на творчій силі народів, спрямовуючи ту потугу на антинаціональні справи. Потрібна повна правда при розгляді національної проблеми. Але перед тим слід запитати: **хто має право розглядати й вирішувати цю проблему?**

Безумовно, лише Сини Нації.

Долю Матері мають вирішувати лише її Діти, а не чужі люди. Тому будь-яке кучеряве теоретизування довкола проблем нації, мови, національних традицій, культури неприпустиме. Лише самі генетичні глибини того чи іншого дерева можуть знати й вирішувати, коли, де й як вирощувати той чи інший листочок, ту чи іншу квітку, якого забарвлення, якого запаху.

Ясна річ, ми не утопісти і розуміємо, що вільному вирішенню навіть оголених проблем ставлять перепони конкретні історичні нагромадження у вигляді імперських реліктів: структур, забобонів, міфологем, звичаїв, стереотипів, соціальної інерції, економічних передумов або й просто — елементарного паразитування в різних сферах буття. Рвати ці зв'язки одразу — болісно, небезпечно, а інколи навіть недоцільно або негуманно.

Необхідно знайти шлях до самовизначення націй, народів та племен понад нерозв'язними вузлами актуальних протиріч. Більше того, треба, щоб знайдене рішення було прийняте для кожного народу, а тим більше — для такого народу, ім'ям якого спекулюють, формуючи теологічну, імперіалістичну чи соціальну темницю або доктрину.

Така ідея народилася і сформувалася. Мова йде, як ми про це згадали на початку, про започаткування в надрах народів Землі

Духовних Республік. Тепер пропонується розглянути й ствердити пропозицію про народження на космоісторичному полі Української Духовної Республіки, або Духовної, Святої України.

Конкретизуємо цю ідею.

3

Уважний і чесний аналіз історичного минулого Планети, а також сучасної світової ситуації, показує, що практично всі державні й правлячі структури — банкрути. Ніхто не продемонстрував світові створення неантагоністичного об'єднання людей чи народів, котре мало б стратегічні перспективи еволюційного поступу в прийдешньому. Завжди і всюди — у минулому й тепер — ми бачимо невпинні війни, повстання, перевороти, жахливі порушення прав людини чи народу, катування, репресії, шибениці, гільйотини, розстріли, духовні приниження, експлуатації, обмани.

Безумовно, в історії та епосі багатьох країн можна знайти світлі сторінки, людських лідерів, гуманні декларації. Проте найпрекрасніші ідеї, втілюючись у старих, порочних вмістилищах, спотворюються і перетворюються на власну протилежність.

Сучасний стан — дитя минулого. Згадаймо історію світу.

Всі ці походи, гекатомби жертв, амбіції диктаторів, кровопускання, велеречивість і пиха жерців та завойовників, піраміди трупів, знищення бібліотек та храмів, носіїв знання та пророків! Всі ці гордовиті монархи, диктатори, творці убогих доктрин, політичні брехуни й ошуканці, релігійні містифікатори, всі ці Люциферові діти, що стверджують свої лукаві задуми на психоенергетиці народів! Що ми можемо синтезувати з купи історичного сміття тепер, на порозі Космічної Ери? Божевільне політичне марення, або псевдорелігійна лихоманка повинні бути подолані, бо інакше всі наші «будівництва», «перебудови», «прогреси» та «еволюції» чи «спасіння» — виявляться міражем і самоістифікацією.

Ми потрапили в полон чорно-білого видіння світу: теїзм — атеїзм, матеріалізм — ідеалізм, Бог — Сатана, правда — брехня. Всі ці фікції закрили від нас Єдність Світу.

Буття — райдуга. У райдузі взагалі нема чорно-білого. І чорне і біле — повстання супроти райдуги: чорне — поглинання кольорів,

біле — відкидання, заперечення. Ми — раби низки філософських та інших стереотипів.

Треба стрибком вискочити із спектаклю віків. Прорватися до власної суті, полоненої прагматизмом історичного балагану. Чи можуть політекономічні структури держав очолити такий стрибок?

Це — виключено. Програма самозбереження структури заважає навіть найпрогресивнішим лідерам держав, які хочуть використати бюрократичний апарат для самотрансформації держави. Тиранія державної машини нездоланна, доки вона панує над культурою і духовністю. Адже саме духовність є тим зерном, що має зростити древо Зоряного Братерства Народів, при якому всі насильницькі, бюрократичні структури примусу та поневолення розтануть у тумані минулих темних віків. Тому держави є природними ворогами всіх еволюційних перетворень, вони всіляко будуть заважати творчим силам народів (своїх і чужих) розкритися на повну силу.

Епоха духовності вимагає переходу від державницького насилля, сваволі до самоврядування, до створення національних громад, до об'єднання їх у Всепланетну Громаду Народів.

Такий шлях пролягає через формування Духовних Республік.

4

Що основне в цій ідеї?

Визначення примату, першості у динаміці народного, а відтак — загальнолюдського життя. Ми певні того, що назріває загальносвітова інверсія лідерства: не економісти повинні керувати творцями духовних вартостей культури (а це ж головні скарби еволюційного духу народів!), а навпаки — на чолі національного життя повинні стати мислителі, учені, письменники, митці, філософи, педагоги, мрійники, духовні подвижники, футурологи, казкарі, пісники, творці культури. Економічний бік життя має відступити на другий план, як фізіологія загальнопланетного організму.

Історичний досвід підтвердив, що **панування групи над цілим** — катастрофічне в будь-якому вияві: церква, партія, наукова еліта, мистецька асоціація, політична банда, підпільна мафія — всі неминує зазнають краху, якщо ігнорують волю Цілості.

Сподівання на геніальні директиви, осяяння, з'їзди, перевороты, доктрини, катехізиси — марні! Доречне лише розкріпачення всіх душ, всіх індивідуальностей, всіх племен, народів, всіх прагнень і волінь. Таке кредо зоряного ступеня еволюції. Стереотипи історичного балагану зазнали фіаско. Тепер слово за ентузіастами.

Відтак, Космічна Епоха вимагає не лише техногенного виходу в безмірність, не лише інформаційної революції, а — насамперед — безстрашних кроків у таємничі світи внутрішніх Космосів.

Чи можуть бути офіційні органи та організації гарантами такої перебудови в сфері духовності й культури?

Марна річ!

Вони лише інструменти для виконання наказів «згори». Скажуть — розвивати культуру! Будуть! Але як? Ми вже давно бачимо результати такого «розвитку», хапаючись за голову. Скажуть — нищити! Спелелять доценту, ще ретельніше, аніж це звеліли ті, котрі наказали.

Тому гарантом має стати безсмертне серце Нації, уособлене в минулому, сучасному, прийдешньому в ентузіастах духовного ступеня національного життя. Духовна Січ, Духовна Республіка має стати реальністю.

5

Двадцятий вік розвінчує всі міфи. Міфи науки, міфи соціології, міфи релігії, міфи мистецтва, міфи окультних доктрин.

Наука стала прислужницею диктатур та бюрократій. Вона створила потвору атомно-інформаційно-космічного техногену, бездушного монстра, який вже готується пожерти власних творців та благодійників — мислячих істот.

Соціологія ошукала, обдурила народи ідеями земного раю. Жодна обіцянка не виконана: політичними катаклізмами користуються лише лідери тих чи інших держав або партій, проте й вони рано чи пізно зазнають нищівної катастрофи, спостерігаючи марність і злиденність всіх кабінетних доктрин, ворожих життєвій динаміці.

Мистецтво стало камуфляжем соціальних виразок або цинічним копірським у смороді тих виразок.

Релігія лише декларувала грядуще оновлення Буття, проте віддала його на поталу міфічним силам потойбічності, ігноруючи потужну творчу потенцію народів у реальному житті.

Банкрутує людство у всіх своїх задумах — гордовитих і далекосяжних. Куди йти? Задля чого? Ніхто не вірить в ідеали політичних лідерів чи релігійних жерців — усе перетворилося на барвисте лахміття планетарної гри.

Життя повертає нас до первинних чуттів, нерушимих і ясних вартостей. І найзначніша поміж ними — Нація, Народ. Дивовижна творча суть людських громад, котра виникла, народилася у безмежжі віків, подарувала своїм дітям чудоподібне Слово, пісню, думку, казку, мислення, естафету єдності, вірності, мужності, творчості.

Хто ж ти, Український Брате?

Древня земля від Карпат до Кавказу?

Але ж земля виникає й зникає, тоне в океані і встає з морських глибин. Хіба захочеш ти мурувати Храм Нації-Матері на хисткому ґрунті планетарних континентів?

Хто ж ти? Священний Славута-Дніпро? Легендарний Дунай? Замріяний Псло або Дон?

Але ж води дніпровські, дністровські, дунайські та потоки інших численних рік несуть свої хвилі в море, в океани Землі, стають хмарами, дощами, травами, підземними озерами, солоною кров'ю білих, чорних, жовтих, червоних людей і тварин, білими хуртовинами над Європою, Америкою чи Антарктикою.

Хто ж ти? Задумливі Карпати, вікові ліси, неозорі степи, лелеки, що повертаються з чужинецького вирію?

Але ж прекрасні гори є і в інших краях, і ліси гімалайські, сибірські або канадські не гірші від наших, і лелеки такі ж самісінькі в Словаччині чи Хорватії, у Румунії або Польщі.

Ти, Український Брате, невмирущий дух правічних волхвів, войовників, сіячів і мандрівників, матерів і хліборобів, кобзарів і характерників, шукачів небувалого і козаків — лицарів Запорізької Січі, вірних дівчат, котрі не діждалися своїх коханих з кривавих походів.

Ти — це дух казки, що несе в глибинних символах великий смисл Буття. Ти — це пісня народу, весела й сумна, зажурлива й буряна, громовая й нечутна. Ти — це любов і обурення повстанця,

волелюбність і творчість ремісника, пісенника, будівника, поета, митця, садівника, мрійника, сіяча. Ти — це вічне прагнення до всеохоплення Сущого, до Преображення життя за законом краси й любові.

Ось чому ворожі сили всіх віків жадали одняти від тебе саме творчу суть національного духу, обмежити твій вияв лише зовнішніми лаштунками дії — землею, кордонами, урядами, політичними структурами, — тобто смертними, плінними, випадковими історичними формами. Якби ти назавжди прийняв ці — лише ці, безумовно, потрібні — ознаки національного життя, то прирік би себе на деградацію і смерть творчого духу.

Але час настав! Ти пробудився. Пора збагнути необхідність створення письменами власного життя Книги Буття Святої, Духовної України, легендарної Духовної Республіки, стратегічний шлях якої пролягає у безмежжя думки, слова, творення і дії.

Спробуємо навести кілька фрагментів грядущої Хартії Української Духовної Республіки, щоб уявити масштаби і стратегію найактуальнішого планетарного дійства.

6

ХАРТІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ РЕСПУБЛІКИ

Українська Духовна Республіка, або Свята, Духовна Україна покликана до життя не умоглядними теоріями, а внутрішнім прагненням народного духу до саморозкриття. Дії та цілі, в яких донині розкривався творчий потенціал племен і націй, недостатні для розквітання невичерпної суті духу, бо вони обмежуються, головним чином, біологічною функціональністю і виводять з неї навіть ідеологічну та духовну базу. Тісні для національного духу також рямця державності й географічно-економічні ризштування, бо вони спрямовують творчість народів у архаїчні колії примітивного життя.

Настав час нового ступеню буття для народів. Цей ступінь органічно виростає з минулих досягнень безлічі поколінь і твор-

чих осяянь національного генія. Головне — вчасно відчуті необхідність нового народження і рушити йому назустріч.

Численні соціальні концепції спрямовують розум людства до асиміляції націй як тимчасових історичних об'єднань людей, котрі, буцімто, в епоху всеоб'єднання людства стають антагоністами і викликають почуття взаємовиключення й ненависті.

Такі концепції глибоко помилкові, злочинні й катастрофічні для Людини як творчої істоти. Нація — не є плід концепцій, теорій чи якогось вчення. Це стихійна космоісторична реальність, така ж глибинна й самодостатня, як існування Всесвіту, як індивідуальність Людини, як нерушимі константи буття.

Можна сказати, що Нація — то Духовний Організм, в якому втілюється творчий дух Еволюції. Тому, шукаючи шляхи до творчої самореалізації народів планети і всього людства, ми маємо проблему Нації вирішити остаточно й безповоротно, щоб більше не повертатися до неї у сфері теоретичних спекуляцій. Помилковий вибір буде катастрофічний не лише для Нації, на яку замахується рука руйнатора чи асимільатора. Такий злочин завдає удару в серце всього людства, бо позбавляє його скарбів неповторного народного духу.

Така небезпека нависає над багатьма націями світу. Довкола їхніх доль точиться жорстока боротьба — явна й таємна. Руйнатори знають, що відверта декларація знищення національної неповторності викличе опір народного духу, тому вони озброюються примітивними концепціями про грядуще братерство народів, шлях до котрого лежить нібито через «злиття» націй у єдину нівельовану спільноту. Всім зрозуміло — і руйнаторам, і тим, проти кого ведеться наступ, — що всі ці теорії — лише фіговий листок, що ним прикривається вовча морда антиеволюційного духу шовінізму та імперіалізму. Тому боротьба з цим духом повинна вестися не в сфері суперечок та доказів, а ґрунтуватися на Космічному Праві Нації на суверенний творчий вияв.

Історична реальність така, що Україна, як і багато інших націй, неспроможна вільно виявити свій творчий дух. Ще не сформувавши твердо своє національне обличчя, Україна тісно поєднала свою долю з могутньою жорстокою імперією, заміри якої були діаметрально протилежні волі Української Нації.

Всі спроби вийти на шлях суверенного розвитку жорстоко придушувалися, бо основою конфлікту і ставкою в історичній грі

були колосальні багатства України та географічно-економічні фактори, зв'язані з її буттям.

І нині¹⁰ інерція імперіалізму та шовінізму не лише не подола-на, а набрала нових, вишуканих форм і грандіозних масштабів. У минулі десятиліття імперський волюнтаризм діяв брутально й жорстоко: у катівнях безслідно щезли мільйони душ — героїчних і ніжних, смиренних і мужніх, творящих і байдужих. Якщо дивити-ся на націю як єдиний організм, то, можливо, слід говорити про коматозний стан народного тіла, про агонію і необхідність реані-мації.

Гласність і демократизація, як засоби «штучного дихання» для потопаючого етносу, ніяк не можуть спрацювати в умовах кільце-вої оборони переродженців і яничарів. Національний дух розчи-няється в псевдоінтернаціональній метушні сучасності, вичерпую-чи себе для чужих замірів та цілей. Древні традиції творчості та історичної спільноти забуті або девальвовані. Періодичні спектаклі по телебаченню, радіо чи на сценах не воскресять основного — єдиної народної самосвідомості!

Отже, альтернатива така: або Україна деградує і щезне як унікальний національний творчий дух, або **знайде для себе нове втілення**.

Таким новим втіленням для національного самовідтворення є омріяна подвижниками з правіку космічна іпостась народу — Українська Духовна Республіка, яка має вивести свій народ на про-стори безсмертного духовного життя і яка кличе всі братерські народи йти цим шляхом, щоб створити Зоряне Братерство Націй Планети.

Цією Хартією ми воліємо закласти підвалини, основи для Буття Святої, Духовної України, для пошуку вільних, небувалих ще форм творчого вияву, в яких міг би втілитися полум'яний Дух Еволюції.

а) НАЦІЯ

Духовна Україна є братерством творчих душ, котрі об'єдную-ться віднині й довіку священною спілкою Любові й Радості для ствердження принципово нового ступеня Еволюції.

¹⁰ Див. рік написання есе.

В основу духовного кореня і творчого прояву Українська Ду-ховна Республіка кладе зерна всіх культурних надбань історичної України. Найсвятіші з них — мова, фольклор, здобутки літе-раторів, митців, будівників, педагогів, мудреців, заповіти мужності й любові, співстраждання й свободи, залишені нам героями Січі Запорізької та невмирущим Кобзарем, генієм Каменяра, Лесі, Ско-породи та цілого легіону відомих і невідомих подвижників.

Духовна Україна — не статистичне об'єднання людей певного етнічного кореня, а незримий духовний організм, для діяльності якого достатньо двох душ — чоловіка й жінки. Участь у житті Духовної Республіки визначається не деклараціями, не клятвами, не членством в штучних організаціях, не запевненнями у вірності, а життєвим подвигом і духовною дією на благо Вітчизни та бра-терських народів.

Критерії буття Святої України:

Земля, що її обнімає історико-географічна Україна — це лоно, де формувався дух Нації. Проте для невичерпного саморозкриття необхідно переступити обмеження лона. Тому буття Духовної України природно переростає масштаби земної України, щоб мати змогу вийти на всесвітній простір діяння. Лише такий імператив Космічної Ери дасть можливість кожному народові досягнути ас-тральну, зоряну динаміку дальшої еволюції.

Яке ставлення Духовної України до державної форми націо-нального буття?

Нині дебатуються різні думки з приводу цього питання. Чи є держава сучасного типу неодмінною ознакою суверенності, до чого всі ми прагнемо? А може, навпаки? Може, ми самі одягли бюро-кратично-структурний хомут державності, замість того, щоб відтво-рити інші форми співжиття — природного, розкутого, радісного? Адже держави всіх епох і народів достатньо вже показали свою личину жорстокості, нещадності, примусу і безглуздої примітив-ної функціональності.

Традиційні держави, якими б прапорами та геральдичними знаками вони не прикривалися, є втіленням порочних, демонічних сил незгармонізованої ноосфери. Модифікувати їх — марна річ! Є лише один шлях до всебічного звільнення духовних еволюційних сил — громада, община, спілка, братство. Синонімів багато, проте суть одна: любовне об'єднання індивідуальностей і народів.

Духовна Україна мріє про Всесвітню Громаду, проте шлях до неї пролягає через ієрархічну структуру менших громад. Громади сільські, універсальні, які стали б природною лабораторією духовної самореконструкції народу, громади робітничі, мистецькі, релігійні, наукові, об'єднання громад — обласні, крайові. Національні Громади України, Росії, Литви, Грузії, Франції, Німеччини, Англії, Італії тощо. Всесвітня Спілка Національних Громад, як ступінь до Космічного, Зоряного Братерства мислячих істот.

Хтось заперечить: неможливо перейти до формування громадського життя в умовах світового протистояння — ідеологічного чи державного, економічного чи політичного.

Перший реальний крок — створення Духовних Республік в середовищі існуючих держав чи автономій. Такі зусилля дадуть поштовх до консолідації іманентних культурних потенцій, почнуть виховувати громадську думку в необхідності та неминучості Епохи Духовних Республік та Світової Громади народів.

Ініціативна Рада Духовної України, не втручаючись у народногосподарське життя держави, перейме на себе відповідальність за всю культурну, духовну стратегію національного поступу. Рада періодично скликатиме повноважні Конгреси українських громад Землі (те саме робитимуть духовні Ради інших націй) для координації творчого й духовного життя. Виникне Всесвітня Рада Духовної України для консолідації українських культурних сил, як в Материнській Україні, так і в діаспорі.

Всесвітня Рада Духовної України стає гарантом безсмертя національного духу, будуючи для цього в країнах розселення школи, вільні академії наук, храми тих чи інших релігій та вірувань, театри, видавництва, телерадіостанції, музеї, бібліотеки, Храми Краси, в яких можна інтегрувати всі надбання вселюдського генія.

Всесвітня Рада Духовної України входить у співдружність з іншими Радами братерських народів, коли такі виникнуть, щоб разом з ними сформувати Духовне Братерство Націй Землі.

Проблеми мілітаризації, що потрясають економіку й соціальну сферу тепер, можуть бути остаточно вирішені лише правдивою співдружністю Духовних Республік і національних Громад. Єдиний критерій вселюдської стратегії духу можливий також тільки при ліквідації держав, озброєних до зубів, опертих на тисячолітні амбіції партій, мафій, економічних кланів, а то й просто політичних банд.

Ми розуміємо, що вищезгадані завдання неможливо здійснити з людиною ветхого історичного типу. Тому Духовна Україна наріжним каменем і передумовою свого існування ставить духовне визволення особи, громадянина, мислячої істоти.

б) ЛЮДИНА

Життя творить само себе. Тому будь-яка штучна концепція чи філософське кредо, не узгоджене з життям, стануть мукою для людей і не створять нічого, окрім хаосу та історично немічних форм, приречених на розпад.

Тому Духовна Україна бере за основу буття щодо своїх громадян найпростіші, найприродніші ідеали, прийнятні для кожної мислячої істоти:

Людина — зерно Єдиного Буття з невимірною потенцією творчого саморозкриття.

Людина — Безсмертна. В нащадках, в результаті творчості, в сфері розуму, в духосфері, в сфері чуття, в безлічі ще нерозкритих аспектів буттєвості. Людина — основа і критерій Буття, Суб'єкт, котрий став підвалиною самого Космосу. Людина — спадкоємець Всесвіту, отже — дбайливий брат рослинного й тваринного світу, котрий треба об'єднати любов'ю і красою. Це — стратегічне завдання і космічний борг перед Природою.

Для того, щоб ці духовні імперативи стали природними і зрозумілими, Духовна Україна надає першорядного значення освіті, школі, вихованню юних поколінь. Освіту треба звільнити від будь-яких ідеологічних диктатів та стереотипів. Напрямок і характер освіти обирає індивід — добровільно й незалежно, а не школа чи якийсь ідеологічний інститут. Єдиний критерій — дух любові й вселюдськості. Релігія також вимагає революційних метаморфоз. Релігія є глибоко інтимне, сокровенне життя індивіда, спрямоване до розкриття Духовного Зерна Особистості, а тому вона (релігія) повністю виключається із сфери догм, приписів, переслідувань, архаїчних ритуалів, нав'язування, протистояння.

Для того, щоб визволити Дух Людини для повної самореалізації, треба вже тепер відділити все духовне життя Нації (освіту, релігію, пізнання, творчість тощо) від державної юрисдикції і зосередити під захистом Духовних Республік.

Держава узурпує духовну силу народів і спрямовує її до руйнації, ворожнечі, історичних абсурдів, божевільних соціальних проєктів. Держава виснажує землі, природні ресурси, фауну і флору для антиеволюційних цілей, створюючи армію, апарат насильства, бюрократичні мафії, низку юридичних норм, що диктуються не необхідністю, а хаосом безперспективного сучасного життя. Коротше — держава розплоджує злочинну ситуацію і «бореться» з нею. До того ж, держава поглинає основний скарб Буття — душі юних поколінь, маніпулюючи їхньою свідомістю для нелюдської мети самоствердження влади або ідеологічних жупелів.

Тому Духовна Республіка визволяє особу від ілюзії державної необхідності і спрямовує її до влади духу.

Державним структурам залишиться сфера зв'язку, транспорту, підтримування порядку, оборони (доки вона необхідна), координація господарських функцій, міжнаціональна торгівля.

в) ЛЮДСТВО

Створення Української Духовної Республіки чи інших національних об'єднань такого типу — не є справа дипломатичних переговорів чи парламентських директив.

Духовна Республіка народжується й будується в серці своїх громадян-ентузіастів, а тому її буття ні в чому не узурпує прав та привілеїв інших народів, партій чи ідеологій.

Духовна Україна розуміє людство як Братерську Сім'ю Народів та Індивідуальностей і на цій підвалині будуватиме своє життя, мету й творчу дію.

Життя — священний дарунок Космосу. Тому Духовна Україна вважає замах на життя Людини, думку про вбивство, ідею війни і саму війну — злочином супроти самого Духу Буття. Найближчим часом слід переосмислити ставлення мислячої істоти щодо всієї життєвої тканини Природи, бо фауна і флора — тіло Єдиного Життя, котре дало нам можливість піднятися до вершин само-свідомості й духовності. А тому Духовна Україна проголошує ідею братської солідарності з рослинним і тваринним світом, маючи на меті формувати засади для Альтернативної Еволюції, при якій достойне, щасливе, творче місце займе всяка жива істота, здатна до еволюційної трансформації та одухотворення.

Таке кредо дозволить вирішити низку екологічних, демографічних, економічних та космологічних проблем.

Духовна Україна вірить у можливість побудови Світу Любові й Краси. А тому вона звертається до Людства з братерським закликом — розпочати новий ступінь Еволюції негайно, не відкладаючи. Лише таке духовне всепланетне будівництво допоможе уникнути катастрофи або хоча б зм'якшити її.

Українська Духовна Республіка відкриває Людству своє серце, сповнене любові, свої творчі скарби духу, нагромаджені національним генієм впродовж тисячоліть, і промовляє урочисто й щиро:

— Народжуйтесь, Народи-Брати, у Небо волі! Ви вільні — від війни, армій, партій, деспотій, ідеологій, марновірства, в'язниць, псевдозаконів!

Ви вільні — для любові, радості, творчості, молитви, пізнання, самопізнання, для всеоб'єднання Буття!

МИР І БЛАГО — ВСІМ СВІТАМ!

7

Ми не претендуємо на вичерпні формулювання ідеї, на лідерство, на пріоритет. Ми лише передаємо естафету прадавнього заповіту прашурів, геніально висловленого Тарасовими словами: «Розкуйтеся, братайтесь!» Конкретизація всіх сторін національного життя під небом Духовної Республіки відбудеться природно й просто. То справа нової, вже святкової повсякденності грядущого.

Основне — заgrimів Дзвін Пробудження.

Як пробудитися? А просто: відкинувши тисячолітні забобони псевдовіри, псевдозакону, псевдознання. Найдивніше те, що в Людині все є, але вона чогось шукає поза собою.

Любов — з нею, краса — з нею, мужність — з нею, знання — в її розумі й серці, невичерпні можливості трансформації матерії та її одухотворення — теж у ній.

Злочинність, гріховність, виродження, безнадія, бездуховність — то лише сутінки сплячого розуму, то — гіпноз темряви, навіяний віками лабіринтового шляху.

Вікові апокаліпсичні пророцтва про загибель людства — то програма демонічних сил, спрямованих на самознищення мисля-

чої істоти Землі. Спочатку прищепити вірус гріховності, падіння, а потім розвинути його до комплексу неповноцінності і приреченості. Пітьмі майже пощастило здійснити злобну антилюдську програму — примару загибелі в ядерній пожежі ще не вдалося усунути.

Відкинути психічний морок, що сліпить душі багатьох поколінь, — складно! Але шлях єдиний, і лише він приведе до Епохи Радості, до Сат'я-Юги — Світлої Ери, омріяної мудрецами Сходу і Заходу: це шлях до Світової Духовної Громади Народів і Племен.

Ми — Діти Духу, отже єдині, законні володарі Буття, зоряні спадкоємці. Це дає розуміння всієї космічної ситуації. Всі боги, демони, кумири, тирані, царі, диктатори, вся фантазмагорія соціальних утопій та переворотів, всі земні війни та імперії — лише марення сплячого духу, котрий повірив нічним привидам обману.

Відкинути все, все, все! Лишити тільки те, що не вмирає: любов, творчу силу вічного Преображення, прагнення до всеохоплення Сущого.

Такий важіль потужної індивідуалізації може дати лише Матір-Нація, котра народила нас земними дітьми. Тепер черга за нами — підняти Образ Матері у небо, народитися разом з Нею у Вічність.

Мова-Логос, витікаючи з джерел земної історії, впадає в Ріку Всесвіту, стає Зоряним Океаном, запалює в небі зорі — самоцвіти краси. Прадавні думи й казки розривають шкаралупу символу і розквітають у вищій реальності новим змістом для тих, хто збагне їхню втаємничену суть.

Це — прекрасне прийдешне розуму й духу.

А нині — ставаймо під прапор Духовної України, народжуймося у небо волі, пам'ятаючи дивовижні заповіді невмирущого Кобзаря:

Роботящим умам,
Роботящим рукам
Перелоги орать,
Думать, сіять, не ждять,
І посіяне жать
Роботящим рукам.

Все на світі — не нам,
Все богам, тим царям!
І плуги, й кораблі,
І всі добра землі.
Моя любо!.. а нам —
Нам любов меж людьми.

Неймовірне пророцтво і прозріння в суть Буття! Творче діяння й любов — ось який заповіт Тараса для Синів України. А жадоба речей і ефемерних потреб, якими нас і нині жадають полонити сини темряви, — потворам вчорашнього дня, володарям обману. Хай вони лишаються у інферно-пеклі зі своїми «багатствами».

Так радісно збагнути, що нічого не втрачено на жажливих стежках ілюзорного життя, — хіба що примари нікчемних містифікацій. Нам нема за чим жалкувати, бо все суттєве — не вмирає!

Навіть атомна потужність держав та імперій безсила зупинити народження Духовних Республік, прекрасних дочок Живого Бога. Тануть в імлі обриси ілюзорних храмів, деспотій, кривавих ешафотів, в'язниць.

Виростають блакитні Храми Духу на підмурку людського серця.

Радіймо, духовні громадяни! Ми знову під люблячим оком Матері. Перед нами — нескінченна дорога творчості, радості, любові. Ідімо, сіймо зернята блага та миру, знання й дружби, збираймо Плоди Правди та Кохання. Материнський Сад, посаджений з правіку, збережений, доглянутий в найскрутніші віки темряви, очікує нас!

1974 – 1989

АКЦІЯ АКЦІЯ АКЦІЯ АКЦІЯ АКЦІЯ АКЦІЯ АКЦІЯ АКЦІЯ АКЦІЯ

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

У рамках цієї книжкової серії готується до друку збірка поезії Олеся Бердника.

Ви маєте можливість отримати її в **ПОДАРУНОК**.

Для цього Вам треба зібрати 8 відрізних купонів з 8 книг серії «Всесвіт Олеся Бердника», заповнити друкованими літерами Анкету учасника акції, і надіслати їх разом на адресу:

УКРАЇНСЬКА ДУХОВНА РЕСПУБЛІКА

вул. Драгоманова, 27, к. 48

м. Київ-68, 02068

АКЦІЯ АКЦІЯ АКЦІЯ АКЦІЯ АКЦІЯ АКЦІЯ АКЦІЯ АКЦІЯ АКЦІЯ

✂

КУПОН

на отримання збірки віршів О. Бердника

Том шостий

АЛЬТЕРНАТИВНА ЕВОЛЮЦІЯ

кола астросталкерів “Астероїд Свободи”

Лекції

Від упорядника

«Школа астросталкерів «Астероїд Свободи» — це цикл лекцій, прочитаних Олесем Бердником у Київському республіканському планетарії в 1993 – 1994 роках. Кожних два тижні в Зоряному залі планетарію збиралися шанувальники творчості та ідей О. Бердника, щоб послухати його космогонічні й космологічні роздуми та поспілкуватися з письменником.

«Руйнування космоісторичних стереотипів» — таким був девіз цих зустрічей.

Самі лекції подаються майже без скорочень, редактор тільки привів текст у відповідність до літературних стилістичних норм. Ми трохи скоротили запитання до Олеся Бердника, щоб не було повторень.

Стенограма циклу лекцій «Астероїд Свободи» друкується уперше.

Зустріч перша

Олесь Бердник:

Вітаю вас, дорогі друзі! Розпочинаємо цикл зустрічей, які ми назвали «**ШКОЛОЮ АСТРОСТАЛКЕРІВ**». Чому ми вибрали таку назву? **Сталкер** означає «першопроходець», а отже, **сталкінг** — це пошук там, де ще ніхто не ходив. Без такого пошуку неможливо стати жителем нового тисячоліття. Відповідно, таких шукачів невідомого серед сплетінь космоісторії планети Земля і Всесвіту можна назвати **астросталкерами**.

Отже, ми почнемо пошук в абсолютно новій площині сприйняття — у **невідомому, в п'ятімі**. Вихід у світ, де немає межі можливостям, залишивши позаду світи міри, числа і ваги, пошук за межами очевидності — ось завдання **астросталкерів**. Ми спробуємо окреслити іншу площину космоісторії нашої Планети, ніж та, до якої всі ми звикли.

Наші уявлення про світ, наше світобачення досить механістичні: планета Земля обертається довкола Сонця, Сонце — довкола центру Галактики, Галактика входить в систему Метагалактики... Мертві планети, холодна пустка космосу... Та насправді це — відбиток порожнечі наших душ.

На історичному полі Людства чітко видно дію ворожих людині сил. Комусь потрібне обмеження людського розуму замкнутим світоглядом: Земля стоїть на трьох китах; система сфер, що обертаються одна в одній, а в центрі стоїть непорушна Земля; сучасна теорія пульсуючого Всесвіту, що має початок і вірогідний кінець.

Замкнутість — це тюремність. Отже, ми можемо говорити про те, що Людство знаходиться в **космічній в'язниці**. Для виходу з неї й необхідний **сталкінг**: не може людина бути вільною, допоки душа у в'язниці тілесності, звичок, забобонів, речей, традицій, дер-

жав, націй, планет, світобудови. І перебуватиме там, доки немає імпульсу пошуку у невідомому, бажання вийти за межі звичного...

Наша тілесність — результат обмеження, «падіння», деградація в умовах **космічної в'язниці**. Це не кара богів за гріхи. Це — результат самообмеження. Дарвін вивів теорію «розвитку» від тварин до людини! Навпаки!!! Ми деградували! Дві з половиною тисячі років тому Гаутама Будда чітко визначив хворобу Людства: **СОН І НЕУЦТВО**. Неуцтво — як втрата знання про те, хто ми є, і сон — як наслідок цього.

Історія духовного пошуку всяяна іскрами **сталкінгу**: Рамакрішна, Вівекананда, сім'я Рерихів, Міра Рішар і багато інших. Усі вони шукали шляхів для **НОВОГО НАРОДЖЕННЯ ЛЮДСТВА**. На жаль, доки немає «критичної маси», своєрідної «групи прориву», нова людина народитися не зможе. Тому що процес «падіння», що привів до втрати знання, а услід за тим і до «сну», почався дуже давно.

Першо-Адам — ось наші колективні Тіло-Душа-Дух. Бог — вічний, динамічний принцип Життя, ми — його іскри. Наше падіння привело до формування безлічі великих і маленьких в'язниць: тілесних, планетарних, галактичних та ін.

Одного разу, працюючи в архівах центральної наукової бібліотеки, я знайшов древній браманічний манускрипт, де розповідається про самообмеження однієї з іпостасей Тримурті — Брами. Брама замкнув світ на себе так, щоб про це не знали Вішну і Шива. Замкнутість обмежила кількість Матерії, утворився замкнутий міхур, і все, що опинилося в ньому, деградувало від нестачі обміну з інформацією Безмежності. Почалося самопожирання, існування одних форм життя за рахунок узурпації інших. Це і є сьогодення космічна ситуація.

Періодично Вішну і Шива проникають в замкнутий світ Брами і, втілюючись на Землі як Божественні Аватари, нагадують людям про їхню першоприроду і про в'язницю, в якій опинилося Людство.

Будда чітко визначив причину: **СПОТВОРЕННЯ** (не «страждання», як традиційно перекладається це слово із санскриту, а саме «спотворення»¹¹). Ми опинилися у світі, що нагадує кімнату сміху, де дзеркала спотворюють образ і суть людини.

¹¹ Читачі, які не погодяться з автором, можуть самі звернутися до буддійських першоджерел і зробити власні висновки. — Прим. упор.

Зараз астрономи відкрили наявність чорних дір. Одна з теорій стверджує, що чорні діри — це сколапсовані зорі. Як вважають деякі вчені, наша Сонячна система впродовж останніх тисячоліть падає в надра такої чорної діри¹². В неї стікає просторово-часовий континуум. Звідси — спіральна побудова всіх форм буття: атомних структур, ДНК, «колеса Екклесіаста». Замкнутість, «вічне повертання», внутрішній метаболізм.

Якщо прийняти цю теорію, то якраз нині закінчується космічний цикл, завершенням якого стане максимальне наближення до точки зісковзування Сонячної Системи в чорну діру. Одне з останніх наближень до колапсару відбулося приблизно 14 тис. років тому і ознаменувалося катаклізмом — всесвітнім потопом.

Чорна діра — астрономічний аспект принципу Люцифера. Колись це була блакитна Зірка. Вона була центром, навколо якого оберталася наша Система. Внаслідок падіння всі негативні енергії Людства зібралися до купи і утворився образ планетарного духа, що уособлював принцип сукупного людського зла і невігластва, — образ Сатани. Це **колективний роз'єднуючий розум, Інтегральний Інтелект планети**.

Відбулася деформація Цілості, і її розбиті елементи сформували сонця, планети, людей. Всесвіт може зцілитися, лише органічно відновивши свою Єдність. Необхідно синтезувати Єдине Тіло. Це й буде виходом за межі космічної тюрми, **ПРОРИВОМ**.

Для здійснення **ПРОРИВУ** необхідно:

Збагнути, що ми в тотальній темниці, але **все необхідне для визволення є в нас**. Усвідомити, що боягузтво, безвідповідальність, невігластво — це плоди одного дерева, падіння Брами.

Потрібно підготувати **вихід для всіх**. Для цього треба об'єднати емоційну й ментальну сфери, думки і чуття, котрі дозволили б пробити тюрму з інших вимірів. Науковий аспект: створення гармонійних умов пізнання на космічних тілах — планетах, астероїдах і, в тому числі, збереження фізичного апарату Людини. Необхідний вихід за межі стереотипів. Треба вивчити таємниці Людства через усіх шукачів-попередників. Ідеться не про подолання механічного простору, а про енергетично-якісну зміну Людини.

Потрібно зібрати платформу для Прориву, а для цього необхідний вихід на ментальний терен нового світобачення.

¹² Див. статтю О. Бердника «Падіння Люцифера».

Всі шукаючі уми Людства давно зауважили нерозривну тотожність Часу і Простору. Час — породження руху простору, простір — наслідок спіральної текучості часу. Отже вихід повинен відбуватись одночасно за межі і Часу, і Простору. Вихід з колапсу — це прорив через ментал, бо ментал, на відміну від біологічного життя (а також астральних проявів), не підлягає впливу часово-просторового вихору.

Потрібно створити на планеті гармонійне знання. Земля має стати розсадником життя і знання. Зараз Земля оточена страхітливим сіро-чорним туманом хімічних викидів, вона фактично знаходиться в «комі». Необхідно відшукати шлях синтезу науково-технічного і духовного **сталкінгу**. Мета цього — реалізація внутрішньої Людини. Потрібно вийти за межі вихору, **в спокійний космос (Нірвану)**. Один з яскравих прикладів такого виходу — святі, старече тіло котрих не було здатним до преображення, тому вони поверталися до Вітцівського світу в ментальному тілі. У церквах відспівують: «Со Святими упокой», тобто у вільному, «спокійному» Всесвіті. Засновник Запорізької Січі Байда-Вишневецький при посвяченні отримав ім'я Байда — від слова «байдужий», тобто «спокійний»¹³.

Попереджуючи можливі запитання, одразу скажу: **ПРОРИВ** — це не містичне фантазування. Це — конкретні дослідження й експерименти, впровадження сучасних винаходів, утворення новітніх шкіл. Діти, нове покоління, має перейняти естафету виходу з тюремного світу. Йдеться не про якісь медитативні, відірвані від реальності речі, а про енергетичну зміну **ноосфери Землі, створення нового психотипу людини**. Адже перепона для цього здійснення одна: наша спляча **СВІДОМІСТЬ**.

Варто лише зважитися на це — і Небо пошле нам те, що потрібно для прориву! Все дається своєчасно. Але для **ПРОРИВУ** необхідний **ПРОВІДНИК**. Без провідника «прорватися» неможливо, бо саме він тримає зв'язок із Джерелом Буття, Небесним Батьком.

Дві тисячі років тому Небо послало Землі одного з таких Провідників. **Це — Христос**. Саме тому Його називають Спаситель (Визволитель).

¹³ Див. «Словник РА». Також пор. «Будда», «буддха» — просвітлений, пробуджений.

Отже, якщо Христос — Визволитель, то Антихрист — це наш Тюремник. Він захотів лишитися в масштабах Землі, в планетарному яйці. «Падіння» Сатани у тому, що він не бажає виходити за межу Земного Яйця, за межу галактичного континууму. Хитрість Антихриста (Князя Світу цього) — це концепція замкнутого світу і постійне задоволення наших тілесних потреб. Тому альтернатива лише в трансформації, повному переродженні, і це повинно стати нашим постійним станом: як птах живе польотом, так Людина має жити пізнанням, оновленням. Це і є істинне Безсмертя...

Запитання:

Але ж те, про що ви говорите, не має на увазі покидання Землі напризволяще? Це не втеча, не фізичний відліт за межі планети?

Олесь Бердник:

Цілком правильно. Коли ми кажемо про політ Зоряних Журавлів, ідеться не про те, щоб залишити планету Земля. Ми покидаємо Землю вчорашню, Землю руїни, Землю інквізиції, Землю монстрів. Знаходячись тут, ви вже внутрішньо, ментально живете в іншому вимірі. І якщо ви і ваші товариші живете в іншому вимірі, то ви підтягуєте до себе інших. Ви відкриваєте двері, браму в інший вимір.

Згадаймо легенду про Фархада: так само ми повинні пробити скелю нерозуміння і неуцтва. Тоді інформаційний струм ріки Всесвіту рине сюди, на Землю, оновить її, і сама планета Земля стане іншою.

Запитання:

А як ви астероїд будете робити?

О. Б.:

(Усміхається.) Астероїд? Спершу Астероїд буде творитися тут, на Землі. Астероїд — це своєрідна ментальна Зоря. І «творитимуть» її люди, які збираються для спільної роботи. Бо що таке Астероїд? Це космічне тіло, камінь. Якщо він пустельний, то він може летіти мільйони років і так пустельним і залишитися. А коли на ньому виникне, як у романі «Зоряний Корсар», оселя могутніх істот, тоді це — Астероїд Свободи. Але спочатку потрібні люди. А коли люди прийдуть, тоді виникнуть можливості створити і лабораторії, і відповідні літальні апарати для виходу не тільки за межі Землі, а й за межі Простору і Часу.

Космос — це не тільки те, що ми бачимо на зоряному куполі. Космос — це і Невидимий Світ; той Усесвіт, що його ми бачимо «простим» оком, — це тільки маленька частка, тільки блискітки тієї глибини, яку ми таїмо в собі.

Зустріч друга

Олесь Бердник:

Ми починаємо друге засідання **Школи Зоряних Першопрохідців**. На першій зустрічі йшлося про те, що за багатьма свідченнями древніх і сучасних мислителів, земне буття замкнене у своєрідному лабіринті Мінотавра, в інферно — в'язниці космічного масштабу. Цьому є багато різних назв, але всі вони перегукуються між собою. Недарма і Будда, і Христос, і Шанкара, і Вівекананда, і багато інших мудреців промовляли сакраментальне слово: СПАСІННЯ, РЯТУНОК. Виникає запитання: «Якщо наш Всесвіт створений Деміургом законним, якщо він від Всевишнього, від Бога, то про який порятунок може бути мова? Хіба можна рятуватися із Батьківської хати?!» А в більшості космогенезів і антропогенезів говориться про необхідність рятунку і повернення до Вітцівського дому. Тобто — повернення до якогось законного Всесвіту.

Минулого разу ми говорили про те, що древній Всесвіт, де панувало три Начала: Брама, Вішну і Шива, Світ законний і зрівноважений, раптом сколапсував. Якщо перевести цей переказ на сучасну мову астрофізики, мова йде про колапсування потужної центральної зорі, яку дехто із сучасних учених називає Люцифером, дехто — Немезідою. Періодично Сонячна система зближається з цією сколапсованою зорею, і в ній відбуваються катастрофи. Деякі мислителі-футурологи вважають, що ми не падаємо в чорну діру, а вже знаходимось у її надрах, що ми вже спустилися за «горизонт подій»¹⁴, що, власне, наявність Часу й Простору — це вже результат такого падіння в надра сколапсованої зорі.

¹⁴ «Горизонтом подій» називається межа області простору-часу навколо чорної діри, починаючи з якої жодна інформація не може досягти спостерігача через кінець швидкості світла, з якою розповсюджується фізичний сигнал. — Прим. ред.

Ви можете сказати: вченим відомо про мільйони, а може, навіть мільярди років існування земної історії. Про це говорять дані палеонтологічних і археологічних знахідок. Але хто вивчав теорію чорної діри, той знає, що коли щось провалюється за «горизонт подій», у чорну діру, то виникає ефект Часу і він набуває зовсім іншої характеристики. Тоді тривалість подій продовжується настільки, наскільки їх може сприймати суб'єкт. Тобто ми самі — людство, що виникло в результаті такого падіння — ментально творимо для себе ритміку подій. Ми самі сотворили координати Часу і Простору і, падаючи в чорну діру, уявляємо, що це падіння відбувається впродовж мільйонів років. Насправді, можливо, це блискавична мить.

Цей феномен можна порівняти зі сном: ви спите кілька хвилин, а вам сниться, що проходять роки і роки. У «Махабхараті», древньому індійському епосі, є чимало таких історій: герої, не знаючи законів ілюзії-Майї, поринають у сон, і їм здається, що вони стають царями, одружуються, воюють, втрачають своїх дітей і царства... А потім виявляється, що вони на якусь мить задрімали під деревом.

Згадайте зображення Вішну: цей охоронець світу пливе на спині змія Шеша. Вішну дрімає на цьому грандіозному змії, символі Всесвіту, і вся історія, або космоісторія, яку ми вважаємо такою серйозною, наповненою значними подіями, насправді є «дрімотою Вішну». Так вважали древні мудреці. Отже, і те, що з нами відбувається, може бути всього-на-всього коротким космічним сном...

Повернімося до теми зустрічі.

Отже, відбулося колапсування центральної Зорі, яку ми пізніше назвали Люцифером, або Немезідою. Древні слов'яни називали її Рахом, індуси — Раху. Бачите — навіть назви співзвучні. І це слово має настільки глибокий, грандіозний зміст і настільки воно було зв'язане із життям наших предків, наших прабабків, що до сьогодні у нашій мові лишилися кореневі слова: і «Рахта» — свято сонячних сонцеворотів, і «рахва» — карпатська кругла посудина, і слово «ряхтять» — «виблискує», і «рахувати» — «збирати до купи»¹⁵. Отже, слово «РАХ» означає «світлість, яскравість, об'єднання». Звідси й

¹⁵ Детальніше про це — див. «Словник РА».

значення слова «прах» — «по-Раху», «після Єдності», тобто «розпошення». Отже, Рах, або Люцифер, дивовижний Космічний Світоносець, колись сяяв у центрі нашого Всесвіту. Деякі древні джерела його називають **Семиаром**. На небі він сходив, як вражаюча, дивовижна райдужна Зоря, про яку говориться навіть у Біблії: «Тобі Бог подарував був найкращі алмази, самоцвіти, але Ти возгордився, і як низько Ти впав, Син Зорі, і став темним, став Князем Тьми». Зверніть увагу: в поетичних образах про цю Зорю, яка сяяла на небі нашої системи, говориться як про Володаря нашого світу. І навіть тоді, коли він став Чорним, коли він сколапсував і став Князем Тьми (або Чорною Дірою, за сучасною термінологією), він все одно залишається Володарем нашої системи. Чому? Тому що довкола нього обертається Сонячна система.

Що ж сталося після падіння Люцифера-Раха-Семиара? Можливо, відповідь на це запитання дають еллінські міфи.

Планети нашої системи, втративши такий могутній, яскравий, животворчий центр, залишилися тільки з Геліосом-Сонцем. Те Сонце, яке ми бачимо тепер, за свідченнями древніх джерел, колись було червоним гігантом. Після того як Семиар сколапсував, гравітаційний ураган зірвав оболонку із Сонця, і вона почала розширюватися. Це відобразилось у міфі про Фаетона. Там сказано, що Фаетон, син Сонця, хотів проїхати по небозводу на батьковій колісниці і, не впоравшись з нею, рухнувся на Землю. І тоді всі бачили, як Сонце ніби наблизилось до Землі, прокотилося над Землею і почало спопеляти її. Мати-Гея звернулася до Зевса-Юпітера з проханням щось зробити. Зевс метнув блискавицю, розбив колісницю, і Фаетон упав на Землю. Після того Геліос закрився хмарами із жалю до загиблого сина, і довго-довго він був затуманений, перш ніж знову відкрив своє лице.

Зверніть увагу, як буквально з науковою точністю змальовані події, що сталися після страшної космічної битви. Коли оболонка Сонця стала розширюватися, то людям здавалося, що Сонце падає на Землю. Насправді просто гарячий плазмовий вихор охопив Землю, і більшість життєвих форм загинула. Залишилася, очевидно, тільки певна частина їх. Про це ж мовиться в переказі про потоп: у Ковчезі залишилося по кілька пар різних форм, які пізніше, після потопу, знову населили Землю.

Що ж сталося насправді? Мислителям, філософам і астрофізикам вдалося реконструювати плин космічних подій. Ми добре знаємо нашу історію за останні п'ять тисяч років. Але ще більш грандіозна, ще більш значна і глибока космоісторія нашого Світу.

Гіпотеза звучить так: після того як сколапсувала центральна Зоря, ясна річ, порушилася гравітаційна рівновага Сонячної системи. Тоді ж і Місяць покинув свою орбіту. До катастрофи він кружляв довкола тієї планети, що раніше знаходилася на місці поясу астероїдів. Пояс астероїдів, як ви знаєте з наукових гіпотез, утворився з планети, яку називали Фаетоном. У древніх слов'ян ця планета називалася Ладою. Лада була своєрідною інфрапланетою. Довкола неї кружляло кілька менших планет: Венера, Меркурій, Марс і Земля. І в цій тепличній атмосфері зародилося, власне, життя на всіх планетах: Марсі, Венері, Меркурії і Землі.

Те ж саме нам розповідають еллінські міфи. Там є дуже багато чудесних зерен, які допомагають розшифрувати, що сталося. Пам'ятаєте, після падіння Урана, тобто тоді, коли Сонячна система втратила зв'язок із Зоряною Безмежністю, вступив у дію колапс Сатурна? Сатурн — крайня планета, яку знали наші предки. Вона знаходиться перед Ураном, і це — перша планета, яка вступила в дію після падіння Урана. Сатурн — знак Часу. Власне, Час так і називали: Сатурном, або Кроносом, Хроносом. Коли Сонячна система була оточена кільцем Сатурна, вступив у дію принцип Часу. Чому? Бо ми перестали відчувати вплив Безкінечності. Сам принцип обертання довкола центральної Зорі і створив ефект Часу і Простору. Ви можете уявити собі: коли утворюється космічний вихор, тоді ця грандіозна спіраль падіння і створює ефект тривалості й ефект місця, чого раніше не було.

Коли космічна цивілізація мала божественний рівень, Титани — діти Матері-Геї і Батька-Урана — були безсмертні. До того ж, вони мали інформаційний і всякий інший зв'язок з Безмежністю. А коли опинилися в колапсі Сатурна, то стали ніби затиснуті на невеличкому космічному п'ятачку. А матеріальне та інформаційне обмеження змусило нас опускатися все нижче і нижче.

Після Сатурна вступив у дію Юпітер, і виник синкліт богів-Кронідів, синів Часу-Крона. Потім в аравійських пісках з'явився племінний бог Єгова, який поступово захопив владу в ментально-

му світі. Поступово менталітет Людства упав до того, що воно почало уявляти себе уже навіть не в обіймах Кроноса чи Юпітера, а під кришталевим куполом, який мав діаметр горизонту. Згадайте, як малий Тарас Шевченко уявляв, що десь там, за сусідніми селами, стоять залізні стовпи, на які спирається небо. І люди задовольнилися такими уявленнями! Їхня космічна тюрма звужувалась, звужувалась і, нарешті, стала зовсім невеличкою.

Це був своєрідний карцер, аж доки науковий меч не розпанахав цю тюрму і Людство знову спробувало вирватися в Космос, вирватися ментально у Безмежність. Але в чому був недолік цієї спроби? В тому, що ми відкинули цілий ряд древніх міфологем. Міфологеми, про які я згадав, точно характеризували те, що сталося. А наука, започаткована від Бекона, Галілея і так далі, формувала свої концепції не на мудрості тисячоліть, а «з нуля». Вона почала вивчати довколишній світ, опираючись на відомий вислів Галілея: «Давайте міряти все, що можна міряти». І люди виходили зі своїх церковних уявлень про довколишній світ, зробивши при цьому поправки: ось відстань від Сонця до Землі така-то, від Місяця до Землі — така-то, розташування планет отаке-то й отаке-то, довкола них — сфера непорушних зірок... Справжньої революції, повернення до того уранічного колосального світогляду не відбулося.

Ще страшніший колапс той, що його наклав на Землю Місяць. У результаті кружляння Місяця навколо Землі утворився своєрідний мінеральний мертвотний купол. Земля знаходиться ніби у спіралі мертвої планети — Місяця, який наклав відбиток і на принцип Часу, на ритми народжень, на настрої, на припливи-відпливи, на гороутворення і так далі... Цей колапс сформував упродовж останніх 12 тисяч років і місячний календар, і наш світогляд, і наше поклоніння місячним богам. Тоді виникли і розбіжності між двома напрямками земної космогонії: Сини Місяця і Сини Сонця почали воювати між собою. Власне, це і є основна тема «Махабхари» — поеми про велику битву богів.

Отака схема падіння розуму (спочатку Титанічного, а потім і людського) до найнижчого рівня. І замість космічного, огненного тіла ми отримали мокре фізичне тіло, наповнене лімфою, кров'ю, слиззю. І те, що окремі типи людей зберігають відблиск краси, — це віддалена луна тих прекрасних Титанів, які були народжені

Урановою Безмежністю і потенцією нашої Матері-Геї. Геєю була у древніх не тільки куля Землі. Гея — це сам матеріальний принцип, Мати-Субстанція, Огненна Субстанція Буття, а Уран — Дух Все-світу. Отже, Божественний Дух Життя і Життєва Субстанція разом і творили отакі чудесні, титанічні форми.

Пізніше, коли сталося падіння, залишки могутніх космічних Цивілізацій (Титанів), утративши попередні свої оселі, змушені були думати, як зберегти інформацію про себе, як передати її в майбутнє.

Земля тоді була покрита водою. І саме вона була обрана, щоб передати естафету в майбутнє. Біблія гарно передає цей образ: «І Дух Божий носився над водами. І сказав Бог: «Хай буде світло», — і стало світло. І сказав Бог: «Хай буде суша посеред води...», — і так далі.

Насправді це все було, звичайно, не настільки блискавично. Доки Титани ще володіли космічною технікою, або «планетотехнікою», вони зуміли зібрати своєрідний еволюційний ковчег. Усі форми, які здатні були далі продовжувати життя, були перенесені на нашу планету. Були створені материки. Зараз учені знаходять рештки рептилій, древніх гігантів, які мають довжину понад 30 метрів. Підрахуйте тягар отакого атлантозавра або тиранозавра. Чи могли б літати птеродонти — велетенські літаючі дракони? Розрахунки показують, що їх би роздушила власна вага. Навіть китів роздушує власна вага, якщо їх викидає хвиля на берег, а вони іграшкові порівняно з тими древніми істотами! Можливо, палеонтологічні життєві форми, які ми розкопуємо, перенесені і опущені на Землю разом із материками?..

До сих пір Земля після такої грандіозної планетотехніки не зрівноважилася. До цього часу ще материкові брили, занурені у мантию Землі, плавають, шукаючи рівноваги. Зустрічаючись, вони творили гори, розломи, шельфи. Майбутнім геологам, геофізикам ще тільки належить розгадати таємницю такої грандіозної космічної побудови.

Для чого це робилося? У Титанів-планетотехніків залишився інформаційний матеріал, де було знання про їхній попередній світ. І над первісними приматами, мавполюдьми були проведені відповідні генетичні операції.

В австралійських, папуаських легендах розповідається про те, як до первісних племен з неба спускалися дивовижні божественні

істоти, забирали окремих юнаків у ліс і деякий час їх там тримали. І коли вони верталися назад, матері не впізнавали своїх дітей, бо ті страшенно мінялися. За кілька місяців вони втрачали шерсть, на спині вздовж хребта, там, де проходить лінія Кундаліні, залишалися сліди і шрами від якихось операцій. Вчені-археологи на островах Океанії знаходять статуетки юнаків, над якими робилися маніпуляції, що їх сучасною мовою можна назвати «генетичними операціями». На статуетках видно ці місця ззаду і спереду. Їм робили обрізання. Євреї, араби і деякі африканські та папуаські племена роблять це і сьогодні, хоч уже забулося значення цього обряду. Таким чином Титани відзначали хлопців, над якими була проведена генетична операція. Так у генотип закладалась інформація Титанів. Вона була настільки заглиблена у гени, що мала розкритися тільки в результаті колосальних еволюційних спіралей, тобто вона була розрахована на тисячоліття. Передбачалося, що поступово вона підштовхне людей Землі до самопізнання, до Пізнання і тоді почне розкриватися.

Саме тому в Людині існує оця роздвоєність. Вона відчуває свою «звірячу» природу і разом з тим має порив до пізнання.

Згадаймо дивовижні спалахи цивілізацій у Єгипті, Греції, Китаї... Іноді відбувався такий страшний прорив, що це було як осяяння. І люди згадували своє космічне минуле. Створювалися легенди про Рай, про втрачену Вітчизну, про космічне падіння, про битви Титанів. Перечитайте ще раз міфи Древньої Греції... Які вражаючі були битви: кипіли океани, у боях брали участь сторуки, там були якісь дивовижні металеві утвори, які робив Гефест, колісниці, що метали блискавиці... А блискавиці Зевса? Це ж космічні лазери, які розпанахували цілі гори, приводили до кипіння океани і моря!..

І тепер ми приходимо до основного принципу теми нашої **Школи**. Коли ми говоримо про **сталкінг** — тобто похід у Невідоме, йдеться саме про це. Ми несемо у своїх надрах психогенетичну інформацію наших Прабатьків-Титанів, наших Небесних Батьків. І завдання полягає в тому, щоб **не просто створити ще одну легенду, а здійснити її**.

Якщо птах виріс у клітці, треба зробити так, щоб він відчув себе птахом, щоб він захотів полетіти. Безумовно, треба його підняти хоча б силою в небо, щоб він вдихнув небо, вдихнув повітря, відчув

себе у просторі. Так само й Людину треба підняти у Космос. Це найпримітивніший підхід, первісний підхід. Але він романтичний, він захоплює, він розкриває якісь потаємні струни нашої душі. Наше завдання в тому, щоб найближчі покоління вже жили у космічних умовах. Щоб вони мислили космічними категоріями, галактичними масштабами.

Зараз знову все звузили до чисто внутрішніх заглиблень, до «центропупії». Сісти, зосередитись і «саморозкриватись»... Люди до сих пір не зрозуміли, що коли Христос сказав: «Царство Боже внутрі вас єсць», це не означає, що воно — у якомусь чакрам! Ви подумайте тільки: що означає «Царство Боже внутрі вас»?! Коли ми мислимо, коли ми відчуваємо, коли ми підносимося до божественних рівнів свідомості, то що в цьому випадку діє? Інформація зовнішня! Це квіти, це наші матері, це наша історія, це подвиги воїнів минулого. Це погляд на зоряне небо. Мудрі слова Канта, що найдивовижніші явища — зоряне небо над головою і моральний закон всередині людини, підтверджують, що нас формує зоряне небо. Хоч життєтворча сила Урана, Зоряної Безмежності, і припинена повстанням Кроноса, але все-таки ми відчуваємо цей дивовижний вплив зірок і в піснях, і в мріях. **Оце і є наша внутрішня суть**. Оця інформація, яку складає наша душа із зовнішнього світу, вона і стає **внутрішнім світом**. Отже, можна сказати навіть так: внутрішній наш світ — це вся Зоряна Безмежність.

Ми поки що ембріони дивовижних древніх Титанів. Наше завдання — вирости, як виростає пташеня з яєчка, і розірвати цей лабіринт! Розірвати наше самообмеження! Щоб ми, як справжні **Зоряні Сталкери**, рушили в путь! Тоді для вас стане ясно, чому так важливо здійснити ПРОРИВ Темниці Віків, прорив оцього місячного колапсу.

Хто з вас читав Гурджієва, той звернув, мабуть, увагу: він писав про те, що Місяць — це крайня межа падіння Всесвіту. Він так і казав, що Місяць харчується життям Землі. І в цьому нічого дивного немає, бо в цьому колапсі, у цьому кільці місячному, ми, як у лабіринті. Це і є **Лабіринт Мінотавра**. У древніх мовах Місяць так і називається: «Мінос»! І звідси слово «мінливість» (час). Отже, Місяць задав ритм Часу.

Щоб змінитися, щоб стати іншою істотою, потрібно розірвати це кільце, вийти у Всесвіт, створити **АСТЕРОЇД СВОБОДИ**. Спер-

шу ми створимо Астероїд Свободи на Землі, і поступово, де б ви не були, ви повинні пам'ятати, що кожен із вас уже несе з собою зерно Астероїда Свободи. І вже будете і там, за межею так званої смерті, шукати своїх друзів, шукати оцей **ЗОРЯНИЙ КЛЮЧ**. І якщо цей ефект духовний буде передано через сфери, уже ніщо нас не затримає! Чому Христос і сказав: «Встаньте, ідемо звідси!» Учні не зрозуміли Його. Тоді Він сказав: «Іду від вас, щоб приготувати місце вам». А коли приготую, «прийду знову і візьму вас до себе, щоб і ви були, де Я»¹⁶. Як ясніше сказати людям, що йдеться саме про підготовку **іншого Космосу, іншого Поля?! І цей Титан, Син Божий** уже підготував таке Поле. І Він тільки й жде, щоб ми розірвали тенета псевдорелігійних колапсів, які нас затримують на Землі, кажучи: «Подождіть, подождіть... Він прийде, колись прийде, прийде...» Священики тримають за поли Зоряних Птахів, а приходять самозванці, які називають себе «христами», «пророками» і говорять про черговий «прихід». Це містифікація! Христос давно прийшов. Дві тисячі років тому Він віддав свій Ментал, свою Душу, свою Любов людям Землі. У кожному з вас є Його Дарунок, Його **Сонячний Ген**, Його Зоряний Талант! І Він заповів виростити Його, умножити десятикратно. Той, хто закопує цей Талант у землю, як в цій притчі говориться, тому нічого вже робити, той нікуди не піде, той тут так і залишиться. Звісно, на цій Землі після того, як Зоряні Птахи вилетять у Безмір, залишиться якесь життя, але це вже буде п'тьма зовнішня.

Зверніть увагу: Христос казав про Світ внутрі нас. Так от, Зоряний Світ — це Світ усередині нас. У пророцтві сказано: «І Сонце померкне, і Зорі впадуть з неба». Що це означає? А те, що ми — Зоряні Першопрохідці — заберемо свої Зорі! Кожен із нас — Зоря. Древні казали, що кожен із нас має свою зорю на небі. Кожен із нас відчує себе такою зорею. Кожен із нас буде Творцем дивовижного Всесвіту. Зараз це може здаватися легендою, казкою, байкою. Але це набагато реальніше, ніж те, чим ми зараз займаємося. Ми так тісно наблизилися до рубежу прориву, що або розіб'ємо голову об цей мур, або, як древній Фархад із східної казки, пролунаємо скалу, і тоді **Океан Духа прорветься**, спопелить те, що належить попелу, і забере з собою у Всесвіт те, що Вічне, те, що Живе.

¹⁶ Усі посилання на Новий Заповіт подаються не у вигляді дослівних цитат, а зі слів О. Бердника. — Прим. упор.

Зараз ми наближаємося до **критичної точки**. Кожні 12 тисяч років відбувається протистояння Колапсу і Сонячної системи. При цьому в перигелії на Землі відбуваються горотворення і водні потопи, як було приблизно 12 тисяч років тому, або в афелії, тобто при наближенні до Чорної діри, відбувається так звана «вогняна смерть». Всесвіт нагадує пісочний годинник. І ми наближаємося до його «горла», спіраль поступово звужується, і ми повинні проскочити крізь це вогняне «горло». І якщо ми досягнемо вогняного ментального рівня, то проскочимо, бо наш внутрішній ментальний двійник не згорає. А якщо ми залишимося на рівні нижчих ефірно-астральних планів, де панують насолода, владолюбство, земна історія, тлінні ідеали, меркантилізм, то ми не перейдемо: тільки те, що має виміри космічні, не згорить при проходженні.

Багато вчених-астрофізиків незалежно один від одного протягом останніх десяти років досліджували напрямок до Чорної Діри, динаміку падіння нашої планети з Сонцем у її надра і швидкість, з якою це відбувається. І приблизно розрахували, коли це може статися. Залишилися буквально десятиліття. І те, що з нами зараз відбувається, інфляція, економічне падіння, екологічний розгром, — це все не просто неутвора і невміння політичних діячів чи економістів, це тісно зв'язано з космічною ситуацією¹⁷. Ми знаходимося в тій точці Космосу, де енергетична константа нашої системи виснажується. Це так, як в електриці: при частоті трошки меншій від певної константи ми отримаємо енергетичний збій. І ми змушені постійно обмежувати користування, але поступово все згасатиме, і ніщо не допоможе, якщо ми не зможемо втримати певну енергетичну константу.

Що ж стосується космічної константи, то тут взагалі нічого ми не вдіємо, якщо не буде напрацьований потужний енергетичний кристал. Саме про це говорило багато мислителів. Це кристалічні, соціальні утвори могутніх побратимів і посестер, які на себе приймають огненний космічний потік. Вони тоді заряджають згасаючу Землю новим рівнем енергетичної константи, точнісінько так, як це відбувається в атомі. Коли на атом спрямувати певну порцію енергії, електрони засвоюють цей квант енергії і перескакують на вищу орбіту. Такий атом стає енергетично насиченим,

¹⁷ Нагадуємо: лекції читалися в 1993 році.

він ніби оновлюється. Точно те саме буде, якщо Людство відкриє знову келих свого Духа назустріч Божественній Безкінечності, — тоді океан енергії ринеться, і ми оновимо наш соціум, нашу освіту, мистецтво, культуру, духовність. Все відбудеться зовсім несподівано. Як сказав апостол Павло: «Змінітесь у кліп ока. Ляжете спати одні — встанете другі». Саме оце і є **стрибок на іншу орбіту Буття**. Як воно буде практично — важко сказати: це можуть бути несподівані відкриття, несподівані осяяння, поява геніальних дітей.

Отже, основне завдання, ще раз підкреслюю, — це підготуватися до **ПРОРИВУ** і довбати ментальну скелю, яка дуже тверда. Її треба довбати кожного дня. Треба, щоб це було повсякчас — і вдень, і вночі...

Запитання:

Який найкоротший шлях для встановлення зв'язку з Батьком Небесним? Що це: думка, молитва, прохання чи щось інше?

О. Б.:

По-перше, треба зрозуміти саме поняття **Батька Небесного**. Згадайте: коли Пилип звернувся до Христа з проханням: «Покажи нам Батька», Христос відповів: «Скільки Я з вами, Пилипе, і ти питаєш. Хто бачив Мене, той бачив Батька». Батько — не в потойбіччі, Він тісно зв'язаний з нами. Він проявляється через людські образи. Христос — Син Людський, і разом з тим, Він — Син Божий! І Він, показуючи на себе, казав: «Ти бачив Мене — ти бачив Батька».

І кожен із вас може сказати: «Я схожий на свого батька. Я і є батько». Бо у вас генетика батьківська. А у вашого батька генетика діда, а в діда — прадіда, а в прадіда — пращура, і так далі. І так аж до того, хто впливає з **первісного Джерела Буття**. Отак просто ми уявимо, що кожен із нас має контакт із Батьком Небесним, із тим таємничим Духом Життя, через свою генетику, через плін життя. Треба мислити дуже просто. Наші прабатьки, праматері безпосередньо впливають із Божественного Джерела. Чому в древності й казали, що люблячи батька й матір — люблять Бога. Якщо ти кажеш, що Бога любиш, а брата свого — ні, це брехня. Тому що Бог відбивається в батьках, у Вітчизні, у Землі, у Всесвіті. Це **Єдиний Потік Буття**...

Зв'язок — це і думка, і молитва, і прохання, і просто праця, щоденна праця. Чи то в школі, чи то в сім'ї, чи то на полі. Де завгодно! Ви згадайте, як діяв і жив преподобний Сергій Радонежський. Він навіть молився не часто. Він кожен свою працю — чи коли робив капицю, чи коли спілкувався з людьми — присвячував Матері Божій, Богові, Трійці Святій. Оце вражає! Він діяв на користь зв'язку із Вищим Світом. Кожна ваша дія повинна бути близька до Бога. Треба вашу дію вдосконалити так, щоб ви були увесь час **на одриві**, не зв'язуватись тісно із тяжінням Землі, а навпаки, забирати проблеми, сублімувати їх, щоб вивести їх за межі планети, у політ. Думати, чи буде те, що ви робите, придатне для XXI, XXII, XXIII віків.

Запитання:

Який повинен бути контроль, які поняття повинні бути поставлені в критерій відбору людей в групу Прориву?

О. Б.:

Контроль тільки один — власного Духа. Колись у монастирях потрібні були покаєння, сповіді перед старшими, бо приходили до монастирів люди ще з примітивним менталом, не дисципліновані. Вони убого думали про навколишній світ. І старші жерці, святі старці їх «лікували». А зараз у кожного в душі живе юний Христос, котрий жадає стати дорослим. Він і буде вашим контролером. Христос говорив: «Хай не буде у вас учителів і наставників, бо один у вас Христос — Учитель і Наставник». А оскільки Він, як сказано, внутрі нас — значить, необхідно прислухатися до Його Голосу. Бо якщо **ви самі** не зумієте себе контролювати, то ніякий прокурор, ніякий наставник зовнішній нічого не зможе зробити.

Якщо ви відчуваєте, що вам гарно в цьому Зоряному Ключі, якщо ви відчуваєте, що Свобода для вас пахне Радістю, не треба вам ніякого контролю. У Зоряному Ключі, Ключі Зоряних Птахів, який може бути контроль? Хіба що крило сусіда, яке ви відчуваєте поряд. І це вже сила, це **моноліт Єдиного Ключа!** Втопився той, що попереду йде, займає його місце другий. Тобто лідер може бути навіть тимчасовий. Чому ж Христос і сказав: «Відкрийте серце, і Я поселюся з Батьком в ньому. І тоді сотворите те, що Я, і навіть

більше Мене». Якої ще більшої гарантії можна дати, що Людина підніметься до рівня Христа?!!

Запитання:

Скажіть, будь ласка, які є відомості, чому саме почався колапс Люцифера?

О. Б.:

Древні легенди — і християнські, і східні, і перекази народу Майя — всі оповідають, говорячи сучасною мовою, про колосальний бій цивілізацій за володіння певним регіоном.

Разом з тим, є духовна версія, що той, кого називають Люцифером, Ранковою Зорею (володар отої могутньої системи, яка, власне, до цього часу є володарем нашого світу, хоч і згасла), маніпулював із центральним Сонцем системи, намагаючись оволодіти енергетикою цього райдужного гіганта. Це — у повній відповідності із церковною традицією. Що означає: оволодіти такою енергетикою? **Стати як Бог.** Захотів володіти навіть тим, що ще йому було не підвладне. І коли почалася ця акція з оволодіння силами, якими не можна керувати (Фаєтон у колісниці Геліоса), — отоді й відбувся цей спалах. Спровокували, зініціювали спалах гіганта, і він сколапсував.

За деякими підрахунками, він масивніший від Сонця в сотні разів. Колосальна дивовижна Зоря. І головне — вона була життєтворчою. Навіть за гіпотезами деяких теперішніх учених, в ній був так званий компонент «**ZOO**», життєвий компонент. Ви, мабуть, знаєте, що вчені не знайшли на Землі упродовж останніх століть жодного життєтворення.

Наше Сонце (Геліос, Ярило) не дає життя. Це просто своєрідний ліхтар. А коли існував первісний Рах-Люцифер-Семиар, тоді, очевидно, була сприятлива ситуація для життєтворення, коли із субстанції, при падінні на неї променів, зароджувалося життя. Бо ми добре знаємо, що кожна краплинка навіть мертвої матерії тримає в собі потенціал життя. Але необхідно, щоб на неї упав життєтворчий промінь.

Запитання:

Я торкнувся у своїх духовних пошуках багатьох Учень, а пізніше виявив, що вони не задовольняють мене. Найбільше мене притягує «Агні-Йога». Чи не буде це так званім відступництвом?

О. Б.:

Те, що ви говорите, прекрасно! Це означає, що ви підходите до свого судженого шляху. І сама «Жива Етика» зовсім не вимагає, щоб ви йшли по якомусь змушеному шляху. Ви повинні вибрати для себе конкретний Шлях, конкретного Вчителя, певний Маяк. Але я вам скажу відверто: Учителі, названі в «Живій Етиці», — це своєрідні умовні знаки. А Христос — Син Людський, постать, що наклала відбиток на 2000 років людської історії. Поза ним людської історії вже нема. Ви Його не можете ні відділити від неї, ні зупинити, ні розпочати історію Людини від нуля. Чому? Тому що Він володіє зв'язком із Джерелом Буття.

У тій же «Живій Етиці» Махатма Морія говорить про Христа: «Ми знали багато. Він же міг усе! Ми з допомогою магії оволодівали стихіями природи, а Він Променем Духу Свого впокориував усе!»

Запитання:

Як розуміти проблему добра і зла? Де між ними пролягає межа?

О. Б.:

Все дуже просто: є Творення і є Руйнація. Є творення Краси і є засівання потворного. Ви можете створити і прекрасний будинок, і в'язницю. А можна й творити, руйнуючи. Власне саме тому Шиву — бога Руйнації — називають і Великим Творцем. Тому що Шива зі своїм Тризубцем (Тризубець — знак Тріади, найвищої Божественної Сили) завжди стоїть на сторожі Еволюції, і якщо десь виникає «антиеволюційна пухлина», Шива б'є в неї своєю зброєю...

До речі, коли я нещодавно був у Індії, я був у резиденції Далай-Лами, розмовляв з ламами, з Оракулом про долю України. І Оракул Тибету сказав мені: «Доля України тісно зв'язана з нашим древнім пророцтвом, яке говорить: коли Шива повернеться

на свою батьківщину і підніме Золотий Тризуб на блакитному тлі, тоді настане час Новотворення».

Шива справді повернувся сюди, адже за легендами древні Арії пішли звідси, від Дніпра, на схід через Іран, Ірак, у Індію, створивши там Аріаварту — Індію, тобто, буквально, «Варту Аріїв». І довгі тисячоліття ждали, поки настане час ментального переливання. До речі, і Христос про це чітко сказав. Коли Його запитали: «Який знак Твого приходу?», Він відповів: «Як блискавка блискає від Сходу і буває видна до Заходу, так буде прищестя Сина Людського!» Тобто, вказано орієнтири — від Сходу до Заходу. Тризуб повернувся додому, і я стверджую, що отут, в Києві, в Древній Слов'янській Землі, розпочинається цей вражаючий акт Новотворення.

Запитання:

Ще раз коротко нагадайте, будь ласка, те, що стосується бога Єгови...

О. Б.:

Ми розповіли про давнього іудаїстського бога Єгову. При цьому ми відзначили, що саме на ньому, значною мірою, лежить відповідальність за уявлення про кінечність світу, притаманне європейському уявленню про світ...

Запитання:

Але згадайте прозріння Вівекананди про Бога Шиву, якого традиційно вважали Богом руйнації, смерті. На Землі нічого не знають про той Безмір Любові, який являє собою Шива. Чи не такий і Яхве-Єгова? Проблема лише в тому, що ми не є середньовічними іудейськими містиками, щоб прозріти і побачити, який він є, що він не такий, яким він нам ввижається?

О. Б.:

Ні. Що стосується Єгови, то навіть зі Святого Письма видно, що він не є тим, ким його вважає церква. Він — не Батько Христа. Він якраз антипод. Особливо в «Євангелії від Іоанна» чітко говориться про Єгову як про Сатану, як про людиноубивцю, який не встояв в Істині. Те, що він робить, є обман, бо він Батько Обману з самого початку. Згадайте, який він дає наказ Мойсеєві, коли

євреї створили золотого тільця, доки Мойсей був на горі. Він не пожалів нещасних людей, не роз'яснив їм, що вони поклоняються ідолу, а змусив їх брати мечі і рубати одне одного...

І ви вважаєте, що потрібні талмудисти чи середньовічні кабалісти, щоб розгадати суть цих «символів»? Символ гарного Бога буде гарний, символ жорстокого Бога буде жорстокий.

Христос же казав: «Полюбіте ворогів ваших». Це означає — полюбити у ворогу своєму прихованого Титана, Божественне Дитя. Бо коли ми любимо гарне зерно навіть у ворога, то ми допомагаємо йому вирости, воскреснути і тим самим зцілюємо світ. Навіть Сатану можна полюбити! Полюбити в ньому Первонародженого Архангела, первістка Божественного Творіння. Битвою, замиканням Сатани у «безодню вогняну» нічого не зміниш! Все одно буде Світ Щастя — і Світ Муки. І знову два полюси будуть протистояти один одному.

Що значить любити ворога? Це не відповідати йому ударом на удар. Воюючи з драконом, ти не повинен насичуватися ненавистю, бо так ти його не переможеш. Ти, перемігши дракона, сам станеш драконом, як герой старовинної в'єтнамської казки.

Запитання:

Що ви можете сказати щодо 12 Знаків Зодіаку?

О. Б.:

Скажу. У в'язниці 12 камер. І тюремники періодично перемищують в'язнів із камери в камеру. Для чого? Щоб оновлювати обстановку, щоб були нові люди, нова інформація, щоб ми не закидали і не повставали. Ви розумієте, в чому тут хитрість? Щоб вважали, що відбувається оновлення! Ось пройшло дві з половиною тисячі років: новий знак, новий тригон, вода, огонь, земля...

Зодіакальне Кільце має дуже цікаве і зловісне походження. Колапс, що утворився в результаті падіння древнього Світу, — це древній Пуруша, Першолюдина. У Скандинавії його називали Іміром. Розчленивши його, Боги, сотворили людину, світ, її тюремність і так далі. Так от, ця небесна сфера, Зодіакальне коло, це і є колосальна КОСМІЧНА ЛЮДИНА, яка має свій голографічний відбиток на Землі. Кожен з нас не може вмістити в себе весь Зодіакальне коло. Тому він при народженні отримує лиш обмеже-

ний промінь. Так от, якраз треба подолати цю астрологічну приреченість, тому що це прекрасна, романтична, зоряна тюрма, яку для нас сотворили демонічні монстри. Їм потрібно тримати мільярди душ у цьому колапсі, пити з них кров. Тому завдання астрологів грядущого віку не в тому, щоб просто описати, в якій камері зоряний ти живеш, а показати, як вийти за межі цього колапсу. І щілина, до речі, така залишена.

Ви знаєте, що є тринадцятий знак, знак Змієносця, і саме через цю астрологічну щілину у цей світ прийшов Христос. Чому Він і сказав: «Будьте, як діти, прості, але й мудрі, як змії». Бо лише через знак Змієносця можна вирватися...

Зустріч третя

Олесь Бердник:

Дорогі друзі! Безліч душ проклали безліч доріг у різних напрямках; ті дороги схрещувались і сплітали те, що ми називаємо земною долею окремих індивідуальностей, націй і всієї Землі. Прийшов час, коли необхідно проаналізувати, куди ж ведуть ці дороги. Так треба запитати кожного **сталкера**, який виходить за обмеження давніх стереотипів: чи зможе він пройти по Нових Стежках, що відкриваються перед нашим зором, перед нашою свідомістю і сумлінням?

Сьогодні надзвичайно важлива тема — і небезпечна. Раніше за це спаливали на вогнищах. Зараз теж, можете не сумніватися, ця тема буде не до шмиги ні священнослужителям, ні атеїстам. Тому що релігія і атеїзм — це дві руки одного і того ж самого демона.

Спершу я викладу **свою концепцію про походження богів**, їхнє значення та перспективи у космоісторії світу, а після того ви задасте свої запитання.

Чому в контексті зоряних першопрохідців виникла потреба говорити про явище богів? Існує гіпотеза про те, що боги закрили від нас зоряну безмірність, опустивши над нами своєрідний «ковпак». Для того, щоб експлуатувати психоенергію тієї чи іншої планети, вони створюють для мислячих істот найрізноманітніші концепції та парадигми — наукові, антинаукові, релігійні, антирелігійні.

Всі ці суперечності для них не мають значення. Щоб вам стало ясно, до чого я веду, давайте конкретно прослідкуємо, як вплинули релігії на той чи інший регіон світу.

Згадайте «Іліаду» Гомера, де описується греко-троянська війна. Розглядаючи уважно міфи, можна говорити про те, що ця війна була інспірована Синами Місяця, послідовниками — якщо слідувати еллінським міфам — царя Міноса¹⁸. Він збудував на Криті Лабіринт, в якому оселився Мінотавр, людинобик, який кожних дев'ять років отримував данину: сім дівчат і сім хлопців.

І цар Мінос, і Лабіринт — це грандіозні символи. Корінь «мін» вказує, по-перше, на Місяць, по-друге, на мінливість, синонім часу, Хроноса, який, як ви пам'ятаєте, пожирає своїх дітей. Лабіринт же є символом нашого мозку, про що говорять усі містичні джерела. Так от, древні маги Криту, послідовники царя Міноса, називали себе Синами Місяця. І зараз є дуже багато релігій і організацій, що йдуть під цим знаком. Місяць уособлює астральний світ примар, ілюзій, світ Майї. «Організації» Синів Сонця теж до сих пір збереглися. Це Учення багатьох Великих Посвячених. Між Синами Місяця і Синами Сонця завжди точилася війна. Древній індійський епос «Махабхарата» теж описує це велике протистояння.

Троянська ж війна стала визначальною битвою. Тут, де живемо ми з вами, панували громади Синів Сонця. Ця земля називалася Землею Трояною. Троян — древня назва Трійці. У це поняття наші предки вкладали своє глибоке знання про триєдність Світу, про цілісність, єдність трьох світів: світу фізичних проявлень, світу чуттєвості і вогняного світу Думки, який торкався божественного синтезу. Завдання ж Синів Міноса полягало в тому, щоб вторгнутися в астральний світ, у світ чуттєвості і втягнути туди Троянського Коня. Це глибокий символ. Кінь завжди був символом Духу, який несе на собі Розум. З допомогою Духу йде преображення. Пам'ятаєте, в казках: в одне вухо коня герой входить, з другого виходить преображеним. Так-от, Троянський Кінь — це вторгнення на Троянову Землю **ІДЕЇ БОГІВ**.

Наші предки не знали поняття «богів». У них були «кумири». Візантіїці трактували це поняття як ідолопоклонство. Насправді

¹⁸ Гіпотеза спірна, але залишаємо її як приватну думку автора. — Прим. упор.

ж **Кумир** — це покровитель. Навіть до сьогодні ми запрошуємо до дитини кума, хрещеного батька, і він вважається покровителем нашої дитини. Такі покровителі народу й були в нас: Сонце, дощі, стихії природи. Їх називали Дивами. І за всіма ними стояв Єдиний Дух Життя, якого наші предки називали Родом.

Боги-ідоли виникли пізніше, коли грекам вдалося втягти свого Коня. Протягом кількох поколінь вони поступово ввели в менталітет нашого народу ідею богів — **господарів певних природних стихій**. І люди стали ментально творити їх, а потім і вирізати з каменю чи дерева.

Отже п'ять тисяч років тому відбулася Троянська трагедія — коли наші предки ослабли, ментально піддалися Синам Місяця, тоді було **змінено нашу сонячну дорогу**. Дорога ця була проста й природна: Людина і Сонце, Людина і Зоряний Небосхил, Людина і Ріка. Людина відчувала себе нерозривною з навколишнім світом. Як писав Вернадський: «І зорі, і дерева, і квіти, і хмари — це продовження наших почуттів». Якби такий напрямок наших предків був збережений до цього часу, у нас не було б екологічного розгрому, ми до сьогодні б мали прекрасну планету, одночасно піднімався б менталітет Людини, ставали тоншими почуття і зберігався б оцей втаємничений, сакральний зв'язок Людини і Стихій. А Стихії, відчувачи любов Людини, надали б нам можливості без комп'ютерів, без апаратів оволодіти ними. Як у казках, де Людина літає, переноситься з місця на місце, отримує допомогу і риби, і птаха, і вовка... Це була велика правда. Нам тяжко це збагнути. Для нас вовк — це хижак, ураган — руйнівна сила. Стихії збунтувалися, тому що Людина відділилася від них і почала їх експлуатувати. Падіння в обійми місячних загарбників привело до того, що ми **втратили сонячний імунітет**. І далі вже весь наш розвиток — чи то культурний, чи духовний, чи науковий — підпорядкований нашій хворобливості, що бере початок з того моменту, коли ми п'ять тисяч років тому відсікли себе від Джерела Буття.

А тепер перейдемо до більш небезпечної теми: виникнення християнської релігії. Христос прийшов зовсім не для того, щоб створити релігію. Навпаки, Він приніс Учення Визволення, прийшов, аби визволити людей від усяких богів. Дві тисячі років тому прийшов могутній Посланець Духу Життя, Батька Небесного. Він перший відчув, що Людина має увійти у єдиний потік Розуму,

Сердечності, Любові, щоб **Бог і Людина стали нероздільними**. Саме тому Він так тяжко був покараний. А зовсім не тому, що Він прийшов узяти на себе чийсь гріх! Не гріхи Він прийшов узяти, а подарувати Свободу, визволити нас, **розкрити наш розум, наше серце**. І ми не зможемо збагнути велич Христа, якщо не збагнемо, що Він — Провідник у таке радісне царство, якого люди ще не знали.

Людина має в собі Зерно Єдиного Джерела Буття. Вона може піднятися до рівня Деміурга. Про що Христос і казав: «Відкрийте серце, Я прийду і поселюся з Батьком у ньому, і тоді ви зробите те, що Я, і навіть більше!» Людині Титанічній, яка дрімає в наших генах, в майбутньому не треба буде ракет, телефонних апаратів, комп'ютерів — все необхідне вона миттєво матиме з **інформаційного поля Всесвіту**. Ви не забувайте про те, що **Всесвіт — це могутня інформаційна ріка**. Ми купаємося в ній, але Земля тісно заблокована. Згадайте, як розвивалися наші уявлення про Всесвіт. Ми не самі творимо уявлення про світ, а нам давно це підсунули. Ми відчуваємо світ не безпосередньо, а так, як нас учать у школі за старими підручниками і рутинними уявленнями. Потім те ж саме учать наші діти. І так далі — естафета без оновлення. А коли підходить час так званої смерті, ми не готові до цього. Ми повинні були б підійти до цієї події з великою радістю і бажанням преобразитися, полетіти так, як ми літаємо у снах.

Доктор Моуді, який досліджував людей у стані клінічної смерті, відзначав, що розповіді всіх, хто побував за межею так званого життя, сходяться в одному: ніхто не зустрічав жорстокого «судію», якого пророкували релігії. А перечитайте релігійні джерела: суцільні страждання, катування, напади чортів і так далі... Окультисти теж говорять про те, що Людина за межею смерті зустрічається з так званими Вартовими Порогу, жахливими монстрами. Всіх цих «богів» породили ми самі, це **НАШІ УТВОРИ**. І ми можемо їх і знищити: лише варто перестати годувати їх, залишити десь в історичних манускриптах.

А юним душам майбутнього віку потрібне чисте знання. І вони в інших світах зустрінуть прекрасних розумних братів, мудрих Посланців Єдиного Бога, Єдиного Джерела Буття. Я глибоко вірю, що якщо нам вдасться до початку наступного століття звільнитися

від тиранії оцих космічних монстрів, ми зробимо перші кроки по цьому шляху. І Титани, про яких ми читали у міфах, прокинуться.

Тартар, куди Зевс замкнув Титанів, знаходиться в наших душах. Це наші генотипи. Ми проявляємо лише кілька відсотків своїх можливостей розуму, відчуттів, знання. Ми звузили своє життя до крихітного вектора, де немає нічого, окрім павутини, історичного дрантя та кривавих походів... До цих пір Людство, навіть розуміючи, що натворило купу страшного мілітаристського бруду, не може роззброїтися і повернути геній учених, технологів, дослідників, філософів на самопізнання, саморозкриття.

А тепер перейдемо до діалогу...

Запитання:

Людину безупинно атакують різні речі, що змушують її шукати силу й мудрість поза собою. Чи можна прийти до Христа шляхом волі, яка долає все, що протидіє єднанню з Вітцем?

О. Б.:

Силою не можна, вольовістю теж ні.

Вольовість доречна тоді, коли ви маєте Любов. Бо тільки Любов відкриває всі ворота. Час і простір ви можете подолати за допомогою наукових концепцій чи технологічних винаходів, але це знову буде повзання у тих чи інших спіралях Буття. А коли ви об'єднаєтеся з Христом Любов'ю, ви отримаєте ключ і крила для польоту у всі сфери.

Хто ж такий Він? Це наш Дух! Наша безсмертна іскра, яка в кожному з нас є, її треба тільки проявити. Уявляючи Його поза собою — на іконі, у скульптурі, в книзі — ми Його відчужаємо, і Він стає ідолом; **а Він є Живий Дух**. Ми маємо насититися Ним, маємо відчутти, що Я і Христос нерозривні. Виховуючи оте Боже Дитя всередині себе, колихаючи Його у своєму серці, люблячи Його, ми тим самим стаємо Ним і тоді відчуваємо, що Батько і Я — одне ціле.

Запитання:

Данііл Андреев у «Ружі Світу»¹⁹ говорить, що в Людині закладена і Божественна природа, і сім'я диявола. Христос прийшов

¹⁹ Назву «Роза Мира» ми переклали саме так, оскільки саме такий варіант, на нашу думку, найповніше передає значення цього філософського твору. — Прим. ред.

очистити нас, але потерпів поразку, і Його Місія не була завершена. Як тепер нам себе звільнити? І друге. Може, «Ружа Світу» — це нова всепланетна релігія, яка об'єднає всі світлі сили, науково висвітлить ці проблеми і вирішить проблему виживання людства?

О. Б.:

Андреев нової релігії не творив, він казав, що «Ружа Світу» може виникнути як синтез кращих напрямів у світових релігіях. Але його погляд на інфраструктуру Всесвіту вражаючий. Він дуже точно аналізує історію світу. Божественні першолюди, Титани, народжені Ураном і Геєю, були непорочні і безсмертні. А коли Кронос оскопив Урана, зупинивши потік Божої енергії, і з'явився Час — тоді зійшла у світ Смерть. Андреев це називає «ейцехоре» (яйце Диявола).

Що означає це демонічне яйце? Це обмеження у нашому генотипі. Раніше Титани могли розвиватися безмежно. Розвинувшись у земній колиці, вони переходили у вищий світ, звідти — у ще вищий. І так відбувалася безперервна трансформація. Як гусінь стає метеликом, пуп'янок — квіткою. Те ж саме мало відбуватися і з Людьми. Але коли в Людину проникло оце демонічне яйце, коли відбулося «падіння», вона вже не могла безмежно розвиватися, світ був заблокований, а оскільки у заблокованому світі інформаційний матеріал обмежений, то й виникла Смерть як перепрограмування. Коли істота доходить до межі, де вона не може взяти нового досвіду, вона змушена вмирати, щоб знову народитися дитиною і здобувати новий досвід.

Це й було основне завдання Христа: **подолати Смерть**. Він сповнився такою любов'ю до людей, наповнився такою енергетикою, що зумів подолати навіть демонічне яйце, яке, безумовно, було і в ньому, бо Він — Син Людський. Коли в пустелі Христа спокушав лукавий, це означає, що в Ісусі ще був той аспект, що дозволив Сатані до Нього підійти. Але коли Ісус остаточно від нього відмежувався, тоді «Ангели Божі приступили до Нього і служили Йому». Тобто Христос у пустелі після 40 днів посту зумів відновити свій древній Титанічний Тип. І навіть коли іудейським первосвященникам вдалося Його розіп'ясти, він подолав цю страшну ситуацію.

І ось тут я не згоден з Андреевим, що Місія Христа не була здійснена. Навпаки. Він ідеально її завершив. Він перший на Землі

подолав Смерть і дав запоруку кожному, хто піде Його шляхом, що кожен оволодіє статусом Безсмертя.

У Даніїла Андреева, я відчуваю, власна концепція. Він вважає, що повністю Місія Христа буде виконана тоді, коли Він набере повної сили і спуститься сюди для остаточного бою. Даніїл Андреев бачить це в майбутньому, я ж думаю, що це відбудеться на рубежі століть. Основний бій закінчиться буквально при житті нашого покоління. Звичайно, наступним поколінням доведеться виживати із себе демонічну програму, але повна перемога над небесним тираном буде вже за нашого життя.

Ви ставите запитання — як нам звільнитися? Це безпосередньо стосується питання **сталкінгу**, того, **як нам оволодіти новими небувалими стежками, щоб допомогти Христові здійснити Його Місію**. Не треба боятися цього. Священники вам скажуть: «Ми можемо тільки надіятися на Його милість, на Його благодать». Це не так. Ми **повинні** допомогти Йому врятувати нас. Без нашої допомоги Він не може це зробити. Якщо ми спимо, Він нас не пробудить; якщо ми не рухаємося, то нікуди не прийдемо.

Запитання:

Ви закликаєте відмовитися від поклоніння богам — як же тоді бути з Крішною, Верховною Особистістю Бога, який є Любов і який живе у серці кожного з нас як Атман? Невже треба відмовитись і від Нього?

О. Б.:

Ви самі відповідаєте на своє запитання: «Він єсть Любов і живе у серці моєму як Верховний Дух, Атман». Так навіщо Йому поклонятися? Те ж саме і я говорю: Христос — це дитятко, яке живе у моїй душі. Хіба мама поклоняється дитяті? Вона його любить, плаче. Поклонятися треба любов'ю. Любити, плакати, годувати, виховувати, вирощувати, і це Дитя стає вами.

Крішна вимагає не поклоніння. Це апологети Крішни, земні жерці, хочуть, щоб ми знов сотворили Бога. Атман же хоче, щоб ми були всемірним проявом Духу Життя, щоб ми були дослідниками Всесвіту, щоб літали до інших світів, розкривали таємниці Природи, щоб засівали Життям інші світи, любили своїх друзів, і дружин, і матерів, і Вітчизну!.. Оце буде справжнє поклоніння і Крішні, і Будді, і Аллаху.

Запитання:

Що таке астральні світи по відношенню до Людини?

О. Б.:

Це те саме, що запах або колір для квітки. Наші почуття, наша любов, ненависть — уся енергетика людських стосунків випромінюється у Всесвіт і створює довкола Землі астральний світ, насичений нашими переживаннями впродовж віків. Можете уявити собі, чим насичена ця сфера.

Завдання в тому, щоб перепрацювати її. Створити нову культуру, нову духовність, нову освіту, стосунки, сповнені любові. Тоді поступово астральний світ очиститься, стане прозорим і красивим.

Запитання:

Блаватська пише, що життя на Землю прийшло з Місяця. Як ви до цього ставитеся?

О. Б.:

Це ми вже торкаємося космогенезу, космічного походження Життя. Блаватська правильно говорить: коли порушилася рівновага системи, коли сколапсував Люцифер — грандіозна зоря в центрі нашої системи, то гравітаційний вихор розкидав планети навсід. І в цей час до Землі наблизився Місяць. На ньому прибули ті, кого на Сході називають «Пітрі», «Місячні батьки». У той час люди Землі були ще мавполюдьми, ще не володіли ні Манасом (Розумом), ні високим Астралом. «Пітрі» занурилися в приматів Землі і стали нашими душами, нашими відчуттями. Вже потім Огненні Кумари, як їх називають на Сході, або ангели — Божі Посланці — опромінили Людину вищими монадами. Це й було Зерно Христа. І дотепер точиться боротьба між двома нашими сутностями...

Зустріч четверта

Олесь Бердник:

Добрий вечір!

Христос показав **метод подолання смерті**. Він сказав: нема вищої Любові, аніж віддати душу за друзів своїх. І здійснив це. А Його апологети без кінця обманювали, і обманюють дотепер. І ми сьогодні розглянемо, що ж з нами сталося, чому Древо Життя вирощує такі отруйні плоди?

Якось мені у сновидінні з'явився Вчитель в образі сивого Старця. В розмові я запитав: «Учителю, чому такі гіркі плоди Древа Життя на Землі? Чому протягом незліченних віків немає плодів радості і зросту?» У відповідь Учитель розгорнув переді мною картину. На ній було видно два дерева — Древо Істини і Древо Обману. Від Древа Істини відходять гілки любові, правди, добра. І на Древі Обману відповідні гілки: зрада, підлість, ненависть... А одна гілка — брехня, і від неї відгалуження: правда, незалежність, свобода, знання, любов. І Учитель сказав: «Дивися: ми живемо в такому світі, де виростає Древо Обману, і на ньому теж є гілки, які називаються «правда», «любов». Але оскільки соки у ці гілки дає стовбур Древа Обману, то і самі плоди отруйні».

Виникає питання: хто сформував це Древо, для чого воно сформоване? Хто такі ми на цьому Дереві? І що ми робимо для нього?

Чи на Землі прадавній Едем? Чи можна тут створити гармонійний Сад Буття, у якому Людина буде гармонійно розвиватися і виконувати волю Єдиного Гармонійного Потoku?

Ми на минулих лекціях говорили, і я в кількох словах повторю. Так сталося, що ми попали в певну критичну точку. За основу ми можемо взяти факт нашого обманного, ілюзорного буття.

Наприклад, більшовикам вдалося створити подобу братства народів. І багато мудрих людей — і Ромен Роллан, і Рабіндранат Тагор, навіть Махатма Ганді — вітали те, що тут відбувалося. Бернارد Шоу навіть писав: «Якщо експеримент, що його проводить Ленін у Радянському Союзі, закінчиться невдачею, закінчиться й історія земної цивілізації». Експеримент Леніна не вдався. Так не-вже земна цивілізація потерпіла фіаско? Цілком можливо, адже за деякими даними наша цивілізація — четверта. І вже не раз Ангели

виливали «чаші гніву» на Землю. Під час археологічних розкопок учені знаходять сліди ядерних війн на Близькому Сході, і в горах Паміру, і в Індії. Про ядерні вибухи, від яких гинули і слони, і люди, руйнувалися міста і кам'яні будівлі, розповідає «Махабхарата». Перекази про подібні катаклізми збереглися й у Південній та Центральній Америці. На Венері, Марсі, на Місяці теж знаходять результати страшного оплавлення порід. Очевидно, в Космосі і в нашій Сонячній системі була страшна небесна битва, яка залишила жорстокі сліди.

Отут і треба шукати причини того, що на Землі **не можуть реалізуватися ідеї ні свободи, ні любові, ні добра**. Ці слова залишилися як релікти від древньої Божественної цивілізації, де вони мали значення і не були просто словами. Коли присутня Любов, тоді **відбувається реальна дія**. Так любить мати своє дитя. Чому ж люди, володіючи розумом, маючи такий божественний дарунок, протягом відомого нам історичного періоду нищили і нищать мільйони своїх братів? Роблять зброю, з допомогою якої можна знищити цілу планету. Як можна говорити про Людину Мудру, Людину Мислячу? І чи можливо, щоб таке людство побудувало гармонійне суспільство?

Ніхто чомусь не аналізує слова Христа «Треба вам народитися знову!» А якби ми над ними замислилися, якби ми вчили наших дітей змалечку, вони все зрозуміли б, і ми мали б уже цілий Зоряний Ключ Небесних Птахів! Дитина одразу зрозуміє, коли ви їй скажете: зараз ти отака, на двох ногах, але ти можеш полетіти, ти можеш думкою спілкуватися на відстані, ти можеш міняти своє тіло відповідно до навколишніх умов. Це те, над чим просив задуматися Микола Федоров, наставник Ціолковського, який бачив людину **повноорганною**. Йдеться про те, щоб у Цілому, що його ми називаємо Космосом, точка свідомості могла зайняти будь-яке місце і вивчати Світ (і себе, таким чином) з будь-якої позиції. Можливо, це складно уявити, але нам доведеться про це говорити, якщо ми хочемо справді зайнятися **сталкінгом**.

Я знов повертаюся до цього поняття. **Сталкінг** — це проходження по краю безодні, підготовка себе для шляху в **небезпечній зоні**, де на кожному кроці може бути прірва. Ми створили самі для себе і Вселенську Тюрму, і богів, і демонів. І навіть духовні світи наповнили такими жахливими монстрами, що ясновидці, проника-

ючи туди, жахаються. Вони вважають, що Всесвіт так і розвивається, що є істоти, котрі регулюють наше людське буття і будуть нас судити: з одного боку стане ангел і буде читати хороші справи людини, а з другого боку стане демон і буде читати злі справи. А в чому зло і в чому добро? Де критерій? Навіть земний суд має визначити, що привело злочинця до порушення закону. Так само небесний трибунал, перш ніж судити людину, мав би визначити: а чи вона винна? Тим більше, що людина безсила, оскільки відділена від Кореня Буття. А може, судити варто того, хто її сотворив або не захистив перед спокусами?

Ми маємо з самого початку відкинути ідею про небесний трибунал. Батько нікого не буде судити. Але буде спектакль суду. Він вже готується в таємних лабораторіях. У небі і в ноосфері готується прихід Антихриста: формуються дуже сильні легіони ангелів, і літаючі апарати, і чудесні маніфестації, що призначені для повного уловлення наших душ. Тут стоїть питання про існування самого Божественного Олімпу. А він — колосальний: боги Сходу, боги Заходу, боги древніх цивілізацій Центральної і Південної Америки і все, що нагромадилося у священних писаннях різних народів, — існує в ноосфері! І нам треба або приймати все це і залишатися ляльками небесних містифікаторів, або поставити питання про **пересотворення Світу на основі Нового Заповіту**. Наново! Чому й було сказано: час Адама завершився. Адаміти, тобто ми з вами, вже вичерпали себе. Якщо іти «шляхами Каїна», як писав Максиміліан Волошин, — неможливо нічого зробити. Майбутні покоління мають розв'язати і цю загадку: чи є на Землі та основа, те підґрунтя, на якій можна побудувати Новий Світ.

Зараз розпочався **Цикл Космічної Весни**. Вперше за тисячоліття земної історії. Хто зуміє вкинути у землю сучасності гармонійні зерна, той отримає колосальний урожай в особистій долі і в долі своїх рідних. Я, безумовно, бачу те, що й ви. Я бачу занепад, цинізм, сумніви, хитання, абсурд, злочинність. Але благо вам, благо всім нам, якщо ми відчуваємо серед цього хаосу вібрацію **Камертону Бога, Камертону Грядущого Преображення**.

Товариство, я хотів би, щоб сьогодні відбувся діалог, щоб ви задавали запитання, хотілося б почути, що ви відчуваєте, яке ваше інтуїтивне відчуття нашої епохи. Чи є у вас передчуття цих грядущих змін?

Запитання:

Кожен народ має завдання, яке перед ним поставила сила творіння. Дуже багато сказано про Російську ідею. Досить згадати Соловйова, Флоренського, Бердяєва. Вони філософськи концентрували вікові пошуки російського народу і визначили завдання — це месіанська ідея високої духовності, що її Росія повинна нести всьому світові.

В зв'язку з цим виникають такі запитання: в чому ж тоді полягає Українська ідея, якщо вона є? Чи не було прийняття Україною незалежності трагедією для Небесної Росії? В чому суть ідеї Русі та її триєдності? Що таке слов'янство і чи є ідеї, що об'єднують слов'ян, без російської домінанти? Чи може ідея Української Духовної Республіки стати Українською ідеєю і, якщо може, чому УДР не виходить на ширше поле діяльності? Чому УДР займає пасивну позицію в той час, як через індустрію свідомостями, масами заволодівають ідеї американського космополітизму, прищеплюючи свої цінності і унеможливлюючи існування духовно орієнтованого суспільства, або «Ружі Світу»?

О. Б.:

Друже, це є справжній **сталкінг!** Відповідаю.

Перше. Філософи, яких ви згадали, безумовно, є гордістю Росії, центром мислі і концентратом її духовності. Але треба переглянути поняття духовності, тому що під духовністю часто розуміють «церковність», в той час як духовність — незміряно глибше поняття. Я сказав би, що духовність — це космотворчість, гармонізація зруйнованих основ Божого Буття. У духовність повинно входити все: освіта, наука, пізнання, виховання дітей, соціологія... навіть політика! Справжня політика має бути інструментарієм високої духовності. Так сталося, що політику стали вважати брудною справою. А якби Флоренський або Бердяєв не нехтували політикою, то ми уже давно змінили б ситуацію у світі.

Тепер щодо Української ідеї. Вона близька до Російської, точніше, це є **Праруська ідея**. Це спроба об'єднати розмаїті етноси в єдину сім'ю. Спочатку це відбувалося за допомогою сили і зброї (скажімо, так діяли Рюриковичі). Поступово з'явилися такі люди, як Сковорода, Соловйов, які стали формувати, так би мовити, «духовну імперію» — братерство народів, об'єднаних ідеєю преобра-

ження. Безумовно, і Соловйов, і Флоренський, і Бердяєв, і Сковорода, і Шевченко ніколи не виступали за екстремістські рішення, за те, щоб той чи інший народ відділявся і їв шматок свого хліба десь у куточку. А йшлося саме про те, щоб, кристалізуючи духовну й культурну суверенність, разом з тим здобутки національного генія об'єднувати, синтезувати, вводити в єдину загальнолюдську симфонію.

Ось приблизно така ідея України. Вже в «Руській Правді» є зачатки цієї ідеї. Навіть Святослав-завойовник ще в дохристиянську епоху, будучи воїном, вже відстоював суверенність народу саме як засіб до гармонізації його життя. І поступово, вік за віком, наші предки йшли до реалізації цієї ідеї. Наприклад, Запорізька Січ була не етнічним об'єднанням, а об'єднанням вільних воїнів. Навіть деякі гетьмани, полковники були не українського походження. Байда-Вишневецький, який сформував Січ, був литовського походження, полковник Нечай мав турецьку кров, Богдан Хмельницький — польську, Кривоніс був шотландець... Ідея об'єднання народів виникла ще до того, як сформувалося поняття «Україна». Це були древні **косаки**, як їх називали, люди, які крізь віки пройшли, посвячуючись у втаємничене знання про те, що найвище, що Людині треба берегти — це Свобода, тому що земля може загинути, географічні орієнтири можуть мінятися, а Свобода — це те, що веде в Небо!

Приблизно така ідея Духовної України, яка у ХХ столітті сформувалась як Небесна Республіка. І ви тут, звичайно, дорікаєте справедливо, що ми, можливо, не зробили все, що можна, але я хочу застерегти: ми не можемо воювати з потоком дезінформації. Тут потрібно знайти адекватні рішення, які відповідали б волі грядущого Пересотворення Світу. Це не так просто, повірте мені. І ви це добре знаєте.

Стосовно запитання: чи не було прийняття незалежності трагедією для Небесної Росії?

Ні. Тому що і Росія, і Україна ще не визначилися. Я глибоко вірю, що триєдина Русь буде знову відтворена. Навіть **тризуб** — це, по суті, дерево з трьома гілками. Але щоб це об'єднання відбулося, всі три гілки мають бути абсолютно незалежні і разом з тим, утворювати єдине древо. Дуже важко достукатися до сердець керівників наших держав. Вони — діти стереотипів. Аби люди відчули

необхідність такого нового несподіваного поєднання, треба, щоб вони відчули, що іншого шляху нема.

І мова мусить іти не про економічні зв'язки, а про братерські, для того, щоби творити Людину Нового Типу. А вже Людина Нового Типу сама, без урядовців віднайде принцип співпраці і економічної, і військової, і соціальної. Якщо в нас немає взаємного розуміння грядущої землі, то нічого нам не допоможе.

Трагедія станеться, якщо не сформується нація Небесної України, якщо Україна відкине цей шлях і нас змусять думати лише про хліб насущний, — отоді буде біда, коли «випаде» покоління, яке ми не зуміємо сформувати, і вони не передадуть своїм дітям нашої естафети.

Чому УДР не виходить на більш широке поле діяльності?

А що таке «широке поле»? На широке поле діяльності виходив і Сталін, і Гітлер, і багато інших діячів, і який результат? Треба виходити не на широке поле діяльності, а на правильне. Якщо ми з вами викохаємо хоча б кілька зерен Нового Світу, Нового Творення, це може бути найбільше досягнення, яке тільки можна уявити.

Запитання:

Ви сказали, що ідея України і Росії — об'єднати народи. У зв'язку з цим: чим Українська ідея відрізняється, скажімо, від Французької ідеї, або Американської? Чи, може, в них ідеї немає, є тільки в нас?

О. Б.:

Гостре запитання! Але тоді ж можна було б запитати й інакше: чим це Ісус (або Будда) відрізняється від інших? Хіба не дві ноги, дві руки, двоє очей? Так і тут. Про українців можна сказати: такі ж люди, як французи, двоє очей, двоє ніг і так далі. Але доля інша. Франція вже оволоділа певним способом буття, яке неможливо змінити. Ні Англія, ні Америка не змінять свій стереотип поведінки. Можуть серед них з'являтися такі, як Річард Бах — його «Чайка на ім'я Джонатан Лівінгстон», «Ілюзії» нас надихали до духовного пробудження свого часу і до сих пір завожують. І ідеї Баха відповідають нашому завданню. Він на одному з островів у Тихому океані створив альтернативну групу,

яка готує прорив у інший світ. Але коли я розповів про ідею Духовних Націй, він був заворожений, він сказав: «Це те, що треба! І це можна здійснити лише на вашій землі. Ми в Америці можемо лише мріяти, щоб хоч декілька людей об'єднати, а націю, етнос — це вже неможливо».

Ось чим відрізняються такі етноси, як Україна, Росія, Білорусія чи інші слов'янські народи. У нас є ще небагато часу. От якщо нас економічним катком придушуть і ми станемо споживачами, як американці або жителі Західної Європи, тоді ми скажемо: Франція і Україна однакові, різниця в тому, що Франція багато живе, а Україна — в злиднях. Тільки народ, який не кружляє в зачарованому кільці повсякденної рутини, здатний вийти з колії і досягнути нове буття, народитися знову, трансформуватись.

Запитання:

Як ви ставитеся до сучасної наукової фантастики?

О. Б.:

(Сміється.)

Дуже позитивно. Намагаюся прочитувати всі новинки. Більше того, фантастика — це той жанр літератури, який ставить, можливо, найсміливіші і найгостріші проблеми нашого сьогодення. Саме фантасти частіше від інших письменників в основу своїх творів кладуть **ідею трансформації, ідею преображення, ідею внутрішнього пошуку.**

Запитання:

Єднання суверенних незалежних народів чи не буде такий крок запізним? Безперечно, це є утворення надійної бази для виходу Людства у Всесвіт, але чи не запізно?

О. Б.:

Ніколи не буває пізно, друже, бо Бог і вчора, і сьогодні, і завтра один і той же, а міст у нас. Тому я вас прошу, не думайте про те, що справа вирішується тепер, у цей момент. **Ми у вічному поході, у вічному польоті,** і наші предки за нами летять, чи, може, ми за ними, і ті, що мають народитися після нас. І все має бути єдиним Поток, який прагне у запаморочливу далину. І чим далі

ми будемо просуватися, тим більше буде радості. Буде очищення спершу планети, потім Сонячної системи, потім Галактики...

Запитання:

Що конкретно може зробити кожен із нас для відтворення братства трьох слов'янських народів? Адже ми не професійні політики, не можемо безпосередньо впливати на рішення Верховної Ради.

О. Б.:

Запевняю вас, що якби навіть Верховна Рада прийняла рішення про братерство трьох слов'янських народів, то це нічого не дало б. Саме ви можете це зробити, коли кожен з вас відчуває, що без відновлення внутрішнього братерства нічого не вийде. Навіть доля Світу — химера. Потрібно формувати усвідомлення цього не на рівні «я прийму чи не прийму цю концепцію». Треба переосмислювати, думати, відкидати світові стереотипи, ліквідувати ненависть, переступаючи навіть через образи. І якщо навіть східні народи, чи західні, чи турки, чи москалі колись нам щось зробили — так і ми їм робили. Хіба козаки на чолі з Сагайдачним не атакували Москву, не допомагали лже-Дмитрію утвердитися на троні? Допомагали! Треба зрозуміти, що історичні реалії творив не сокровений дух народу, а наші забобонні предки. І ми з вами творимо ту ж саму мерзоту, приймаючи концепції мерзотних політиків. Отже, впливати можемо, якщо кожен з нас зокрема або й разом будемо це робити, слідувати цьому принципу Любові.

Запитання:

Космічні умови зараз кращі, аніж в часи Христа, чи ні?

О. Б.:

Так, кращі. Хоча й значно тяжчі, бо згущення тьми нині неімовірно. Навіть не «тьми», бо це ми звикли ділити все на тьму і світло. Зараз іде руйнація, катастрофічний обвал первісних Божих структур, настільки жахливий, що, як ви бачите, мислення Людини розхитане до крайньої межі, Людину важко ввести в потік осмислення того чи іншого завдання, Людині тяжко збагнути оцю ідею, про яку ми з вами говоримо.

Запитання:

Яке ваше ставлення до Порфирія Іванова як до Учителя народів і Бога Землі?

О. Б.:

Я дуже шаную його, це справжній син Матері-Землі, але, звісно, не Бог. Як людина досить невисокого ментального рівня, він інтуїтивно вловлював необхідність повернення до Природи, щоб відродити Любов Землі. З цієї точки зору він ідеально виконав свою місію. Йому нав'язали величання: «Святий Учитель», «Учитель»... Він прожив велике життя, відкрив нам свою Матір-Землю. Але не варто з нього робити Бога через те, що він здійснив.

Запитання:

Як кристалізувати себе у фізичному тілі?

О. Б.:

Починати треба так, як починає росточок під асфальтом. Там досить мати один геном, який веде зернятко до росту, — і воно має можливість прорвати навіть камінь.

Так і ви. Якщо ви маєте хоча б одне гармонійне почуття, але воно буде насичене кровообігом від Батьківського Серця, воно прорветься, і запорукою того, що ви на Шляху, буде невдоволення досягнутим. Що б ви не прочитали, що б не здобули, які б місії вас не очікували, ви будете відчувати **вічне невдоволення досягнутим, вічний політ.**

Запитання:

Що, по-вашому, означають слова Христа: «Шукайте Царства Божого, а все інше прикладеться вам?»

О. Б.:

Тут і дається відповідь: шукайте реалізації виходу у Космічну Безмірність. Шукайте її в культурі, в мистецтві, в науці, в трансформації — і вам буде показано механізми цього преображення. Якщо ви хочете вийти у зоряне Небо і вам треба ракети, значить, ви будете вивчати технологію, енергетику. Якщо ви захочете засіяти Місяць або астероїд квітами, ви будете вивчати агрономію, ботаніку, експе-

риментувати: як рослина буде виростати в аміаку, чи в метановій атмосфері, чи у вакуумі. Кожен ваш порух буде тягти за собою розкриття певної науки, технології. Ось як буде прикладатись...

Зустріч п'ята

Олесь Бердник:

Товариство! Сьогодні — Новий рік за старим стилем, день Василя. А в дохристиянські часи це свято називалося Днем Всесила. Всесил — це Дух Верховного Бога, який тому, хто до Нього звертався, посилав наймогутніші сили. Все може бути здійснено, якщо Людина відчула в собі Дух. Доки ми звертаємося до Бога відчуженого, нічого в нас не вийде. А коли ми зуміємо відчути Бога в собі, то станемо Синами Безкінечності.

Напочатку кілька слів, щоб ви згадали, з якою метою ми почали наші зустрічі, для чого існує наша **ШКОЛА.**

Всі історичні методи, можливості, релігії, ідеології, наукові концепції скомпрометовані, дискредитовані і спалюжені. І вже навіть люди, які не дуже замислюються над цими проблемами, усвідомлюють, що далі цим шляхом пройти не можна. Всі стежки, всі шляхи заблоковані «драконами». Я маю на увазі тих драконів, яких ми самі розплодили протягом тисячоліть. Ви можете собі уявити, скільки мерзоти, обману, ошуканства, злочинів, ненависті нагромаджено в ноосфері Землі, на тонких планах! І всі ці «авгієві стайні» доведеться розчищати — якщо не нам, то нашим дітям. А для того, щоб їх розчистити, треба усвідомити, збагнути, куди веде та чи інша дорога.

Тепер кілька слів про те, для чого ми сьогодні зібрались. Ми спробуємо з допомогою концентрації на певній думці послати у простір свого посланця. По-грецькому «посланець» — ангел. Фактично кожен з нас може бути ангелом, тобто посланцем — для своєї сім'ї, для свого народу і навіть перед цілим світом. Бо ми приходимо через лоно наших матерів із таємничого Небесного Краю саме як вісники, і дай Боже, щоб кожен з нас був вісником добра, любові і свободи.

Зараз ми стаємо свідками страшного тисячолітнього банкрутства різних напрямів. Ми знаємо, що Світ повис над безоднею. І причина не в тому, що хтось має ядерну зброю чи десть неофашизм підіймає голову, — то тільки піна космоісторичного процесу. Ми

знаємо, що причина у нашому сні! Причина в тому, що ми згодилися зі своєю тюремністю, згодилися, що пільма нас закувала у тисячі тисяч в'язничок — сімейну, тілесну, ідеологічну, національну, релігійну, наукову...

Отже, завдання наше в тому, щоб уважно аналізувати кожне явище, кожну ідею: чи не є вона такою тюрмою. Бо ми можемо знову й знову щось споруджувати, як діти на березі моря будують вежі з піску. А набігає хвиля — і перетворює нашу споруду на пісок. І ми це спостерігаємо в історії. Де ті фараони, де імператори, де колосальні царства і храми? Але серед історичного процесу ми бачимо дивовижні свідчення...

Сьогодні я хочу вам сказати: **наближається наш Зоряний Час**. Незабаром у Сонячній системі з'явиться нова планета, видима з допомогою астрономічних приладів. Це буде планета Матері Світу, планета високої Божественної активності і енергії.

При наближенні цієї планети є **можливість вийти на іншу орбіту Буття**, тому що вона дасть додаткову енергію. Якщо окрема людина чи цілий Етнос зуміють сконцентруватися до того часу, вони зможуть навіть «перенестися» на іншу Землю. Одного разу ми прокинемося і побачимо, що знайомі речі, наші рідні й близькі, світ навколо нас — ті самі, але водночас й інші: все опромінене, осяяне, напоєне високою Божественною енергетикою. Саме так зникли деякі народи. У певний час за велінням водіїв-жерців вони покидали свої міста, прекрасні храми, будинки, в яких ще горів вогонь, на якому готувалася їжа... Нічого не було взято з собою, а цілий народ зник. Є гіпотеза, що так зникли інки, деякі племена трипільців, і настільки був інтенсивний імпульс їхнього виходу із середовища цієї Землі, що міста були обпалені вогнем. Так само зникло населення деяких міст на Сході. Приклад — Мохенджо-Даро в Індії.

Очевидно, ці народи підготувалися до такого «переходу» і використали сприятливий період. Отака Доля суджена для України, якщо вона її вибере. І для інших народів теж.

Народ не може вибрати цю долю сукупно, це не вирішується у Верховній Раді. Керівні органи держави можуть лише підготувати процес преображення, і він не буде містичним. Цей процес має йти по дуже багатьох параметрах: через школу, мистецтво, науку, культуру. Повинна бути нова культура, нова наука. Тому що людина з учорашнім мисленням не усвідомлює, як її відкриття відгук-

нуться у майбутньому. Приклад: ядерна енергія. Відкриття дивовижне, а наслідок ми бачили... Ось вам результат **антисталкінгу**, бо **сталкінг** так, як ми його розуміємо, — це пошук у невідомому для визволення людського духу. А сучасні вчені, використовуючи божественні тайни природи для руйнації, ідуть зворотним шляхом, шляхом Антихриста.

Ми ж збираємося для того, щоб назавжди дати собі слово: мислити тільки в напрямку любові до людей, пошуку братерського контакту з іншими народами.

Наближається час цієї Весни. Ми повинні скликати Собор Братніх Народів. Обов'язково. Якщо ми не зуміємо слов'янську родину зібрати в **єдине огненне кільце**, то як же ми можемо думати про вихід у Космос? Як зможуть далекі брати або інші сфери нас прийняти, якщо ми рідних по крові людей не зуміємо об'єднати? А вся Земля — це ж народи єдиного кореня, всі створені Божою рукою.

Ось шлях людей Землі: братерський союз народів, пошук у невідомому, осяяння вогнем Духу всіх сфер народного життя і насичення народів небувалою, дивовижною енергетикою.

А зараз спробуємо провести експеримент.

У наших предків був пантеон Дивів-Покровителів. Це Божественне Коло було всемогутнім, і його представники були **Кумирами**, тобто Захисниками і Наставниками юного Людства, наших пращурів. Одним із головних Дивів був Добро-див, який першим з'являвся біля колиски новонародженого і благословляв його на життєвий шлях.

Сьогодні на честь свята Всеси́ла-Васи́ля ми запросили кобзаря Васи́ля Литви́на²⁰. І зараз я попрошу пана Васи́ля заспівати «Пісню Добро-дива», а доки він буде співати, зосередьтесь на ідеї добра і уважно прослухайте, що саме треба робити. Добро не беззбройне: **це Боєць, і водночас — Творець Краси**.

Співає Василь Литвин:

Сину праведний мій!

Ти вступаєш у бій.

Я дарую тобі

Вогняний буревій.

Я дарую тобі...

²⁰ Василь Литвин — заслужений артист України, кобзар. Написав на слова Олеся Бердника багато пісень.

Ти виходиш на шлях,
 Ти ідеш по світах.
 Засівай Дивоцвіт
 На пустельних полях!
 Засівай Дивоцвіт...
 Ти обман спопели,
 Ти пільму опали.
 Засвіти день новий
 Поміж мороку й мли.
 Засвіти новий день...
 Хай дозріють плоди,
 Хай не буде біди,
 Всюди лад і любов, —
 Назавжди, назавжди.
 Всюди лад і любов, назавжди...

Олесь Бердник:

Як бачите, ідея Добро-дива, ідея духу нашого народу — засівати дивоцвіти на пустельних полях Всесвіту. Це може бути пустир біля сусіднього будинку, пустир у серці сучасників, це можуть бути пустельні планети у довколишньому космосі.

Зараз я прошу всіх бажаючих коротко сказати, що б вони хотіли взяти з собою у Новий Світ, де буде лад і гармонія. Це має величезне значення, бо можна взяти елемент, здавалося б, потрібний, але якщо ми уважно його розглянемо, то виявиться, що він дисгармонійний і руйнівний. Хто з вас хотів би сказати кілька слів, що для нього найголовніше в Новому Світі, що він вважає за потрібне зберегти, щоб не порушити ладування цього Нового Світу?

Репліка із залу:

Любов до дитини, до природи, любов до Бога і свободу.

О. Б.:

О! ЛЮБОВ — ЦЕ І Є СВОБОДА. Правильно! Бо хто любить, той хоче, аби об'єкт його любові був вільний, і якщо він відгукнеться на любов — тоді це навіки.

Отже, ми вже знайшли: Свобода і її еквівалент — Любов...

Репліка:

Якщо ми говоримо про найвище у житті, то мені хотілося б сказати так: Господи Ісусе Христе, навчи нас усіх пізнавати, творити, вірити, любити і радіти, щоб ми могли свідомо йти дорогою віри...

О. Б.:

Гарно сказано. Тільки хочу сказати ось що: суть у тім, що ми так і не зрозуміли Його Місії. Він зовсім не для того приходив, щоб ми тягли Його, і тримали, і прохали: «давай, навчи нас». Він давно навчив! Він прийшов. Він здійснив свою Місію. Він показав Безсмертя Людини на особистому прикладі. Не побоявся вмерти і знайшов сили, щоб воскреснути. І Він же говорив про те, щоб ми «підняли Сина Людського», тобто самих себе. І тоді ми зрозуміємо, що в кожній Людині, в кожному «Я» закладена сутність Месії, Сина Божого. **Кожна Людина повинна прийняти в себе цей Вогонь і преобразитись.**

Тому не треба чекати, що Він буде брати за руку і виводити. Він завжди допоможе, тому що Він з нами, Він у наших грудях, в нашому серці. Це є Божественний, Синівський Принцип.

Репліка:

У Новий Світ нам треба взяти із собою совість. Бо ради свободи можна й убивати.

О. Б.:

Ніколи! Якщо ви несете Принцип Свободи, то ви ніколи не будете вбивати. Бо вбивши, ви вже не вільний, ви стаєте рабом гріха. Свобода — це статус, а не слово! **А совість — це і є свобода.** Тільки вільний чоловік може бути совісним. Раб не може бути совісним, бо «со-вість» — це, фактично, «знання». Отже, совісна людина — це та, яка Відає; вона відає Принцип Свободи, вона узгоджує себе з Божественним Принципом у собі. Вільний чоловік хоче, щоб вільними були й інші люди. Ви можете уявити собі, щоб вільна людина мала рабів? Так, жителі Древнього Риму вважали себе вільними громадянами. Але це була громадянська, юридична свобода. А ми з вами говоримо про Свободу Духа!

Репліка:

Я взяла б з собою музику. Музика веде до гармонії, до саморозкриття.

О. Б.:

Прекрасно! Я з вами згоден. Музика — це співзвуччя. Із глибини усіх народів завжди звучала музика, гармонія — і це й був Голос Бога, який проявлявся через Людину.

Ви бачите, наш **сталкінг** приводить нас до дуже цікавого пунктиру.

Репліка:

Я візьму із собою радість творення.

О. Б.:

Ясна річ. Якраз тут у нас із руйнаторами основний вододіл. Ми збираємося для творення, вони — для руйнації. Але є таке народне прислів'я: «Ворог на тебе каменем, а ти на нього хлібом — побачимо, чия візьме!» Я був вражений, коли почув це прислів'я... Ясна річ, йдеться не про те, щоб кидатися хлібом; хліб — це принцип творення, бо щоб сотворити хліб, треба посіяти зерно, і його виростити, і скосити, і змолоти, і з піснями випекти...

Репліка:

Ми вже сказали, що Людина майбутнього — це Вогняна Людина. І я думаю, ми обов'язково повинні взяти у Новий Світ вічне прагнення до пізнання Світу.

О. Б.:

Безумовно! Пізнання має бути як вістря стріли: безсумнівно і безжально скидати всі покори, не давати обростати черепашками. Спасибі вам.

Репліка:

Я вважаю, що ми повинні крізь усі незгоди пронести вогонь, що його запалив Христос у нашому серці, і тим вогнем запалити душі людей, які зневірилися, щоб вони знов змогли повірити у Добро.

О. Б.:

Абсолютно правильно, ми про це якраз і говорили. Він запалив вогонь у наших душах, а нам треба розкочегарити його так, щоб ми горіли ним завжди! Щоб своєю поведінкою, своїм статусом піднімали довколишніх.

Василь Литвин:

Дозвольте й мені вставити словечко?

Ми тут зібралися на Святвечір, і думаю, ми прийшли до того казкового каменя, на якому написано: наліво підеш, направо підеш... Дійсно, це велика складність: самим, покладаючись на власну гідність, на власну совість, на власну любов, відшукати саме той напрямок...

Мене часто питають: чого ти працюєш, чому виступаєш з Олесем Бердником? Яка в нього сила? А сила в тому, що він говорить: «Люди, прокиньтесь! Єсть безліч доріг до Сонця, тільки повірте в це. Кожен повинен сам перш за все захотіти нестерпно стати Людиною». Тільки за власним покликом душі можна відчувати цей шлях. Тому-то маємо власний розум, і повіримо, що найбільше **чудо** — це та мить, яка зараз у нас перед очима, те, що відбувається ось зараз. Ми творці цієї миті, ми її насичуємо своїми бажаннями, своїми думками, ми вже засіваємо завтрашній день.

О. Б.:

Спасибі!

Товариство, я хочу вам сказати ось що: ті проблеми, про які ми з вами говорили, тісно пов'язані з проблемою часу. Якщо ми пізнаємо **таємницю часу**, тобто зможемо мандрувати в минуле і в майбутнє, цим вирішиться дуже багато проблем пошуку, **сталкінгу**. Ми сьогодні ніби на перехресті історичних подій: ви бачите, яка йде потужна ментальна ріка! І, дай боже, щоб ця ріка стала прозорою і принесла нас до Океану любові.

Запитання:

Чому про колапс нічого не говориться в «Агні-Йозі» та у Блаватської?

О. Б.:

Говориться, і дуже багато. Річ у тім, що чорна діра — це астрономічний аспект колапсу. А є важливіший аспект: колапс — це **ІНФЕРНО**. Перечитайте уважно «Божественну комедію» Данте: там є навіть зображення схеми чорної діри. Тільки Данте її малював у концептуальному баченні Середньовіччя. Якщо ви уважно проглянете історичні традиції, ви побачите, що ідея інферно є в різних народів, навіть міфи розповідають про Тартар, замкнуту багатомірність, світову в'язницю...

Репліка:

Я узяв би в Новий Світ Вічне Народження і Преображення. Залишати усе пізнане, відкриваючи у ньому Вогонь, і йти у таємницю Нового Буття.

О. Б.:

Цілком правильно. Треба взяти все хороше, що ми здобули на своєму шляху, преобразити його Вогнем і з нього будувати Новий Світ.

Запитання:

Що означає бути байдужим, Байдою? Чи не про таку байдужість говориться у Раджніша? Чи можна бути байдужим до своїх рідних, свого роду, до України? Може, у зв'язку з цим Христос казав: ходімо зі Мною, а батька твого поховують інші?

О. Б.:

Етимологія — вельми цікава наука. Для нас слово «байдужий» означає того, хто охолов до світу. А раніше це слово означало «спокійний». Але люди живуть суєтою і не люблять тих, хто розуміє абсурд суєтності. А людина «байдужа», яка оволоділа ступенем Будди, вже абстрагована від абсурду.

Наступне запитання: чи можна бути байдужим до своїх рідних, свого роду, до України? Навпаки! Людина, яка осягла цей ступінь, вже не метушиться, але повністю кладе своє життя на олтар Вітчизни.

«Може, у зв'язку з цим Христос казав: ходімо зі Мною, а батька твого поховують інші»? Він сказав трохи інакше: «Залиште мер-

твим хоронити мертвих». В даному разі Він говорив не про тіло, а про мертві ідеї. Ці слова Христа треба розуміти не в банальному, не в буденному значенні; йшлося про те, що тяжко тому увійти в Царство Боже, хто прив'язаний до мертвих речей.

Запитання:

Що означають слова Сатпрема про те, що потрібно розвалити ментальну фортецю?

О. Б.:

Якраз те, про що ми постійно говоримо. Ментальна фортеця — це в'язниця, збудована з думок, нав'язаних нам упродовж тисячоліть. Це тюрма виховання, тюрма духовних конфесій, тюрма страху, тюрма традицій, які ми боїмося порушити. Безліч цих в'язниць, і більшість їх — у думці.

Запитання:

Чи не в тому причина невдачі великих духовних шукачів та негативного ставлення до них церкви, що вони «забігали наперед», вторгаючись у природний перебіг речей? Може, **сталкінг** — це благородне донкіхотство? Чи бунт Титанів? Чи — страшно писати — падіння Денниці?

Дух рветься в невимовну далечінь, але хіба вікові обмеження придумані **тільки** силами темряви?

О. Б.:

Відчувається, що автор записки думає над проблемами Буття. Він боїться гріха, але хто боїться, той недосконалий в любові. Якщо ми йдемо до Батька, то навіть помилки у цьому поході виправдані. Ви запитаете: хто доведе, що ми йдемо до Батька? Тільки ви знаєте, чи до Батька ви йдете, чи ні.

Автор записки говорить про церкву. Церква ніколи не вела до Батька. Ніколи! Перші християни ішли до Нього, вони навіть не боялися вмирати на арені цирку, бо знали, що переходять у Царство Батька. А пізніше, коли Костянтин зробив церкву державною структурою, — Дух Божий покинув її, і тільки окремі святі, такі як Сергій Радонежський, Серафим Саровський, Франциск Асизький рятували церкву небесну від повного падіння...

Запитання:

Чи не є ідея **сталкінгу** свого роду духовним авантюризмом?

О. Б.:

Абсолютно правильно: авантюризм! Тільки ви не звернули увагу, що це слово означає. А воно означає буквально «першопроходець». Як не любили байдужих людей, так не любили і першопрохідців, називали їх пройдисвітами. Теж прекрасне слово: «той, що пройшов усі світи». Тому **сталкер**, «першопроходець» — це той, хто йде над прірвою, і той, хто не боїться розміновувати поле нашого буття.

Далі автор записки пише: «Яка доля втікачів у суспільстві — обструкція, розп'яття, Голгофа?» Безумовно. **Але якщо не робити цього, то хто нас виведе?** Ясна річ, можна сказати: раз якийсь боженька створив тюрму, треба бути слухняними — може, колись він нас і виведе. Ще у більшу в'язницю виведе! Може навіть таке бути, що він спостерігає, як люди себе поведуть у тюрмі: якщо вони опустили носа, стали холопами — він нікуди їх не пустить. Вони вже не можуть бути Синами Божими, першопрохідцями, творцями, бо для раба місце — у рабському загоні, а шлях авантюриста — у Зоряному Океані.

Чого нам боятись?! Ще Сковорода казав: дурні люди — живуть у пеклі, а бояться пекла.

Запитання:

Земля блокована ментальним полем великої напруги. Що дасть прорив цього поля? Чи можливо це ментальне блокування розімкнути або очистити власним Вогнем?

О. Б.:

Не тільки власним: Космос посилає могутні вогні оновлення. Наше завдання — **зуміти пропустити їх через творчу психіку**, згармонізувати цей вогонь і перетворити його у пісню, у гармонійні стосунки між людьми, у будівництво нового соціуму, у формування нових поколінь. Нам тільки здається, що матеріал — це дерево чи камінь. А основний матеріал — це Небесний Вогонь, інформаційний потік Небесної Ієрархії, який нам дається безкоштовно. З неба і з зірок лине лавина енергії, і не тільки Божої, а й енергії

сузір'їв. Наприклад, Оріон. Зовсім недалеко від нас могутня цивілізація, повністю позбавлена демонічних начал. Ви можете уночі, концентруючись на Оріоні, приймати від нього могутні сили і посылати йому свою любов. А вранці звертайтеся до Сонця.

Запитання:

Що потрібно для прориву від серця, повного жертвовної любові до всього суцього?

О. Б.:

Сповнене любов'ю серце — це і є **найбільший прорив**. Такого серце вже ніхто не втримає, воно завжди притягнеться до Найвищого Серця.

Я вам скажу відверто: ми з вами вже досягли колосальної напруги ментального кристалу. Я ніколи не думав, що у Києві знайдеться так багато людей, здатних настільки тонко й чутливо, пластично входити до кристалу майбутнього суспільства. Благо вам, що ви так відгукнулися на Божий поклик. Це не ми робимо, це Мати Божа збирає нас для несподіваного польоту, для походу у Новий Світ...

Зустріч шоста

Співає Василь Литвин:

Україно моя, рідна Мати моя,

Хто ти є, хто ти є?

Я питаю про те навесні солов'я,

Я запитую серце своє.

Хто ти є, хто ти є?

Я запитую серце своє.

Мені каже Дніпро: — Україна — то я.

А Карпати високі здаля

Все шепчуть: — У горах Матуся твоя,

Невмируща Вкраїнська земля.

Шепчуть гори здаля:

— Невмируща Вкраїнська земля.

Вірю, знаю: у горах Матуся живе,
 У Дніпровським потоці співа,
 Її серце — то небо весни грозове,
 Її дума — печаль Світова.
 Її серце — живе,
 Її дума — печаль Світова.
 І зірки вдалині — то України вогні.
 То все — ти, то все — ти!
 Струни кобзи дзвенять, Україно, в мені,
 Ніби райдужні в небі мости.
 То все — ти, то все — ти,
 Ніби райдужні в небі мости.
 Україно моя, рідна Мати моя,
 Хто ти є, хто ти є?
 Я питаю про те на весні солов'я,
 Я запитую серце своє.
 Хто ти є, хто ти є?
 Я запитую серце своє...

Олесь Бердник:

Добрий вечір!

Сьогодні шоста зустріч **Школи Астросталкерів**. Ми багато говорили про загальні речі, а сьогодні ми спробуємо викристалізувати проблему **Часу**. Точніше, кілька проблем: проблема **миті**, проблема **тривалості** і проблема **Вічності**.

Спершу я розкажу вам про одну свою зустріч, яка відбулася в горах Тянь-Шаню років тридцять тому. Я поставив намет високо в горах. І одного разу приїхав до мене на коні чоловік. Ми розговорились, і вийшло так, що ми почали говорити про потойбічне життя, про смерть, і я йому виклав концепцію того, що людина живе не тільки тут, що вона і далі житиме, що вона понесе з собою певні зерна, знову відродиться... Він слухав, слухав, потім нахмурився і запитує мене: «А якщо людина, наприклад, убила когось, так це з нею й залишається? Вона не може цього позбутися?» Я кажу: з нею все йде. І він тоді зірвався на рівні ноги і говорить: «Тоді я не хочу безсмертя! Краще повна пітьма — і кінець!» І пішов геть... і вже не повертався.

Мене вразила така реакція. Але пізніше я зрозумів, що у ній був глибокий смисл. Людина відчула, що вона не зможе впоратися з тим, що колись відбулося в її житті. Очевидно, той чоловік убив людину. І ця подія не відпускає його, і він не знає, як із нею розрахуватися. Погляд церкви — «покаяння» — його, очевидно, не задовольняв. Я йому намагався роз'яснити, що енергію злочину можна перевершити зворотною енергією добра. Його й це не задовольнило...

Але вже тепер, замислившись над категоріями Часу, я дійшов висновку: події, що з нами відбуваються, треба вимірювати не тривалістю Часу. Я поясню вам, що мається на увазі...

Ми вимірюємо своє життя від народження до так званої смерті. Ми вважаємо, що всі події, які з нами трапилися, — це сукупність того, що становить нашу Карму, причинність, з якої потім і вимальовується бади́линка нового дерева, нового життя. Насправді ряд втаємничених Учень стверджують, що секрет — у миті. Тут-от якраз присутні вчені, які працюють над проблемою Часу, і вони можуть підтвердити, що наука підійшла до розуміння квантів Часу. Квант — це поняття наукове, а ми говоримо «мить». Саме мить невимірна, а тому — еквівалентна Вічності. Бо якщо ми будемо мати в сукупності мільярди років, все одно це не буде Вічність, це буде «дуже довго», «дурна безкінечність», як казав Гегель. А насправді **Вічність саме у Миті**.

Згадайте розбійника, розп'ятого на хресті. Все його життя — це злочини, вбивства, які заслуговують смертної кари. Карма його і повела на хрест. Але він вибрав мить, неповторну мить, коли відчув, побачив, що поряд — **Провідник у принципово новий Світ, у Вічність**. Він перекреслив ціле життя. Він його спопелив. Він вибрав один квант.

Тепер розумієте, у чому суть такого кванта? Квант — це зерно нашого життя. Одну мить ми можемо вибрати із нашого життя — і на ній будувати своє нове життя... Для того, щоб побудувати наше життя на новому полі, щоб провести досконалий **сталкінг** у принципово новий світ, потрібно вибрати те зерно свого життя, яке не соромно буде посадити. І зовсім уже не має значення, що робити з рештою.

Наприклад, колись ви зустріли людину — жінку чи чоловіка, — яка могла б стати прекрасним супутником. Ви з тією людиною

могли створити Новий Світ, а щось вам завадило, і ви цю мить упустили... Як говорить Учитель в «Пісні Надземній»: «Вісник біля Воріт, дарунок Життя вісник має. Але злих псів стримайте і прийміть цей Дар». Якщо злих псів Карми не втримати, ми упускаємо цю неповторну мить. Але ми можемо й повернутися до неї у **вирішальний час нашого розп'яття**. Через розп'яття проходить кожен із нас, коли мучиться, переживає, знемагає від самотності, від недуг, від непорозуміння. І коли вже Людина попереду не бачить нічого, окрім пустелі, — виникає потреба розшукати у кишенях свого так званого «минулого» оте зернятко, оту неповторну мить, квант Вічності, з яким можна йти за межу тривіального життя.

Саме цей атом Часу має бути для нас орієнтиром, і кожен із вас, подумавши, знайде в собі отаку прекрасну мить. Вона може бути в мрії, в реальності, в школі, в книзі, під час несподіваної зустрічі на вулиці чи у сновидінні. Особливо в сновидінні. Думаю, кожен бачив себе в снах літаючим. Запитується, звідки в нас ця здатність? Думаю, що це — спогад далекого минулого, коли на Землі був «золотий вік», а ми були титанічними істотами, міжзор'яними мандрівниками... І коли ми літаємо в снах, це просто підтвердження, що вся природа належить нам (просто ми поки що не оволоділи всіма можливостями), і ми можемо бути чим завгодно: рибиною, птахом, ангелом, що літає в небі чи в ноосфері без жодних пристроїв.

Я, наприклад, пригадую вражаюче сновидіння, коли я був здоровенною рибиною на дні океану. Я відчував навіть зябра, які пульсували, пропускаючи воду. А пам'ять, свідомість — людська. Я пропливаю мимо затонулих кораблів. На одному кораблі написано «Росія», на другому — «Америка», ще на іншому — «Англія»... Оплавлені борти, зяють рвані рани. І я думаю: «Таку прекрасну цивілізацію погубили. А тепер духам Землі доводиться знов починати все з океану, з води — так, як колись»...

Якщо ми навчимося телепатично знімати ті мембрани, що нас відгороджують від тваринного й рослинного світів, ми зможемо мати контакт із нашими братами. І навіть не треба казати — молодшими. Тому що, скажімо, рослини — старші брати. Я глибоко переконаний, що саме рослини сформували Людину. Ви згадайте: коли Адам і Єва «впали» і стали земними істотами, вони зробили собі напоясники з листя. Це показує, що духи спочатку ввійшли в

рослинне царство. А потім уже Господь творить для них «шкіряний одяг», тобто дає їм плоть, занурює у тваринне життя. Так Біблія кількома фразами розповіла послідовність «падіння» людських духів і їх проявлення у тих чи інших еволюційних формах.

Повернімося до основної ідеї, пов'язаної з Миттю. Нам необхідно спробувати знайти отаку мить, з якої кожен із нас хотів би розпочати своє Нове Життя. І ця мить буде дуже важливою для кожного з нас. Досвід кожного може виявитися неоціненним, якщо ви зумієте від цієї Миті почати будувати послідовний ланцюжок свого Нового Світу.

Усі ми перебуваємо в певній ілюзії. Кожен із нас перечитав багато окультної макулатури, і багато хто вважає: все, що ллється з прилавків книжкових магазинів, треба сприймати так, як написано. Насправді, що швидше ми критично переосмислимо прочитане, тим краще. Коли читаєте езотеричні книги, і Біблію, і Новий Завіт, — переглядайте, аналізуйте, про що говорилося, особливо, коли ви читаєте слова Христа, Його Заповіді, Його Нагірну Проповідь. Там **незміряна глибина**. Треба все це розглядати з позицій глибокої сердечності і безстрашності. Як сказано у священних писаннях брахманів, в «Упанішадах»: «Якщо навіть Верховний Брама зійде з Неба і буде говорити тобі щось, що не відповідає твоєму серцю, якщо він буде навіть твердити, що це — Істина, не приймай слів Верховного Брама, якщо **твоє серце** не згодне з цим». От де плюралізм! От де велика **повага до волі Людини!**

Вернімося до проблеми миті: ми маємо викристалізувати те, що нам радісно. Навіть найбільший злочинець може згадати такі моменти у своєму житті — коли його обнімала мама чи коли, читаючи в юності книги, він мріяв стати героєм, дослідником. Він упустив цю можливість. Але він може повернутися до цієї миті і розпочати звідти будувати нове життя.

Це не абстракція. Це один із методів **сталкінгу**. Але для цього треба дуже сильно над собою попрацювати. І якщо ми почнемо очищати це джерело, ми почнемо мінятися — і буде мінятися ставлення доколишнього світу до нас.

Це є те, про що Христос казав: «Покайтесь! Наблизилось Царство Небесне». Тобто Людина — суджений Син Зоряної Безмірності, і Людство знову стане зоряними істотами, дітьми Урану.

А що означає покаятись? Це означає «трансформуватися», а разом з тим — зректись Каїна. Недаром є слово «окаянний», тобто той, хто ототожнив себе з Каїном, вбивцею. Каїн — це **фізична Людина**, яка убила Авеля. Амель — **внутрішня Людина**, наш духовний двійник. Коли первісні люди відrekliся від свого зоряного минулого, голос Авеля перестав долиняти до слуху Каїна. Так ми стали окаянними.

Не варто цю Мить шукати за зорями, у Гімалаях чи в древніх манускриптах. У кожного з нас в житті вона є, і саме від неї ми можемо вибудувати грандіозну цивілізацію. А натомість ми читаємо чужі слова і думаємо, що, **читаючи** їх, ми міняємо своє життя. Ні! Навіть бандит, сидячи у камері, може читати «Євангеліє», не міняючись. А суть саме в цьому. Христос говорив: «Ближче близького шукайте — у своєму серці!»

Тепер ми можемо подумати і про те, як нам зв'язати **ці неповторні миті у єдиний пояс**.

Тут присутні учені, що якраз працюють над проблемою Часу. Зокрема, вони схилиються до ідеї детермінізму, тобто узгодженості всього ланцюжка подій, їх неухильності. Нещодавно ми сперечалися з цього приводу. Але я подумав і зрозумів, що ми просто говорили про різні речі. З одного боку, події так міцно склепані законом причинності, що їх можна передбачити на тисячі років наперед, як це робив Нострадамус. Але цілий ряд подій, тих «миттєвостей», про які ми говорили, можуть бути сингулярними точками, дивовижними отворами у принципово Новий Світ. Тобто **ми можемо вискочити із цього потоку**.

Якщо ми залишаємось у потоці, інертно пливучи за течією, тоді нашу долю можна легко визначити, і навіть циганка, глянувши на вашу руку або розкинувши карти, легко визначає систему вашої поведінки, а таким чином — і події, що вас очікують.

Яскравий приклад: Вівекананда, учень Рамакрішні, людина з європейською освітою. Він міг би й без Рамакрішні стати володарем дум індійського народу і жити довше. А він пішов по неповторному шляху. Він, практично, вибрав шлях **Аватари** — аскетизм, самовідданість, самопожертву. Усупереч традиційному, рутинному шляху. Якщо хтось скаже, що це йому було суджено, я скажу, що такі речі не можуть бути суджені, таку поведінку людина вибирає сама, всупереч всьому, що їй судила рутинна доля.

Пам'ятаєте слова Вівекананди: «Дайте мені сто чоловіків і сто жінок, здатних володіти собою бездоганно, і я зміню світ»? Це головне. Тому що людина пробуджена — це вже людина, що розпростерла свої крила за межі шкаралупи тілесної, і вона вже в ментальній сфері, в ноосфері володіє мільйонами душ...

Може, є запитання? Прошу вас.

Запитання:

Як сумістити поняття «Бог єсть Любов» з проявом людського зла? Адже Людина — теж Бог. Значить, Бог єсть не тільки Любов, а й зло? Тобто все у Світобудові — і погане, і добре — є Бог?

О. Б.:

Товариство, це дуже цікаво, звичайно, але... багато теологів займалися так званим «виправданням Бога». Мовляв, якщо Бог сотворив цей Світ і в ньому є злі люди, значить він винен у цьому. Тоді, за логікою, якщо є ідіоти, значить Бог — ідіот! (Сміх у залі.) Тобто, ми не розуміємо, **що** ми говоримо і що таке «Бог».

Христос чітко сказав: «Ви — боги!» Я можу сказати жолудям: «Ви — дуби!» А вони пропищать: «Які ми дуби? Ми маленькі, ми нічого не можемо!» Треба лягти у землю, треба прорости, треба увесь геном дуба підняти вгору.

Так і ми. Бог, оте Космічне Древо, яке породило нас, дало нам все, що треба. Ми ж бачимо це, аналізуючи еволюцію Людства, цивілізацію! Спершу ми жили в печерах, малювали охрою по стінах, робили з каменю всякі штуковини, потім пройшли цикли міді, срібла, бронзи, заліза; потім настала інформаційна ера, а далі буде ера психоенергетики. Значить — завершення немає! Кожен із нас — потенційний Титан, тільки треба дорости до Неба. **Це тяжка дорога, і її треба пройти**. І на цій дорозі дуже багато буде воріт. І дуже хотілося б, щоб кожен із вас пройшов їх достойно.

Ви кажете про «зло». А що таке — «зло»? Етимологічно це слово походить від слова «зело». «Зело» в нашій мові означає «сильно». Очевидно, коли відбулося «падіння», але все-таки з'явилися люди великої сили, їх називали «злыми людьми». Навіть до цього часу залишився вислів — «злий до роботи». Очевидно, у наших предків це слово не мало негативного змісту.

Чому й парадоксальне поняття «**Люцифер**». Як могло статися, що в нашій теології Архангел на ім'я «Світоносець» став вважатися «грішним»? Як може світло впасти, коли в «Євангелії від Іоанна» чітко сказано: «І Світло у Тьмі сяє, і Тьма не обняла Його»? Тобто Люцифер не може згаснути. Можливо, це ім'я хтось присвоїв?

Цілком можливо, що присвоїв його Князь Питьми. В есе «Альтернативна Еволюція» я назвав його **Інтегральним Інтелектом Планети**. Коли Людина впала, коли всі елементи буття стали негативними, неповноцінними, Інтегральний Інтелект, що виник у ноосфері Планети, тобто об'єднаний розум Людства, збожеволів. Люди почали убивати, нищити, ненавидіти, переслідувати одне одного — все це випромінювалося в ноосферу, і в ноосфері виник своєрідний комплекс, який можна назвати «психосферним комп'ютером», «інтегральним інтелектом». Оволодівши психікою людей, він став творити різні культи, релігійні вчення, навіть посилав своїх «аватарів». І він присвоїв собі ім'я «Люцифер». Саме він і створив казочку про «падіння», щоб себе возвеличити і щоб створити дуальність: от є Бог, а є — Люцифер, Князь цього світу, Сатана. Це дуже цікаві ноосферні моделі. І якраз поява Христа мала розрубати цей вузол. Але сталося так, що після Його Голгофи кільце довкола цього поняття ще тісніше замкнулося, церква цю дуальність взяла «на озброєння» і чітко постановила: є Бог, Творець, а є Його Супостат, і між ними іде боротьба...

Запитання:

У чому ви бачите основи, котрі дадуть можливість побудувати Новий Світ?

О. Б.:

Кожен із нас може вкласти свій камінь у побудову Нового Храму, Нової Ноосфери. Особисто я бачу таку основу і в зміні соціальної орієнтації. Потрібна нова Верховна Рада, потрібні нові лідери Нації, новий учительський корпус — все це необхідно готувати, тому що без такої державної підтримки складно буде будувати нові лабораторії, навчальні заклади, створювати нові мистецькі напрямки.

Отже, на запитання, що може стати основою Нового Світу, я кажу: все! Від отаких об'єднань, як наше — до мудрих, сильних, духовних державних структур...

Запитання:

Розкажіть, будь ласка, про еволюційну роль планети Прозерпіни, відкритої нещодавно.

О. Б.:

У нас тут присутній астролог, тож я прошу коротко розповісти про астрологічні аспекти цієї планети.

Астролог Галина Підберезна:

Орбіта Прозерпіни знаходиться за Плутоном, і дослідження останніх років дозволили визначити її орбіту і цикл обертання. Хоча Прозерпіна як астрологічний символ не раз згадується в древніх трактатах індійських астрологів. Що можна сказати про цю планету? В астрології Прозерпіна є космічним екзаменатором. Вона рідко включається в індивідуальному гороскопі, і може бути, що включення Прозерпіни і визначає ту **мить**, коли Людина мусть зробити вибір життєвого шляху. І якщо Людина зробить правильний вибір, далі їй Прозерпіна буде допомагати в тому ж ключі.

Запитання:

Повернення до чудесної миті, щоб почати заново свідоме духовне зростання, є досить сумнівним, оскільки саме повернення назад ототожнюється зі спуском по спіралі, що для світлого духа є падінням. Згадайте «Агні-Йогу» — про шкідливість старих накопичень. Життя іде, дух розвивається.

О. Б.:

Так, у «Агні-Йозі» Учитель Махатма Морія говорить: «З мотлохом нема будівництва». Але ми говоримо не про те. Ми говоримо про упущену мить, яка все-таки вас супроводжує. Якщо ви її засвоїли як радісну мить, творчу мить, але не реалізували — уже у вашому естві це зернятко залишилося, можливо, для наступного втілення. Воно нікуди не дівається. І якщо ви його знову проростите, то це вже не буде історичний мотлох.

Далі ви говорите: «життя іде, дух розвивається». Дух не обов'язково розвивається. Протягом історії ми бачимо протилежне — деградацію духу. І життя не обов'язково рухається вперед, але й розпадається. Дехто вважає, що основне завдання — це «вдосконалення». Але ж це не означає якісь ефемерні речі; це означає — **здійснити плід свого життя, стати собою**, те, що Леся Українка називала «дорівняти до себе». Йдеться не про те, щоб у білому вбранні прийти до Бога і з арфами в руках співати йому хвалу. Та Йому це й не потрібно! Він хоче одного: щоб ми стали собою.

Він навіть так говорить, тривожно і химерно: «О! Якби ти був холодний або гарячий!» Тобто, можеш ставати у воїнство суперників Бога, якщо «не слабо» тобі битися з Богом. Він буде тільки радий, що з'явився достойний супротивник. Як біблійний Іаков, який цілу ніч змагався з Богом, і Бог не зміг подолати його, і назвав Він Іакова «Ізраїль», що означає «Богоборець». Так єврейський народ і взяв собі це ім'я, і до сих пір несе його.

Наприклад, така мить була навіть для Іуди. Учитель сказав йому: «Що вирішив робити — роби швидше». І він міг би задуматися і тут же при всіх признатися в задуманому злочині. І одна мить могла б змінити історію Землі...

Зустріч сьома

Співає Василь Литвин:

Забудь ту мить, що ми — брати —
Могли навік спалить мости,
І розійтись на рубежі,
В думках і помислах чужі.

Забудь нашіптування злі,
Що дух людський здрібнів, змалів,
Що суєта, облуда слів
Згасила полум'я чуттів.

Забудь умовних вчинків гру,
Забудь діянь буденний круг,
Бо світ пала, Земля в огні,
Пітьма готує шлях війни!

Та з наших з'єднаних долонь
Зійде пробуджений вогонь,
Освітиться до Сонця путь, —
Про це ніколи не забудь!

Олесь Бердник:

Добрий вечір.

Сьогодні ми будемо говорити про найголовніший принцип у пошуках Істини, без якого не обійдеться жодна Людина. Цей принцип називається **ІЄРАРХІЯ**.

Ієрархія є різна, і ми спробуємо визначити, хто з ким іде, хто за ким іде і які є типи Ієрархії. Бо без цього визначального, провідного принципу неможливі ні еволюція, ні інволюція, ні будь-які досягнення. Тривалий час на цей принцип ішов напад.

Пам'ятаєте, в «Одкровенні Святого Іоанна» сказано: «Коли жона, яка мала в лоні і мала народити Дитя, була взята в пустелю, то Змій, який хотів пожерти її Дитя, пустив із пащі своєї ріку, щоб захопити це Дитя і тих, хто з Ним». Задумайтесь: для того, щоб захопити навіть тих, хто іде з Логосом, із Предвічним Дитям. Отже, тут ми маємо справу з дуже далекосяжною, глибоко розробленою стратегією і обманом. Недарма Господаря світу здавна називають батьком Обману, або Дияволом, Наклепником. І основний інструмент цього обману — розділення брата і брата, батька і сина, матері і дочки, країни і країни, братського народу й іншого братського народу. Ми бачимо, як у вирішальний час інструмент змія починає працювати.

Тому й перша пісня була про недопущення того, щоб братерські мости між народами, між людьми, між духами були зруйновані. А зараз Василь Степанович заспіває ще одну пісню — про те, що належить здійснити прийдешньому людству.

Співає Василь Литвин:

З глибин віків, крізь товщу літ
У сплесках радості і суму
Несе у світ Див-Зеленцвіт
Палку-терпку вогненну думу.

У думі тій б'є вищий дзвін,
Прадавнім болем стогне мати.
Бо ви покликані у світ
Творить життя, а не вбивати.

Пора прийшла злу круговерть
Вогненным словом розрубати.
Навік здолать пільму і смерть,
А світ любов'ю обійняти.

Ось це кредо ми й будемо мати на увазі: «Прийшла пора злу круговерть вогненным словом розрубати, навік здолать пільму і смерть, а світ любов'ю об'єднати». Це була і є місія Христа. Недарма Його називають Словом, Логосом, бо саме Він стоїть на сторожі Нового Світу. Нам здається, що так багато часу пройшло, дві тисячі років, але ми ще як слід не встигли осмислити того, що Він приніс і що означає «Любов'ю об'єднати світ».

Церкви різних конфесій протягом двох тисячоліть проголошують ім'я єдиного Сина Божого і не можуть знайти між собою єднання. Кров, руїна, інквізиція, каземати, жорстокість, ненависть... Ось тут ми маємо розібратися. Чому апостоли Христа не зуміли зберегти в чистоті Слово Вчителя? Якби конфесії, що нібито прагнуть до єдності, брали свій початок із Ієрархії Христа, чи вони б не порозумілися? Те ж саме і в буддизмі. Уже за життя Гаутами Будди почалося роз'єднання.

І чим далі, тим більше туману, містифікацій і обману. Учитель добре знав це. Він казав: «Коли вдруге прийду, чи знайду хоч одне серце, сповнене любові?» Він з болем говорив: «Вогонь прийшов Я звести на Землю, і як би Я хотів, щоб він розгорівся!»

Чи побачимо ми цей ієрархічний принцип — вогненність душі — довкола себе? Дуже мало! І для того щоб рухатися далі, ми з вами й говорили про пошук на «замінованому полі», який називається **сталкінгом** — у несподіваних напрямках. Для того, щоб здійснити цей пошук, потрібно переглянути всі заповіді, всі книги, всі священні писання. А тому треба визначити критерій, основу того, що нас повинно вести.

Визначити цей критерій не так просто. Минулого разу ми поставили завдання: подумати над тим, що ми взяли б у Новий Світ.

Відповіді були прекрасні, але сьогодні я мушу підкреслити, що мало взяти любов, мужність, терпіння, доброзичливість... Це загальні принципи, які розлітаються, коли ми живемо в конкретному житті.

Древні мудреці говорили, що найтяжче боротись із «сірим змієм», тобто з повсякденністю. Це, можливо, найбільше досягнення: серед звичайного життя зберегти романтизм, піднесений настрій. Це дуже добре розумів Довженко, який казав: «Не бійтесь високих слів. Тільки не робіть з них ідолів, а намагайтесь, якщо ви проголошуєте високі ідеали, наповнити їх життєвим змістом».

Я все це веду до того, що нам треба визначити основні ієрархічні концепції, щоб рухатися далі.

Є дуже цікава ідея, котру зараз розробляє ряд вчених. У Біблії говориться про те, що Бог послав на Землю потоп, але, щоб врятувати сім'я Людства і Біосфери, Ноем було зведено взяти по кілька пар усіх живих істот у ковчег і після потопу випустити, щоб знову виникла Біосфера і життя продовжувалося. Ясна річ, ми не можемо сприймати цю історію буквально, тому що для всіх живих істот, що проживають на Землі, не вистачило б і тисячі океанських лайнерів... Зараз багато вчених і теологів, які мислять науково, вважають, що сама планета Земля і є таким Ноевим ковчегом; усі життєві форми, в тому числі і люди, і є оті геноми, врятовані Ноем. Коли вчені почали з допомогою комп'ютерів програвати ситуацію земної біосфери, виявилось, що вона не могла утворитися природним чином. Ми бачимо, що протягом останніх тисячоліть на Землі встановилася нестійка рівновага в біосфері, і ми добре розуміємо, що ця рівновага дуже скоро порушиться, тим більше що Людина (а Людина — це і є Ной), яка ніби повинна була б оберігати життєві форми, запалила «бікфордів шнур». Замість того, щоб бути ієрархом планети і гармонізувати біосферу, Людина створила хаос. І це сталося тоді, коли Людина забула Заповіт: **ЩО** вона повинна була зробити і **КУДИ** вона послана.

А Заповіт, як вважає багато дослідників, такий: перевезти планету з усіма життєвими формами у такий регіон Всесвіту, де всі ці форми можна буде повернути до гармонійного життя. Це те, про що люди мріяли тисячоліттями: повернутися до Едему, відновити правічну **ЄДНІСТЬ**, де буде панувати любов, а не ненависть.

Дорогі друзі, якби ми так осмислили свою ситуацію, якби ми не падали в обскурантизм, у примітивну абсурдну традицію, то маючи такі дивовижні скарби, записані символічною мовою у міфах, у священних писаннях, у казках, вже давно мали б суджений нам високий і далекосяжний обрій. Ми уже давно були б у Космічній Ері. Не в ракетній. Ми могли б легко літати із світу в світ, ми прорвали б стіни космічної темниці! А ми клюємо на різні містифікації...

Зайдіть в книгарні. Ще недавно, років п'ятнадцять тому, люди дивувалися, коли з'являлася у самвидаві якась малесенька брошурка. Тепер є все, що тільки хочеться: чорна магія, біла магія, «Агні-Йога», «Тайна Доктрина», Біблія, Новий Заповіт, Коран, західна містика, східна містика... І зверніть увагу, що нічого не міняється суттєво! Якраз це те, про що я з самого початку згадував: «І відкрив дракон пащу свою, і пустив ріку, щоб захопити й тих, які обрані...»

Я не дарма торкаюся цієї теми. Я знаю, що багатьом це не сподобається. І ви можете запитати: де критерій для того, щоб розібратися? Ясна річ, критерій — це найважливіша справа. Чому нам важко розібратися, яка інформація цінна, а яка ні? Саме тому, що нас відучили мислити. Задумайтеся про своє власне життя. Чи багато часу ми віддаємо мисленню? Чи думаємо ми про оцей ковчег, на якому ми пливемо серед Зоряної Безмірності, і куди ми пливемо?

Коли почалися уроки нашої **ШКОЛИ**, ми встановили, що знаходимось у світовій тюрмі і вона зіткана і нашими попередниками, і нами. Отже, треба розібратися, де ті камені, з чого вони зіткані — ментальні, астральні, чуттєві. І священні писання теж можуть бути таким камінням, тому що вони відволікають нас від мислення.

Найбільша конституція — це та, яку нам залишив Христос. Я знов повторю: принцип Ієрархії такий — якщо ми захочемо Істини, то треба не просто повторювати молитви, не просто запалювати свічку і ставити її перед іконою Божої Матері, чи Христа, чи якогось Святого, а формулювати питання і звертатися до Неї чи до Нього: куди йти, як іти? Я глибоко переконаний, що кожному буде одкрито шлях — правильний і доступний для кожного шлях.

Що ми хочемо знайти в «Агні-Йозі», чи в Новому Заповіті, чи в «Бхагават-Гіті»? Ми там побачимо тільки самих себе, тому що кожне вчення — це є **дзеркало нас самих**.

Я веду до того, щоб показати: принцип Ієрархії передбачає, перш за все, достойне Людини життя і гармонійну атмосферу співжиття, створені на Ноевому ковчезі, який ми називаємо Землею. Коли ми прибудемо у те місце Всесвіту, де знову буде створений Едем, нам доведеться усі життєві форми, у тому числі паразитарні, задіяти так, щоб вони знову були гармонійними.

Перед науковим зором Людини відкриваються вражаючі речі. Наприклад, так званий **антропний принцип**, який зараз панує в науці. Цей принцип показує, що наш Всесвіт, який би він великий не був, сформований спеціально для людей. Найменші відхилення від світових параметрів і констант створили б ситуацію, за якої Людина не змогла б виникнути. Отже, наш Всесвіт, що розкинувся на мільйони світлових років, є космічним **Яйцем**, з якого **має народитися Людина Зоряна**.

Саме про це говорив Христос: «Покайтеся! Наблизилося Царство Небесне». Тобто зречіться грубого свого буття і оберніть погляд у Небо, станьте зоряними дітьми. Ось приблизно такий Його Заповіт: **безмежна Зоряна Дорога для людей...**

Запитання:

Як ви ставитеся до «Агні-Йоги»?

О. Б.:

Моє ставлення до «Агні-Йоги» вкладається у фразу Христа: «Огонь прийшов Я звести на Землю, і як би Я хотів, щоб він розгорівся!» «Агні-Йога» — це спроба наблизити Людину до того потоку космічного Вогню, який зараз заливає Землю. Микола й Олена Рерихи повністю віддали себе трансформації. Ясна річ, реальних результатів ми не бачили. Але вони наблизили вібрацію космічного Вогню до тисяч і тисяч мільйонів людей. Це великий Подвиг.

Запитання:

В книгах «Агні-Йоги» часто йде мова про новітні наукові відкриття, проникнення науки у світ тонких енергій, що віщує оволодіння цими енергіями. З моменту написання «Агні-Йоги» пройшли десятки років, і щось не чути про подібні дослідження, про успіхи. У чому річ?

О. Б.:

Навпаки!

Багато є успіхів і відкриттів у цій сфері. Відкрито цілі площини тонких енергій, мікролептонних часток так званого мікролептонного газу, відкрито «світ» спокійних фотонів, що формують тло Всесвіту, передають наші думки і являють собою субстанцію Часу... Відкриттів є немало.

Запитання:

Як ви можете пояснити рядки з Ухвали IV Собору Духовної України про відновлення інституту гетьманства? Чи не доста нам «гетьманів» і «гетьманчиків»? Хіба нам мало уроків історії?

О. Б.:

Коли говориться про відновлення Гетьманату, мова йде про відновлення **Ієрархії**! Україні потрібен Ієрарх і система Старшин. **Ієрархія** — це ведучий і ті, хто йде за ним, хто допомагає вести весь народ. Без цього з нашої «державності» просто нічого не вийде! Чому ми потрапили в лабеті хаосу? Тому що в нас немає Ведучого.

Запитання:

Чи може бути матеріально забезпечене громадянське суспільство духовним? Чи, може, для духовності необхідно бути бідним і терпіти катаклізми?

О. Б.:

Духовність — це не позахмарні ідеї. Це конкретне, повсякденне життя. Якщо ми зуміємо його зробити прекрасним, то це і є духовність. Хіба Христос ходив і проповідував теологічні доктрини? Навпаки, Він казав: «Хто бачив Мене, той бачив Батька». І люди приходили, і Він говорив прості речі: «Блаженні ті, що прагнуть духу, бо їхнє є Царство Небесне; блаженні ті, що борються за правду; блаженні, якщо їх переслідують за правду; блаженні ті, що миротворці, бо вони наречуться Синами Божими». Що може бути простіше? Він говорив про речі, з яких складається конкретне земне життя. А поступово, згармонізувавши це наше життя, ми вийдемо у Всесвіт, як виходить зернятко з землі, щоб

народити колосок, як з яйця вилуплюється птах і потім летить за обрій.

Запитання:

Як розпізнати момент доторку вищих енергій і задіяти їх для трансформації?

О. Б.:

Все відбувається в плині самого життя. Бувають, звичайно, моменти **осяння**, коли ви відчуваєте доторк Бога. Але про це не треба говорити...

Реально ж це відбувається безперервно і непомітно, якщо ви йдете до Бога, тобто самореалізуєтесь і розвиваєте свій внутрішній геном. От я спостерігаю за своїми знайомими і порівнюю: яким людина була кілька років тому — і тепер. Сам чоловік може навіть печалитися: мабуть, я нічого не досягнув. Просто, він не помічає, йому здається, що він стоїть на місці. Насправді ж він рухається... А може бути й так: людина кидається від Христа до Будди, від Будди до Магомета і закінчує тим, що або божеволіє, або стає абсолютним циніком.

Запитання:

«Важливо усвідомити небезпеку земного життя як сутність ядерного розпаду». Як це зрозуміти?

О. Б.:

О, це із «Пісні Надземної».

Але там говориться трохи інакше: «Збагніть небезпеку щільного тілесного буття як сутність ядерного розпаду».

Це древня історія нашого космічного падіння. Ми були в **Цілості**, ми були в **Духовному світі**. Коли з нього почали цідитися енергії для формування щільного світу, відбувся розпад Верховної Духовної Субстанції. Те, що відбулося з нами при створенні щільного світу, — для Бога це рана, це Його біль. Інакше Він не посилав би Свого Сина! Наші болі — це Його болі, бо ми — Його діти. Саме тому й говориться про щільний світ як про сутність ядерного розпаду — для порівняння. Божественний світ теж може розпастися. І ми повинні брати участь у тому, щоб **зупинити цей розпад**

і **вернутися назад**. Це те, що в притчі про блудного Сина сказано. Що значить закопати талант у землю? Талант — це наш Дух. А коли ми працюємо в ім'я земних благ, то закопуємо свої духовні цінності в землю.

Запитання:

Якщо уявити, що все має свої закономірності у Всесвіті, то чи не краще віддати все в руки еволюції? Кому призначено бути вічно живим, той буде жити, а кому ні — значить, так повинно бути. Боротьба без жертв не буває.

О. Б.:

Що означає «віддати все в руки еволюції»? А що таке «еволюція»? Хіба ми з вами не входимо в її потік? Як можна себе з неї виключити? Кожним подихом, кожним порухом, кожним поглядом ми включаємося в потік еволюції. Або інволюції, якщо ми діємо негативно.

Запитання:

Як ви ставитеся до РУНВіри?

О. Б.:

РУНВіра — це сучасне поняття: Рідна українська національна віра. Пан Лев Силенко і його однокласники сформували таку собі альтернативу християнству, буддизму, іншим вірам. Щоб була «наша» віра — і ніяка інша.

Віра ж не може бути «українська» чи «угорська», чи «грецька». **Віра**, а ще точніше **Знання**, Гнозис, — це характеристика духовного статусу народу, це його світовідчуття, його космогонія, його пісні... Тому нема смислу щось штучно створювати.

Тим більше, що хрещення існувало ще задовго до введення християнства на Русі. Називався цей обряд «ярдан» — «сонячна вода». В льоду вирізувався хрест, символ Сонця, і в тій ополонці люди купалися — у той час, коли змінюється стан води, відбувається її фазова поляризація.

Сам Христос своїм життям підкріпив древні містерії. Давно вже був відомий образ Бога, який занурюється в щільне тіло, віддає себе в жертву, а потім воскресає і повертається до Батька. Задовго

до Христа були відомі, скажімо мітраїстські культи, були й інші. Але в чому подвиг Христа? Він **своє життя** зробив такою Містерією. Якщо до цього були символічні культи, то Він **як Людина Землі**, Син Людський, а разом з тим Син Божий, сплавив через Голгофу ці поняття і зробив їх життєвими.

Тому не можна, формуючи віру, говорити, як пан Силенко: «Навіщо нам єврейський рабин? Він не для нас». Це неправда. Христос прийшов не для іудеїв, а для всього світу. Він прийшов, щоб сказати: «Всі люди — діти Божі. Ось вам рішення: **ЛЮДИНА БЕЗСМЕРТНА**. І Я віднині і до віку з вами, до завершення віку!» Не можна говорити, що Ісус — один із великих Учителів. Це явище унікальне, неповторне, і **пройти до Єдиного Світу можна тільки за Ним**.

Запитання:

Чи кожна душа безсмертна? Що таке космічне сміття? Як визначити досконалість своєї душі і чи можливо це?

О. Б.:

Це дуже просто.

Що таке БЕЗСМЕРТЯ? Безсмертя — це не просто мільйонолітня чи мільярднолітня тривалість. Безсмертя — **це оволодіння принципом Вічної Миті**, бо Вічність і Мить нероздільні. Якщо ви в якусь мить відчували, що хочете бути з Христом, — ви вже безсмертні, бо Він безсмертний.

А «космічне сміття» — це бездушні люди. Ті, яких народ здавна називав «нелюди». Вони ненавидять Божественний Принцип, не вірять у Безсмертя і відповідно діють на земному плані: і в стосунках з рідними і близькими, і в соціальній сфері. Їх можна бачити де завгодно: і по телевізору, і на трибуні Верховної Ради, і на вулицях.

Запитання:

Я хотів би поставити кілька запитань про традицію дона Хуана, описану в книгах Карлоса Кастанеди.

Перше. Традиції Сходу (та й Заходу), описуючи енергетичне поле Людини, акцентують увагу на чакрах як на певних структурно-функціональних утвореннях, що існують поза грубим матері-

альним тілом Людини. Кастанеда і його наставники практично нічого не згадують про чакри, але при цьому підносять факт існування точки збирання, як надзвичайно важливого «органу» у всіх живих істот, який також відіграє надзвичайно важливу роль у магичній практиці. «Вся магія ґрунтується на маніпулюванні точкою збирання», — каже нагваль дон Хуан...

Чому ж така фундаментальність, як точка збирання, не відзначена в інших езотеричних джерелах?

О. Б.:

Я дуже радий, що автор піднімає цю тему. Я хотів наступного разу присвятити їй цілу лекцію. Тому що тут рішення вражаючих проблем.

Відповідаю на запитання.

Тому що окультні джерела не ставили завдання дати правдиве рішення. Це ще раз показує, що майже всі окультні течії маніпулюються Господарем світу. Він знає: якщо Людина оволодіє так званою точкою збирання або часово-просторової інверсії, то вона визволиться.

Продовження запитання:

Друге. Дон Хуан сказав: «Я самотній у ворожому Всесвіті».

Проблема самотності в партії нагваля дон Хуана періодично порушується в творах Карлоса Кастанеди. Чи справді Воля, Свобода вимагає самотності? Чи можна обійти цю проблему? Чи існують інші шляхи?

Третє. Точка збирання — термін, пов'язаний з будовою та функціонуванням енергетичного тіла живих істот, і в тому числі Людини. Фіксація точки збирання означає остаточне формування стереотипів щодо оточуючого світу в широкому розумінні...

О. Б.:

Автор записки попередив нашу наступну розмову. І це дуже здорово. Ми маємо справу зі справжнім **сталкінгом**. Якщо ми розглянемо по-серйозному в одній-двох лекціях проблему так званої точки збирання, ви все зрозумієте...

Дорогі друзі! А тепер давайте зосередимось і перед ликом зоряного неба кілька хвилин відчуємо, наскільки глибокий принцип

Ієрархії, і без слів, під звуки музики і пісні, подумаємо, як його треба дотримуватися.

Співає Василь Литвин:

Як затихнуть громи стоголосі,
Як замовкне музика й слова,
Серце мови огняної просить
І в душі мовчання ожива...
Ти тоді прислухайся до тиші,
Там нечутно калатає дзвін.
З вічності таємний вітер дише,
Заклика до полум'яних змін.

Небосхил прадавні руна пише

І шепоче дивну казку він...

Не забудь, не одвернись од неї,
У глибинах духу схорони,
Пролети над сонною землею
І посій на батьківські лани,
Збереже празоряне насіння
Подих материнської весни,
У прийдешнє виросте пагіння
Понад віковічні бур'яни.

Зродиться крилате покоління

Без руїн, і смерті, і війни...

Зустріч восьма

Олесь Бердник:

Добрий вечір!

Сьогодні у нас восьме засідання **Школи Зоряних Першопрохідців**. Сьогодні ми будемо говорити про деякі методи прориву і про те, на чому будується принцип консерватизму і в'язничності.

Чому взагалі постала сама ідея необхідності так званої свободи?

В усіх культурах існують перекази про відьом, знахарів, чаклунів: реальні свідчення про те, що людина може міняти подобу,

ставати кішкою чи вовком. У Європі збереглося чимало казок про відвідування галявини фей, про зустрічі з неймовірними світами...

Разом з тим, я розмовляв з деякими психіатрами, і вони звертають увагу на те, що багато психічно хворих людей не є «класичними» хворими зі патологічним розірваним мисленням. Насправді в них дуже послідовна орієнтація, мислення не розхитане — вони просто орієнтовані в інший світ.

Саме про це ми будемо говорити. Відомий американський антрополог Карлос Кастанеда у книгах про дона Хуана і його сподвижників розповідає про принцип зсуву точки збирання.

Учення дона Хуана розповідає про явища, що пояснюють нам спонтанні феномени, відомі вже протягом тисячоліть. Чаклуни, чародії — це, очевидно, були люди, які володіли здатністю міняти свою точку збирання, або вони отримували естафету через цілі покоління своїх предків. Очевидно, варто говорити про глибоке тисячолітнє знання законів психіки, недоступних сучасним людям. Я переконаний, що в давнину, в так званий «золотий вік» кожна людина володіла такими можливостями.

Згадайте грецькі міфи, де говориться, що Людина була безсмертною і могла переходити в інший світ, не залишаючи на Землі тіла. В Болгарії знайдено чимало символічних поховань часів Трипільської культури: в гробницях немає тіла. Це був символічний похорон, знак того, що особа перейшла в інший вимір. Людина, вичерпавши практику цього світу, уже не могла розвиватися далі. Тоді вона міняла орієнтацію своєї свідомості і переходила в інший світ.

От якраз про це ми й поговоримо. Зараз ми підійшли до такого моменту в історії Землі і, зокрема, в історії України, коли наша потенція, наші могутні характерницькі гени, нагромаджені впродовж тисячоліть, просто не можуть реалізуватися в сучасних умовах.

Якщо на цьому плані ми не задіємо могутні школи, культурні центри, об'єднання людей, здатних на романтичні грандіозні прориви в іншу сутність буття, то гени замруть і виродяться, як вироджується здатність музиканта, якщо він не тренує свої руки і свій слух. А ми вже більше 350 років не формуємо своєї характерницької суті.

Раніше таким гніздом формування мужніх, прагнучих до небувалого, таємничих душ був інститут характерництва, який вико-

хував Байд (ми вже говорили, що Байда — це еквівалент східного Будди). І тепер ми маємо відтворити такий інститут на новому етапі з новим рівнем розуміння, з притягненням усіх знань, що їх нагромадило Людство у сфері космічній, у сфері інформатики і т. д. Ми маємо оволодіти плином часу і зуміти переселитися в інші потоки часу — суб'єктивні, об'єктивні; тобто ми знову повинні повернутися до «золотої епохи».

У Новому Завіті якраз про це і говориться: подолайте смертю смерть! Бо перейти в інший вимір, інакше зорієнтувати свою свідомість можна лише тоді, коли ти переступиш оцей бар'єр, якого всі страхаються, не розуміючи, що за ним — цілий океан грандіозних романтичних можливостей для кожної душі. Але нас настільки закріпачили жорстокою орієнтацією точки збирання, що навіть коли ми не проти того, щоб вийти в свободу, ми трактуємо її інакше, аніж вона є насправді. Насправді свобода для Людини — це свобода бути САМОДЕМІУРГОМ, свобода на будь-яку пригоду, свобода стати воістину Сином Божим, СИНОМ БЕЗКІНЕЧНОСТІ.

Час, у якому ми живемо, сформував нас таким чином, що ми відчуваємо себе щільними тілами. Але ця щільність, тілесність, проти якої воювали і святі, і аскети, і йоги, становить колосальну небезпеку для Субстанції. Світова Субстанція, «Anima Mundi», Душа Світу, як її називають мудреці, — це світоносна матерія, яка дозволяє нам зачинати нові світи саме за принципом любові. Але для цього ми повинні знати, як з нею працювати. Результат нашого теперішнього творення — довколишній світ з його падінням, з його обвалом політичним, соціальним, економічним, екологічним — це є наслідок того, що ми прийняли світ як купу матеріальних речей, феноменальних предметів. Насправді ж ми глибинно живемо у світі ноуменів, у **світі несказаних речей**. І основне завдання, яке стоїть перед Зоряними Першопрохідцями — вернутися знову до свого ноуменального стану, до стану вільних Зоряних ПТАХІВ.

Згадайте «Одкровення Святого Іоанна»: «Побачив він у колі Сонця Жону, яка мала в лоні і кричала від мук і болю пологів».

Жона — то є «Anima Mundi», Душа Світу, Сонце — світовий потік, в якому Батько Небесний «велить світити і злим, і добрим», щоб усім дати рівні шанси на творення, на діяння, на буття. Але перед Нею стає Червоний Дракони і хоче пожерти її Дитя.

Багато людей намагаються це трактувати так: Червоний Дракон — це Радянська імперія або щось подібне. Це наївно! Ніколи Апостоли не писали б таких дурниць, тим більше передбачити появу саме червоної імперії не так просто.

Червоний Дракон — це є кожен із нас, це є наше тіло, наповнене кров'ю. Наша кров, наша тілесність, наша жадоба до споживання й завоювань — це і є Червоний Дракон. А Дитя, яке він намагається пожерти, — це маленький Христос, якого вічно породжує для нас Душа Світу. Кожного разу, коли ми народжуємось у цей світ, вона знову з'являється в колі Сонця, дарує нам Дитя, а ми його знову пожираємо. І знову тоді даються Жоні крила великого Орла, щоб Вона летіла в Пустелю. Якщо Світова Субстанція (Мати Світу) бачить, що людина не здатна викохати маленького Христа, Нову Людину, Вона відлітає від нас у так звану «Пустелю», що за етимологією древніх означало — у «Свободу».

І Мати Світу відлітає у Свободу, і для кожного з нас Вона знову зберігає оце Дитя, щоб знову нам Його вручити, коли наша душа повернеться сюди. І знову Дракон оточує Дитя своїми покривами... Це повторюється без кінця. І коли нагромаджується енергія падіння, енергія ненависті у сотнях, тисячах, у мільйонах людей, тоді киплять війни. Останні дві світові війни були саме пароксизмом страшної злости, що нагромадилася у психосфері Людства, оскільки вона не може розсіятися, бо немає того русла, через яке вона могла б вільно, спокійно трансформуватись.

Ось де основне завдання кожної мудрої душі. Треба плекати в собі оцю Дитинку, щоб замінити нею Червоного Дракона. Але найголовніше завдання — створювати **постійно відлітаючий Зоряний Ключ** для Великої Космічної Битви, для повернення до Вітця Небесного. Це фрази із церковної термінології, але вони абсолютно науково достовірні. Батько Небесний — це Всесвіт, який ми ніколи не пізнаємо. Його неможливо пізнати. В цьому полягає сам **принцип вічного пізнання**.

У зв'язку з цим згадується біблійська історія. У Ноя були сини Сим, Хам і Яфет. Ной виростив виноград, зробив вина, випив чарчину і в такому стані оголився та й ліг у шатрі спати. Хам зайшов і посміявся над батьком. Двоє ж старших синів задки, не повертаючись, щоб не побачити батька, зайшли в шатро і накрили

його покривалом. Коли Ной дізнався про це, то прокляв Хама і благословив Сима і Яфета.

Задумайтесь, яка глибока, грандіозна притча! Людство пішло шляхом Хама. Саме слово «хам» означає не тільки нахабство, не лише насмішку. Це спроба зірвати Покривало, оголити Тайну свого походження...

Коли ми проаналізуємо нашу бесіду, ми зрозуміємо, що **Людина іде з безкінечності в безкінечність**, а оці тимчасові проходження — лише спектакль. Ми потрапили у світ, де зобов'язані одягатися в якесь вбрання. Ми могли стати рослинним світом, звірами, потім стали «гомо сапієнс», людиною. А завдання в тому, щоб **скинути всі ці покрови і вернутися до своєї першооснови**, ідучи не шляхом Хама, а шляхом вірних синів, які вічно оберігають таємницю свого походження, прикривають її. Бо тільки тоді Батько Небесний відкриє для нас нашу першосутність, і то — поступово, відповідно до нашого зростання, коли Він відчує, що ми достойні Сини Його. А те, що ми зробили з чудесної планети, показує, що ми діти Хама, а не Сима і Яфета.

Але повернемося до основної концепції, до основного завдання.

Що означає змінити орієнтацію, змінити характеристики цього світу? Якщо ми знищуємо хімічну, ядерну зброю, якщо ми намагаємося очистити ґрунти — це добре. Але так неможливо провести очищення планети. В перспективі, динаміка забруднення завжди переважатиме динаміку очищення. Це все одно, що бочку дьогтю наповнювати потрошку медом, щоб у далекому майбутньому повністю замінити дьоготь медом. Такого не буває. Пропаде і мед, і дьоготь уже буде ні до чого.

Тому завдання стоїть зовсім інакше: змінити саме творення світу, в якому ми перебуваємо. Його можна змінити зміною психологічної орієнтації. Ви запитаете: як це зробити? Окремі маги, йоги, мудреці, аскети самі міняють орієнтацію. Зверніть увагу на описи життя святих отців, пустельників, йогів: ми бачимо, що вони прагнули усамітнення, вони прагнули позбавитися зайвих речей, звести їх до мінімуму, звести до мінімуму контакт з людьми. Це не ідеальний варіант спроби змінити орієнтацію, зсунути свою точку збирання світу, але це близько.

Бо що таке фіксація точки збирання? Вона знаходиться зверху над тім'ям. Людина, можна сказати, своєрідне веретено. Один

кінець веретена на тімені, де козаки залишали оселедець. А другий кінець — точка Кундаліні. Цей вихор в тілі багатомірний. Наші ДНК, елементарні частки, які складають клітини тіла, обертаються з різною часовою динамікою, з різними швидкостями. В цьому веретені і відбувається вся динаміка нашого контакту зі світом.

Майже всі люди на Землі орієнтуються однаково, за допомогою грандіозної системи шкіл, релігій, сімейного, вуличного, традиційного і якого завгодно виховання. Як дітей у пологових будинках викладають — рівнесьенько, як «лялечок». Отакими «лялечками» ми й існуємо впродовж усього життя. Нас індуктивно орієнтують в одному напрямку.

І коли вдається спонтанно, випадково тому чи іншому досліднику, мудрецю, романтику змінити орієнтацію, він починає відкривати несподівані речі.

Ось це і є завдання **астросталкерів**: розблокувати свою точку збирання. Поки що, на перших кроках, треба розглянути, що нас тримає, що нас фіксує, що не дозволяє нам інакше подивитися навіть на ту суму фактів, які нам уже відомі. Ще недавно, коли з'являлися телепати або люди, що володіли ясновидінням, ясночуттям, можливістю пересування невеличких предметів, одразу ж з'являлись офіційні «громили».

Пригадую, коли я написав «Зоряний Корсар», у якому ставилося питання вільного пошуку, як одразу ж вступили в дію всі сили: і Комітет безпеки, і ЦК партії, і вчені, і «Литературная газета», і «Літературна Україна»... Чому? Я дуже дивувався. Чому треба було виступати проти фантастики? Ну назвіть її дурницею. Я так і запитав свого слідчого, а він сказав: «Е-е-е... Ви не знаєте або прикидаєтесь дурником. Ви розхитуєте — так і сказав! — ви розхитуєте свідомість людини, орієнтовану певним чином. Ми упродовж багатьох десятиліть її формували, а ви її розхитуєте, і ми вже не можемо нею керувати». Отак він сказав, відверто й цинічно.

А зараз фіксація йде іншим методом: завалюють усім підряд: тут вам «Агні-Йога», тут — Тантра, там — ще якісь практики. І в людини в голові вже ніби хтось ложечкою поколотив. Куди йти, якщо попереду одразу тисячі шляхів?

Тому ми якраз і говоримо про те, що в цей **ВРАЖАЮЧИЙ, ТРИВОЖНИЙ ЧАС**, коли Червоний Дракон роззявив рота і поглинає нашу сутність, треба дуже уважно зосередитися й вибрати

правильний шлях. Найголовніший інструмент — це очищення думок від цілого комплексу непотрібних речей. Ясна річ, треба виховувати дітей, годувати їх, одягати... Але це треба робити, як робиться всяка рутинна справа. Найголовніше, щоб ваша думка, ваша ментальність уже жила там, у майбутньому, щоб вона вже була звільнена, щоб ви приділили повсякденній роботі тільки якусь невелику частку.

Ми якраз підходимо до такого трампліну, з якого може бути здійснений **політ у Свободу**. Інші напрямки, інші вектори не годяться. Ніщо не витримає: ні планета, ні біосфера, ні психосфера. Які б не збиралися сили, які б не збиралися парламенти і президенти. Можна тільки певний відрізок часу використати для **термінової дії**, для того, щоб прорити оцей тунель в інше буття.

А тепер перейдемо до діалогу...

Запитання:

Чи можна досягнути тих самих результатів, яких досягнув Кастанеда під керівництвом дона Хуана, якщо людина сама по собі?

О. Б.:

Ми не знаємо, чого **досягнув** Кастанеда. Він просто **пише** про деякі феноменальні речі. Місія Кастанеди — написати книги, щоб ми почали думати. Це дуже серйозні книги, глибоке вчення, але воно не прямолінійне, а дуже втаємничене. Над ним треба думати.

Ми з вами розглянули кілька аспектів так званої точки збирання. Дон Хуан учив Кастанеду зсувати точку збирання, користуючись сновидінням, оскільки в сновидінні точка збирання вільно плаває. Саме тому ми у снах бачимо різні світи. Якщо туди перенести чатуючу свідомість, ми можемо сформувати так званий дубль, свого двійника і вже звідти розпочати прорив, звільнення.

Для нас це дуже тяжко. Очевидно, маги Центральної Америки мають цілий ряд втаємничених методів. Ми їх не маємо і в книгах цього теж немає. Але ми можемо, використавши знання своєї психології, знання, нагромаджені нашими вченими і тисячолітнім досвідом, зробити це інакше.

Запитання:

Що таке Світ Вогняний і чи можна його досягти зміщенням точки збирання?

О. Б.:

Світ Вогняний — це світ ДУМКИ. Тільки ви зверніть увагу, чим ми її навантажуюмо: нікчемними, рутинними, повсякденними думками. Коли я казав вам про машинальність у вирішенні тих чи інших буденних проблем, то це є найголовніше. Тому що задіювати вогняну субстанцію думки для цього не варто. Якщо у вас клекотить думка і хоче проявитися, то замість лаятися із чоловіком чи дружиною, почитайте дитині книжку або допоможіть їй малювати... Тобто орієнтуйте ментальність на вищий рівень.

Якщо ми нашу думку починаємо накачувати на орбіту високого мислення, то здійснюється стрибок, міняється сама характеристика нашого життя. Звільнена думка стає оцією вогняною Птахою. Вона тоді зливається із Першосубстанцією, стає ПТАХОМ СВОБОДИ і несе нас, бо тіло — це не ми, тіло — це і є та Першосубстанція, монада, яка подарована нам самим Батьком Небесним. І коли ця монада і наші вищі принципи зливаються з Птахом Радості навіки, ми покидаємо темницю і відлітаємо у Свободу.

Ми утворені еманациями Орла, як його називають маги в Центральній Америці. Ми його називаємо інакше: це є грандіозна капсула, утворена Чорною Дірою. Ми говорили, починаючи з перших лекцій, що ми знаходимося в грандіозній Космічній матці. На плані звичайного сприйняття — це тюремне веретено вражаючого масштабу, на плані духовному — **можливість нового Народження**. Чим сильніший прес яйця, в якому ми знаходимося, тим сильнішу потенцію треба проявити для того, щоб прорвати, проламати його.

До речі, сьогодні в нас на зустрічі присутній новий друг, бард із Донеччини Сергій Сольоний. Він зараз і заспіває пісню про те, як треба долати перешкоди.

Звучить пісня:

Всьому наперекір, усім наперекір
Летіти в ніч,

Зірвати сітку снів, вдихнути саяво зір,
Почути їхню річ!

Про що вони дзвенять, про що мовчать вони
Віки, віки?

Що сіється вночі на зоряні лани?
Людські думки!

О розуме їдкий, о розуме хисткий!

Не сій же зла,

Щоб в зоряні жнива, у день отой святий
Любов цвіла!

Всьому наперекір, лиш правдою засій
Той дивосвіт,

Крізь громи катівень, крізь пекла буревій
Спіши в політ!

Усім наперекір, всьому наперекір
Будуй мости!

Одна нога в пільмі, а друга — поміж зір...
То будеш ти!²¹

Запитання:

Ми не з самого початку ходимо на лекції, тому скажіть, хто для вас Христос: Учитель чи Син Божий, єдиносущний Батькові? Чи не вважаєте ви, що в Біблії вже вказаний шлях духовного прориву і найкраще, що ми можемо зробити, — це прийняти Христа у своє серце і піти з Ним і за Ним? Чи не буде гординою з нашого боку надіятись на себе, на свої особисті вчинки? І чи не буде очищення благодаттю Божою тим розривом із тілесністю, про який ви кажете?

О. Б.:

Не можна подарувати людині звільнення. Людина повинна піднятися до цього.

Тепер щодо першого запитання. Видно, автор записки — дуже віруюча людина. Але ми не можемо тут ставати в позицію святих отців, які скубли бороди один одному на своїх соборах, щоб визначити: єдиносущний, єдиноутробний чи ні... Це безпредметні схоластичні речі!

²¹ Слова Олеса Бердника.

Христос — і Учитель, і Син Божий. Він сам себе так називає: Учитель. Більше того, Він каже: «Не називайте нікого учителем і наставником, бо є один у вас Учитель і Наставник — Христос». Разом з тим, Він не один раз підкреслює, що кожен може те ж саме зробити, що і Він. І навіть більше! Тоді, коли відкриється серце, і поселиться Батько і Син Божий у серці. Що це означає? Він якраз і закликає, і в молитві своїй каже: «Отче Небесний, дай і тим, кого Я оберу, щоб були вони там, де Ми».

І всі християнські апологети, і апостоли говорили однозначно, що наші змагання, наші муки потрібні для того, щоб у нас народився Христос і виріс до повноти життя Христового. Апостол Павло говорить: «Мучуся, змагаюсь, знемагаю, поки в мені відобразиться Христос». У цьому якраз і суть подвигу Сина Божого.

А прийняти в серце — безумовно. Якщо ви приймаєте Його в серце, ви тим самим міняєте орієнтацію, ви здійснюєте цей поворот, ваші очі вже дивляться в Новий Світ.

Тільки треба мислити не сусально: «Ось я помолюся, стану на коліна...» По-перше, Він не вимагав, щоб перед Ним ставали на коліна. Ви знайдіть хоч одне місце в «Євангелії», де учні стають перед Ним на коліна! Згадайте Таємну вечерю. Він говорить: «Не називаю вас рабами, називаю вас друзями»; переломлює хліб, дає їм вино... Цим самим Він показав, що треба не робити з Нього боженьку, а приймати Його як старшого ПРОВІДНИКА, якого послав Батько для того, щоб звільнити нас із пекла, з якого ми ніяк не можемо вискочити!

Запитання:

Ви постійно говорите про наближення нової епохи Світла, Святого Духа, Матері Світу... У той час вчення християнських святих (Серафим Садовський та багато інших) недвозначно говорять про наближення царства Антихриста...

О. Б.:

Ми вже й так давно в його царстві живемо...

Запитання (продовження записки):

Відбувається якась накладка. Не довіряти святим подвижникам ми не маємо підстав. Ми далекі від святості цих людей. На нас

лежить гріх Адама. А ви закликаєте стати богами, розкручувати спіралі, переміщати точки збирання замість того, щоб явити людську смиренність.

Християнські подвижники з глибоким страхом Божим, смиренням і простотою ставилися до всяких дарів Святого Духа і Божих одкровенень...

О. Б.:

Дуже цікаве запитання.

Давайте розглянемо саме слово «смиренність»? Очевидно, ви розумієте це як «принизитися», в той час як у самому слові етимологічно показано, що це означає «бути з миром», тобто «стати цілим», «обійняти світ». «Смиренність» — це героїчний подвиг, це прагнення, це усвідомлення своєї вражаючої сили і свого божественного походження! Згадайте Біблію: Людина створена за образом і подобою Божою. І коли підходить сьомий цикл, — Бог спочиває, відходить убік, щоб дати можливість діяти своєму породженню. Сьомий цикл — це час Людини, цикл Сина Божого. І наше завдання не в тому, щоб принизитися, бо навіщо Богу біороботи?! Христу не потрібні смиренні овечки для Царства Божого. **Йому потрібні герої.** Як Сковорода говорив: «Христос — вождь вогняної Безмежності». Вождь, а не провідник у кошару! Це треба відчувати в собі...

А на закінчення я попрошу Василя Степановича виконати пісню, яка підсумує те, про що ми сьогодні говорили.

Співає Василь Литвин:

Людей нема, є лиш прелюд,
Є тільки мрія про Людину,
Є тільки хаотична лют —
Всеспопеляюча лавина.

О де ти, Зоряний Творець?
О хто ти — Дух чи хвиля Лети?
Тиран чи вільний промінець,
Який заплутався в тенета?

Пора, пора, пора збагнуть
Своє падіння і могилу,

Своє покликання і суть,
 Своє походження і силу...
 І на вселенським полотні,
 Яке нам витче Суть Єдина,
 Посіє квіти вогняні
 Новонароджена Людина.

Зустріч дев'ята

Співає Василь Литвин:

Пробігають роки. Пролітають віки.
 — Піднімайте вітрила! — лунають кличі.
 Та даремно готують похід вояки,
 Іржавіють у піхвах двосічні мечі.
 Поривається в даль, ніби птах, корабель,
 Та даремні зусилля, бо сто якорів
 Не пускають його від затишних осель
 В таємничі краї, на роздолля вітрів.
 І радіють боги, і дзвенять ланцюги,
 І титани заснули в страшній глибині,
 А тому, хто дримає, нащо вороги?
 Сам собі він мурує темницю у сні!
 І любов, і добро, і свобода — слова,
 Із яких якорі нам кувала пільма.
 Хіба хоче імен сила Духу жива?
 Хто вона, і нащо — буря знає сама!
 Хати ветхі змете урагану рука,
 Якщо навіть вони мають ім'я святе,
 А того, хто проснувсь, — вже ніщо не зляка,
 Бо віднині вже він сам у себе росте,
 Бо усі кораблі, і дороги, й мости,
 І пісенного поклику огненний дзвін,
 І казкові краї, й зореносні світи,
 І походи до них — то все він, лише ВІН!..

Олесь Бердник:

Добрий вечір!

«А того, хто проснувсь, вже ніщо не зляка, бо віднині вже він сам у себе росте...» Це древній Заповіт Будди. Це древній Заповіт Христа і всіх Великих Учителів. Доки ми перебуваємо уві сні, світ буде темницею. Як тільки ми пробуджуємося, ми вже шукаємо дорогу до визволення.

Сьогодні я повторю, і для тих, хто був весь час, і для тих, хто прийшов вперше, основні тези нашої ідеї **зоряного сталкінгу, пошуку виходу із світового інферно**.

У Середньовіччі наші предки зображували світ у вигляді багатьох кругів. Це, власне, і були кола Дантового пекла. Люди вважали, що це десь під землею, у палаючому центрі Землі. Насправді так зване «пекло» — це наше буття, наша ноосфера, наша вічна внутрішня, духовна мука.

У природі немає того, що ми називаємо «муками», того, що називають «темними силами». Природа цього не знає! Вона сама є Дух Життя. А всі перепади сил, «світлих» і «темних», — все це породжено вже в ноосфері Людства, в духосфері.

Недавно в пресі пройшло цікаве повідомлення західних астрофізиків. Учені, здійснивши практичні дослідження неба, довколишнього простору, з допомогою теоретичних розрахунків отримали дивовижні факти. Виявляється, усі зорі і галактики, вся та речовина, яку ми досліджуємо, складає лише один відсоток справжньої маси. Разом з тим, дослідження гравіметрів та інших апаратів показують, що ми знаходимося під впливом вражаючої гравітаційної маси. Уявіть собі: дев'яносто дев'ять відсотків гравітаційної маси, місцезнаходження якої не можна відслідкувати! Таке враження, що вона ніби звідусіль нас оточує. Сам Всесвіт дає оцей дивовижний феномен.

Тобто, теоретичний висновок підтверджує те, що ми казали вже в першу нашу зустріч: **ми знаходимося в надрах грандіозного пекла, величезної капсули**. Всесвіт, який ми бачимо нібито як безкінечний, насправді є міхуром. Ми можемо називати такі цифри, як десятки мільярдів світлових років чи парсеків, — це не має значення! Для Всесвіту не має значення, чи то маленька елементарна частка, чи то мільярди світлових років. Це ми самі, суб'єктивним сприйняттям сконструювали для себе такий світ. А

суть цього колапсу в тому, що це наша замкнутість, наше внутрішнє пекло.

Різні народи зображували його по-різному. Хто читав Карлоса Кастанеду, той пам'ятає змальований магами образ «Орла», грандіозної зловісної сутності, яка одночасно і породжує з допомогою еманцій все буття, і поглинає нашу свідомість. Кожна людина після смерті випромінюється до його дзьоба, і «Орел» поглинає нашу свідомість.

На Сході малюють грандіозну Мандалу (Мандала — це символічне зображення світобудови), яка перебуває в обіймах Марі. Темна потвора вгризається у світ і випиває з нього енергію. Пра-слов'яни теж мали концепцію Чорнобога, який експлуатує видимий світ.

Тепер маємо чисто наукову концепцію, про яку ми вже говорили. Це сколапсований світ, так звана «Чорна Діра», в середині якої ми перебуваємо. Раніше, ще років десять тому, вважалося, що ми наближаємося до Чорної Діри і що ми поступово падаємо у цю пащу по грандіозній спіралі. Але останні дослідження показують, що ми, очевидно, десь перейшли цю межу і потрапили в полон до Чорної Діри. Тобто, останні наукові відкриття підтверджують усі «містичні» уявлення про те, що ми в полоні у так званого «Князя пільми». Буквально.

Тоді нам стане ясно, для чого приходив Будда, а потім Христос. Який сенс був у тому, щоб вони прийшли? Саме тому, що ми потрапили в таку надзвичайну ситуацію. І не тільки ми, люди Землі. Очевидно, в полоні грандіозного інферно дуже багато світів.

Я вам спробую змалювати картину, яку в символічних образах залишили нам древні мудреці. Людина в цій концепції виявляється грандіозним виконавцем волі Цілості або волі Бога. Хто вивчав астрофізику, той знає, що світло, потрапляючи в Чорну діру, не може вийти з її полону. А не маючи змоги вийти, змушене діяти тут, насичуючи Колапс, оцей грандіозний світовий міхур. Світло створює ефект своєрідної світлоносної бомби.

Але річ у тім, що Світло обіймає собою Всесвіт і діє як Цілість. І починає творити Життя вже всередині цього міхура. Це і є той акт, про який у Священному Писанні говориться: хай буде світло, хай буде Земля, хай буде тварина і, нарешті, — хай буде Людина, створена за образом і подобою Божою (тобто Цілості). Таким чи-

ном, всередині грандіозної космічної тюрми твориться Людина, для того, щоб Світло перетворилося на Думку.

Ви прослідкуйте цей ланцюжок. Світло не здатне вибратися з полону грандіозного пекла, але Думка може! Бо Думка уже перевершує швидкість Світла. Думка може мандрувати у Всесвіті на будь-якій відстані, вона може охопити собою безмежність, якщо, звісно, не займається побутовими справами. Наша думка, думка земних людей, навантажена міриадами дріб'язкових думок — побутових, життєвих, соціальних — і вже не здатна охоплювати Всесвіт. У цьому і трагедія і парадокс Людини, і конфлікт віків. Приходить Великий Вчитель, говорить: «Покайтеся! Зречіться справ дріб'язкових, бо ви — діти Бога! Ви створені для великої справи, для того, щоб визволитись із в'язниці. Ми робимо велику Божу справу. Бог нам велів розімкнути світову темницю, а це може зробити тільки Думка».

Сучасна наука підійшла до ідеї так званих **тахіонів**. Тахіони — елементарні частки, які розповсюджуються, летять із надсвітловою швидкістю: отже, тільки тахіони можуть подолати бар'єри Чорної діри, розімкнути колапс, вийти з пекла. Людина і є творець тахіонів. Наша Думка — потік таких тахіонів і основа **сталкінгу**, основа пошуку в Невідомому. Саме Людина є творець вогненої, чистої динамічної ДУМКИ, на якій нічого не буде навантажено.

Згадайте: коли Юрій Гагарін облетів довкола Землі, хвиля радості, хвиля звільнення прокотилась над Землею. Було таке відчуття, що станеться щось дивовижне, всі люди відчули себе рідними небу, і Юрій став ніби взірцем цього прагнення до неба. Але поступово цю хвилю почали згортати і згортати, вступили в дію важелі економіки, політичних містифікацій. За основу вже бралися не концептуальні речі, а стара тенденція накривати все сірим покривалом... А зараз наша космонавтика розгромлена. Вона не здатна знову здійснити те, ради чого вона була сформована, ради чого працювали такі люди, як Кибальчич, Ціолковський, Кондратюк, Корольов.

Отже, ми можемо бачити, що темні сили намагаються знову закрити нас в інферно, щоб наша думка за допомогою бізнесу, комерції, примату матеріальних речей знову обернулася на землю! Щоб ми не дивилися в небо! А нам конче треба зуміти подолати цю тенденцію. І ось чому.

Наближається урочий час, і якщо ми до цього часу не вирішимо проблеми свободи, ми не зможемо уже вибратися. Космос, звісно, все перепрацює. Будуть грандіозні цикли, будуть творяться нові планети, нові цивілізації. Але Людство, дітьми якого є ми, не буде вписане до Книги Життя, якщо воно не визволиться до певного вирішального часу.

Бо знову ж таки: що таке Людина? Це Світло, що вдяглося у плоть. Що таке Думка? Це алхімічна реакція Світла у сфері Життя: у нашому мозку, у серці, в нервах, у всьому єстві нашому відбувається грандіозна **реакція вироблення Думки**. Це єдине, заради чого живе Людина.

Можна виходити і треба виходити тільки з концепції вічності життя. Ми вічні, світло вічне, й оскільки ми — світло, ми в полоні. Чому нам тяжко на Землі, звідки наша туга? Якби ми були породженням тільки матеріальних стихій, ми себе відчували б нормально. Звідки наше прагнення в небо, у безкінечність, у неймовірні світи? Тому що ми неймовірні, ми — діти Тайни! Тільки забули, звідки ми прилетіли і для чого ми тут!

Постійно **ототожнюйте себе зі Світлом**. Зараз буде сходити весняне сонце, почнеться цикл Овна. Виходьте до світанку десь на кручу, дивіться на молоде сонце, на нього можна дивитися простим оком 20 – 30 хвилин. Обмінюйтеся з ним огненною кров'ю. Це Сур'я-Йога. Вона проста. Приймаючи в сонячне сплетіння ранковий сонячний промінь, посилайте його в руки, в ноги, в серце. Ви побачите, як це буде вас оновлювати, ви відчуєте, що ви воістину — дитина Сонця, дитина Променя, і не лише видимого, а й невидимого, Божого променя.

Отже, завершуючи свій вступний монолог, я кажу вам, що головне — формувати думку. Вона має бути, як меч; це і є той меч огнений, про який говориться в «Апокаліпсисі». Тим більше, ви пам'ятаєте, він виходить із вуст, тобто це і є Логос.

А тепер перейдемо до діалогу...

Запитання:

Що означає традиція, що жінки мусять до храму входити з покритою головою?

О. Б.:

Це йде від консерватизму тих людей, які формували християнську церкву.

Перечитайте ще раз першоджерело. Христос ніде нічого подібного не говорив. Оця жорстокість, цей патріархальний підхід беруть початок, очевидно, ще від кінця матріархату. Коли матріархат закінчився і вступив у дію патріархат, жінку зненавиділи, тому що вона тисячі років була володаркою в сім'ї. І чоловіки почали мстити. До того жінка була жрицею. Вона розводила вогонь, обєрігала його, вона годувала дітей, виховувала їх, учила мови і правил поведінки. До того ж, жінка значно відкритіша для неба, ніж чоловік. Жінка наділена психоенергетикою не тільки для себе, а й для своєї майбутньої дитини. Жінка легше вхоплює суть містичних проблем. І майбутня епоха, яка так і називається Епохою Матері Світу, підтвердить це. Мужчина не зможе визволитися з інферно без жінки! Тільки тоді, коли кожна Людина — і жінка, і чоловік — **синтезує в собі обидва начала**, тільки тоді буде можливість прорватися за межі колапсу.

У вченні донна Хуана говориться про принцип нагвалі — Людини з подвійною структурою. Нагваль — це людина, що об'єднала в собі Чоловіка і Жінку, завершила свій земний шлях і вже готова до відльоту. Кожен з нас може це зробити. Як сформувати в собі і те, і друге начала? Якщо ти чоловік, усвідом, що ти й жінка; якщо ж ти зневажливо ставишся до жінки, то вже не можеш бути нагвалем. Якщо жінка зневажливо ставиться до чоловіка, вона теж не може бути нагвалем. Оця наша вічна роздвоєність і залишає нас у земному пеклі!

Запитання:

У книгах Кастанеди говориться, що народження дітей утворює діри в «світінні» батьків, і вони стають неповними, а діти забирають вістря духу. Можливо, в цьому сенс того, що апостол Павло і багато інших подвижників радили по можливості утримуватися від шлюбу?

О. Б.:

Безумовно. Але річ ось у чому: дон Хуан говорив про це, маючи на увазі конкретних людей. От конкретна людина, Карлос, бере

на себе повноваження **прориву**. Тоді він не повинен залишати на Землі своїх кармічних дітей, бо це не дасть можливості йому зробити цей прорив: почуття жалю, почуття обов'язку будуть затримувати його. З цієї точки зору і апостоли радили утримуватися від шлюбу.

Але ми підходимо до цього з іншого боку. Ми говоримо не про визволення окремих людей. Зрештою, якщо в когось із вас дітей немає, і ми готові рвонуть «туди», то що ж решта? А ваші діди, які лежать в могилах, а пращури? Це ж дезертирство. Наше завдання — визволити всю планету, і не тільки нинішніх людей, а й тих, що жили раніше, і тих, що житимуть після нас. Недарма ж Шевченко писав: «І мертвим, і живим, і ненародженим моє дружнє послання». Ось де справжній Син Божий. Він бачив народ як єдине ціле — і в минулому, і в сучасному, і в майбутньому.

Дон Хуан правильно говорить, що діти забирають від нас нашу енергетику і наше вістря духа, і в цьому — краса. Якщо ми не зуміли здійснити **прорив**, то передаємо цю естафету дітям, у нас іншого шляху просто немає...

А зараз я запрошую до пісні кобзаря.

Співає Василь Литвин:

У царство Духа вогняного
Дорога в сотні тисяч літ.
До того царства осяйного
Йшли в безмір безліч поколінь.

Ішли палкі і серцем юні
Повз зради, морок і зневаги,
Безжально рвали серця струни
І оберталися на камінь.

Та путь тяжкий той подолає,
Хто сам вогненним Духом стане.
І море радості безкрає
П'янким вогнем над світом стане!

О. Б.:

Дорогі друзі! Людина володіє такою силою, що її не поглине жоден колапс, якщо людина вирішує стати на **шлях Свободи**. І

наше покоління має сформувати перший **Ключ**. Але після себе ми маємо залишити естафету і передати стрілу духу пошуку дітям.

Головне — зберігайте оптимізм, що б не трапилося з нами, з Землею, з Людством, зберігайте велику віру в безсмертя душі, духу, серця! Якщо ви будете зберігати таку віру, то здійсняться найсокровенніші наші мрії, тоді і Великому Вчителю і Його помічникам під силу буде нам допомогти...

Зустріч десята

Співає Василь Литвин:

Хто ти, Людино, що ти, Людино?
Скільки віків, скільки замків!
Духу і серця твого бригантину
Рветься крізь марево кар і гріхів...
Боги й пороги, вежі і межі —
Все це було і донині ще є.
Та в зореносім, грізнім безмежжі
Сонце твоє небувале встає!

Не забудь, не забудь, що Людина — то Зоряний Птах,
Не спини свій політ на покритих плодами полях.
То лиш мить для спочинку, а далі — ізнову у путь!
Лине пісня від Зір, пісню Вічної Матері чуть...

Здрастуй, Людино, Сонця Дитино,
Крила здійми у надзоряний дім.
Ти не крижина, ти не билина, —
Хмара з дощем, блискавиця і грім!
Змучену Землю палко і ніжно
В серце візьми і сльозою омий.
Доки з тобою Мати-Вітчизна,
Доти і вічний твій Шлях вогняний!

Не забудь, не забудь, що Людина — то Зоряний Птах,
Не спини свій політ на покритих плодами полях.
То лиш мить для спочинку, а далі — ізнову у путь!
Лине пісня від Зір, пісню Вічної Матері чуть...

Пісню чуть...

Олесь Бердник:

Добрий вечір!

Сьогодні десята зустріч **Школи Зоряних Першопрохідців**.

Ми знаємо, що традиційна йога передбачає довгі десятиліття (а іноді й століття) практики, що тягнуться із інкарнації в інкарнацію. **Зоряний сталкінг** теж передбачає практику. Тільки ми живемо в такий період, коли спіраль еволюції закручується бурхливо, і новим ступенем потрібно оволодіти буквально на ходу. Ми знаходимося у Всесвіті катастрофічному, і для того, щоб нам опанувати ХХІ вік (а це буде вік неймовірних швидкостей на всіх планах — мислення, діяння, мистецтва, творчості), реакція кожної людини має зрости у багато разів. Для цього **Людина повинна діяти ментально**.

Сьогодні деякі наукові досягнення дають можливість нам відчувати за якихось 10 – 20 хвилин, як може літати дух, як він може бачити Землю, планети, різні ситуації в динамічному вияві. Бо кожен із нас ще не може виділити своє енергетичне тіло для того, щоб відчувати це. Наука ж може допомогти нам торкнутися цієї можливості, а потім, коли ментал запрацює, ми вже самостійно — і в сновидіннях, і наяву — будемо літати, будемо посилати свої думки на захист друзям в різних частинах світу. Ми будемо брати участь у просторовій роботі.

Отже, ми попросимо показати нам деякі слайди, а ви приєднайтеся до цього польоту думки і відчуйте себе **Птахом духовним**, Птахом, для якого вже не потрібно металевих крил, для якого існує просто живий політ Думки...

[На куполі Планетарію іде показ планет Сонячної системи.]

Сьогодні ми торкнемося двох основних тем, які зв'язані із **сталкінгом**.

Чи можливо здійснити **сталкінг**, прорив у невідоме, без Ієрархії? Ми вже говорили на минулих зустрічах — це неможливо. І тут виникає вражаюче еволюційне поняття: **Шамбала**. Це поняття проходить понад епохами. Інша назва цього місця — «Перевал Будди», тобто та сама точка переходу від буття до Супер-Буття, якої досягнув Гаутама. Шамбала вважається притулком Великих Учителів. По-різному люди уявляли її: і як світовий Уряд, і як

групу терористів... Кожен оцінює це поняття зі своєї точки зору. Але знають і друзі, і вороги, що це поняття найреалістичніше. Все проходить: царства, імперії, навіть етноси, а це поняття залишається, бо воно є визначальним фундаментом буття.

Шамбала — це Братство, до якого входять наші видатні попередники, пращури, прадіди, діди... І коли кажуть, що вони прибули з Юпітера, Венери чи з інших зоряних систем, це теж правда, але правда й те, що жителі Шамбали — наші рідні прабатьки, а не умовні. Це той корінь, від якого ми походимо. І ми не здійснимо **прориву**, про який говоримо, якщо не будемо мати щоденного контакту з Великим Огненным Братством, на чолі якого стоїть Мати Світу.

Якщо запитують вас, хто така Мати Світу, де її побачити, то скажіть: тільки сліпий не бачить Її; тільки сліпий не бачить ті квіти, що їх Вона засіяла на Землі; тільки сліпий не бачить сяйво дитячих очей; краса дівчат, жінок, матерів — це Її краса; Вона відображається в кожній жінці, в кожній коханій. І чим вище ми підіймаємось духом, тим глибше розуміємо нескінченну, глибинну красу Матері Світу. Учені її називають «Природою», віруючі — Царицею Небесною, Пречистою Матір'ю. І коли приходить час, Мати Світу посилає своїх вісників і сама йде з Огненным Мечем.

Зараз Вона вже вирушила. Все, що відбувається в Україні, Росії, в усьому світі — це знак великого бою. Люди ще не усвідомлюють, що ця динаміка — знак вогняної битви, відлуння мечів Світла і Темряви.

Шамбала на Землі — це не будиночки в Гімалаях. Це магічний стовп енергії, космічна **пуповина Землі**. Вона подібна до гілки дерева: дерево має єдиний стовбур, і цей стовбур бере соки від землі; він єдиний, але далі він розділяється на сотні, тисячі гіллячок. З Гімалаїв ця пуповина розгалужується по всьому світу. І зараз ми є її часткою. Коли ми зосереджуємося, коли хочемо принести якийсь дарунок Матері-Землі, ми вже несемо вістку Шамбали, вістку Вогняного Братерства. Кожна мати уособлює собою Шамбалу, тому що кожна мати одразу ж, як вона зачинає дитя, формує пуповину, тобто вона отримує дарунок Шамбали і передає його своїй дитині. Нині настав час сказати про те, що звільнитися із обіймів земного Змія не можна без волі Землі. Мати-Земля не відпустить нас, бо вона має не тільки фізичну гравітацію, але й

вражаючі гравітаційні сили у сфері духу, менталу, світу почуттів і т. д. І навіть якщо ми побудуємо фотонні ракети і стартові майданчики на Місяці чи на Меркурії і захочемо вирватися за межі Сонячної системи — нічого в нас не вийде! Бо ми ще незрілі, розчакнуті й незібрані. А птах, який не зумів виростити крил на Землі, не полетить у Всесвіт. Кожна творча душа, коли над нею загоряється зоряне небо, навіть під куполом планетарію, відчуває, що наш суджений шлях — це розкриття потенції, яку нам подарувала Мати-Земля для вічного буття, і якщо хтось не захоче йти цією дорогою, то це його вибір. Нам буде тяжко залишати когось тут, але якщо комусь подобається жити в щілинах антиеволюції, він сам прийняв таке рішення. А решта піде до Безмежжя, тому що шлях, який вказав нам великий Учитель Нового Завіту, **не має завершення**. Це шлях вічного подвигу, вічної пригоди, вічного пізнання, вічної любові!

А зараз я відповім на запитання...

Запитання:

Я сьогодні вперше на Ваших лекціях. Поясніть, будь ласка, значення символу на емблемі Школи Астросталкерів.

О. Б.:

Птах — це символ людського Духу. Він струшує увесь земний бруд, нагромаджений впродовж тисячоліть, і вилітає у простір Неба. Звісно, мова йде не про фізичний політ, а про політ Духа, Думки, вогняний політ (бо Думка, ментал — це і є великий Вогонь, психічна енергія).

Ми зараз знаходимося на динамічному термінаторі еволюції. Термінатор — це смуга, що розділяє світло і темряву. Так і ми: наполовину ще погрузли в багнюці земного, важкого світу, але якась наша частина вже стала світлою і прагне у простір Свободи...

Запитання:

Як ви ставитеся до медитацій різного типу?

О. Б.:

Дуже позитивно. Медитація — це зосередження, концентрація думки. При зосередженні (це знають митці, поети, фізики, математики) думка стає лезом, вогнем...

Запитання:

Олесю Павловичу, що вас захищає від темних сил?

О. Б.:

(Усміхається.)

Хороше запитання. Мене захищає те, що я вже безповоротно йду до Батька, і для мене немає іншого шляху. А Він захищає кожне своє дитя, яке йде до Нього.

А зараз, доки я перечитую записки, Василь Степанович заспіває пісню, співзвучну нашій зустрічі...

Співає Василь Литвин:

В полум'янім Полі, в тайнім Дивоколі,
Де пасуться коні чарівного сну,
Птахи виростають в огненнім приволлі
І летять у казку, в Зоряну Весну.
Лебеді дитинства, станьте на хвилину,
Та візьміть на крила доленьку мою.
Землю я покину, з вами я полину,
Де квітує тайна в Батьківськім Гаю.
Ключ не зупинити, крил не доточити,
Птах давно тріпоче в серденьку твоїм!
Лише власні крила повертають силу
Відшукати стежку в Материнській Дім!

Запитання:

Що ви можете сказати про планету Уран, яка, як відомо, орієнтована інакше, ніж інші планети?

О. Б.:

Уран — це наша надія. Ця планета вже давно змінила свою орієнтацію в часі і просторі, оволоділа вічністю і стала **пуповиною**, через яку Шамбала вливає в нас кров. Древні греки й індуїсти знали цю таємницю. Вони знали, що любов Урана-Неба і Геї-Землі породила всю багатобарвність життя. Саме Уран, маючи принципово інший вектор, аніж решта планет, приймає колосальну енергію зі Всесвіту, від самого Батька Небесного, і виливає її на нас. Тому,

будьте певні, воля еволюції здійсниться, але треба відчуті і прийняти цю блакитну енергію. Вона омие Землю, і Земля розквітне, як чарівний пуп'янок лілеї. Ми з вами будемо свідками цього преображення.

Запитання:

Куди потрапляють ті, хто закінчив шлях земних перевтілень? Чи справді отримують вони небуття в Богові, як про це кажуть східні вчення?

О. Б.:

Вони отримують **повноту** буття. Не обмеженого, не смертного буття, а повноту Божого Буття, тобто вічного. Про це ми не зможемо говорити в категоріях слів...

Запитання:

Олесю Павловичу, що ви можете сказати про земні багатства? Як багатому стати людяним та добрим?

О. Б.:

Я можу тільки згадати слова Будди, який казав, що можна жити в палаці і не бути його полоненим, а можна сидіти жебраком на базарі — і бути рабом багатства, якщо про нього весь час думати. Звісно, серед багатих людей мало синів Божих, але ж були такі, як купець Трет'яков або промисловець Ханенко, які подарували людям чудо. Тобто, навіть найбільший грошовий магнат може діяти Божу справу, якщо захоче. Все-таки гроші на Землі зараз — колосальна енергія, і якщо її задіяти не заради накопичення, а як вклад у Нове Творення, тоді такий багач справді назветься сином Божим...

Спасибі вам за зустріч. І останнє слово — кобзареві.

Співає Василь Литвин:

Ген, у горі, десь поміж хмар, там, поміж туч,
Чути жалі, чути плачі, чути кличі...
Зоряний дзвін, зоряний спів, зоряний ключ,
Лине удаль, лине у світ, лине вночі...

Дзвонять церкви, дзвонять серпи, дзвонять мечі
В темряві літ, в темряві снів, в темряві — путь.
Мудрі ключі, вічні ключі, щастя ключі
В небі кують, в сонці кують, в серці кують!

Ніжне дитя, тихе дитя, дивне дитя
Йде до води, йде до струмка, йде до ключа...
Миле дитя, рідне дитя, вічне дитя
Мати стріча, ранок стріча, Сонце стріча!

Зустріч одинадцята

Співає Василь Литвин:

Чи у тиші, чи під ураганом,
Під дощами, під промінням зір
В серці радість з'явиться неждано,
То мій добрий вісник — ти йому повір!
У пустелі чи під громи бою
Я нечутно поруч тебе йду...
Щит блакитний вічно над тобою,
Будь спокійний, брате, я не підведу.

А захочеш глянути у очі
Побратиму з Краю Таїни —
Подивись на зорі опівночі,
І послухай тихий голос далини...

Олесь Бердник:

Добрий вечір!

Сьогодні передостаннє заняття нашої **Школи Зоряних Першопрохідців**, і сьогодні ми визначимо нашу подальшу стратегію. Сучасне людство має два шляхи: досягнути новий ступінь буття, або ж знову відбувати мільйоннолітні проходження в новій еволюції. Кожен з нас повинен жорстоко і безжально проаналізувати самого себе. У цьому суть **сталкінгу**, у цьому суть Людини, яка вирішила бути першопрохідцем, пташкою, що прокльовує шкаралупу, аби вийти назовні. Чи зуміла вона всередині шкаралупи виплекати в собі волю до польоту?

На перших зустрічах ми змалювали картину всесвітньої в'язниці, замкнутості, своєрідного зоряного яйця, із якого ми не маємо виходу, тому що ця просторово-часова шкаралупа замкнула нас у так звану тілесність. Наші тіла, предмети, що ми їх творимо, планета Земля, Сонячна система, сама суть гравітації — все це змушує нас реалізовувати себе в ОБМЕЖЕНОМУ часі і просторі. Значить це — в'язниця, і те, що вона має вражаючі масштаби, нічого не міняє. Навпаки, чим більша тюрма, тим страшніша, бо з неї тяжче вибратися.

Давно вже поставлене питання про спасіння, рятунок, **вихід з цього обмеження**. І завжди Людина запитувала сама себе: чому треба рятуватися, якщо ми породжені Деміургом, Богом, Майстром? Якби ми були біороботами, то в нас би не виникло ідеї виходу, рятунку. Ми були б слухняними виконавцями волі природи, Бога, чи богів! І йшлося б тільки про те, щоб правильно, гармонійно функціонувати. А тут виникає ідея виходу, розриву тої плівки, яка нас оточує...

Тут нам можуть допомогти деякі основи квантової механіки. Наприклад, елементарна частка проявляється і як корпускула (тобто як тіло), і як хвиля. Під час експериментів з інтерференцією, коли робиться кілька дірочок у фользі і потім туди генерується потік електронів з катоду, виявляються дивні речі. Один і той же електрон одночасно проскакує через кілька дірок. Те ж саме відбувається, коли високий йог знаходиться десь у Гімалаях, а його одночасно бачать у кількох місцях. Будду, за свідченнями його сучасників, одночасно бачили кілька сот людей у різних місцях. Він просто продемонстрував **можливості звільненого духу Людини**.

Тут ми з вами підходимо до дуже фундаментального завдання, яке стоїть перед Людиною. Не тільки електрон і мікрочастка, а й Людина являє собою водночас і фізичне тіло, і хвилю (окультисти цю хвилю називали астральним, ментальним тілом). Людина навіть не хвиля, а грандіозний пакет хвиль (є такий вираз у квантовій механіці: «хвильовий пакет»), вражаючий набір мільярдів світлоносних спіралей із безмежною гамою тонів. Можна сказати, що Людина — це **кристал співаючих вогнів**.

Але вона спіймана в алгоритми примітивності, прагматизму, рутинності. У творенні цього грандіозного сплаву брали участь Уран — Зоряний Всесвіт і Гея — Матерія, Земля. Речовина, суб-

станція дає своє тіло, своє лоно для запліднення від духу. Потім виникає Людина мисляча, Людина любляча, Людина як зерно Боже, що має дорости до Божого рівня, щоб потім діяти відповідно: формувати світи радості й любові, щоб серед хаосу із того грубого, первісного матеріалу робити радість. Хто може заперечити проти цього?

Багато людей у всі віки запитували: для чого Бог творить світи? Навіщо Йому це потрібно? А як Бог може не творити, якщо він — Дух Життя з безмірною потенцією творення? А коли з'являються маленькі деміурги — отут і починається великий конфлікт.

Людина, народжуючись, починає проростати й еманує із себе небесного двійника: виникає астральне, ментальне, буддхічне поле. Це поле й генерується як хвиля, яка по артеріях Всесвіту плине до Джерела Буття. Просто кажучи, ми повертаємо свою любов Батькові-Богу. Ми називаємо Його українським словом Вітець, тобто — Той, хто дарує Життя.

І ось первісна, титанічна Людина генерувала Батькові цю любов, цей потік огненної крові, а від Нього плинула ще більша любов. Цей грандіозний космічний резонанс бурхливо посилював нашу еволюцію. Це була уранічна еволюція!

Але так сталося, що цей двійник «упав», відірвався від свого першоджерела. І всі боги, які виникли в проекції людської ментальності, теж впали, стали жорстокими катами своїх же творців — Людей. І по закону зворотного зв'язку почали прищеплювати нам думку, що нас породили саме вони. Так первісні Світлоносці, яким було доручено берегти й опікати ворота до Бога, узурпували цей прохід, засіли в ньому і зробили свою власну адміністрацію.

І ми тепер не можемо свою любов, хвилю свого серця передати Тому, хто нас породив. Вона перехоплюється цими узурпаторами, і вони роблять з нашою енергією все, що їм хочеться. Проаналізуйте теогонії і релігії — і ви побачите, що завжди творяться певні ритуали для того, щоб збирати велику кількість людей і спрямовувати психоенергію молитви до певного образу.

Ось чому Христос забороняв тривожити Бога. Він казав: «Знає Батько, перш ніж ви попросите, що вам потрібно». Люди не зрозуміли Його слів. А коли Він говорив, що бере на Себе гріхи всього світу, тим самим Він мав на увазі, що Він прийняв на Себе всю карму Людства, що Він намагається з нашою допомогою перепла-

вити це страхіття. Але щоб це відбулося, треба, щоб ми зрозуміли Його Місію. Він не врятує нас, якщо ми Йому просто повіримо. Він врятує тільки тоді, коли ми станемо поряд з Ним і теж візьмемо на себе оцей страшний тягар, наскільки зможемо...

Щоб здійснити оцю Місію, що стоїть перед нами, ми маємо **формувати себе як хвилю**. Ми повинні розкрити в собі цю двоїстість — тіло і хвильовий пакет, і тоді ми зможемо прорвати заслон, поставлений узурпаторами на шляху до Батька. Людина знову стане безсмертною. Бо що таке старість, що таке смерть? Це виснаження, тому що наша вогненна кров не доходить до Батька, і кров від Нього не доходить до нас. І тому ми маємо тільки те, що в нас закладається отут, у земному котлі, і воно «самопоїдається». Чому і виник аспект реінкарнації. Дух не вмирає і змушений знов і знов одягати нові тіла, експлуатувати інформацію, музику, культуру тих чи інших народів. **Ми не можемо самотійно розвиватися!**

Грядуща вільна Людина майбутнього не буде потребувати ніякої експлуатації. Людина майбутнього потребуватиме тільки одного — любові Божої, яка пливе увесь час, яка затоплює світ. І тоді людина виростатиме безперервно, до безкінечності.

Вранці, коли ви прокидаєтеся, вдень, коли сонце в zenіті, і увечері перед сном ви спокійно лягаєте, зосереджуйтесь, відкидайте нікчемні думки, налаштовуйтеся на величне зоряне небо, на образ Христа, чи Божої Матері, чи рідної матері, чи видатного пращура минулого, вмикайте гармонійну музику — і намагайтеся відчувати, що ви стаєте хвилею, входите у світлоносний потік, самі стаєте цим потоком. Якщо ви щодня здійснюватимете цю практику — результат буде вражаючим. Ви по каналах оцієї огненної артерії з одного боку прийматимете любов Батька до себе й одночасно будете посилати Йому свою любов. Таким чином ви можете розпочати формування Нової України, Нової Росії, Нової Землі, якими ви хотіли б їх бачити.

Ми зібралися з вами, щоб розпочати акцію великого очищення світу. І кажу вам відверто, що саме в цьому — ідея Духовних Націй, ідея Української Духовної Республіки. У Небесне Царство Бога-Вітця кожен народ входить як унікальний неповторний компонент. Кожна людина, кожен етнос, кожен народ, кожна планета, кожна зоряна система — це самоцвіти, наповнені бурхливою психічною діяльністю!

Таке перед нами зараз стоїть завдання. Не треба боятися, лукавити, сумніватися. Просто глибоко повірити — і прийняти на себе цю місію...

Запитання:

У працях Олени Блаватської, Рерихів згадується про поняття трьох- і семилітніх періодів. Хотілося б детальніше почути про вплив цих періодів на Людину і Людство в цілому.

О. Б.:

Ці ритми зазначені просто як амплітуда, що впливає на все суще. Спостерігайте за хвилями: іде наростання, кульмінація, спад; наприклад, дев'ята хвиля кумулятивно вдаряє і творить прибії. Те ж саме трапляється і з людиною. Якщо людина правильно використовує ритми, вона може використати наростання своєї психічної, ментальної енергетики для творення прибою своєї діяльності.

Запитання:

Що ви можете розповісти про прихід Христа наприкінці цього століття?

О. Б.:

Він давно прийшов. Другий прихід Христа — це пробудження Його свідомості в кожному з нас. Згадайте Його слова: «Як блискавка блискає від Сходу, і видно її аж до Заходу, так буде пришесть Сина Людського!» Зверніть увагу: Сина Людського. Він говорить про те, що кожен з нас повинен стати блискавицею. Людина, яка оволодіє своєю другою іпостассю — резонансною хвилею, — стає блискавицею. В цьому Заповіт Христа.

Запитання:

Чи можна втекти від самого себе? Якщо людина вільна духовно, у неї немає проблеми від когось або від чогось втікати.

О. Б.:

Що значить «втекти від самого себе»? Ми говоримо не про втечу від себе, а навпаки, про те, щоб вернутися до себе, виїшовши із полону «змій». «Змій» — це ми самі. Ми самі сформу-

вали для свого внутрішнього чоловіка, для Авеля, каїнічну культуру.

Прочитайте поему Максиміліана Волошина «Шляхами Каїна». Там чітко про це сказано. Ми вбили свого двійника, свого світлоносного божественного брата. Ми його замурували у надра свого тіла. І до нього ми повинні прийти. Втекти треба від Каїна, від ілюзорного, земного брата. Пам'ятаєте, він хотів Богові подарувати земні плоди? Бог їх не прийняв, бо земні плоди — ілюзія. Наприклад, земним плодом є наше тіло. Амель пасе ягнят, а ягня — символ вогню, Агні; отже Амель — це огненний, духовний чоловік, мислячий, люблячий, сердечний. Така людина стає безсмертною. І ми маємо повернутися до нього, вирватися з лабетів Каїна.

Запитання:

Існує такий закон: кожна наша думка чи дія породжує ментальний утвір — егрегор. З усіх таких утворів найбільшим і найпотужнішим є егрегор Христа. Тож коли ви кажете — звертатися до Будди, до прабатьків, це пуста трата сил.

О. Б.:

Яка ж пуста трата сил?! Ви буддисту скажете: «Чоловіче, ти неправильно віруєш і не маєш права йти до Христа»? Навіть атеїст, безбожник може прийти до Батька. Тому що Христос казав: «Не той, хто каже Мені «Господи, Господи!», а той, хто робить справу Батька Небесного...» А справа його — це творення красою й любов'ю...

Запитання:

Як ви ставитеся до вчення Жана Поля Гавера, який говорить про еволюцію кожного, щоб кожен став людиною в такому розумінні, як ви кажете?

О. Б.:

Абсолютно позитивно ставлюся. Саме про це ми з вами і говоримо. Кожна людина має дорости до образу Батька. Тоді вона може творити і світи, і нову еволюцію, бо вона матиме безмір любовної енергії. І так само, як і Батько, вона буде надмір своїх сил віддавати іншим.

Отже, це ідея не тільки Гавера. Дуже багато на Землі палає вогнищ. Учитель говорить, що найголовніше завдання — об'єднати ці, поки що розрізнені, вогнища у єдине багаття для оновлення світу.

Тільки не треба розуміти все це абстрактно. Ми часто щось прослуховуємо, а потім відкладаємо на полицю. Є така чудова книга англійського письменника Коліна Вілсона — «Паразити свідомості». Якраз отих паразитів древні називали «бісами». Це є ієрархія узурпатора. І коли ви прослуховуєте ту чи іншу ідею, а потім відкладаєте її і у вашому житті нічого не міняється, тоді узурпатор здобуває ще одну перемогу і торжествує, що його в'язень одягнув на себе ще одні наручники.

Репліка із залу:

То все зводиться до того, що Царство Боже береться зусиллям?

О. Б.:

Правильно...

Репліка:

Тоді це — труд?

О. Б.:

Не зовсім. Що таке «сила»? В даному разі правильно перекладати «енергія». Царство Боже береться психоенергією. Те, що я вам сьогодні сказав: станьте блискавицею. Тоді монстр вас не затримає, бо він — не блискавка. Він стоїть екраном перед Батьком і не допускає нашу енергетику до Нього.

Запитання:

Чи треба при переході у хвильовий стан задавати умови повернення? Якщо так, то які?

О. Б.:

На перших порах особливо не треба. Ви й так поки що знаходитесь тут. Поки що мова йде про промивання ваших земних структур — фізіологічних і астральних. Коли ви приймаєте ванну, ви ж

не думаєте, як з неї виходити. Так і тут, промивши себе, порозкошували єднанням із Батьком, ви виходите знов із того стану і займаєтеся своїми справами...

Запитання:

Якщо ми підемо, хто залишиться тут наводити порядок? Знову планета-тюрма і чергова група втікачів?

О. Б.:

Ніхто нікуди сам не піде. Ми всю планету піднімаємо на новий рівень буття. **З нами йде все.** Коли настане час розмежування, тоді Земля-вампір пожне свої плоди, а натомість сформується Нова, Тонка Земля. Про цю Землю мріяли подвижники всіх віків. І вона вже формується, поки що не у фізичному вимірі. Але прийде час — і її буде видно й фізичними очима...

Зустріч дванадцята

Олесь Бердник:

Добрий вечір!

Сьогодні у нас завершальна зустріч циклу «Астероїд Свободи». На деякий час ми розлучимося, щоб усе було осмислено і пережито. Я сподіваюся, що протягом цих двох тижнів ви експериментували, як ми домовилися, і може, сьогодні хтось захоче сказати про свої відчуття. Ми збиралися ці півроку не для того, щоб тільки слухати одне одного, а й для того, щоб обмінятися своїми думками про грядуще світу.

Я почну бесіду з відповіді на запитання. Це запитання фундаментальне, стосується самих основ буття і має безпосереднє відношення до того, про що ми з вами будемо сьогодні говорити.

«Ви не задовольняєтеся загальними роздумами при побудові своєї концепції — даними науки і вивченням різних релігій. Мені хотілося б зупинитися на центральному, на мій погляд, питанні фізики. Це простір і час. Я не випадково це запитав: адже якщо розірвати простір і його наповнення і розглядати їх окремо, то ми дійдемо висновку, що є деяка данність — так званий «простір», у котрий ми можемо вмістити не тільки

те, що ми бачимо і реєструємо приладами, але й багато іншого невидимого. В це невидиме, звісно, буде входити й те, що зв'язане з релігією, окультизмом, езотерикою та ін. Але «посудина», в яку ми це помістили, буде тією ж, а з цього випливає, що якщо ми хочемо спілкуватися з сутностями невидимими, то повинні опиратися на звичну систему координат. А чи не приходить вам думка, що сам простір — функція його наповнення?»

Автор записки має на увазі, що простір творить те, що в ньому є. Наприклад, між свічкою, яка тут стоїть, і мною є простір. Значить, це не просто голий простір, а відстань від мене до свічки, від мене до кожного з вас, від планетарію до Житомира, від Землі до Місяця... Тобто наявність тих або інших тіл, предметів, сфер творить те, що ми називаємо простором, а не навпаки. Раніше думали, що є абсолютний простір і абсолютний час і в них відбувається спектакль буття. Бог чи природа поміщають туди планети, сфери, і вони кружляють одне довкола іншого...

Читаємо далі:

«Якщо це так, то інші сутності можуть утворювати інші простори, про які не можна сказати, що вони знаходяться там-то й там-то...».

Це дуже важливе питання. Справді, філософи дійшли висновку, що і час, і простір існують не самі по собі, а є функцією явищ, подій, предметів. Але я скажу більше: немає ні часу, ні простору, ні предметів, ні нас із вами. Недарма древні індуси говорили, що все — майя. Наприклад, хвиля. Спочатку штиль, рівна поверхня води, потім подув вітер, виникла хвиля, і ми бачимо, що між хвилями, між гребенями хвиль є простір-відстань. Частота цих хвиль, їх рух створюють те, що ми називаємо часом.

Але ви скажете: відносно до чого ми міряємо час? Ми ж міряємо по відношенню до Землі, яка кружляє довкола Сонця. Ми взяли цей відтинок часової динаміки і поділили його на 24 частини, годину поділили на 60 частин і т. ін. Тобто все це — умовні речі. Існує тільки те, що ми називаємо «миттю», а те, що ми називаємо «часом» і «простором», — це розмазування єдиної миті.

Утворюється Земля, на ній виникає життя, з'являються перші ракоподібні, риби, рептилії, потім вони гинуть, потім виникають теплокровні, потім первісні примати, потім людина.. А вже в кожного з нас своя, неповторна, індивідуальна історія. Ну як же взяти

й одмести всю цю колосальну космоісторію і сказати, що це все — ілюзія? Ясна річ, що це не під силу простій людині. Це під силу тільки тому, хто все чітко аналізує і зрозумів, що все це — **тільки піна на хвилях великої космічної ріки**, що нам надається можливість випробувати цю ілюзію, щоб опанувати нею і стати самими собою.

Стати самими собою — це оволодіти не ілюзорним тілом, а безсмертною сутністю. Це теж буде своєрідне тіло. Через дух з'явиться нова можливість дати для самого духу нову техніку буття. Дух зможе творити її як завгодно, для будь-якого нового явища. Це можуть бути дивовижні світи, еволюції, планети, невидимі сфери — що завгодно. Плоди цього прагнення неймовірні.

Ми захоплюємося навіть тимчасовими земними творцями і вважаємо їх творення прекрасними. Але музика, яку чув Піфагор, на багато порядків вища, це співзвуччя усього сущого. Вона відкриється для кожного, хто зуміє подолати ілюзію цього буття.

А в чому ілюзія? І рух, і простір утворені нами самими, але не нашою волею. На Сході є концепція «дзеркала асурів». Дух Морозу задумався, як би сильніше прив'язати Людину до Землі, і вирішив: треба, щоб Людина якнайменше залишалася наодинці зі своєю внутрішньою сутністю. І духи морозу принесли Людині дзеркало. Їхнє демонічне дзеркало і є наш світ. Нам навішали усяких блискіток, цяцьок, зірок, планет; нас зробили королями, царями, рабами, учителями, воїнами... Ми проходимо страшний демонічний спектакль. Він цікавий, в ньому гартуються мужність, любов, і на кожному кроці ми можемо себе випробувати. З цієї точки зору ця ілюзія допомагає нам зрозуміти самих себе. Для того, щоб ми нарешті вернулися до самих себе.

Так виникає те, що ми називаємо «часом» і «простором». Коли я відобразився в дзеркалі — я ніби рухаюся назустріч своєму відбитку. І вже між мною і моїм відбитком виникає те, що ми називаємо «простором». Виникає моє зображення, виникає відстань. Разом з тим виникає те, що ми називаємо «рухом». Далі виникає ефект «обертання» — оскільки мій образ у дзеркалі обернувся, то почався циклічний рух... Дзеркало — це не обов'язково площина, в якій відображається світ. **Інтерпретація, оцінка чогось — це вже дзеркало.**

Кожна людина **прагне до безкінечного саморозкриття**, тому що Бог заклав у нас колосальну потенцію. І Він вимагає від нас

саме цього рішення: щоб ми розбили дзеркало, яке показує нам будинки, дороги, машини, танки, ракети; щоб ми стали знову тим, ким були — **духом, який не відбивається**, а обнімає собою все. В духові є вся фантазмагорія світів. Те, що ми знаємо як фізику, — у ньому відчувається як потенція. На Сході це називають «сновидінням Брахмана». Дух може сам у собі все це «програти», якщо є потреба, і не творити, не затримувати цей спектакль.

На якомусь відрізку космоісторії могутні деміурги, які повинні були продовжувати ріст нашого психічного дерева в безмірність, замкнули цю світобудову, створили своєрідну теплицю. І дух змушений без кінця крутити колесо буття, дивлячись у дзеркало. Є 99 дзеркал і 99 відбитків, і Людина уже не знає, де вона реальна, а де — нереальна. І як окультийний змії, що кусає себе за хвіст, ми крутимосся на місці, нацьковані одне на одного, народ на народ, брат на брата, на інші планети, на інші зірки...

Уявіть, що ми зі своєю психологією вийдемо в космос, в інші світи. І що ж ми там будемо робити? Перечитайте західну фантастику: борделі на Плутоні чи на альфа-Центавра, гвалтування інших цивілізацій, галактичні війни... Вирвавшись за межі Землі, ми земну мерзоту рознесемо у безкінечність. Тоді вже ніякий деміург, ніякий Христос не допоможе нам запхати її назад. Ми маємо промити свої «авгієві стайні» огненною рікою уже тут, на Землі.

Саме МИ зіткали час і простір. Ми, отримавши «дзеркало асурів», почали творити час, простір, різні функції і відчуття... Зараз людина бачить себе як тіло, а ще вона має розвинути себе як хвилю, як блискавку, як промінь — для того, щоб вирватися, щоб розімкнути себе. Розв'язати цей вузол надзвичайно тяжко.

Згадайте легенду про Олександра Македонського. Якось йому в храмі показали хомут, зав'язаний таким хитрим вузлом, що ніхто не міг його розв'язати. Олександр витягнув меч і розрубав його! Це не просто історичний факт. Жерці храму випробували Олександра, чи справді він має божественне походження. І він підтвердив його! У цьому суть легенди. Далі — хомут. Це символ ярма, одягненого на Людину. Людина — раб богів і тягне цього земного воза без кінця. І хомут зав'язаний таким вузлом, що Людина не може його розв'язати — тільки розрубати мечем. Цей **Меч — дух!** Коли Христос сказав «Не мир вам приніс, а меч!», Він мав на увазі саме Меч Духа, який розрубає всі пута, що тримають людину в

полоні. Люди часто змішують поняття «душа» й «дух». Але душа формується на Землі, це породження деміурга. А дух — це саме зерня Боже. Коли Бог творить Людину за Своїм образом і подобою, Він творить людей духовними. Це і є наша істинна сутність. А потім нам нав'язали спершу душу — астральне тіло, а потім воно одяглося в «шкіряне вбрання» — фізичне тіло...

Запитання:

Коли ми всі будемо жити в іншому, вічному, бутті, коли не стане ненависті і духовної гидоти, що тоді відбудеться з мистецтвом, музикою, поезією — чи будуть вони існувати?

О. Б.:

Земне мистецтво, земна культура — це тінь божественної реальності. Якщо тут музика Моцарта прекрасна, то у своїй небесній іпостасі вона незміряно прекрасніша. Якщо поезія Пушкіна нас чарує тут, то можете не сумніватися, що цей поет є небесним поетом. Вся земна краса ще прекрасніша у Вічності...

Запитання:

Наш спротив під час Другої світової війни був за Божим велінням чи за земним? Напевно, за земним, — адже до чого ми прийшли? Може, нам краще було здатися?

О. Б.:

Так само можна сказати: для чого Христу іти на Голгофу? Покаятися перед Пілатом, перед Синедріоном, а ще простіше — сказати Лукавому: «Я згоден стати царем!»

Кому ж здаватися? Ми вирішували проблему захисту своєї Вітчизни. Яке має значення, хто стоїть на чолі держави? Це — наша Вітчизна, наша хата. Якщо в ній завелися щури, не варто покидати хату — потрібно вигнати щурів, вигнати дурних політиків, сформувати лідерів духовного плану і поступово сформувати Духовну Республіку. Саме так.

Що стосується останньої війни, наша поразка в тому, що ми почали опльовувати героїчні подвиги. Це страшний злочин. Ми ж не знаємо, ким і коли врятоване наше життя і хто поліг для того, щоб кожен із нас існував. Тим більше не можна паплюжити кому-

ністичну ідею, бо це Божа ідея. Я згоден з Іваном Єфремовим, що ХХІ століття буде віком космічного комунізму. Капіталізм не має шляху в майбутнє — запам'ятайте це...

Запитання:

Вічність — це добре чи погано? Ви хотіли б бути вічним?

О. Б.:

Дуже гарне запитання.

Як правило, люди думають, що вічність — це безмежна тривалість. Насправді ж слово «вічність» походить від «віче». Ви знаєте, що таке віче: це об'єднання людей у громаду, коли багато людей діють як єдиний організм. Отже, вічність — це збирання і мертвих, і живих, і ненароджених в одне ціле, коли всі, хто помер і хто не народився, збираються до купи і в любові об'єднуються. От що таке вічність. Тому я не тільки хочу бути — я знаю, що я вічний!

Запитання:

Як ви уявляєте собі можливість створення Духовної Республіки на всій Землі?

О. Б.:

Не на фізичній Землі вона твориться. Тут вона просто з'явилася як ідея. Я постійно намагаюся пояснити і політикам, і друзям, і недругам, щоб вони зрозуміли, що це — не химери позаземні, не витання у хмарах, а певний статус. Людина, що живе в Духовній Республіці, буде і кращим земним громадянином, вона вже ніколи не помислить убити чи вкрасти. Тому для такої людини вже не треба заповідей, бо для неї усі громадяни Духовної Республіки — браття, а вона — громадянин Цілості.

Запитання:

Як різним людям повірити в Бога?

О. Б.:

Хто йде до Бога, той знає, що Він є. А якщо хтось до сих пір не помічає, що Земля здригається під громовими кроками Христа, — тут нічого вже не зробиш!!!

Запитання:

Ви говорите про ілюзію буття. Будда теж говорив про те, що будь-яке буття — страждання. Ви ж, по суті, пропонуєте збудувати новий світ. Чи не буде він ще однією темницею? Адже Будда говорив про Нірвану, а не про створення нового світу.

О. Б.:

Санскритське слово «нірвана» означає «неподільний». Отже, Будда прагнув до Нірвани як до Цілості. Він прагнув у тілі опанувати тим, про що ми з вами говорили — стати всім у всьому.

Йдеться не про побудову з допомогою демонічного дзеркала нових ілюзій, а про те, щоб стати духом. Не нова ілюзія, а повернення до Цілості — ось наше завдання.

Запитання:

Я певен, що тут є багато людей, яких невідома сила несе за межі суєтних законів людства. Може, саме тому вони зараз тут. Чи не мучить їх питання: що вони можуть зробити? Кращим виходом є об'єднання наших зусиль, об'єднання не на словах, а на ділі. Ви обіцяли розповісти про подальшу вашу діяльність. Чи зможемо ми так ще збиратися? Що ми повинні робити?

О. Б.:

На певний час ми розлучимося — я маю їхати в Гімалаї. Після повернення я розповім про результат, і тоді будемо з вами разом вирішувати, що робити далі...

А на завершення — коротка медитація. Спробуємо відчутти себе хвилиною-блискавицею...

Співає Василь Литвин:

Для сліпців є пільма,
А для зрячого нема.
Ширше серце розкривай —
Загорівся небокрай!

Нищаться пожарами тільки порохи,
Тішаться примарами лише дітлахи.
Ген поза туманами дивна глибина,
А понад обманами — зоряна весна!

Боягузам — страх і жах,
Шукачам — вогненний шлях!
Хто по ньому піде — знай:
У казковий прийде Край!

В лоні темряви дріма
Мати Всесвіту Сама.
Хто летить без вороття —
Нове матиме життя!

Олесь Бердник:

Щасливо вам, дорогі друзі! До нових зустрічей...

Листопад 1993 — квітень 1994

Це вогняне слово - свобода...

Роздуми письменника-фантаста
про вчення дона Хуана

Немає смерті й народження у Вищому Бутті. Прагнення — ось суть Творчого Вогню. Нитка устремління потужно в'ється крізь лабіринт Майї. І відкриє суть Тайни тому, хто дійде. Бережіть талісман прагнення.

«ПІСНЯ НАДЗЕМНА»

Карлос Кастанеда²² увірвався в традиційну течію напівдрімотного духовного пошуку, ніби вогняний болід. Спокійна поверхня звичних окультих, «тайнознавчих» канонів сколихнулася, вибухнула, зарядилася веселковими бризками. Всі відчули Подих Тайни, що мовчала впродовж тисячоліть.

Чим же причарував покоління другої половини ХХ століття американський антрополог з іспанським прізвищем? Інтригуючим сюжетом своїх «польових заміток»? Вражаючою фавбулою? Пророцтвами? Рекомендаціями щодо оволодіння надприродними, винятковими можливостями? Ні, ні, і ще раз — ні!

І сюжети щоденників його зустрічей з екзотичним «магом» доном Хуаном Матусом досить тривіальні, і бесіди майже банальні, а іноді — навіть грубуваті. Навіть використання на початку «навчання» психоделічних рослин для розхитування інтелектуальних психоштампів, у полоні котрих перебував Кастанеда, викликало протест у багатьох духовних мандрівників, що звикли до морально-етичних правил європейської містичної традиції.

«Простенький» дон Хуан та його друг дон Хенаро вразили усіх нас своєю звільненістю від будь-яких пут, якими привабливими не здавалися б вони нашим відчуттям чи умам. Складалося враження, що ці представники невідомої у Європі традиції — дивовижні мандрівники, що готуються до небувалої місії, ідеально загострюючи стріли свого духу, аби нестримно метнути їх у понадзоряні глибини Буття...

Кожна нова книга Карлоса Кастанеди торкалася несподіваних сторін психоглибин людини. Не один з читачів, вражених парадоксальністю мислення індіанських «магів», навіть вважав, що після «Казок про силу» (четверта книга з циклу «Вчення дона Хуана») вже не Кастанеда, а хтось інший експлуатує модну тему, продов-

²² Стаття написана як передмова до книги із серії «Світи Карлоса Кастанеди» (Кен Орліне Перо. Тропа толтеків. — К.: Софія, 1996). — Прим. упор.

жуючи захопливу містерію, вже повністю вигадану містифікаторами. Це були поверхові, передчасні висновки. Можна з повною переконаністю стверджувати, що хвилююча традиція древніх і нових «видючих» продовжує місію Великих Посвячених і місія ця спрямована на пробудження сплячого людства. І навіть метод певної ігрової містифікації, присутній у вченні дона Хуана, застосований цілком свідомо.

Чому? — запитає читач.

Досвід віків підтвердив: прямолінійне навчання тих, хто прагне до Істини, — небезпечне. Приймаючи «одкровення» Вчителя як «наказ», як «вказівку», учень нерідко перетворювався на духовного робота. Цю думку можна проілюструвати сюжетом з Ветхого Завіту, коли Господь вимагає від Авраама вбити сина й принести в жертву, якщо патріарх «любить Бога». Ми знаємо, що Авраам слухняно пішов на гору, аби там виконати Божу волю, і лише в останню хвилину канібальська жертва була замінена на ягня.

Всі віруючі й містики трактують цю подію як подвиг Патріарха і доказ його «вірності» й «любви» до Бога. Апологети ветхого традиції не розуміють, що мова йде про марновірне боягузтво Авраама, який боявся порушити «спілку» з Богом, що, беззастережно виконуючи накази Всевишнього, він перетворюється в духовного робота, а не вільного співробітника. Бог, безперечно, чекав іншої реакції свого «друга», чекав прояву істинної любові батька, що готовий «втратити душу свою» в ім'я ближнього, а тим більше — сина. Звичайно, нашу версію консерватори відкинуть як «кошуну», але складність еволюційної ситуації Землі й Людства, що відкрилася для сучасників у результаті найновіших космологічних досліджень, вимагає воістину парадоксального мислення і «божевільних» рішень.

Навіть введення в арсенал Кастанеди невідомих раніше світоглядних понять «тоналю» й «нагуалю» (нагвалю) вимагає неймовірних зусиль у побудові нового образу «магічного світу». Тільки дослідження останніх років у царині вакууму наближають нас до можливості пізнання могутньої сили нагваля, таємничої творчої й руйнівної суті Буття. Вже в книзі «Подорож до Ікстлану» індіанські «маги» підводять Карлоса до розуміння безмежності духовного шляху. Абсолютно не зв'язуючи свого методу з Ученням Христа чи Традицією Будди, вони змушують нас пригадати одну з най-

головніших Заповідей Сина Людського — «Я єсмь Шлях!» чи окриляюче Ствердження Благословенного: «Хто пройшов усі світи і не захопився жодним з них — того назову я переможцем, бо всі світи переміг він».

Куди ж веде Шлях Христа й Будди? Куди прагнуть дон Хуан, дон Хенаро та вся їхня дивовижна чарівна команда Першопрохідців?

Вони обрали **свободу**. Не «таємниці» різноманітних «сфер», не «магічні» можливості, що так ваблять сучасних містиків та окультистів, не знання «минулих чи майбутніх втілень», а саму лише свободу! Це єдине, що ми можемо сказати. Але скептики, всміхнувшись іронічно, запитують, як Пілат: «А що таке «свобода»? Як і в часи Христа чи Будди, на це запитання відповіді немає і не може бути. Бо саме слово «свобода» (свабудда, स्वाбодхи)²³ — означає в древній етимології «самопробудження, осяяння». Коли Дух пробуджений, він змітає зі свого шляху ілюзорний світ Обману — Мари (чи Сатани — в західній традиції) і сам стає Деміургом Нової Землі й Нового Неба.

Свобода — це Вседосяжність. В термінології мови, створеної інфернальною свідомістю земного людства, неможливо передати знання про Буття Свободи. Тільки натхненне серце дозволяє відчувати віддалений подих Несказанного.

Для народжених у темниці є три можливості: повірити вісникам Свободи і сміливо полинати за ними по нитці Любові; пробудити у своєму естві геном батьківської пам'яті про вільне Буття або ж відкинути всіляку «маячню» про Звільнення і залишитися назавжди в «пільмі зовнішній».

Чому взагалі нас вабить ідея свободи? Якщо світ, у якому розвивається історичне людство, природний, то звідки з'явилося відчуття в'язничності, інфернальності, ув'язнення в якомусь Тартарі?

Древні міфи передають вістку про Битву в Небі й Падіння Великих основ, про Воцаріння на Престолі Буття Космічного Мучителя, котрого Вчитель Нового Завіту називав «Князь світу цього». Ідея Володаря тілесного буття задовольняє лише дитячу свідомість недосвідчених мандрівників. Зрілі Духи бажають знати повне слово Істини.

²³ Свабудда, स्वाбодхі (санскр.) — самоозаріння, самопізнання.

Сучасна астрофізика відкриває для нас страхітливую реальність: Сонячна Система і цілий космічний регіон наближаються до зоряного монстра — Чорної діри, що загрожує жителям Землі та інших населених світів «огняною смертю». Таку небезпеку передбачували мудреці стародавнього світу, готуючи свідомість мислячих істот до необхідності трансформації.

Тільки звільнення від полону тілесності дає силу і можливість Рятунку. Можливо, в грядущому Магонаука та Маготехнологія й зможуть з допомогою космічної планетотехніки пересувати цілі світи з небезпечного району в спокійний, але для юної Землі вихід лише один — оволодіти можливістю шляху в дусі, щоб урятувати Зерна Життя й Розуму від «вогняної смерті» для посіву на Новому Полі.

Я впевнений, що саме в цьому — суть Місії всіх Будд, Мудреців, Аватарів, Сина Божого. Саме до цього спрямовує розум свого закомплексованого учня Карлоса Кастанеди мудрий індіанець-які дон Хуан Матус. Не даремно він показав освіченому антропологу казкове видіння Орла, причину й Господаря Буття, а також володаря всього живого.

Картина, що її спостерігають «видючі»: грандіозний синьочорний монстр з пронизливим оком, що породжує динаміку життя і поглинає свідомість людей після їхньої смерті, — чудова ілюстрація астрономічної Чорної діри, Князя пітьми, Бога Світу цього і таке інше.

Ми починаємо розуміти, що кожен з нас є маленьке віддзеркалення Орла, і як він паразитує на життєвій динаміці й свідомості людей, так і ми є паразитами біосфери, інформації антропосфери, енергії стихій, благородної Жертви Вищого Духу.

І як ми прагнемо Свободи, так Орел прагне звільнитися від ноші жорстокої необхідності закону пожирання.

Тому люди й отримали Дар Орла — можливість шукати, знаходити і користуватися шляхом свободи. Можливо, ця сутність сама прагне накопичити необхідну інформацію для власного звільнення.

Перекази віків повідомляють про прецеденти вищезгаданого **Прориву** в середовищі древніх племен та етносів. Так несподівано зникли з проявленого світу деякі групи майя, предки болгарських нестинарів-вогнехідців, трипільські племена.

Сучасна наука не заперечує такої дивовижної можливості. Накопичення божественного психопотенціалу вищої Енергії дозволить Людям Землі блискавично здійснити стрибок на іншу Орбіту Буття, ту, що її здавна йменують Життям Безсмертним.

Чи здатні ми, раціонально мислячі люди Космічної Ери, здійснити такий подвиг?

Думаю, так! Великі Посланці Матері Світу — Софії не трудилися б даремно, напружуючись у бажанні допомогти Людству. Учитель Нового Завіту і Його Великі Побратими в книзі «Пісня Надземна» кажуть:

«Стежка готова. Та звичним кроком уже не пройти. По блискавці суджено перейти. Хто зважиться — вогняним наречеться. Так зберу Моїх будівників. Пора звести Райдужний Міст».

І хто ж відмовиться бути Співучасником такого Будівництва?

Січень, 1996

Тайна Христа

Повість-есе

І дано було Жоні два крила великого орла, щоб Вона летіла в пустиню до місця свого від погляду зміїного, де годуватиметься впродовж пори, і пір і півпори.

І виригнув змії з пащі своєї воду, мов ріку, вслід Жоні, щоб захопити її рікою.

Та земля допомогла Жоні, і розкрила земля вуста свої, і поглинула ріку, що її пустив дракон з пащі своєї.

І розлютився дракон на Жону, і рушив змагатися супроти решти її спадкоємців, котрі зберігають Божі Заповіді і мають свідоцтво Ісуса Христа.

АПОКАЛІПСИС

гл. 12. 14-17.

Чи потрібен Поклик Синові? Саме бажання йти єсть Його Поклик. Сама Його Любов єсть і Поклик і Прихід. Хіба закликає Океан Ріку увійти в Нього? Ні, саме життя Ріки є прагнення до Океану.

ПІСНЯ НАДЗЕМНА

Все упованіє моє
На тебе, мій пресвітлий раю,
На милосердіє твоє,
Все упованіє моє
На тебе, Мати, возлагаю,
Святая сило всіх святих,
Пренепорочная, благая!

Т. ШЕВЧЕНКО

Над Марією рожа процвітає,
А з рожі та вилетів птах,
Та полетів птах понад небеса.
Усі небеса розтворилися,
Усі світи поклонилися.
А це ж не птах, це — Син Божий,
Це Син Божий людей намножив.

НАРОДНА КОЛЯДКА

ЗАСПІВ

І ось настане час і мить,
Коли розділиться людина,
І Дух у ній запломенить,
І заричить страшна Звірина.

Тоді відбудеться двобій —
Нещадний, грізний і останній,
І той космічний буревій
Скінчиться в дивному мовчанні...

Постане з Тиші Дивина —
Істота Зоряного Краю!
Над всім возвиситься Вона
І цілий світ в Собі з'єднає.

Минають роки, віки, тисячоліття.

Приходять і щезають численні покоління людей. Гуркочуть над світом безглузді війни божевільних правителів та монархів. Стають попелом, прахом, сміттям прекрасні творіння геніїв та майстрів. У Небі клекоче потік молитовних прохань і проклять.

Хтось хоче правди. Хтось імлою обману намагається згасити навіть її проблески, відверто й жорстоко здійсмаючи покривало брехні перед очима дрімаючого людства.

Тепер уже ясно, що визначальний бій вирує не довкола проблем економіки чи енергетики, а програмується з Психосфери, де з прадавності сформовано суперпотужний форпост богів та демонів усіх віків та народів.

Щирий аналіз показує, що всі вони, всі без винятку, не поворухнули жодним пальцем, щоб визволити людей із неуттва, злиднів, смертей та лихоліть. Навпаки, все робили для того, щоб людство не вирвалося з-під жорстокої божественної опіки.

«Люди стануть рівні богам», — сказано у «Авесті», священній книзі зороастрійців-огнепоклонників.

Який чарівний заповіт! Він громово підтверджений Христом: «Царство Небесне всередині вас». І ще: «Ви — боги!»

Звідки ж такий жорстокий присуд у третій главі Біблії — Святої Книги християн та юдеїв? Пам'ятаєте?

«І сказав Господь Бог: — Оце людина стала, як один із Нас, знаючи добро й зло. Тож тепер, аби вона не простягла свої руки й не взяла ще й з Дерева Життя, а з'ївши, не стала жити вічно!

Тому вигнав Господь Бог людину з Едемського саду порати землю, з якої вона створена. І вигнав він Адама й поставив на сході від Едему херувима з полум'яним кружляючим мечем, щоб стерегти шлях до Дерева Життя...»

Ось так! Дивний присуд, дивна логіка. Якщо людина стала подібна до богів — що ж тут поганого? Хіба не сказано в першій главі: за Образом і Подобою Божою сотворено людину? А коли вона, справді, дорівнювала до Творців, тоді надходить прямо протилежний присуд — прокляття й вигнання, перетворення потенційно безсмертних істот у біологічних кузюк, які впродовж тисячоліть будуть лише угноювати розтерзану, залиту кров'ю землю.

Виникає слушне запитання: отже, ВІЧНЕ ЖИТТЯ не є прерогативою богів? І його можна досягнути, з'ївши певний плід з Дерева Життя? А Господь Бог ревниво не дозволяє дітям Адамовим стати безсмертними?!

Тут загадка. Логічна така заборона лише в тому випадку, коли від пробудження вічних СИЛ Адама залежить буття «Господа». Отже, він є ментальний образ, і коли Адам (людство) набере сили, умовний, ревливий образ щезне, пропаде.

В свідомості клебече тривожне запитання: — А як же Христос? Син Бога, Вісник Любові! Невже й Він має той же знак на чолі — знак жорстокості, байдужості та обману?

Саме про Нього — ці мої роздуми, що народжувалися в тяжких духовних боріннях. Тайна Христа полонила мене від дитинства і не відпускає досі, а веде далі й далі до нових обріїв, за якими — я це твердо знаю! — відкриється казковий смисл і невимовна суть всіх наших мук та віковичних пошуків...

* * *

Чорний пташе, дивний пташе!

У темниці не барися,

Жде тебе огненна Чаша,

Ждуть тебе Небесні висі...

Тяжко влазити в тунелі,

А ще тяжче з них втікати.

Хто народжений без стелі —

Той не прийме жодну хату...

Всі народження — то муки

Розставання й зустрічання.

Та радіймо, що розлука —

Знак грядущого Єднання...

Походження людини й богів (усіх — одноосібних і колективних) треба розглядати сукупно. Бо долі тих і тих тісно пов'язані.

Біда не в тому, що людина породила БОГА. Біда в тому, що вона його породила ЗВІРОПОДІБНИМ. Правдивий Бог діяв би навпаки — творив людину БОГОПОДІБНОЮ (за Образом і Подобою своєю, як і сказано в першій главі).

А сталося так, що формуючи ноосферу, психосферу, люди виліпили Бога (і всіх богів) стихійно, спонтанно. І коли стали поклонятися — то поклонилися ЗВІРУ, який хитро оволодів процесом боготворення, а також людиноформування. І так триває донині. **Озвірили люди, озвірили й боги всіх народів та рас.** Бо хіба не благословляють вони той пекельний жах, що трясє Землю і відлунює мукою в Далеких Світах?

Ми назвали самі себе Людьми Розумними.

Можна сумніватися в цьому. Це самозванство лукаве й злочинне. Бо якщо назвати діяльність людства розумною впродовж відомих нам тисячоліть, то що тоді абсурд і божевільня?

Розум і високі почуття інколи гостюють у окремих людей. Але ми знаємо, що з ними роблять, з так званими геніями та проками! Прокляття, голгофи, вогнища, переслідування, глум, а після смерті — користування дарунками Неба для підлої мети!

Зустрівшись віч-на-віч з Учителем Нового Завіту, можемо почути запитання: — Навіщо я вам дав ясний Розум і крилатий

Дух? Невже для славослів'я в храмах, для поклонів, для приниження, для містифікацій, для умноження небесних упирів? Я ж заповів: «Піднесіте Сина Людського і тоді збагнете, що це я!» Вам належить возвеличити Розум і Серце, щоб вони могли почути Голос Найвищого. Батько Небесний породив нас для Вічного Життя, тому воліє бачити нас мужніми, мудрими воїнами у боротьбі з Хаосом і Злом, Руйнацією та Розбратом. Це можливо лише при Високому Знанні Законів Усесвіту, при оволодінні титанічними силами стихій. Таке доступно лише Любові...

Я знаю, що безліч повзаючих душ закричать, загаласують про гординю, про гріховність, про блюзнірство, про страх Божий... Що можна сказати таким?

Породжені Богом, ми повинні сягнути рівня Вітця. Який Батько не мріє, щоб Син уподібнився йому? А тим більше — Найвищий Вітець! Бо як нам вернутися в Дім того, Хто нам дав життя, і був Імпульсом людинотворення, тим Імпульсом, що став еволюційним зусиллям людинозвіра стати Людиною Обоженою?!

Осягнути смисл Буття — це основне, бо те, що діється на Землі — безглуздя. Що б ми не взяли — буденні клопоти (просто жити), злодійства (для ситого життя), вбивства (помста чи грабунки), походи (загарбання чужого, щоб знову ж таки — сито жити), релігії (щоб приспати, аби не думали про смисл, а прийняли готову ідею «падіння» й «гріховності»), наука, мистецтво (щоб прикрити безглуздя псевдомудрістю), любов, сексуальні ігри (щоб продовжити безглузду вовтузню) — ВСЕ, ВСЕ, ВСЕ свідчить лише про тюремність буття, бо лише в тюрмі можливе таке жорстоке, підле, криваве, нещадне, божевільне проживання.

В історії відсутні осмислені зразки буття.

Навіть Христос і Будда лише вказували на ілюзорність земного існування і закликали: — Вийдіть!

Втеча з тюрми — ось імператив!

В чому ж тюремність?

У всьому!

А насамперед в тому, що люди прийняли в'язничність за норму. Прийняли.

Отже, ніхто не мислить про втечу, про вихід, про ісход.

А Христос, якому ми нібито поклоняємося, у перших проповідях своїх твердив суворо й безкомпромісно: «Пізнайте правду (істину) і правда звільнить вас».

Звільнить. Отже, є звідки звільняти. Отже, людина у в'язниці, у неволі. Байдуже, як ми називаємо принцип неволі — Сатаною, гравітацією, законами природи, соціальною несправедливістю, спотвореним уявленням про Світобудову, — Дух Божий вустами Христа прорік, що пора звільнитися і вертатися до Рідного Дому.

Христос — Визволитель. Отже, він знає шлях?

Безумовно. Недарма ж Сказав: «Я єсмь Путь, Істина й Життя».

Які дивні, які таємничі Слова! Чому священнослужителі не замисляться над ними? В них не теологічна умовність, а просте, найпростіше визначення Суті Сина Божого — Сина Людського. **Путь, як вічний Політ, прагнення. Куди? До Істини, до Правди, бо Істина, Правда — у Батька, у Бога.** Що ж ми будемо мати, якщо рушимо за Ним і осягнемо Правду?

Увійдемо в Дім Життя. Вічного Життя, бо Путь, рух, Прагнення невмирущі.

Гляньте вночі на безмір Дивокола, на Зоряні Глибини. Нам заповідано Царство Небесне. Хіба ж можна спаплюжити таке Диво своєю жадобою, ницістю й мізерними бажаннями? Та суть в тім, що нам той Скарб неприступний, якщо не оволодіємо Силою. Адже так Заповів Люблячий Учитель! «Царство Небесне силою береться!» Не насилля, а — СИЛА. Її дарує лише повнота Знання й Любові.

А Знання й Любов оберігаються Сином Людським для Суджених Птахів Зоряного Польоту.

Отже, як би ми не вертілися у пекельних глибинах земної псевдоісторії, доведеться повертатися до Христа, до Його таємничої Місії.

Хто збагнув ту Місію? Хто може назватися Вартовим Тайни Христа? Хто відає, що насправді відбулося при Тайній Вечері? Що шукали роки й віки лицарі Короля Яр-Тура, намагаючись утвердити на Землі Круглий Стіл Братерства Вогнів Христа, щоб навіки вічні осягнути казковою Чашею Граалю і прилучитися до Невмирущості Сина Божого?!

Ми будемо крок за кроком наближатися до відповіді на ці хвилюючі запитання. Але які блукання довелося пройти Шукачеві, скільки потворних масок зірвати в собі й зокола, доки Воля Сина Людського стала моєю волею...

* * *

Небо, як нива,
 Зорі, мов зерна,
 Радує дивом
 Простір химерний...
 Що там, в безодні,
 Всіяній чудом?
 Все, що завгодно,
 Стукає в грудях.
 Стукає серце
 В ребра темниці,
 Ніби відерце
 В диво-криниці.
 Вирватись хоче
 В ирій далекий,
 В буряні ночі,
 В зоряний клекіт.
 Так воно й буде.
 Так воно й сниться!
 Землю розбудить
 Казка — зірниця...

Ще коли я був дитиною, у нас на божниці з'явилася дивна ікона (не відаю, де її придбала матінка). Це був Образ Діви Марії, проте такого я більше ніде не зустрічав. Виконаний у жовто-блакитних барвах. Напис: «Млекопитательница». Пречиста годує грудю Сина Божого. Коротше, я тоді зустрівся з Небесною Годувальницею, хоч втаємничений зміст події осягнув може, лише тепер, коли пишу ці спогади.

Ще пізніше я придбав Образ Божої Матері у Володимирському Храмі. Ми його помістили поруч з Годувальницею. І ось одного дня сестра Оля злякано покликала мене до божниці: — Дивися, каже, що діється з Образом Пречистої!

Справді, сталося щось жахливе: і Діва Марія і Син були залиті кров'ю. Ми кинулися обмивати образ. Марна річ! Кров текла знову й знову. Сестра хотіла позбутися зловісної ікони, але я не дозволив. Згодом червона рідина перестала текти, але образ так і залишився закривавлений.

Хтось глумливо скаже: — Ну й що? Мало які випадковості бувають в житті. Невже кожному незвичну подію варто розглядати, як символ чи певний знак?

Безумовно, — скажу я. Ми надто оглухли й осліпли, забувши, що складаємо в сукупності з тваринами, рослинами, птахами, рибами, стихіями, зорями, хмарами, далекими світами Єдине Тіло Всесвіту. І нема подій байдужих на нашому шляху, про це знали пращури, хоч ми й сміємося над їхнім нібито марновір'ям. А насправді наше марновір'я, заквашене на невігластві, перевершує все, що було в минулих віках.

А одна зустріч на Бесарабському ринку в Києві вразила мене до глибини душі. Вона, власне, дала поштовх до розкриття втаємничених психогенетичних глибин, де зберігалися призабуті спогади про Сина Людського та Його Пречисту Матір...

Було так. Я запитував, скільки коштує рибина — чи то тріска чи короп, вже забулося. І раптом хтось мене смикнув за рукав. Я озирнувся. Невелика, худенька жіночка, одягнена бідно, але чисто, пильно дивилася в мої очі, ледь помітно усміхаючись.

— Навіщо вам ця мертва рибина? — лагідно запитала вона.

— А в чому справа? — здивувався я.

— Хіба не краще придбати живу рибину. Вічно Живу Рибину, — підкреслила вона наголосом.

Мене осяяло. Погляд у жіночки був трохи божевільний, скоріше, натхненно-відсторонений. В глибині зіниць мерехтіли веселі іскри.

— Ви маєте на увазі Христа? — пошепки перепитав я.

— Ага. Так ви знаєте! — зраділа вона. — А чи відаєте, що Він наш земляк?

— Читав такі легенди, але вони не опираються на історичні дані...

— Яка там історія, — махнула жіночка рукою зневажливо. — Хіба не відаєте, що вся історія брехлива? Той, хто творить історію, — батько брехні...

— Сатана?

— Атож. Він не хоче, щоб люди знали правду про Сина Божого.

— В чому ж ця правда?

— У всьому. Навіть в тому, хто він, звідки, що з ним сталося. Чи знаєте, що Маруся не народила його, а знайшла...

— Марія?

— Ні, Маруся, — наполягала жіночка. — Вона знайшла Дитя під зорями в житі. Воно було сповите в листя лопуха — голопузе, біляве, синьооке. Не кричало, а тільки махало рученятами, ноженятами. І сміялося до Діви. Маруся спочатку злякалася, бо на чолі Дитини був знак — сяяла Блакитна Зоря. Діва втямила, що Дитя від Бога. Пересиливши страх, вона взяла Дитя на руки і понесла до землянки, де жила сама-самісінька, бо була сиротою.

— А батьки ж її хто? — запитав я, піддавшись дивній романтиці химерної оповіді.

— Батьки лицарського роду. Матір захопили в ясир розбійники степові, повели з іншими бранцями на продаж, а батько кинувся з іншими лицарями хортицькими визволяти бранців та й загинув у бою. Мати теж пропала десь у степу. А Маруся виросла сиротою, козаки жаліли її, інколи дарували якісь прикраси, шовки, помагали по господарству. Виросла Діва жалісливою, щирою, тому й вирішила взяти Дитя за сина. Трохи страхалася, що люди вважатимуть його відьмаком, бо ж сяяла зірка на чолі, але згодом вона затьмарила, розтанула...

— Жіночко, — не стримав я сумніву, — коли ж це було? Козаки на Хортиці з'явилися через тисячі літ після того, як Христос ходив по землі...

— Еге! Козаки були споконвіку. Ви краще мене слухайте, а не те, що пишуть у ваших дурних історіях. Вони теж базикають, що Син Божий народився в єврейських землях, а воно — бачте — не так! Він наш, земляк... То слухайте далі... Як тільки принесла Маруся Божого Найдю додому, як в неї з'явилося молоко. І почала вона годувати Дитя, щаслива тим, що Найвищий послав їй такий дарунок. Люди дізналися про таку справу, почали лаяти її, прославили покриткою, та козацькі характерники взяли її під захист, звеліли старим повитухам перевірити, чи дівчина вона. А як виявилось, що Маруся невинна і дівочість її не порушена, тоді й збагнули, що Дитя від Зоряного Вітця. Ось так!

— А що ж далі?

— Далі вчили його характерники на Хортиці мудрості всякій. І послали туди, де він мав передати людям Слово Батька Небесного, бо згадав усе, що Найвищий звелів йому...

Тут нашу розмову перебив якийсь міліціонер. Він замахав на неї руками, закричав:

— Іди, іди геть, придуркувата. Не мороч людям голову!

Жіночка відсахнулася, пішла до виходу, але ще раз оглянулася і сміхотливо сказала:

— Під зорями, під зорями вона знайшла Дитя...

Дивна легенда. Чому вона виникла і як? Може, тому, що юдеї не прийняли Слова Христа і Його Зерно не проросло, як і казав Син Людський: «одне зерно впало на камінь, друге в терни, а яке на добру землю...»

Може, там, в Палестині, була надто тяжка земля і Боже Зерно пропало, вмерло. А тут, в землі Слов'ян, воно впало на чудовий ґрунт і дало буйні плоди?! Саме так можна трактувати цю легенду. Маруся (Душа України-Русі) прийняла Новонародженого Логоса — Слово Боже і почала вигодовувати Його...

Проте, це вже теперішні думки і осяяння. Тоді я так не думав, а лише поклав дивну легенду на серце своє.

Щоб читач збагнув усе, що я маю тут відкрити, треба згадати вогнисті Знаки, які вели мене до вирішальної Блискавиці Осяяння...

Слово
першеВОГНИСТІ
ЗНАКИ

У нічному небі потемніло,
Замигтіли зорі-промінці.
Між хрестами встали тіні білі,
То на раду сходяться мерці.
Ждуть вони у ніч якусь урочу,
Що до них посходяться живі,
І любов осяє мертві очі,
Встануть покоління вікові.

Лише треба кладку збудувати
Над безодні смерті і страху,
Ідолів жахаючих прибрати
Обабіч могильного шляху.

Тихо плине річище іскристе,
Слухає розмову прадідів,
Та лунає між вишневим листям
Супровід чаклунський солов'їв.

Не приходять ні сини, ні внуки,
Сплять у ямах тюрем і квартир...
А з безодні фосфоричні руки
У надії тягнуться до зір...

Чи можуть сучасники, розбещені чудесами цивілізації, цього «звіра з рогами ягняти», захоплені обіцянками земного раю, об'єднатися ім'ям Христа?

Дитяче запитання. Вже дві тисячі літ світ знає про Учителя Нового Завіту, повторює нібито Його Слова, поклоняється Йому, будує храми в ім'я Його, молиться Йому; та разом з тим Його Ім'ям сотні літ запалювалися вогнища інквізиції, на яких конали борці за Правду. В Ім'я Його йшли до бою армії християнських держав, топлячи в крові мільйони життів, руйнуючи міста, спопеляючи ниви і утвори людського генія. До того ж часто-густо суп-

ротивники піднімали над головами своїх войовничих орд стяги з Образом Христа, благаючи в Нього перемоги. За кого ж вони Його вважали? Невже за режисера ганебного історичного спектаклю?

Це сатанинське протиріччя має бути розв'язане, щоб по-стать Христа стала понад сумнівами й хитаннями. Не сліпа віра, а ясне розуміння й радісне довір'я до Учителя, котрий один лише може розв'язати складний вузол свого власного духовного явища, свого Народження в цьому страхітливому світі муки й божевілля.

Як це зробити? Як почути Його Голос? — гримить запитання понад віками.

Хтось чекає осяяння. Хтось шукає таємничих манускриптів у Гімалаях або в Єгипті. Хтось благає теологів та священнослужителів, щоб вони визначили суть Христа у хитросплетінні філософської логіки чи трактуючи перекази святих отців давнини.

Химерні бажання, — обуряться ортодокси. Є тексти Євангелія, є утверджені ритуали Божої Служби. Слухай, вникай, вір, сподівайся!

Та серце не приймає такої релігійної муштри. Невже не ясно не лише «віруючим», а й теологам та попам, що Бог має можливість і силу безпосередньо контактувати з серцями людей, що «писане» Святе Письмо, яке можна перекрутити, затемнити, дискредитувати, є незміряно нижчим варіантом контакту?!

Саме живий Контакт мав на увазі Христос, бо не залишив жодного рядка написаного. **Саме цей вражаючий духовно-історичний феномен треба пояснити**, бо має бути ясно кожному, що **Блага Вість Сина Божого** утверджувалася не на папері чи пергаменті, а на **нерушимому Камені людського серця**.

Я давно збагнув, що Полум'яну Вість марно бгати в паперові книги, в біблоси, в картини, що весь інструментарій релігійних об'єднань — бар'єр на шляху **єднання Бога й Людини**. Це підробка, вигідна для шахраїв та брехунів...

Безліч віруючих та віроучителів чекали Приходу Христа в тому чи іншому періоді, старанно готувалися до цього апокаліптичного часу, та всі встановлені людськими віщунами строки минали, Христос — чудом явлений — не приходив, і нова хвиля зневір'я хлюпала в людські серця, сповиваючи їх байдужістю, або ведучи до озвіріння.

Фанатиків, агресивно віруючих у Христа, завжди було досить, безліч було й таких, що безтрепетно кидалися на смерть, на муки, жадаючи Царства Божого, проте ці вражаючі жертви не міняли світової ситуації, і кривава ріка хлюпала в груди людства, і сходили в могилу змучені чеканням покоління, а священнослужителі завчено повторювали: — Ніхто не відає дня й часу Приходу — лише один Вітець Небесний!

І бунтуюча душа справедливо запитує: — Чому, справді, не приходить Христос? Чому так жорстоко, безжально запізнюється? Хіба гори трупів не волають до неба? Хіба ще не досить кривавих рік протекло в океан, сповнюючи його свідоцтвом муки й терзань? Хіба мало хрестів чорніє перед оком мовчазного неба? Та вже здригнулося б, закричало від жаху звичайне, людське серце, а не те що Вселенське Боже Серце!

Чи, може, Його нема? А якщо Його нема, то нема й Сина Його — Христа? І ми лише жертви історично-духовної фікції, на-в'язаної нам хитрими жерцями давнини, слугами Батька Обману?!

* * *

Марно шукати відповідь у тих чи інших книгах. Книги — лише знак мислі тих людей, котрі пройшли перед нами. І якими б переконливими та логічними не були ті думки, якщо вони не запалють наше серце і воно не спалахне, — віра не прийде, не засяє в шукаючій душі.

Але що таке віра? Невже лише почуття, що не потребує підтвердження? Тоді вона буде смішним забобоном.

Віра породжує вірність. А вірність вимагає найвищого доказу — відчуття незнищеної реальності того, в що ти віриш.

Відтак, **Віра — то найвище Знання, Знання Серця.**

Так ми приходимо до висновку, що віра — результат досвіду життя. І якщо правдива віра спалахне в серці — така людина вже не спить, а йде поруч з тим, кому вірить. І така пробуджена людина здатна пробудити інших.

Які ж реальні вияви буття Христа? Кому Він з'явився? Коли? Чи достатньо євангельських свідчень про Його З'яву Апостолам та люблячим Супутникам? І чому Він не З'являється світові нині, в грозову пору Апокаліпсису? Яка гора абсурду й жаху має нагромадитися, щоб дати Йому сигнал для Приходу?

Мільйони людей лише скептично посміхаються, чуючи Його Ім'я, не розуміючи, що Вогонь може бути пізнаний лише Вогнем!

Розповім про свої зустрічі з Учителем Серця, про зустрічі набагато реальніші від феноменів довоколишнього світу, в існуванні яких ніхто не сумнівається. Саме ці зустрічі поступово, крок за кроком відкривали мені Тайну Христа...

* * *

Є прекрасні оповіді-міфи про давніх богів: Зевса, Брану, Кроноса, Митру. Ці боги довгі віки панували над мислями й життями мільйонів людей. Проте хто чекав або чекає приходу Зевса чи Брани? Хто мріяв про зустріч з ними? Хто вірить, що вони можуть допомогти досягнути нове, радісне буття? Навпаки, нам відомо з деяких міфів, що Зевс жорстоко покарав Прометея за те, що Титан приніс людям Вогонь і допоміг оволодіти Пізнанням та Майстерністю.

В тих міфічних аналогіях боги завжди були тиранами, повелителями, диктаторами. І не збуджували в серцях любові, а лише страх.

Та настала Пора Христа. Захиталися трони давніх богів. Упали. Поміж руїн тиранічних небесних культів засяяв Образ Сина Людського — живий, близький, рідний.

Світ стрепенувся. Серце Людства відчуло подих Таємниці. Повірило в грядущий Прихід Христа і палко очікувало Його.

Але що ж сталося далі? Чому чекання здається нескінченним? І чому нема байдужого ставлення до Христа? Його або люблять або ненавидять. Він не стає літературним міфом, а владно входить у клекіт життя. Інша справа, що для більшості сучасників Він — скам'янілий ідол, духовна вісь, довкола якої крутиться догматично-теологічна машина, але для зрячих, для духовно-пробуджених Христос — Полум'яний Герой, котрий ступає по кам'янистій стежці тяжкої Землі, і з краплин Його Крові виростають найкращі квіти людського буття.

* * *

Мені йшов п'ятий рік, коли я став свідком дивної, ганебної, але й хвилюючої містерії.

Зближався Великдень. Сім'я наша жила тоді в невеликому селі на Київщині. Колгоспу ще не було, люди працювали в так званих «комунах». Приїхали з району «войовничі безбожники», зібрали комунарів, звеліли готувати атеїстичний спектакль. Комунари одягали звірячі машкари, вивертали вовною догори кожухи, прироблювали до голови чортячі роги. Потім рушили до церкви. Там тривало богослужіння. Одягнуті пекельними потворами комунари кружляли довкола храму, горлаючи: «Долай, долой раввинов, монахов и попов!» І не розуміли, не могли зрозуміти темні душі «войовничих безбожників», що своєю божевільною акцією вони стверджують Буття Боже, бо користуються костюмерією Божого Антипода — Батька Обману.

Священик — сивий дідок — в оточенні жменьки старих баб тремтячим голосом стверджував ще неясну моїй дитячій свідомості Правду: «Христос воскрес із мертвих, смертю смерть здолав, і сущим у гробі життя дарував!»

Щось дивне, нетутешнє ввійшло в мою душу. Той гурт людей біля вівтаря серед мерехтіння свічок, те чортяче кільце, що верещало й плювалося, лаялося й погрожувало зібраним біля Образу Христа тремтячим душам, — все те залишило враження якогось таємничого прориву в небувалий світ, закритий від нас стінами дрімоти й нецтва...

Коли мені виповнилося шість років, страшний голод почав нищити Україну. Знаю про ту жахливу подію не з переказів, не з сторінок часописів чи книг. Сам був учасником і свідком всенародного лихоліття.

Мертвяки валялися на дорогах, на городах, у хатах. Інколи з'являлася підвода, байдужі люди складали покійників штабелями на воза, одвозили до цвинтаря; там підводу перевертали, трупи гуркотіли в братську могилу, здичавілі собаки накидалися на здобич, люто скалячи зуби.

Я вже ледве тягав ноги. Ми з сестричкою Олею жилилися сухими одвійками з проса і поступово згасали. Одного дня ми з матір'ю відвідали родичку, котра жила на березі Річища. В хаті — нікого, пустка. На печі мертва жінка.

Мати заголосила, когось кликала, щось робила біля покійної. А я звернув увагу на книгу, що її вітер гортав на підвіконні. Сторінки були розділені лінією пополам: зліва йшов незрозумілий текст,

а праворуч — російською мовою з «ятями» та твердим знаком. Проте я вмів читати, і в свідомість мою понад текстом, понад літерами ввірвався епізод з якогось далекого, таємничого світу:

«... віднесли Господа мого, і не відомо, де поклали Його.

Сказавши це, оглянулася і побачила Ісуса стоячого; але не впізнала, що це Ісус.

Ісус говорить їй: — Жінко! Чому ти плачеш? Кого шукаєш?

Вона, гадаючи, що це садівник, говорить Йому: — Пане, якщо ти виніс Його, скажи мені, де поклав Його, і я візьму Його.

Ісус говорить їй: — Маріє!

Вона, повернувшись, говорить Йому: — Раввуні! що означає: Учителю!..»

Перед моєю дитячою свідомістю, мов блискавка, спалахнула яскрава картина: заплакана Марія, огорнутий небесним сяйвом Учитель, котрий одним словом зриває з неї запону нерозуміння, і її щасливий, радісний вигук: — Раввуні!

Оте «Раввуні», — ласкава форма слова «Учитель» — потрясло чомусь мене в дитинстві, і я навіки прийняв у серце реальність далекої, а разом з тим — рідної події Містерії Христа.

Пам'ятаю достеменно, що вразив мене не текст. Слова з книги були тільки спусковим курком пострілу з далекого минулого, що пробудив мій дух в дні муки й смерті...

* * *

...Дні фашистської окупації під час другої світової війни наша сім'я перебувала в родинному селі Кийлів над Дніпром. Густі ліси, заплави допомогли переховатися від німців, які сотнями тисяч вивозили українців до рейху. В сорок третьому році повернулися наші війська. Я попросився добровольцем у діючу армію. В сорок четвертому році потрапив на фронт. Здобувши військовий фах підривника-мінера, часто повзав поруч зі смертю, бо ж відомо, що мінери помиляються лише один раз.

Після поранення потрапив до шпиталю, а на початку сорок шостого повернувся додому. Прислухався до голосу серця і духу — куди йти, що діяти? Хто я? Де мій шлях?

Тоді ж почав учитися в театральній студії при театрі Франка. Дуже швидко відчув, що цей фах не для мене, бо саме життя було кривавим, страшним спектаклем, де люди невпинно перевдягали-

ся в обманливій личині, дурячи один одного, містифікуючи ближніх і самих себе. Грати спектакль у спектаклі? Це здалося мені верхом абсурду...

В кінці сорок шостого року я побачив сон...

Повзу по страшній крутизні на гору. Знаю, що там, на вершині, стоїть мій батько і я мушу його замінити у якійсь важкій справі. Довго піднімався. Перешкоджали гримлячі потоки, обвали, урагани, тумани. Я обдирав руки й ноги до крові, задихався від туги й самотини.

Та ось хмари розійшлися і я на вершині побачив... Христа. Він тримав на плечах велетенську скелю, немислимий тягар, мов міфічний Атлант. Вся шкіра на ньому була оголена, кров струмилася по тілу, очі з тугою й надією глянули в мої зіниці.

Тягар захитався. Я кинувся Йому до ніг і прокинувся...

Сон вразив мене. Нагадав осяйне видіння з дитячих літ. Реальність Христа увійшла в моє серце, ніби огненний меч, якимись поза інтелектуальними каналами — крізь світи тайни...

В сорок дев'ятому році при закінченні студії я був присутній на відкритих партійних зборах. В ту пору переслідували так званих космополітів. Я виступив на захист скривджених і без належної поваги висловився про Кагановича та Сталіна. За півгодини про мій виступ знали в органах безпеки. Друзі попередили, щоб я виїхав з Києва. Так я опинився в древньому Галичі, де працював відповідальним секретарем міської газети.

Того ж таки року Христос знову з'явився мені у сновидінні.

Я стояв під височенною горою. З вершини хутко спускалася біла хмарина. Вона розійшлася. Біля мене стояв Христос. На ньому був багрянний хітон, на чолі кривавився Терновий Вінець. Я тривожно дивився в Його сумні очі, і Він здавався мені рідним, близьким, як батько, побратим, брат...

І я несподівано запитав: — Чому з'явився мені, брате Ісусе?

Він сказав: — Глянь на оцю дорогу...

Я поглянув туди, куди Він показував. Там гриміли бурхливі потоки, громадилися непрохідні гори, урвища, в'юнилися хаотичні корчі вікових дерев.

— Бачу, — відповів я.

— Іди по цій стежині...

— Що маю зробити там? Навіщо?

— Іди, — ласкаво, але владно сказав Христос. І я рушив. Він підняв руку, благословляючи...

Це видіння було мені в Кийлові, куди я приїхав у гості до мами. А коли за кілька днів я повернувся до Галича, то в першу ж ніч знову побачив моторошний сон...

Я стояв на колінах у церкві. Єпитрахиль священника покривала мою голову. Я боковим зором бачив довкола кільце ченців у чорному, і вони співали басами відому революційну пісню: «Вихри враждебные веют над нами, темные силы нас злобно гнетут...»

Мелодія гнітила, заколисувала, здавалася якимось важким ритуалом. І я відчував, що минають роки в цьому стані — стояння на колінах під покривом єпитрахилі.

Серце задихалося від туги і жаху: допоки, допоки мені стояти у чорному кільці й слухати присипляючу мелодію.

Зненацька згори вдарив фіолетовий промінь. Я визирнув з-під єпитрахилі. Світло лилося з куполу храму, падало на моє обличчя. Пролунав потужний голос згори:

— Се есть син мій улюблений! Слухайте його!..

Я кинувся зі сну. Старенька галичанка, в якій я наймав квартиру, коли вислухала сон, сплеснула руками: «Ой буде тобі скорбота, потрапиш до в'язниці»...

Так і сталося. Того ж дня мене заарештували. Повезли до Станіслава. Потім на пересильну тюрму до Львова. В камері, де було близько двохсот душ, я відчув велику силу єдності. Вечорами, перед сном, галичани, гуцули ставали на коліна і співали пісенну молитву, що потрясала в'язницю. Наглядачі бігали, репетували, погрожували, а мелодія здіймалася до неба, колихала сфери: «О Мати Божа, ми Твої діти, не дай віками в тюрмах терпіти...»

Я лише тепер відчув, що нинішня воля України добувалася тоді, у задушливих ямах темниць, у лабіринтах тяжкої долі українців — правдивих дітей Пречистої...

* * *

За півроку був суд. Це була така несправедлива, така підла розправа, що мій дух — дух чистої, вірної найкращим ідеалам людини — обурився і, очевидно, палко зосередився сам в собі, щоб віднайти подальший смисл існування.

Після вироку мене одвели до камери при суді, замкнули. В ту ж мить я відчув присутність Христа.

Це не була думка про Христа, не молитва до Нього, що було б зрозумілим в такому стані напруги та відчаю, — Він Сам був біля мене, обнімав, говорив зі мною.

Це було раптово, блискавично! Довкола пливло Світло, стіни, вікна, ґрати, дерев'яні лавки проглядали ніби крізь променисте марево. Полум'яні струми пронизували тіло, хвиля Радості хлюпала в серце.

Я став навколішки, але це не був стан раба. Я припав до колін Батька, Учителя і Брата. Я збагнув, що повернувся до себе, до рідного дому. Палка молитва зірвалася з вуст, я прохав Його:

— Приймаю все, що несе доля! Лише про одне благаю: не залишай мене серед бурі світової! Будь зі мною, Коханий!

І я почув Голос Мовчання:

— Мої не просять Мене бути біля себе. Мої йдуть за Мною, зі Мною...

І моє серце радісно сказало:

— Хай буде так!

І сталося так.

Були в'язниці, були смертельні ситуації. Були втечі, каторжні темниці, подих смерті. Та завжди, при будь-яких станах, я відчував присутність Учителя, бачив Його яскраво-сині очі — схвальні або докірливі...

Коли мене вивели з судової камери, у дворі стояла моя мати. Вона запитала тремтячими вустами:

— Скільки?

Я сказав їй, додавши, що вернуся, щоб вона не плакала, щоб вірила в грядущу зустріч. Вона охнула і знепритомніла. Я кинувся до неї, та конвоїр наставив багнета і суворо гаркнув:

— Не положено!

Якась жіночка припала до матінки, лила на неї воду з калюжі, а мене повели до «чорного ворона».

— Не сумуй, — сказав Голос Мовчання. — Вона діждеться тебе, як не раз уже це було. Вона знову врятує тебе, як не раз рятувала...

Я не збагнув усього, що почув, але нетутешній спокій ввійшов у серце. І дух мій сповнився вірою, що так і буде...

* * *

Навесні п'ятидесятого року я з великим етапом потрапив у Печорлаг. На пересилці у Печорі розподіляли кого куди. Мене запроторили до рухливого табору «на колесах». Жити доводилося у вагонах-теплушках, спати на нарах. Довкола — колючі дроти, «запретзона». Зеки, між якими були і політичні й побутові засуджені, лагодили пошкоджені ділянки залізниці, міняли шпали, насипали ґравій, забивали костилі. Праця була виснажлива, авральна. Годували якимось «чортохлистом», в ющі плавали кості акули, на друге — ложка каші-шрапнелі з тухлою салакою.

Конвой жорстокий, безжальний. Інколи здавалося, що це не люди, а дресировані біомеханізми. Людей убивали за один крок вправо-вліво; часто чекісти самі провокували такі ситуації, коли можна було безкарно застрелити в'язня. Я за кілька тижнів став дистрофіком, не міг працювати. Конвой загрожував пристрелити. На моє щастя в табір прибула медична комісія. Мене одправили на лікування в шпиталь для в'язнів.

Селище Кочмес. Довкола — тундра, ялинові ліси. Почалися хурделиці, медичний табір занесло снігом аж до верхівок колючих дротів.

В шпиталі я зустрів багато розумних і хороших людей, особливо кілька литовців (запам'яталися імена: Альгирдас, Вацлавас). Вони були веселі, пісенні, оптимістичні. Дружба з ними допомогла мені вернутися до нормального фізичного стану може значніше, ніж пристойне харчування.

Досі пам'ятаю пісню, яку вони щодня співали, як рефрен:

Не надійся, моряк, на погоду,
Покладайсь на вітрило міцне!
Не надійся на чистую воду —
Під водою каміння страшне!

Мати рідна тебе не обманить,
А обманять тумани густі.
Не надійся, моряк, на погоду —
Будуть шторми лихі на путі...

Всім єством я відчув, наскільки ця пісня пророча — й запам'ятав її на все життя.

Отямившись від дистрофії, я почав замислюватися про втечу. Втеча марилося мені вдень і вночі. Череп лускався від розмаїтих планів. Я почав шукати спільників. Литовці підтримали. Ми планували використати сніговий буран, щоб непомітно перебратися крізь заборонену зону. А там уже сподіватися, покладатися на долю і щастя. Можливо, забратися у вагони з вугіллям, що пливло потоком з Воркути, можливо, перевдягтися, загримуватися і сісти у звичайний пасажирський вагон. Пізніше я збагнув, наскільки всі наші плани були химерні й марні...

Одної ночі мені привиділося, ніби я перебуваю у тюремній фортеці з височезними чорними стінами. Понуро, моторошно. На мені дивне вбрання, про яке я ніколи не думав — гіматій, золототкана риза, в руках кадило і чомусь факел. З кадила пливе фіміам, він приємний, але задущливий. Паморочиться голова, не можна зосередитися. А мені конче треба знати, чому я тут, що роблю, навіть вбраний в такі незручні шати?

Відчуття таке, що минають роки. І зненацька блиснула думка, що мене отруїли вороги, одягли в невластиве для мене вбрання, змусили служити чужу службу.

Я кинув додолу кадило, почав зривати золототкане вбрання. І тоді почувся стук копит, поруч з'явився білий кінь з вогненною гривою, повністю осідланий. Смолоскип в моїх руках спалахнув буйним полум'ям, осяявши подвір'я в'язниці.

Я вискочив на коня, відчув себе в сідлі впевнено і зручно. Кінь заіржав і кинувся галопом прямо на стіни. Я чомусь знав, що так треба.

Раптом позаду почулося ревище:

— Зупинися! Зупинися! Не втікай! Я все прощу! Ми домовимося! Ти станеш господарем цього замку! Зупинися!

— Нізащо! — крикнув я, оглядаючись.

Мене переслідувала страшна потвора з рогами, багровими очима, полум'я пирскало з її пащі. Під нею був могутній кінь якогось моторошного забарвлення — криваво-чорного.

У видінні було відчуття, що переслідування триває довго-довго, може, навіть віки. Потвора все ближче. Ось-ось вона схопить мене. Тоді, обернувшись, я вдарив смолоскипом по страхітливій морді. Почулося ревище. І все зникло.

Довкола красувалися завітчані луки, золотисті поля пшениці, синє небо. Ні душі. Тільки тиша пливе у просторі. Від фортеці не лишилося й знаку...

...Це видіння додало мені снаги, щоб прискорити втечу. Я зрозумів сон, як підтвердження власних намірів — розірвати кільце рабства. Лише значно пізніше, вже на схилі віку, прийшло прозріння, що той далекий сон-пророцтво мав незмірно глибше значення, ніж прагнення до банальної втечі з табору.

А потім закрутилося колесо долі. Напевно, хтось шепнув чекістам про мої плани втечі, і мене миттю перекинули в режимний табір Кажим, посадили в камеру до бандитів, убивць та злодіїв. Незабаром я дізнався, чому це сталося...

Як тільки я переступив поріг камери, одразу ж зрозумів, що потрапив до «отпетых», як називали безнадійних рецидивістів, грабіжників, котрі не лише розминулися з прийнятими нормами співжиття, а й кожним кроком ігнорували такі норми.

Кільце безжальних очей свердлило мене, оцінюючи, зважуючи невідомими мені терезами. Всі мовчали. Поза спиною в мене котився холодок. Один із в'язнів (він сидів біля заграбованого вікна) — плечистий, суворий — кивнув мені, показав місце біля себе.

— Як звати?

Я назвався.

— За що тебе сюди?

— Не знаю. Не казали. Може, хтось щось настукав...

— Угу, — мугикнув «пахан», а це був саме головний серед рецидивістів. — Настукав, кажеш. Сідай, похрюкаємо...

Я приземлився, розстеливши куфайку.

— Романи знаєш? — запитав «пахан».

— А що вам подобається?

— Щось про любов, пригоди. Якщо знаєш — давай, наярюй...

Чомусь мені захотілося розповісти бандитам про Аеліту, вигадану Олексієм Толстим дівчину з далекого Марса. Я недавно перечитував цю книгу, і виклад історії інженера Лося та його супутника червоноармійця Гусева до Червоної Планети йшов вільно, невимушено.

Рецидивісти слухали уважно, затамувавши подих, а коли я промовив останні слова Аеліти, що звучать по радіо в міжпланетних просторах; «Де ти, де ти, Сину Неба, відгукнись?» — «пахан» схлипнув розчулено, і витираючи сльози, сказав:

— Ну, падло, ну, сука, — як здорово! Це ж треба так трогательно! Молодець, сука. Давай ще раз спочатку!

Мені довелося повторювати історію Аеліти ще раз того дня, а потім і в наступні дні. Я досі не можу розв'язати цю психологічну дилему — чому безнадійні убивці так сентиментально сприйняли фантастичну історію казкової дівчини та надзоряне кохання?

Та на третій день сталося дивне. «Пахан» прокинувся і, чомусь вельми схвилюваний, присунувся до мене.

— Слухай, Сашок, — прошепотів він. — Мені приснився сон...

— Ну й що тобі приснилося?

— Ти не повіриш. Мені приснилася Мати Божа. І вона мені сказала про тебе...

— А що вона сказала? — здивувався я.

— Сказала, щоб я тебе не чіпав, бо ти... під її покровом...

— А чому ти маєш мене чіпати? — прошепотів я, відчуючи страх.

— Скажу, Сашок. Тепер скажу. Головний мусор... кум...

— Який кум?

— Ну — опер, падло, невже й досі не знаєш? Так він викликав мене і сказав, що ти стукач, що тебе треба замочить...

— Як замочить? — злякався я.

— Зарізать, падло, — дихнув мені в ухо «пахан». — А тепер я знаю, що він мене охмурих, сука. Мама Божа так просто не прийде. Ось так, Сашок! Дякуй своїй Аеліті, вона мені в душу заглянула. Будь спокійний... Я скоріше його заріжу, а тебе в обиду не дам!

...Справді, я був під надійним захистом бандюг. Чекісти, побачивши, що їхня таємна директива не спрацювала, незабаром відправили мене етапом в Карлаг (Карагандинський табір).

Так я опинився на пересильному пункті в Карабасі.

...Гігантський табір. Десятки тисяч людей. Мені й досі не ясно, як чекістам щастило впоратися з такою страхітливою масою людей. Годувати, купати, слідкувати за санітарним станом, слідкувати за психостаном тих або інших груп (адже тут поєднувалися будь-які верстви кримінального світу з простими роботягами, які потрапили за ґрати в ім'я певного «відсотка», запланованого десь вгорі чиновниками сатанинської машини, або з бойовиками УПА, «антирадянщиками» чи «космополітами»).

У всякому разі, демонічна машина муки працювала більш-менш злагоджено. Людей сортували, відправляли відповідно до потреб в ті або інші локальні табори — сільськогосподарські, промислові, будівельні, вугледобувні, навіть наукові (так звані «шарашки»).

На цьому перехресті страждань і мук я зустрівся із сотнями рідкісних людей. В звичайних умовах навіть десятка життів було б недостатньо, щоб познайомитися з такими унікальними душами, а тут іронічний Сатана залюбки надавав таку можливість кожному, хто розумів, що, крім глуму й наруги, це пекельне місце прискорює космічну реакцію дозрівання духу, визначає його суть, можливості та призначення.

Всі нації та племена Землі, всі конфесії, будь-які відгалуження фундаментальної чи прикладної наук, інженери, аграрії, учителі, моряки, льотчики, генерали та рядові, партійні функціонери та колишні творці Жовтневої Революції, молоді дівчата та літні жінки, іноземці та представники всіх «ощасливлених» етносів великого Союзу. Можна було б записувати спогади про численні розмови, суперечки, прогнози з тими цікавими душами, але в цих роздумах я зупинюся лише на Вогнистих Знаках, що вели мене до розкриття Тайни Христа.

Мені пощастило познайомитися з литовським ксьондзом отцем Болеславом. Середнього росту чоловік, жвавий, оптимістичний, доброзичливий і приязний, цей католицький священник магнетично притягував до себе, хоч собою був непоказний, навіть якийсь сіруватий. Але очі його випромінювали лагідність і любов, він ніколи не підвищував голосу, а його переконання й твердження носили характер монолітності, нерушимості. Мене зацікавило те, що він не проклинав радянську владу, чекістів, не лаяв нові порядки, що їх принесли в Литву окупанти, а вважав, що всі події служать «промислу Божому», що буря рушить гнилі дерева, дуплясті, а життєдайні, потужні, сильні лише зміцнює. «Кожен народ, — казав отець Болеслав, — має пройти Божий іспит, щоб показати Вищому Екзаменатору, на що він здатний, чи готовий він увійти бо Нового Світу».

Для мене такі розмови були дивні, але окриляючі. Я відчував, що священник зриває з мого духу запони, накладені життєвою ситуацією, місцем народження, вихованням. Він теж цікавився моїм

світоглядом, високо оцінив моє захоплення фантастикою та мріями про грядущі зоряні мандри. «Це входить у план Христа, — несподівано сказав отець Болеслав. — Царство Небесне, яке Учитель пророкував — не містика, а грядуща реальність гуманізованого та обоженного світу...»

Мені дуже імпонував такий погляд на Христа, хоч було й дивно, що ці речі говорить церковний діяч. Я відверто сказав йому про це. Він ласкаво засміявся і відповів:

— Не лише світ, а й християнські церкви проходять період ембріогенезу. Те, що ми знаємо — муки зародження, розвитку плоду, а згодом і Народження в Новий Світ. З тієї точки зору Гітлер та Сталін, як персоніфікації Князя Землі, Сатани, гартують душі для «Народження в душі», як заповідав Христос.

Я здивувався такому всеосяжному погляду на історію Світу. «Тоді можна виправдати й Голгофу», — вирвалося у мене.

— А навіщо її виправдовувати? — гостро запитав ксьондз. — Голгофа зруйнувала деспотію Сатани, відкрила Брану до Царства Небесного...

— Тоді — чим гірше тим краще? — іронічно запитав я.

— Чим гірше — тим краще, — згодився отець Болеслав.

Я довго міркував над його парадоксальними твердженнями, зрештою збагнувши велику правду такого підходу до космоісторії Всесвіту.

Не знаю вже, з якого приводу, але одного разу я попросив його помолитися за мене і... запитати Господа про мою долю: чи вдасться мені звільнитися, повернутися додому і зробити щось добре для людей?

Отець Болеслав обняв мене, лагідно сказавши:

— Я помолюсь за тебе, але не відаю, чи Господь відповість щось на твоє запитання...

Наступного ранку він зустрів мене радісно, схвилювано і... трохи збентежено.

— Я молився за тебе, — просто сказав він. — І Господь відповів мені. Ти повернешся додому, обнімеш матінку, рідних, багато зробиш для рідного народу, для людства... «Доля його — це він сам, — сказав Господь. — Хіба Отець закликає Сина вернутися до Нього? Бажання Сина йти є і Поклик, і Прихід». І ще сказав Господь, що на тобі Апостольський Знак...

— А що це означає? — здивувався я. — Хіба нині можуть бути Апостоли? Тим більше, що я вихований в атеїстичній школі...

— Це все пусте, — усміхнувся священник. — Путі Господні несповідимі. Прислухайся до голосу серця. Серце знає, хто ти, звідки й куди. А щодо Апостольства... Минуле, сучасне й грядуще — це все Єдиний Шлях. Дух живе у всіх віках. Ти вже міг нести цю місію. А ким був — сам розкриєш, коли настане пора...

— Хіба людина живе багато разів? — вражено спитав я. — Ви вірите в ідею перевтілення?

— Церква осудила цю ідею, — серйозно відповів священник. — Але багато мудрих отців церкви вірили в реінкарнацію, та й сам Господь в Новому Завіті неодноразово мовить про реальність багатьох життів. Тому, — загадково усміхнувся отець Болеслав, — ти цілком міг бути Апостолом, або Папою Римським... або ієрархом якоїсь церкви. Коротше, кимсь таким, на кому є Апостольський Знак...

Я так і не збагнув — жартує священник чи серйозно каже такі речі, але та бесіда лягла в найтаємничіші глибини серця і... почала розгортати сторінки психогенетичної книги мого ества...

Незабаром ми розлучилися, мене відправили в невеликий будівельний табір. Бригада, куди я входив, мурувала різні споруди — стайні, свинарники, бараки, житлові будинки. Оскільки я не мав будівельного фаху, то працював чорноробом: носив дошки, цеглу, місив розчин, вирівнював цвяхи. Спали ми майже на голих нарах: сіно в матрацах потрухло, дошки впиналися в худе тіло, натираючи мозолі.

Щоденне життя було рутинне, нецікаве. В'язні, втомлюючись смертельно на роботі, не цікавилися ні книгами, ні глибокодумними бесідами.

Моїм сусідом по нарах був красивий, сивіючий циган. На волі його зробили головою циганського колгоспу. Проте терпіння у цього неспокійного етносу вистачило менше, ніж на рік, вони запрягли колгоспних коней, повантажили сім'ї та добро і — хто куди. Решту грошей взяв собі голова і теж поїхав світ за очі. Його спіймали десь у Молдавії і засудили по статті «контрреволюційний саботаж» на двадцять п'ять років ув'язнення. Проте циган не сумував, був оптимістом і запевняв мене, що незабаром прийде воля для всіх. Звідки? — цікавився я. Він не міг сказати, але карти Таро, які

циган розкладав, неодмінно вказували на волю для багатьох. І на «великі зміни», додавав колишній голова романського колгоспу.

Навесні п'ятдесят третього року, в перших числах березня, мені приснився яскравий, тривожний сон. Я зустрівся зі Сталіним. Вождь сидів у кріслі-качалці, цмолив традиційну люльку і, пускаючи вгору хмарки диму, похитувався.

Я докоряв йому:

— Йосипе Віссаріоновичу! Навіщо ви допускаєте такі жахливі жорстокості? Мільйони страждаючих, мільйони сиріт, змучених, вмираючих. Чи знаєте ви, що вас ненавидять цілі народи? Невже не краще діяти так, щоб залишити по собі добру славу?

— А що таке добра слава? — іронічно запитав вождь, примружуючи очі. — Мене й так люблять мільйони душ, і гірко плакатимуть, як мене не стане...

— Це самообман, — наполягав я. — Зупиніть колесо катування. Подумайте про Бога, рано чи пізно доведеться дати відповідь Господу...

— Саме так! — весело вигукнув Сталін. — Я йому доповім про виконану роботу. Він мені доручив діяти саме так, як я дію...

— Як то може бути? — жахнувся я. — Щоб Господь був таким жорстоким?..

— А звідки ж прислів'я: кого Господь любить — того карає? — насмішковано запитав Вождь. — Якось же треба людей пробудити? Та й що це за люди? Згадуєш, як писав Некрасов: «Эх сердечный, что же значит твой стон бесконечный, ты ль проснешься, исполненный сил? Иль судеб повинуюсь закону, все, что мог, ты уже совершил, создал песню, подобную стону, и духовно навеки почил?» Це він про народ Росії писав!

— Я пам'ятаю. В хрестоматіях вивчали...

— Ото ж бо! — посварився пальцем Сталін. — «Песни, подобной стону», мало від такого народу, як наш. Небеса чекають від нього великих справ. А він спить! Сотні років його луплять, нищать, катують. А він хропе або стогне. От Господь мені й сказав: — Удар його так, щоб здригнулося! Даю тобі право діяти так, як захочеш. Ти затямив? Наші народи мають здійснити космічну революцію. Інакше Землі — хана! Так що не турбуйся про мою долю, про мене потурбується Той, хто тримає небесні терези...

Доки вождь говорив, я відчував холодні енергетичні потоки, що пронизували тіло. Зненацька спалахнув вогонь, охопив Сталіна зокола, і полум'яна іскра, подібна до автогену, почала описувати контур довкола його тіла, вирізувала постать вождя з тканини реальності. Він не закричав, не збентежився, а спокійно заплющив очі і склав руки на грудях...

Я кинувся зі сну. Певно, стогін зірвався з моїх вуст, бо циган теж прокинувся і тривожно запитав:

— Тобі щось приснилося?

Я розповів йому про бесіду з Сталіним.

— Умре тиран, — коротко сказав циган.

— Навряд, — засумнівався я. — У нього там гора лікарів...

— До фені лікарі, — хмикнув він, — коли буде дзвінок від Господа. Всі медики світу не допоможуть. Точно кажу — амба гаду!

Того ж таки дня по радіо передали повідомлення про хворобу Сталіна, а потім про смерть. Зона три дні кричала «ура!». Всі сподівалися на амністію, вирували розмаїті чутки. Проте минали дні, амністія розкрила ворота в'язниць лише для тисяч і тисяч злодюг, рецидивістів, грабіжників.

Потім прийшли вісті про арешт Берії та його розстріл. Чекання змін було тяжким, нестерпним. Я почав знову думати про втечу. І знову, ніби телепатично відчувши мій задум, начальство перекинуло мене в Долинку, де був великий табір.

Там бажання втечі стало буквально наказовим. Ніби гедзь кусав мене в тім'я, свердлячи одну й ту ж думку: треба втікати, треба втікати, треба втікати.

Я написав батькові, просив привезти трохи грошей нібито для лікування. Насправді, мав на увазі після втечі, якщо пощастить, перебратися через пустелю до Аралу, там сісти на поїзд і добратися додому. Побачитися з матір'ю, а пізніше махнути за кордон. Коротше — донкіхотський задум.

Табірний кіномеханік Суворов — високий, незграбний хлопець — освічений, цілеспрямований, теж приєднався до моєї думки про втечу. Ми розробили фантастичний план. На ті гроші, що мав привезти мій батько, вирішили купити аеростатного шовку, виклеїти кулю і, наповнивши її в урочу ніч воднем, накивати п'ятами з табору. Доки вартові отямляться, вітер понесе нас в пустелю, а темна ніч закриє від переслідувачів.

Батько приїхав у вересні п'ятдесят третього. Чекісти скаржилися йому на мене. «У такого хорошого роботящого батька такий паскудний син, — дорікали вони. — Поговоріть з ним, що пора мінятися...»

Батько передав мені їхні претензії, а сам тихенько поскаржився:

— Ех, автомата тут треба. Чого я набачився! Це не країна, а чортяче пекло...

Сестра передала для мене дві тисячі рублів (цього було достатньо для нашого плану). Батько, дізнавшись про задум, похитав головою:

— Ой, дурне задумали. Та що ж тебе збивати. Хай доля веде тебе...

— Матері не кажи.

— Та вже не скажу... Хай Бог береже тебе.

Він на прощання подарував мені своє пальто і смушеву шапку. «Щоб на волі мав вигляд нормальний», — шепнув батько.

Ми попрощалися, а шапку й пальто злодії за кілька днів украли, витягнувши у мене сплячого з-під узголів'я.

Суворова раптово взяли на етап. План з повітряною кулею тріснув, як мильна булька. Незабаром до мого задуму приєднався коваль з Чернігівщини. Звати його було Яковом, прізвище забув. Присадкуватий, сильний, експансивний, він безоглядно повірив у мою концепцію долі. Якщо доля судила втекти — втечемо, казав я. Якщо ні — загинемо.

Він згоджувався. І сам запропонував план — божевільний до краю: перекинути увечері дошку з першої смуги забороненої зони на основну, високу. А потім вибратися по тій дошці, стрибнути на зорану смугу, де бігають собаки, і дати драла в степ. Доки вартові отямляться, ми будемо далеко. А щоб собаки не взяли сліду, дістанемо гасу, змажемо підосви.

Гасу не вдалося дістати, вирішили за зоною прив'язати до підосвов пучки свіжого полину, щоб заглушити слід. Призначили день, за прогнозом того вечора мала початися гроза.

Тієї ночі мені приснилося вражаюче видіння. Але я досі певен, що це не був сон. То був прорив у якусь глибинну реальність, де зароджуються й вирішуються людські долі.

Приснилося мені таке.

Стоїть навпроти мене рідна мати з дітям на руках. Це дитя — я. Разом з тим я знаю, що це Мати Божа. Дія відбувається в тій

зоні, де я тоді перебував. Мати — молода, синьоока, русява, така, як на давніх фотографіях, — пригортає немовля до себе і просить:

— Розкажи про долю моєї дитини. Ти вже пережив, знаєш, що з тобою відбулося. Я хочу знати все...

Я почав їй оповідати про своє життя. Про Херсонщину, де я народився, про потрісану землю, де тато катав мене на велосипеді, про повінь тридцять другого року в Києві, коли розпочалася голодовка, про страшні дні тридцять третього у Кийлові, коли ми з сестрою ледь-ледь вижили завдяки зусиллям батька й матері. Потім про пізніші роки — щасливіші, коли ми навчалися й мужніли. Нарешті, заgrimіла страшна війна. І тут я відзначив, що дитя, що було на руках Матері Божої, вже щезло і моє життя блискавично проноситься у просторі-часі, ніби грандіозний фільм. Містерія захопила фронт, повернення з війни, навчання, арешт, суд. І ось я знову стою в зоні табору і оповідаю останні кадри життєвого кіно.

— При спробі втекти, — кажу я Пречистій Діві, — мене вбили у забороненій зоні.

Виникає це зловісне видіння. Я вибираюся на дошку, хитаючись, іду по ній і... падаю вниз. Постріли, мов полум'яні жала, пронизують мене з двох боків. І все щезає...

Мати Божа заплакала, обняла мене і прошепотіла на вухо:

— Перший раз ти загинув, а вдруге я врятую тебе...

Після пробудження слова Пречистої цілий день переслідували мене. Я розповів сон Якову. Він твердо заявив:

— Тікаємо нині. Мати Божа сохраниць!

Коли настав вечір, на зоні спалахнули лампи. З півдня наступала гроза. В'язні прогулювалися по «проспекту Сталіна» (так називали своєрідну вулицю між бараками і забороненою зоною). Ми витягли з напівзбудованого бараку дошку (метрів шість довжини), помолилися Матері Божій і рушили до зони. В'язні дивувалися, запитували:

— Куди це ви?

— На свободу, — просто відповів я.

Все довкола завмерло. Ніби зупинився час. Хвиля страху прокотилася в грудях. Та ми діяли, ніби автомати. Розгойдавши дошку, перекинули її на основну зону. Загуркотіло, забряжчало. Але все пройшло вдало. Яків виліз на дошку, балансуючи, перебрався

до колючої загорожі в центрі, і стрибнув униз. Незабаром пільма ковтнула його.

Диво дивне: все довкола мовчало. Мертва тиша. Собаки теж не гавкали, що було немислимим: вони скаженіли навіть тоді, коли в'язні наближались до першої смуги «запретки».

Я вибрався на дошку, роздерши холошу об колючий дріт. Ноги зрадливо тремтіли. Пройшовши кілька кроків, я захитався і впав на зорану смугу. Перед очима загорівся сон: постріли з двох боків і смерть!

Зірвавшись на ноги, я кинувся на загорожу, намагаючись підтягнутись. Це був божевільний крок. Тоді я метнувся назад, переліз у зону і знову вичарапкався на дошку. Майже поповзом добрався до головної смуги і стрибнув, скоріше звалився, вниз. Чітко пам'ятаю; праворуч від мене за півметра стояв ланцюговий пес, страшна вівчарка, і, дивлячись десь убік, позіхала. Вона не бачила мене. Не бачили мене, як пізніше виявилось, і «попки» — тобто вартіві. Мати Божа виконала обіцянку...

Я перескочив ще кілька «запреток» і пірнув у кущі. Яків схопив мене в обійми і почав термосити.

— Я тут переживав з-за тебе! Що це ти, як сопляк, упав з дошки!

— Годі! — скомандував я. — Гайда!

Ми почали бігти, інколи оглядаючись назад. Лише за кілька годин на обрії загорілися ракети. Ми зрозуміли, що втеча розкрита. Другого дня нас засікли літаки-кукурузники, вигулькнувши раптово з-за сопок. Ми залягли в кущі карагачу, але було пізно.

Тієї ж ночі в тиші степу почулося важке дихання собак.

— Все, Якове! — сказав я. — Хана! Від собак не втечемо!

— Біжімо! — наполягав він.

Проте все було марно. Дресировані пси летіли, як вітер, тягнучи за собою чекістів. Здалека долинала гидка лайка, їй акомпанував гавкіт собак.

— Стійте! Стійте, падли! Будемо стріляти!

Собака вхопив мене за холошу, рвонув. Я впав, червонопогонник розігнався і вдарив по нирках. Я вужем звивався на кам'янистій землі, а він, витягнувши револьвер, бив мене по голові, по грудях, по хребту.

— Уб'ю гада! — клекотіло в запіненому роті чекіста. — Тут тобі й амба.

Він звів курок і націлився в голову. Та тут підбіг другий чекіст, який вів зв'язаного Якова, і суворо крикнув моєму кату:

— Не треба! Сказано — доставити живими.

— Твоє щастя, падло, — захрипів «мій» червонопогонник. — Скидай черевики!

— Навіщо?

— Скидай, сука!

Нас роззули, черевики перечепили через плечі і погнали по степу. То була моторошна містерія: місяць в небі, кам'янистий ґрунт, собаки, що хапали за литки, і нескінченний біг у якусь безодню — без смислу, без розуміння.

На степовій дорозі чекала вантажівка. Нас, розгойдавши, закинули в кузов — розтерзаних, закривавлених...

Потім був спецлагсуд. Новий термін по статті 58 — 14 (контрреволюційний саботаж). Коли я запитав суддю, що ж ми саботували, він відповів без жодного гумору: «Ви саботували заходи радянської влади по вашому перевихованню».

Після суду нас вкинули до каторжного табору Джардас. Кам'яниця зловісної тюрми стояла на високій горі, відкрита всім вітрам і негодам. Відбувати термін доводилося під замком, у камері. Праця — в каменоломні, тяжка, виснажлива. Жодних посилок, листи — раз на два місяці. Дивна річ, але, незважаючи на тяжкі перипетії табірної долі, я відчув, що все, що сталося, суджене і треба його звідати до кінця.

...В камері я познайомився з цікавим хлопцем Юліаном Чарпінським — чорнооком, жвавим галичанином. Він мав таку ж статтю, як і я (антирадянська пропаганда), і теж тікав. Ми з ним розробили химерний план втечі з Джардаса. Написали листа до вигаданого адресата в Коломиї (до запиту), текст був нібито зашифрований. Проте шифр легко читався. Зміст послання мав інтригуючий характер для органів безпеки. Ми сподівалися, що чекісти повезуть нас у Західну Україну, а по дорозі пощастить втекти.

Юліан попросив одного в'язня, котрий напевне був стукачем, вкинути листа на «волі» в поштову скриньку. Той охоче згодився. Ми з насолодою спостерігали, як оперуповноважений хутко осідлав коня і стрімголов поскакав до адміністративного центру табору.

Буквально на дві доби до Джардаса приїхала група поважних чекістів. Нас змусили стати в шеренгу. В'язні дивувалися, що комісія

одразу попрямувала до нашої камери. Відчинилися двері, до темниці ввійшло кілька офіцерів на чолі з поважним генералом. Він пробіг поглядом по обличчях в'язнів, зупинився на моєму. Кілька секунд уважно вивчав мою худу фізіономію, потім засміявся і сказав:

— Липа!

І одразу ж пішов геть. Навіть нічого не запитав у в'язнів, нічого не сказав. Всі губилися в догадках, нічого не розуміли, а ми з Юліаном втямили, що чекістів на м'якинці не проведеш...

Досі пам'ятаю вірша, якого я присвятив Юліанові:

Багато, багато
На світі доріг,
А нашу, мій брате,
Затрушує сніг.

І навіть до неї
Не можемо прийти,
Бо мури довкруг
І жорстокі кати.

Далеко Вкраїна,
Степи і пітьма,
Та іншої стежки
До неї нема...

Вона нас з'єднала,
Мій друже, в тюрмі,
Вітчизна у серці —
І ми не самі...

Яка б не була
Перед нами стіна,
У нас, побратиме,
Дорога одна...

Збігала тяжка зима. Загратоване вікно не було зашклене, проте в камері ми душилися від спеки. Інші вкривав віконниці, від подиху в'язнів знадвору темниці клубилася пара. Вечорами на темно-синьому небі спалахували яскраві сузір'я, чарували нас. Я оповідав товаришам історії розвитку людської думки, яка рвалася крізь павутину догм і релігійного обскурантизму до правдивого пізнання. Переказував зміст фантастичних творів, сам імпровізував (тоді

в мені бурхливо почав лунати Голос Мовчання, даючи відповідь на всі нерозв'язані проблеми душі). В'язні заворожено слухали, такі лекції тривали всю зиму: безкоштовний природний «планетарій» був до наших послуг майже щодоби, бо Казахстан славився прозорою атмосферою і безхмарною погодою...

В березні містерія каторги набула драматичних форм. Юліану прислали з Галичини посилку (це був п'ятдесят четвертий і посилки дозволили навіть у спецтаборах). Він приніс її до камери, почав ділитися з товаришами. Зненацька відчинилася камера, і наглядач впустив до нас представника «злочинців у законі». Вони мали домовленість з чекістами безкарно оббирати «фраєрів» та політичних (своєрідний кримінальний податок, хто сидів у в'язниці — знає цей одвічний «закон»; проте хіба держава не чинить так само, як тюремні «пахани»?). Так от: злодій ультимативно звернувся до Юліана — давай «належне». Той простягнув йому яблуко, лагідно сказавши:

— Нас тут кілька десятків, якраз буде всім по яблучку...

Злодій скипів, замахнувся пікою на Юліана. Я схопив покришку з «параші», став між ними. Яків та ще кілька дебелих хлопців теж захистили мого друга.

Злодій з лайками та погрозами відступив. Двері чавкнули за ним. Ми знали, що розплата буде незабаром.

Через добу, коли до Джардаса привезли бочку з водою, і в'язні наливали з неї кількадекний запас для камери, я попросився у вартового до «вітру». Він дозволив. Я хутко побіг до надвірного туалету, присів там. Зненацька відчув страшну тривогу. В дверях з'явилася постать в'язня з сусідньої камери, де сиділи убивці та грабіжники. Це був високий, сильний грузин, він на волі виступав у важкоатлетичній команді, навіть був чемпіоном в якомусь багатоборстві. Потрапив до в'язниці за те, що «замочив» кілька чоловік з наказу злодіїв, до клану яких належав. До речі, він познайомився зі мною, прогулюючись попід вікнами нашої камери, і ставився до моєї особи з симпатією, бо я буцімто був подібний до його «родичів».

Проте нині він виріс переді мною як монстр, як привид смерті. В руках мав лом, розмахнувся ним і з хеканням опустив на мою голову. Такий удар міг би звалити бика. Мені ж почувся ніби церковний дзвін, що прокотився у безмірності, і лом відскочив від

моєї голови, наче вона була гумовим м'ячем. Я зірвався на рівні ноги, одним махом застебнувши очкура. Грузин був спантеличений і навіть нажаханий. Він нічого не розумів, дивлячись на мене, мов на вихідця з того світу. Я шалено кинувся до нього, він, одмахуючись ломом, втік під захист чекістів.

— Для чого ви пустили його? — визвірився я на вартового.

Він ховав очі, лаючись, наказав зайти до камери. Товариші зустріли мене, ніби воскреслого покійника: вони спостерігали напад з вікна — туалет був якраз навпроти нашої камери. Юліан обмацав мою голову, там не було навіть подряпини або синяка. В'язні переглядалися. Яків загадково сказав:

— Мати Божа дарма обіцянок не дає...

Він мав на увазі той сон, що приснився мені перед утечею. І, безумовно, казав правду. Бо які раціональні пояснення дозволять збагнути те, що відбулося: досвідчений убивця зустрівся з повним ігноруванням закону цього світу; незрима Долоня відхилила присуд пекельного «пахана». Для мене були єдиним поясненням слова Пречистої: «Перший раз ти загинув, а вдруге Я врятую тебе».

...На другий день злодії вирвалися з своєї головної камери, одняли ключі у наглядача і відкрили нашу камеру. Ми забарикадувалися гігантською парашею, нарами, матрацами. «Злодії в законі» ширяли в нас піками, прив'язаними до довгих держаків, проте ми уникали тих ударів. Тоді нападаючі хутко розібрали грубку, що топилася з коридору, щоб добратися до нас у пророблений отвір. Почався бій. Ми теж використовували цеглу з груби, щоб оборонятись. Тим часом прибув загін чекістів, злодіїв загнали в камери, одного, найбільш агресивного, застрелили.

Оскільки наша камера вимагала ремонту, групу в'язнів, у тому числі й мене, тимчасово перевезли в більш «пристойний» табір. Там можна було прогулюватися, їжа була краща, праця не тяжка (польові роботи).

Полегшення тривало близько двох місяців. Нашу джардаську оселю відремонтували, я знову опинився в каторжній темниці.

Почалися гарячі дні. Нас водили в каменоломню. Нещадно пекло сонце, пилюга роз'їдала легені, праця виснажувала до знемоги. Хлопці вишукували поміж камінням їстівні коріння, паростки трав, інколи щастило спіймати гадюку. Її одрубували голову, вичищали і пекли на розжарених каменях. Я з жахом дивився на

той гастрономічний ритуал, а товариші тільки сміялися з мого, як вони висловлювалися, «ханжества».

— Спробуй, — сміявся Яків. — Це такий делікатес, що в жодному ресторані на волі не знайдеш...

Мій дух знемагав. Я питав у Пречистої, допоки ще мені терпіти? Голос Мовчання лунав у грудях вдень і вночі: терпіння, терпіння, терпіння.

Восени з Верховного Суду в Москві прийшов папір. Повідомлялося, що нам з Яковом замінили статтю «контрреволюційний саботаж» на звичайну «втечу». За втечу належало тільки три роки, а оскільки наші строки були більші, то присуд за втечу поглинався попереднім вироком. Тобто, додатковий термін відкидався, якщо не рахувати того, що ми рік пробули на каторзі.

Мене одправили в «звичайний» табір Батик. Якова й Юліана кудись в інше місце.

Батик — сільськогосподарська колонія. Тут сіяли пшеницю, вирощували картоплю, помідори, огірки. Своєрідний радгосп, тільки під конвоем.

У тому таборі я зустрів талановитого поета Івана Хоменка. Ще в сорок шостому році я був свідком його виступу на літературній студії в Спілці письменників у Києві. Івана критикували, він люто нападав на «продажних поетів» і зі скандалом залишив «гадюче зборище».

Хоменку дали двадцять п'ять років за «намір убити Кагановича». Чи був якийсь сенс у цьому вироку, не знаю. Чекісти уміли майструвати обвинувачення на кшталт: хотів прокласти тунель через Льодовитий океан, щоб передати державну таємницю агентам ЦРУ. Так що ніхто не дивувався таким юридичним опусам.

Іван вдень і вночі віршував. Поезія лилася з нього, як весняний потік. Він читав мені напам'ять величезну поему «Богдан Хмельницький», драму «Смерть Сталіна», безліч байок та лірично-пісенних текстів. Справді, то був поет «волею Божою».

Одного разу до табору завітав генерал з Гулагу (головного управління таборів). Він щось варнякав в'язням про соціалізм, про те, що відбувається демократизація в країні, що нам треба працювати в ім'я торжества Революції краще й більше, тоді наша доля покращиться і, можливо, ми раніше повернемося додому.

Я не стримався, виступив з різким зауваженням, що мрійники-соціалісти минулого ніколи не прагнули суспільства справедливості з тюрмами, таборами і масовим знущанням. Що треба казати не про «соціалізм», а про поліцейську державу.

А Хоменко нахабно одягнувся у вишиту сорочку, змайстрував з невеликого кавуна булаву, проголосив себе «гетьманом» і рішуче підійшовши до начальника з Гулагу, гостро запитав його:

— У тебе яке звання?

— Генерал-майор, — непевно осміхаючись, мовив гість.

— А я — гетьман Війська Запорозького Іван Хоменко, — гаркнув поет. — Зняти кашкета!

Генерал сполохано зняв кашкета, а Хоменко гукнув:

— Лисий! Значить — берйовець! Бити його!

І з розмаху вдарив генерала по лисині булавою. Кавун розлетівся, гість наклав п'ятами. Івана запроторили до карцеру. А мене за кілька днів повезли до спецтабору під Караганду.

Начальник табору майор Каплан (казали, що він буцімто син Фанні Каплан, убивці Леніна) чомусь зненавидів мене з першого погляду. Коли ми зустрічалися в зоні, його руде волосся ставало ще червонішим, морда багровіла, рябютиння чорніло. Він звелів мені чистити всі туалети табору. Я відмовився. Тоді Каплан запроторив мене на десять діб у карцер. Я оголосив суху голодівку і написав заяву прокуророві Карагандинської області. Хлопці намагалися передати мені хліб та помідори до камери, але я відмовився, бо звик тримати голодівку чесно.

Прокурор не приходив. У мене були передчуття великих змін. У просторі чулася музика, цілі ораторії. Малювалися образи фантастичних книг. Саме тоді виник сюжет повісті «Поза часом і простором». Героя названо було Генріхом Барвицьким, але всі ті дивні події відбувалися зі мною, у захоплюючих видіннях. Політ до Сиріуса, пошук небесної коханої, зустріч вогненноволосої жриці на далекій планеті у сузір'ї Великого Пса. І дивне знання того, що це моя давня Вітчизна, що я тут був, жив, що звідти прибув на Землю, що в мені дрімають втаємничені зерна забутого знання, які треба розбудити...

Там, у карцері, мені приснився віщий сон. Ряди бараків, обплутаних колючим дротом. Це був табір, але я знав, що це вся Земля зосереджена за огорожею. Вікна бараків були розчинені,

звідти линули пісні, гриміла лайка, лунали стогони й жалі, молитви і ревище знавіснелих юрб.

Мимо тих вікон проходила убога старчиха. Я знав, що то була Божа Мати. Вона простягала руку до бенкетуючих і мовчала. Проте ніхто їй не давав милостині. Навпаки, чулися гідкі слова, прокльони, зневажливі репліки:

— Йди геть? Старчиха! Гуляща! Покритка! Нема для тебе нічого!

Пречиста, лагідно всміхалася, йшла далі, не промовляючи й слова осуду. Проте ніхто не дав їй ані крихти, лише інколи п'яниці кидали в неї огризками кісток, маслаками.

Сльози жалю душили мене, і коли Мати Божа наблизилася, я вивернув усі свої кишені, поклавши до її долонь гроші, шматок хліба, цукерки, якісь папери, сірники. Коротше, в мене нічого не лишилося, все забрала вона.

І тоді Пречиста радісно засміялася і сказала:

— Пора!

І махнула рукою.

Зникли бараки. Щезли колючі дроти. Я стояв серед золотої ниви хлібів, а вгорі синіло веселе, чисте небо. Ні душі. Лише спів жайворонка у високості...

Того ж дня до мене завітали гості: прокурор Карагандинської області (молодий хлопець) і сам начальник табору Каплан з хвостом наглядців.

— Ви подавали заяву про голодування? — запитав прокурор. — І коли?

— Вже десятий день, — пересохлими вустами відповів я.

— Чому ти не доповів мені? — суворо запитав Каплана прокурор. Той знизав плечима, поїдаючи мене лютим поглядом.

Прокурор розпитав, за що я отримав карцер, дав наказ перенести мене до бараку, покласти на розкладачці.

В бараку нікого не було. Я задрімав. І одразу ж відкрилося вражаюче видіння.

Я йшов у коридорі височенної в'язниці, стеля якої сягала неба. Під ногами була дзеркальна підлога, у якій віддзеркалювалася моя постать. Я здивувався, що вбрання на відбитку було білосніжним. Біля титанічних дверей, що самі собою почали відчинятися, відбиток випростався, став вертикально і я вражено зрозумів, що бачу Христа. На ньому переливався чистотою і променистістю хітон, на

чолі замість тернового вінця квітували білі-пребілі лілеї. Він усміхнувся радісно, обняв мене і підняв руку, благословляючи.

Мене розбудив офіцер зв'язку. Запитавши прізвище, подав телеграму.

Я прочитав: «Верховний Суд звільнив тебе. Чекаємо додому. Батько».

Узгодженість видіння, снів і реальності була така захоплююча, що я ридав щасливими сльозами, посилаючи вдячні молитви Пречистій та Учителю...

Ось чому для мене Образ Христа завжди був не теологічною абстракцією, не ідеєю для суперечок чи сумнівів, а Живим Полум'ям, з якого брало силу і полум'я моєї душі.

* * *

Скептики скажуть: суб'єктивізм. Вони почнуть шукати певних психокомплексів, котрі десь незримо ввійшли до дитячої душі, а в пору біди й тиску проросли. Тобто, містичне зерно отримало для себе підходящий ґрунт.

Це не так. Я ніколи не був і не став містиком. Я критично ставився до всіх «священних» писань і навіть до Нового Завіту, бо ж «слово промовлене є лжа». До серця мені не лягали ні вікові, архаїчні ритуали, ні теологічні догми, ні страх віруючих перед Богом.

Навпаки, що більше я знайомився з потоком різних ідей, зв'язаних з постаттю Христа, негативних чи ортодоксальних, — то сильніше я відчував Його космічну реальність, Його життєвість.

Я збагнув нерушимо, що лише через Христа здійсниться всеоб'єднання людства і всієї сфери життя, і не лише людства Землі, а всіх сфер Космічного Розуму...

— Чому ж цього не сталося? — запитають мене скептики. — Допоки людям чекати? Якщо Христос з'явився тобі, чому він не з'являється всім іншим? Чим ти кращий від інших? Чому він допускає таке жорстоке запізнення? Гора муки росте до неба, а Господня Сила спокійно спостерігає за кривавою п'есою тисячоліть. І якщо Він нерушима реальність Духу — то чому Його не відчують так, як вітер, як зорі, як сонце, як квіти, хмари і повітря? Чому треба «доказувати» Його буття, Його історичність, Його божественність?

Запитання слушні, хто може заперечити це?

Проте народи світу здавна орієнтовані на пізнання містифікованої постаті Христа. Як і передбачав Він, людям показують: ось Він! І віруючі кидаються на примарний образ. І розчаровуються. Кажуть — Він у таємних кімнатах. Біжать — і бачать порожнечу. Обвішуються хрестами, обставляються кадилами, митрами, ризами, іконостасами, а потім руйнують все це... а потім знову реставрують, як це комічно відбувається нині...

Чому ніхто не поставив завдання: народам світу потрібен Живий Христос як Провідник до Бога. Чому ми задовольнилися мертвим, розіп'ятим? Чому зігнорували Воскреслого? Чому не прагнемо самі об'єднатися з Ним, а довіряємо це лукавим жерцям, котрі не можуть навіть між собою порозумітися?!

Хтось запитає: а тобі відкрилася істина про Христа? Ти відаєш Тайну Його Місії?

Я твердо скажу: ТАК. Коли я майже бігцем прямував від спецтабору до поїзда, щоб вернутися до рідних моїх, мені прочинилися двері до Правди Христової. Не одразу я збагнув, осягнув хвилююче відкриття, це триває вже майже півстоліття, але крок за кроком хмари забуття долаються, оголюється Вершина Гори, де жде мене Брат, Учитель і Батько. І я знаю, що одвіку був з Ним, у Ньому, бо Він відкрив, нарешті, Свою Тайну. І Звелів передати її людям, що я й роблю з великою радістю та тривогою.

Отже, головне питання Космоісторії: суть Заповіту Христа, суть Його Місії, котру він отримав від батька Небесного?!

Якщо Він став Людиною, пройшов по Землі, щось залишив людям — **то це щось має бути дуже важливе, важливіше за все!**

Так воно і є...

Слово
другеЗОРЯНЕ
ДИТЯ

Диво-сни, не сковані законом,
Відкривають браму до Свободи,
Із тілесним попрощавшись лоном,
Небувала виросла Природа.

Воскресають мертві Побратими,
Розквітають зела чародійні,
Розгортає диво лик незримий —
Радісний, прекрасний і надійний...

Корінь Волі, джерело натхнення,
Не щезай, не висохни ніколи,
І посій в пилюку повсякдення
Квіти у сновидному роздоллі...

І тоді, як зморені світила
Захолонуть в темному просторі,
Хочу я, щоб Серце запалило
В світі Сну нові, чаклунські зорі!..

Мій друже! Як бажаєш, так і сприймай те, що прочитаєш. Я оповідаю тобі не історичну хроніку, я показую тобі не заманливий відеофільм, змайстрований хвацьким режисером. Тайна Христа — не «точне» відображення того, що відбулося з Божественним Дитям та Його Матір'ю, а Суть Завдання, яке взяв на себе Син Зоряної Безмірності. Називають цю Суть — **Благою Вістю**. Але в чому ж ця Вість?

Взяти «гріхи» людей на Себе?

Чому невинний має страждати за злочинців? Навіть недосконала земна юстиція не може допустити такої судової підлості. Невже Небесна Юстиція в Особі Найвищого здатна «задовольнитися» жертвою Духовного Ягняти? Тоді на Небесному Троні сидить не Любов, а зловний монстр!

Дати Себе розіп'ясти на Голгофі, а потім, відповідно до віри людей в божественність Христа, милувати їх або засуджувати до вічної муки?

Але ж «віра» хіба міняє психічну суть людини? Хіба страх перед царем дає право боягузові ввійти у владичний палац? Апостол не дарма казав, що «біси теж вірують і дрижать», бо неспроможні піднятися в Небо...

Може, Блага Вість у Заповідях Господніх, які Він проголосив на Горі? У дивних, чарівних, неймовірних Заповідях Блаженства?

Проте чи хто-небудь збагнув, що Христос констатує вже готовий стан людини, котра блаженна, тобто така, якій уже відкрита дорога до Вітця Небесного? Блаженні жадаючі Духу, блаженні милостиві, блаженні чисті серцем, блаженні миротворці, блаженні спрагли справедливості... Але який Шлях приведе до такого блаженства? Адже повторенням благань та молитов: я вірую, я вірую, Господи, нічого не міняється. Ти або просиш Духу, або ні, незалежно від «визнання» чи «невизнання» існування Христа. Ти або чистий серцем або ні. Якщо чистий — то приймеш Христа, Його Місію, бо будеш співзвучний Божому Синові. Ти або миротворець або агресор. І це не залежить від віри в Христа. Хіба не християни заливають вже друге тисячоліття кров'ю Планету?

То як же досягнути стан блаженства? Яка стежка приведе до жаданого результату?

Христос Сказав: **Я єсмь Путь (Шлях), Істина і Життя**. Пройди через Мене.

Гранично-просте рішення. Я в людині є правдивий шлях до саморозкриття. Якщо твоє «Я» (вища свідомість) не вирішило йти до Божественного «Я», до Вселенського Вітця Суцього, то марні всі твої поклони й забобонні вірування. Христос Прийшов від самого Джерела Життя, щоб прокласти для всіх жадаючих дорогу до Потoku Любви, котрий дається задарма, якщо Його досягнеш.

Царство Небесне внутрі нас єсть! — вражаюча Правда, що дозволяє розвалити всі бар'єри ілюзій, всі заборона пільми, всі нагромадження псевдорелігій...

* * *

Відкриваю вічі на світанні,
 Ніби приступаю до роботи...
 Наче білка, мчуся безнастанно
 В колі повсякденної турботи.

Я приймаю ношу цього світу
 На свою чутливість та мінливість,
 Мої нерви, мов казкові віти,
 Відчувають всю його примхливість.

І нема для світу ні закону,
 Ані смислу, ані рамок міри, —
 Всі ж ті речі — наші забобони,
 Наші страхи і жадоба віри...

Боїмось ми просто зрозуміти,
 Що і люди, й зорі у Безмежжі —
 Лиш самотні чудодійні Діти
 На пустельнім серця узбережжі,

Що усі диктатори та війни,
 І насилля, муки і жадання —
 Лише спроби — дикі, безнадійні
 Осягнуть небачене Кохання.

Те Кохання — до Самого Себе,
 Бо нікого в світі більш немає —
 Ні на зорях у далекому небі,
 Ні в химернім потойбічному Раї...

Всюди ми, усюди — наші муки,
 Наші спроби вийти в Небувалість,
 І тремтячі від безсилля руки —
 Від безсилля осягнути сталість.

Породили ми себе в химеру
 З Цілості — Єдиної, Святої,
 І пішли в періоди та ери
 На стежки розвою і розбою.

Розгубили ми себе в хаосі,
 Світлі шати дарували тіням,
 Лиш надію змучену ще досі
 Віддаєм грядущим поколінням...

Зупинімось, зупинімось, Браття,
 Пробудімось з вічного шукання,
 Хай осяє зоряне Багаття
 Ще з правіку суджене Повстання!

І тоді Світило Праблакитне,
 Всі сонця зібравши в себе, встане,
 І тоді пустеля непривітна
 Затріпоче цвітом полум'яним.

І тоді побачить дух Людини,
 Що в Ньому — Всесвітня Праоснова,
 Що усі низини і глибини —
 То пелюстки нашої Любові!

Саме про такий шлях болісного й радісного Пробудження мріяв Христос, коли закликав учнів: не спіте, чатуйте, ось наближається зрадник і посланці князя світу! Не спіте! Вже тоді — дві тисячі літ тому — можна було сотворити потужний моноліт Духу, захистити Сина Зірок, не дати здійснитися Космічному Злочину Боговбивства. Такий подвиг проклав би міст від Землі до Неба, всі сфери стали б воедино і сама смерть розтанула, як примара.

Проте що було, те було. Історію переписати неможливо. Людство пожидає жниво, що його посіяло й виплекало. Воно жадібно хлебче брудну воду з тої ріки, що її Апокаліптичний Дракон вирігнув з пащі, щоб захопити Жону та вірних її Сина. Вся інформаційна мережа Планети просякнута метастазами Драконячого ричання, кожен крок правителів, політиків, жерців усіх релігій — то обман, лукавство і прислужництво Звірям — тому, що вийшов з води і тому, що з'явився від землі.

В подальших роздумах відкриється тайна Звірів та їхнього пана — Дракона. А нині — пора приступити до визначального: сказати Останнє Слово Людям Землі про Надзвичайний Дарунок Христа для Світу. Слово це буде для більшості немислиме, неприйнятне, але готовим душам воно відкриє Вогняну Радість Воскресіння. Ходімо, Друже, до зпрадавності забутої Вісті про Появу на Землі Дива, що Його чекала Безмірність цілу Вічність. Ходімо. Жона покидає пустелю, одягнувши Вогняний Панцир Войовниці, і її Син уже осідлав Чарівного Коня...

* * *

Пливе у небі крилате насіння...
 Для чого воно? Куди?
 В зернятку воля всього покоління —
 Лети, поспішай, іди!
 Навіщо? Не треба, не треба питати,
 Ти — лише вісник Життя!
 Впадеш на землю, мусиш зростати —
 Таке веління Буття!
 І хай морози, і хай негода!
 Свій не зганьби заповіт!
 Для тебе буде одна нагорода —
 Ще небувалий світ...

Не відаю, як воно сталося, але ота «юродива» жіночка з нетутешнім поглядом, котра розповідала мені про народження, вірніше — появу Христа в слов'янських землях, виявилася носієм Великої Правди. Диво з Див, проте народна легенда, невідомо яким чином сформована, збереглася понад клекотом та курявою віків, передавши у прийдешнє на правду Благу Вість. Недарма Воля Неба обрала саме нашу казкову землю — пісенну, втаємничену, населену мужніми й щирими племенами, відкритими до Мови Дивокола, Зоряного Шляху Богів, Дивів, Кумирів, Героїв, Вісників Великої Матері. Серце Вітця Небесного передбачало, де складуться найкращі умови для здійснення Вселенського Плану Визволення.

Так от, жіночка передала пунктирний потік подій, а подробиці відкрилися мені у видіннях пізнішої пори, коли я вже почав друкуватися, став письменником, поринув у стихію фантазії та космобудування прийдешнього в бунтівливій, шукаючій думці.

Люди гадають, що мрія, фантазія — то порожні, непотрібні вигадки. Проте такий підхід до божественного ваяла творчості — жорстока дурість і падіння. Це результат відмови від Плоду, який Мати-Природа подарувала Людині вкупі з Батьком-Духом. Адже недарма прадавня назва істоти мислячої — МАН, МЕН, МАНУ, МИСЛИТЕЛЬ.

Мисль, думка, мрія, фантазія — промінь космобудування (або й руйнування, все залежить від орієнтації духа). Саме тому, коли

я занурився в сферу імлістого, втаємниченого обрію грядущого, кожне зусилля чарівливо відкривало для свідомості небувалі континенти буття, дозволяло входити в контакт з істотами й сутностями, котрі для більшості людей є, в кращому разі, лише символами, абстракціями або вигадками забобонного ума.

А коли настала ще одна критична межа в моєму житті, коли знову пазурі служби безпеки захопили моє нужденне тіло в полон і вкинули до буцигарні, пролунав Гонг Духу, і промінь Знання осяяв минулі, сучасні й грядущі терени земних подій, і я збагнув, що стежка, на яку мені вказав Христос у видінні сорок дев'ятого року, не скінчилася, що нові перевали й вершини громадаються попереду, і терпіння для того, хто рушив за Ним, має бути майже нескінченним, бо Путь є Путь. І мислити Христа зупиненим, поза Рухом, поза Прагненням, поза Творенням, поза Польотом — немислимо.

Христос, зупинений і замкнений у церкві — то вже Антихрист.

А оскільки Дух дише, де хоче, то Він і покинув усі людські храми чи вівтарі і сповив собі гніздо в людських серцях, висиджуючи променистих, радісних Птахів для далекого польоту до Рідного Краю...

* * *

Ой маю, маю
 Хатку у гаю,
 Квітки довкола,
 Ніби у раю...

У тім гніздечку
 Та дві Пташини,
 А під віконцем
 Кущі калини...

Сумують квіти,
 Тужать Пташата...
 Посеред Раю
 В задумі Хата...

Парубки та дівчата вже розходилися з вигону, коли понад зоряним Дивоколом спалахнуло блакитне саяво, в просторі загуло, задзвеніло, ніби хтось незримий торкнувся пальцями туго на-

тягнутої струни. Понад вигоном шмагонула сліпуча блискавиця і яскрава Зоря впала біля Дубового Гаю, який так і звався з давніх-давен — Дубровкою. Почулися злякані голоси дівчат:

— Знак від Зоряного Дива.
— Треба сказати Віщунам.
— Марусино, прямо біля твоєї землянки впало.
— Ти не страхаєшся — йти домів?
— А чого мені жахатися? — задумливо-тривожно мовила Маруся. — З неба не може бути лиховісних знаків...

— Може, провести тебе? — стиха попросив Могута, гарний чорновусий парубок, який давно вже сподівався стрибнути понад Купальським вогнем з блакитноокою Марусею.

— Не треба, — зітхнула дівчина. — Я хочу побути на самоті. Знак з Дивокола не дарма. Моє серце віщує щось дивне...

І вона прудко щезла в сутінках липневої ночі, залишаючи гомінливий гурт подруг та парубків.

Білі хатки дрімали поміж буйними садами, вікна в них вже не світилися. Тиша пливла понад кийлівським городищем, де жили перевізники, рибалки, вишивальниці й ткачі. Маруся проминула останні житла і заглибилася в дубовий гай. Поміж чагарями мерехтіли світляки, ніжно співали в дрімаючих травах цвіркуни. Дівчина зійшла з кінного шляху і побігла стежечкою попід віковими дубами. Ось незабаром її землянка, викопана ще покійним батечком у високій кручі над Річищем.

Зненацька Маруся сполохано зупинилася. Просто біля її обійстя, поміж ружами, під високим кущем калини переливалося райдужне сяйво. У Марусі тьохнуло в грудях: таке сяйво бачила вона уві сні три дні тому — вісімнадцять веселок у грозовому небі. Веселки були кільцеві й охоплювали все Дивоколо. Вона вже тоді, кинувшись зі сну, ждала чогось незвичайного. Невже це сталося? Що це, хто це?

Вона навшпиньки наблизилася до квітника. Ніжне сяйво освітило тільки дитини — голенької, чарівної, ніби зітканої з променів. Немовля мовчазно сміялося, простягало рученята до Марусі. Дівчина зойкнула, залякла від несподіванки. Невже хтось підкинув дитину? Такого не бувало в їхньому краю.

На лобіку немовляти — білому-пребілому — пульсувала Блакитна Зірка. То з'являлася, то зникала. «Це та Зоря, що бачили

дівчата й хлопці, — подумала дівчина. — Тільки чому вона впала біля мене? І стала Дитям? Боже-Роде, що мені діяти? Взяти немовля? А як пояснити людям? Що я скажу родичам, що подумують парубки й дівчата?»

А втім, вагалася вона не більше хвилини. Схопила Дитя на руки, притисла до грудей. Воно охопило рученятами її шию. Біля серця Марусі солодко защеміло. Перса стали гарячі, мовби хто торкнувся їх ніжними й сильними пальцями. Вона відчула, що з сосків виступило молоко.

— Боже-Роде! — скрикнула вона. — Як це може бути?

Немовля, ніби відчувши появу джерела життя, шаснуло ручкою в пазуху й вимогливо замуликало. Маруся оголила грудь і тицьнула її Дитині, яка задоволено й щасливо зацмокала, споживаючи живлючий земний трунок.

Дівчина залякла під калиною, переживаючи нечувану пригоду. Знала, що вже ніколи, нізащо не розлучиться з маленьким, що б з нею не трапилося. Хай осуд, хай сором, хай вигнання і прокляття. Небо-Дивоколо подарувало їй Сина, і Він довірився їй. Покинути Його — то стати огидною зрадницею на віки, на всі життя. Род і Рожениці не простять їй такої наруги...

Вона підняла Дитя високо над головою, палко шепочучи молитву:

— Боже Всемогутній! Отче Життя! Складаю Тобі найщирішу подяку, що Ти обрав мене, недостойну, поміж дів русинських. Я ще не вмію, не знаю, як берегти Дитя, та навчуся всього, і Твого Сина не дам скривдити... бо відаю, що не дарма ж Ти послав Його до нас з дивного, зоряного Вирію!

Хлопчик теж підняв рученята до мерехтливих зірок, ніби приєднувався до дівочої молитви. Великі, прозорі оченята мерехтіли іскрами, він притулився щокою до щоки Диви.

— Ім'я твоє буде Івась, — щасливо зашепотіла Маруся. — Івасик-Телесик. Як батьки у казці, так і я тебе знайшла. Не дам, не дам тебе зміюці лихій, обережу синка казкового від лиха й біди... Зорі далекі, станьте на варті біля моєї нужденної хатки! Славуто, втопи ворога, якщо він захоче згубити зоряну дитину! Дубовий гай! Стань для Івасика надійним сховищем від чужого ока...

Маруся нікому не сказала про свою дивну знахідку. Надвір виносила сина лише ночами, коли в Дивоколі спалахували зірки, або в грозові дні, як полум'яні перуни шматували простір з краю в край, переможно котячи луну понад славутицькою долиною. Дитя любило таку пору, бо щасливо затихало під мерехтливим склепінням небесних вогнів, і радісно танцювало на руках Діви, ніби вітаючи кожен удар блискавиці вдоволеними вигуками.

Син полюбив нічні мандри під густими кронами тисячолітніх дубів. Він вбирав усім дитячим єством голоси лісу, зойки та стогони пугачів, кумкання жаб, невтомний спів коників. Маруся інколи сідала в заглибину між потужними звивами дубових кореневищ, і тоді Івасик дрімав, всотуючи в себе чарівницьку хвилю неба, землі, лісу — повнозвучного духу всієї співзвучної природи.

Настала осінь. Маруся не з'являлася на вигоні в колі гуляння й співів. Город свій порала сама, не прохаючи допомоги ні в кого. Коли родичі пропонували щось пособити, знаючи, що сироті нізвідки чекати підтримки, дівчина лагідно відмовлялася.

— Мені не треба нічого, — смиренно відповідала вона. — Спаси Біг вас...

По городищу попливли слухи, зародилися підозри. Могута, хлопець, закоханий в Марусю, не витримав, підкрався вечором до віконця сироти, зазирнув у землянку. Побачив колиску, рученята, якими дитя вимахувало в повітрі, схилену постать Марусі над немовлям.

Хлопець заляк від несподіванки, тихенько одійшов від хатинки. Кілька днів мовчав, потім сказав матері про своє відкриття. Таємниця стала відома всьому городищу.

На свято Великої Матері Лади до землянки несподівано з'явився велетенський гурт родичів та жителів кийлівського городища. Попереду йшли віщуні та прабаби. За ними — літні люди, парубки та дівчата. Маруся забачила ту процесію з вікна, тривожно вискочила з хатинки, стала на порозі — бліда й схвильована. Вона збагнула, що таємниця її стала відома.

Наперед вийшов Вірnodив — найстарший віщун. Спершись на костур, він доброзичливо кивнув Марусі, привітав з Великим Святком. Дівчина вклонилася, подякувала. Віщун, зітхнувши, сказав:

— Доню, ми знали твого батька, як славного воя. Ми знали твою неню, як вірну його дружину, щирю, чесну душу. Нема жод-

ного чоловіка чи жони, котра б кинула недобре слово в їхній бік. Хочемо знати — чи не затьмарила ти їхньої честі, чи вони у вирії пишаються тобою, чи можуть наші парубки засилати сватів до тебе, сподіваючись на незаплямований шлюб?

— У чому обвинувачує мене славетний Вірnodив? — тихо запитала Маруся.

— Винеси дитя, — суворо відповів віщун. І така вимогливість була в його словах, що дівчина мовчки повернулася, ввійшла до землянки і незабаром з'явилася на порозі з немовлям на руках.

Воно радісно замуликало, засміялося, узрівши святковий гурт людей. І такий потік щастя й щирості плинув від дитини, що присутні залякли від почуття несподіваної розгубленості. Проте віщун опанував станом розчуленості і холодно запитав:

— Ти відаєш, який звичай у наших родів, коли поміж ними з'являється блудниця?

— Хто тут блудниця? — майже зухвало скрикнула дівчина, спалахнувши.

— Ти ще питаєш?

У юрбі загукали:

— Безсоромна!

— Гуляща!

— Вигнати її!

— Спалити землянку, щоб і знаку не було від гіді такої!

— Тихо! — наказав Вірnodив. І коли галас стихився, помовчав хвилину, ніби роздумуючи. — Ми не будемо допитуватися, де ти согрешила, з ким. Зрештою, всі діти від Бога-Рода, і кожному він приготував свою долю, свою стежку. Проте, звичай не можна переіначити, інакше Мати Лада одвернеться від русичів і Чорнобог запанує в серцях. Марусино, не станемо ганьбити тебе перед рідними, пам'ятаючи про високу цноту матері твоєї і доблесті батенька покійного, хай буде щаслив у царстві Бога-Рода! Зберися разом з дітям, візьми, що треба і вирушай гала світу, куди поведе тебе доля. Може, знайдеш притулок де-інде, а ми не можемо залишити тебе тут...

— І ви не хочете почути, що я скажу? — смиренно запитала Маруся, ясним поглядом оглядаючи односельчан.

— А чим ти зможеш виправдатись? — з надією озвався Вірnodив. — Кажі...

— Я не винна в блуді, — просто сказала вона. — Я не порушила честі, я була і є дівчина.

— А звідки дитя?

— Я знайшла його біля хати своєї в ту ніч, коли впала зоря. Це дитя з Дивокола. Я пожаліла його, а потім полюбила. Взявши на руки, відчула, що з'явилося молоко. То був знак від Матері Лади, що маю стати матір'ю Божого Сина...

В юрбі глумливо засміялися.

— Вона має нас за дурнів!

— Дьогтем її вимазати. Відтяти косу! Геть її з городища!

— Ганьба!

Парубки рвалися крізь лаву старших людей, намірюючись здійснити свої погрози. Та зненацька поміж віковими дубами з'явилися вершники, копита коней застугоніли по звивинах коріння. Ще мить, і кийлівці з подивом побачили, що до їхнього городища завітали лицарі-козаки. Сині свитки, багряні плащі за спиною, висипана самоцвітами зброя — шаблі, сагайдаки, довгі ножі за поясами, високі сиві шапки з червоним верхом, — все було у прибульців у такому співзвуччі, зладованості, що присутні заворожено дивилися на гостей, як на істот з іншого, нетутешнього світу.

Лицарі скочили з коней, підійшли до гурту. Той, що йшов перший, — сивіючий козак з прозорими синіми очима, вклонившись Вірнодіву, сказав:

— Вітаємо з Днем Матері Лади, хай буде слава у віках!

— І ми вас вітаємо, — стримано одповів віщун. — Кого маємо вшанувати?

— Посольство від товариства з Хортиці, — з гідністю відповів лицар. — Звелено братчиками-характерниками передати частку скарбу, що належав козаку Сонцеграю (хай буде щаслив у благословенному вирію) його улюбленій доні Марусі. Лицарі не забувають рідних душ ні в цьому, ні в тому світі... Чи не її ми бачимо з дітям на руках?

— Це я, — сміливо промовила Маруся, виступаючи наперед. Сивий лицар шанобливо вклонився їй. Проте віщун Вірнодив зупинив його порив жестом руки.

— Заждіте, славні лицарі, — сумно озвався він. — Маруся зганьбила наш звичай. Вона — покритка. Громада засуджує її на вигнання.

— Це правда, доню? — спохмурнів лицар.

— Обман, — з сльозами на очах відповіла Маруся.

— Кажі, що сталося.

Маруся оповіла все, як відбулося насправді. Сивий лицар докірливо оглянув юрбу.

— І ви не могли перевірити, чи правду дівчина каже? — суворо запитав він.

— Як? — глумливо вигукнув якийсь парубок.

— Не до тебе річ! Хіба відсутні тут повитухи, котрі могли б сказати — дівчина вона чи ні?

Люди розгублено загули. Наперед вийшло дві баби-повитухи. Вони без зайвих слів схопили Марусю під руки і повели в землянку. Юрба чекала, ніби закрижаніла. За кілька хвилин повитухи з'явилися на порозі — просвітлені, щасливі, а за ними Маруся з дітям, вся в сльозах.

— Наша Маруся — діва! — радісно проспівала одна з повитух. — Люди! Дитя справді від Бога-Рода! Величальну Матері Ладі! Просіть прощення у славної Марусі!

Юрбу ніби підмінили. Люди гримнули величальну. Парубки підскочили до Марусі, підняли її високо в повітря разом з дітям. Вона усміхалася — щасливо й розгублено.

Сивий лицар підняв руку і владно сказав, коли крики затихли:

— Добре, що так сталося! Добре, що Мати Лада змусила вас отямитися! А якби не приїхали ми? Отож пам'ятайте, русичі, що Бог-Род подарував нам розум не для того, щоб діяти дурощі на кожному кроці. Не можемо залишити Зоряного Сина напризволяще. Ми заберемо Марусю і Дитя на Хортицю. Там вони будуть в безпеці, там характерники вирішать подальшу долю Божого Посланця!

Юрба розгублено замовкла. Але заперечити не посмів ніхто.

* * *

Чайки над грізним порогом

Криками крають тишу...

Хвилі, хвилі стогорі

Небо на грудях колишуть...

Що ви прохаєте, птахи,

В неба, в порогів, у мене,

Нащо літати над жахом —
 Виром сказано-зеленим?
 Маєте все, що вам треба —
 Дику стихію буремну,
 Крила могутні і небо, —
 Просите їжу нікчемну...
 Не проміняйте на марність
 Радісне серце пташине!
 Кидайте берег примарний,
 Линьте у небо стосине!..

Основний гурт лицарів їхав правобережними шляхами та путівцями понад берегами Славути, інколи зупиняючись і очікуючи в тому чи іншому городищі, доки байдак з отаманом Горою, вартою та Марусею з дітям щасливо допливав до місця зустрічі.

Тоді козаки запалювали вогнище на березі, виставляли дозорних і варили в мідному казані густу запахущу кашу. Маруся, загорнувшись у теплу свитину, разом з сином сідала в козацьке коло і зачаровано слухала захоплюючі оповіді про походи, про бої з лихими напасниками, про подвиги лицарські, про далекі краї та народи.

Хлопчик, ніби дорослий, не змигнувши оком, дивився на талець полум'яних язиків, на іскри, що веселими потоками рвалися в нічне дивокколо. Самоцвіти внизу, самоцвіти вгорі, — які образи відкладалися в дитячій свідомості?

Чи, може, для нього вся містерія земної мандрівки була тільки малесенькою часткою вічних польотів у Безмежному Царстві Батька?

Лицарі теж, мов діти, заворожено милувалися вічним дивом — багаттям і вливали до тієї світоносної ріки вогняний струмінь бойової пісні:

— Прийди, прийди, Роде, прийди, прийди, Ладі,
 Та зберемо воїв, та почнемо Раді!
 Гей, відважні вої, ворог за горою!
 Ярі воєводи, де ваші герої?
 Гук, гук!
 В небі крук

Здобичі пильнує!

А я лук

Взяв до рук

Та стрілу готую!

Вороги

До ноги

Будуть всі побиті!

А стрільці-молодці

Мед і пиво пити!

Хто нам любе ладо — воєм наречеться!

Хто боїться герцю — боягузом зветься!

Вої, поспішайте в бойову дорогу,

Нені наші й лади, ждіте перемоги!

Гук, гук!

В небі крук

Здобичі пильнує!

А я лук взяв до рук

Та стрілу готую!

Вороги до ноги

Будуть всі побиті!

А стрільці-молодці

Мед і пиво пити!

Марусі здавалося, ніби склепіння Дивоккола розкривається, і чиясь незрима Рука ніжно торкається її чола, гладить косу, а тепла хвиля нетутешньої любові струменить крізь серце, щемким леготом пашисть на щоках. Мабуть, і Дитя відчуло подих Тайни, бо тісно пригорнулося до матері, обняло рученятами її шию і завмерло, щасливо заплющивши очі...

Тим часом каша умліла, лоскотучи нюх лицарям. Всі дістали дерев'яні ложки, вручили таку ж Марусині, і почалася трапеза під поглядом вічного Дива.

Івасик поворушився, заплямкав губами. Отаман Гора завважив те, усміхнувся.

— Лицар просить каші. Зважай на те, Марусю...

— Рано йому ще, — несміливо заперечила дівчина.

— Звідки відаєш? Божому Синові видніше, — чи то жартома чи серйозно одвітив отаман.

Маруся постудила кашу в ложці, піднесла хлопчикові. Він сьорбнув, плямкнув, вдоволено замуликав, стрибаючи на руках матері.

— Ого! — радісно загомоніли лицарі. — Козак росте! Знаця, й на небі кашу варять? Атож! Козаки, що впали в герці, прямують до Бога-Рода! Мабуть, навчили й Отця Найвищого готувати лицарську їжу!

Так, в жартах і веселощах, під звуки пісень та гомін хвиль славутиських, під надійним захистом хортицьких воїв, пливло Зоряне Дитя з Матір'ю Судженою до заповітних порогів.

А коли завирував потік під днищем байдака, коли замиготіли гострі камені обабіч бортів, і в повітрі встала хмара водяних бризок, виграючи на сонці веселками-райдугами, Маруся тривожно запитала отамана Гору:

— Може, краще зійти мені з хлопчиком на берег? Мені боязно! Не дай Боже, трапиться нещастя...

— Ти гадаєш, Боже Дитя не має захисту того, хто послав його? — з подивом запитав отаман Гора. Прозорі очі лицаря дивилися на Марусю по-дитячому довірливо й вимогливо. — Ти ж сама знаєш, що не торкнеться його ніщо зле, доки...

— Доки? — майже нечутно озвалася дівчина. — Доки що?..

— Доки не здійсниться воля Рода-Бога, — твердо мовив лицар.

— Він ще немовля, а ти вже віриш йому, — з подивом сказала Маруся.

— І віритиму довіку, — кивнув Гора. — І всі русичі віритимуть, доки будуть воями. Бо ми в серці такі ж діти, як і він... Отож, вибери, Діво! Виходиш на берег чи прямуєш з сином через пороги?

Маруся зважувалася лише мить. Потім відчайдушно скрикнула:

— З ним через пороги! І довіку!

— Славно, славно! — кивнув отаман, міцною рукою спрямовуючи байдак у вируючий потік поміж хижими скелями.

Кам'яні зуби миготіли обабіч шляху з жахаючою швидкістю. Вода вирувала, лютувала, водоспади гриміли. Маруся загорнула дитя свитиною, щоб воно не бачило скаженої круговерті порогів. Та синок невдоволено загукав, випростовуючись з-під затишку, заворожено спостерігав ревище переможної стихії. Коли байдак судорожно танцював на запінених верхів'ях бурунів та хвиль, Іва-

сик радісно скрикував і махав рученятами. В такі хвилини дівчина спостерігала замилювання в погляді отамана Гори, і не могла збагнути, від чого блищать його очі — від бризок води чи втаємниченої сльози розчулення?

А коли байдак, поминувши пороги, велично-спокійно поплив спокійною водою, старий лицар тихо запитав дівчину:

— Тепер ти зрозуміла?

Вона щасливо кивнула, вдячно поклавши ніжну долоню в мозолясту руку отамана.

— Не ховай його від грози і блискавиці. Його шлях — крізь небезпеки і перепони. Пам'ятай, дівчино...

— Я не забуду, — майже нечутно мовила вона.

Марусю з сином залишили на затишному островку біля самої Хортиці: туди, в твердиню воїв, вхід для жінок був закритий. Отаман Гора доручив старій бабі, господині невеликої землянки, доглядати дитя й дівчину, звелівши зачекати кілька днів, доки він домовлятиметься з колом характерників, як бути далі.

У баби Вітослави (так її звали) було кілька синів-лицарів, їм Гора доручив охорону дитини.

Господиня притулку ні про що не розпитувала Марусю, лише інколи, допомагаючи купати дитя, щось шепотіла, здивовано-вражено розглядаючи рожеве тільце, великі ясно-сині очі. Дівчині здавалося, що баба бачить щось невидиме навіть для неї. Одного разу Вітослава не витримала.

— А де твій ладо, дівчино? Чому мандруєш сама з дитям? Чи, мо', він загинув у бою?

— Не смію про те сказати, — збентежено одвітила Маруся. — Так звелено...

— Правду кажеш, — кивнула баба. — Бо не має хлопчик у Яві батенька. Його Тато — у Праві...

— Як то може бути? — спантеличено запитала дівчина.

— Буває, — задумливо прошепотіла Вітослава і, схилившись до вуха Марусі, ледве чутно сказала: — Буває тоді, коли Бог-Род вирішує посіяти нове зерно на Дикому Полі...

— Не можу збагнути...

— Настане пора — збагнеш. Я бачу знаки над сином твоїм. Ти не народила його, та всі люди зватимуть тебе його Вічною Маті-

р'ю. Ти не відаєш, звідки прийшов хлопчик, та він забере тебе у свою Вічну Оселю, у Прав. І відкриє браму до тої радості всім блукаючим...

— Дивне мовите, люба бабусю...

— Так суджено. Мати Лада нині у сні відкрила мені цю тайну. Не бійся. Я мовчатиму. Лише скажу одне: щаслива, що дожила до цієї пори. Бо не було у Яві дня дивнішого, аніж той, коли з'явилося в нашому світі твоє дитя...

Минув тиждень.

Восьмого дня під вечір до острівця причалив човен з отаманом Горою та двома лицарями. Маруся, сидячи на призьбі біля землянки, побачила їх, і серце в неї тьохнуло від передчуття: щось має статися несподіване...

Старий козак підійшов до дівчини урочисто й шанобливо, ніби на свято. Низько поклонився.

— Вставай, велика матінко, — тихо мовив він. — Ходімо...

— Чому так назвав мене? — збентежено запитала Маруся.

— Будеш відати, — стримано одвітив лицар. — Характерники звеліли тобі вкупі з сином прибути на Хортицю...

— Таж заборонено жінкам ступати на лицарський стан! — здивувалася дівчина.

— Тобі можна. Одній у цілм світі. Де синок?

— Спочиває в колисці...

— Сповий. І ходімо. Треба поспішити, доки зорі вийдуть у Дивоколо...

Незабаром козаки з Марусею та сином відпливли до Хортиці. І довго стояла на березі стара Вітослава, замислено дивлячись їм услід...

Човен пристав до крутого кам'янистого берега. Отаман Гора, підтримуючи дівчину, повів її крутою стежиною на кручу, до густої діброви. Сутінки скрадали видноколо. Ніжним самоцвітом заграла вечірня зоря.

Вони минули стіну вікових дерев і вийшли на велику галявину. Посередині, під велетенським дубом, бовваніло коло людей. Вони стояли непорушно і, здавалося, навіть не звернули уваги на прибульців. Отаман Гора шанобливо промовив:

— Я привів Діву з Дитям, світлі батьки.

Зненацька спалахнуло полум'я і побігло вужакою по кільцю заздалегідь покладеного хмизу. Старезний дуб опинився в обіймах урочистого багаття. Там же стояли, не рухаючись з місця, і таємничі постаті. Маруся відзначила, що були вони різного віку — від сивих-пресивих до молодих. Але всі вбрані у довгі сорочки майже до землі, підперезані поясами розмаїтого кольору.

Пролунав гучний голос:

— Діва з Сином хай ввійде у Лоно Вогню.

Маруся з острахом глянула на багаття, відчуючи його непереможний шал, зиркнула на отамана. Він підбадьорливо усміхнувся.

— Не бійся. Іди. Там є прохід. Лада з тобою...

Івасик заворожено дивився на переможну стихію і радісно підстрибував на руках матері. Вона зітхнула і, затримавши подих, проминула стіну вогню. Гарячий язик жару лизнув її, проте вона не звернула уваги на те і твердо підійшла до гурту людей, які чекали її.

Де вона? Що з нею?

Дивоколо, всіяне яскравими зорями. Полум'яна труба аж до неба, і вона з сином у тому іскристому проході разом з величним гуртом людей. Чи, може, то не люди, а небесні кумири? Еге, та це ж характерники, про яких мовив отаман Гора. А в народі про них шепочуть казки і співають думи...

Старий-старезний характерник з сивою гривною волосся та бородою до пояса лагідно сказав:

— Поклади Сина на землю, Діво...

Вона стала на коліна, обережно розгорнула сповиток, залишила дитя біля ніг характерників. Вони взяли за руки і, підвівши погляди в Зоряне Дивоколо, заспівали заворожуючу пісню з дивними словами.

— Як нависне смуток та недуга

І безсилі думи чи слова,

Нас рятує із тяжкої туги

Таємнича Радість Світова...

І не вкажеш, де її Оселя,

Не назвеш — ось тут Вона чи там,

Бо неждано серце нам веселить

І дарує любові світам!

То Вона у Материнським Слові,
 То у дивній тиші вечорів,
 То в ласкавім шепоті діброви
 Чи у тайні небувалих снів...
 В сяйві зір її ласкаві Очі,
 У дитячім гомоні й піснях,
 Звідусюди Дух її пророчий
 Кличе нас на той Єдиний Шлях,

Де нема печалі, ані муки,
 Де щезає лихо та війна,
 Де нема розлуки чи розпуки,
 Де панує лиш Вона Одна...

Маруся задихнулася від хвилювання. Правду, правду співають святі люди. Бо і для неї неждано-негадано сяйнула Радість з таємничого Дивоккола променистою зіркою, а потім стала рідненьким Дитям, поза яким уже немає світу, нема родини, нема життя. Таємнича Радість Світова... Як гарно!..

Івасик лежав з розплющеними очима, але не ворухився, незмигнено дивлячись у зоряну глибину. Зненацька над ним замерехтіло райдужне світло, ніби прозорі небесні птахи вимахували у просторі іскристими крилами. Довкола поплив ніжний запах квітів і Маруся почула (чи їй здалося?) ласкаві, але владні Слова з Неба:

— Пора Останнього Бою, Воїни Бога!

Характерники одностайно підняли руки до зірок. Найстаріший урочисто сказав:

— Ми чекаємо Твого Слова, Отче!

— Посилаю Сина Свого душам блукаючим. Небесний Щит Йому — Моя Воля. Земним щитом має стати ваша любов і мудрість. Рішинець долі земної Яви — у Серці Сина. Пам'ятайте, діти Мої!

На чолі Івасика спалахнула блакитна Зоря, як у той вечір, коли він з'явився біля квітника Марусиного. А з мерехтіння райдужного вирізьбилися вогнисті образи і попливли над Дитям: пульсуюче серце, полум'яний меч і орел з розпростертими крилами. Серце лягло на груди сина і поглинулось тілом Івася, а меч з орлом опустилися обабіч плечей.

— Серце Дитини. Меч Воїна. Крила Орла, — прошепотів старий характерник. — Такий Заповіт Бога-Рода для русинського Краю...

Він перший опустився на коліна біля хлопчика. Потім всі інші. Взявшись за руки, оточили Зоряне Дитя нерушимим кільцем.

— Ти чула, Діво? — запитав старий характерник.

— Чула, — шепнула Діва, тамуючи сльози розчулення й радості.

— Віднині Хортиця — щит і оселя Божого Сина. Доглядай дитя, як суджена мати, а ми приготуємо для нього все, що звелів наш Вітець...

* * *

Ближче від найближчого Вітчизна.
 Ось Вона — лиш досить нахилиться...

Над віками плач розносять тризни,
 Плач над тим, що відкрива темницю!

Найдивніші мрії — всі із Лона
 Виростають грозами і снами,
 Потойбічні Духу ніжні крона
 Кореняться там, поміж кістками...

О ті кості! Усмішка грайлива
 Вічного космічного потоку.
 Понад ними розквітає диво —
 Вічний Сад, а в нім — дитячі кроки...

Найбуйніші серця поривання —
 То зерно Матусі всеосяжне,
 То любов Її, святе кохання,
 Що його дала синам відважним!

Вічноюна Гея! Діва-Мати!
 Дай нам сили й моці для польоту,
 Все збагнуть, знайти і подолати,
 І обмани шляху побороти!

Знаєм добре: дерево квітує,
 Доки в надрах Геї корневище.
 І воно плодами бенкетує
 У промінні Сонця якнайвище!..

Вернувшись із в'язниці в п'ятдесят п'ятому році додому, я на перших порах розгубився, не відаючи — що робити. Все, що відкла-лося в серці, пам'яті, свідомості, в почуттях, на кожному кроці

входило в протиріччя з діями, думками, словами, вчинками довколишніх людей, традицій, інституцій, звичаїв. Що б я не планував робити, перед очима одразу ж спалахував Образ Божої Матері, що поволі йде мимо відчинених вікон світових бараків, де в буйному гульбищі бенкетують, веселяться, лаються, лютують, б'ються народи, племена, партії, банди, об'єднання, церкви, секти. Я знав, що Вона кожної миті дивиться в моє серце і чекає, що я покладу в її долоню, який плід своїх мрій та вчинків. Такий стан вічного самоіспиту був нестерпно тяжкий, я відчував, що іншим зі мною незатишно, незручно, що люди прагнуть забуття й спокою, а не чатування в той час, коли хочеться спати. Формувався стан самотності, а з ним і негативна оцінка буття, як такого. Здавалося, що цей світ хтось сотворив для глуму, для іронії, для насмішки і жорстокої забави. Це ще більше спонукало до далекосяжної мрії, яка ставала пензлем для малювання в думці полотна грядущого світу — зладованого, радісного, щасливого, лагідного. На папір лягали болісні рядки віршів:

Розбить би навіки прісний,
Блідий відбиток Світу,
Кинуть у простір пісню,
Сонцем весняним зігріту,
Щоб задзвеніли струни
Напнутого чекання,
Щоб пшениці руно
Сміялося на світанні,
Щоб сліпі прозріли
В темряві вічної ночі,
Щоб для кожного зріли
Яблука на узбоччі,
Щоб навіки змії
Загубили отруту,
Щоб піднялися мрії
З давніх давен забуті...
А коли до Рідної Хати
Приведуть всі дороги,
Нехай обійме Мати
Сина Слова Ясного...

Гай-гай! Сліпі залишалися сліпцями. Змії винахідливо посилювали дію отрути, називаючи її дію вдосконаленням суспільства, турботою про народ, щастям дітей, будівництвом сяючого майбутнього. А мозок горів на вогні пошуку: де та стежка, що виведе людей, весь світ з лабіринтів муки та обману?

Я вирішив на якийсь час усамотнитися, щоб глибоко продумати світову ситуацію і власні шляхи під грозовим небом сучасності.

Сестра Оля запропонувала поїхати в Якутію, там вона очолювала геофізичну партію по розшуку корисних копалин. Попрацювавши рік-два простим робітником, я міг би мати фінансовий резерв для літературної діяльності. А крім того, цей період був достатній для приведення розбурханих думок у річище осмисленого пошуку. Управління знаходилося в Ленінграді, і я поїхав туди. Та рука долі вже приготувалася зупинити мене. На Невському проспекті я зустрів колишнього в'язня, з яким заприятелював на Півночі. Він очолював втаємничену групу марксистів-ленінців — підпільної партії комуністів, котрі виступали за усунення від влади Сталіна і за повернення Радянського Союзу на шлях демократії й свободи. Він запевняв, що їхня партія налічує сотні тисяч людей, що «час ікс» незабаром. Мені було запропоновано стати членом підпільного об'єднання. Не знаю чому, але серце моє протестувало, і я не поспішав дати згоду. А потім — етап в казахстанські степи...

Борис (так його звали) був веселий, щасливий, ентузіазм з нього аж пирскав. Дізнавшись, що я їду в Якутію, він вилаявся:

— Якого біса? Раніше тебе посадили чекісти, а тепер ти сам себе садиш! Куй залізо, доки гаряче. Треба діяти тут, бо місце святе пусте не буває. Подонки оговтаються і все повернуть в знайоме річище!

— А що ж мені діяти?

— Влаштуйся до мене. Будеш працювати будівником-десятиником. Я обіймаю посаду головного інженера «Ленбуду».

— Я не маю фаху будівника...

— Насобачишся на ходу. Головне — зачепитися тут. А потім — події покажуть.

Так я став «будівником» на кордоні з Фінляндією. Там мали зводитися котеджі для новостворених колгоспів, але оскільки ні матеріалів, ні потрібних машин не було, то моя бригада лише отримувала гроші та пиячила. Мені набридло дивитися на цих лю-

дей, так подібних до в'язнів, що я інколи прокидався вночі і запитував себе: де я? Чи мені лише приснилося звільнення? Чому я тут?

Тим часом з України прийшли втішні вісті. Мене запрошували знайомі в Західну Україну, до міста Стрий, де було вакантне місце художнього керівника в палаці культури. Така праця мені припала до вподоби, тим більше, що я закінчив театральну студію. Були гарні знайомства, цікаві концерти, зустрічі. Та ось прийшов лист від Івана Хоменка. Він писав, що звільнився, друкується, лає мене, що я не атакую видавництва своїми творами.

— Олесю, наша пора настала. Сій зерна ярові, якщо не вдалося посіяти озимі. Наше вруно ще встигне зійти...

Я повернувся до Києва. Чорновик повісті «Поза часом і простором», написаний у карцері, був відредагований і зданий до «Радянського письменника». Буквально за два місяці вийшла невелика, але симпатична книжечка з романтичною обкладинкою. Вона розійшлася миттю. Мене вітали, в кишені з'явилися сякі-такі гроші. В темі завирували приспані мрії, лаштувалися дивовижні сюжети, мені здавалося, що фантастичні блискавиці осяяння одразу відкривають читачам стежки до прекрасного прийдешнього. І це буде тією місією, яку доручив мені Учитель Нового Завіту під Божою горою, показавши тяжку гірську дорогу під грозовим небом.

Після другої книги мене прийняли до Спілки письменників. Але з кожним кроком я помічав якесь охолодження з боку членів Президії та Правління. Складалося враження, ніби вони щось знають, але мені не кажуть.

Потім у газетах зарясніли негативні рецензії. Вони були на один копил: попівщина, ідеалізм, містика, антинауковість, антимарксизм. Друкуватися ставало все важче. Я вже чудово розумів, що відбувається: певні сили не зацікавлені в тому, щоб широке коло читачів знайомилося з ідеями, котрі можуть вивести їх з ортодоксальної колії на простір вільного мислення.

Це підтвердилось візитом ученого-астрофізика з Пулково. Він попросив конфіденційної розмови і передав ультиматум: не писати про багатомірність світів, про духовні сфери, про безсмертя духу. «Якщо писатимете для дітей цікаві пригодницькі книги — отримаєте зелене світло, — сказав він. — А якщо ні — то повне табу...»

— Хто передав таке веління? — поцікавився я.

— Центр.

— Який центр? — з подивом перепитав я.

— Центр, Олесю Павловичу, на Землі один, — повчально відповів учений.

Минув рік. Ультиматум повторили. Я послав їх у відповідне місце. Мені сказали: тоді — війна!

За три дні у «Літературній газеті» (російській) було надруковано розгромну рецензію на мою повість про загибель Атлантиди. Стаття називалася «Біла та чорна магія».

У наступні роки насилу вдалося надрукувати роман «Зоряний Корсар». У постаті головного героя було зашифровано Христа як Вічного Повстанця супроти сатанинського строю життя на Планеті, як Провідника до Світу Радості й Любові...

Книга так розлютувала КДБ, ЦК партії та функціонерів літературної інквізиції, що її в передовій громила газета «Правда України», а Головліт дав наказ — знищити в бібліотеках загального користування. Згодом така ж доля чигала й на інші мої видання.

Далі не треба було знати таємниці віщування, щоб зрозуміти, куди несе потік подій. Мене виключили зі Спілки письменників. Я опинився разом з сім'єю в стані жебрака, без жодних засобів до існування.

Пізніше пощастило влаштуватися в майстерню при Художньому фонді, де я майстрував вітражі разом з художником Олександром Члеком. Це давало творчу розрядку, дозволяло сяк-так годувати сім'ю.

Тим часом меч глуму й розправи впав також на видатного поета й мислителя Миколу Руденка. Ми з ним заприятелювали, вирішивши спільно повстати на захист правди й закону. Тиск органів безпеки посилювався. Ми створили Групу сприяння виконанню Гельсінкських угод, оприлюднили Декларацію, меморандуми. До нас прилучилися ще цікаві люди та діячі.

Розпочалися обшуки, допити.

Потім заарештували Руденка та учителя Тихого. Я писав протести, але все було марно.

Серце знало, що новий цикл муки й глуму наближається. Агенти й провокатори супроводжували кожен крок. І навіть прогулянку в лісі неможливо було здійснити без цих роботоподібних

монстрів. Свідомість знемагала від пошуку відповіді: може, я щось не те роблю? Лізучи в пащу дракона, чи зможу здійснити ту справу, на яку мене націлює Дух?

А Голос Мовчання тихо шепотів: «Хто має крила, не питає — чи можна летіти».

* * *

Я відчув, що розв'язка наближається. Груба, цинічна, болісна, як у всі віки. Як завжди.

Дух клекотів, запитував у Неба, у серця, у простору, в душі України: що діяти, як зупинити повільне вмирання етносу, його традицій, всього того, що складає втаємничену суть тисяч і тисяч родів?

І згадалися мені віщі слова Григорія Сковороди про Республіку Духу, про Горню Державу, що утверджується в серцях людей, котрі не полонилися примарами земного шляху.

Серце мовило: ось воно!

Я написав публіцистичний твір-есе «Свята Україна», де йшлося про необхідність створення Української Духовної Республіки, Зоряної Держави, що її не зможуть повалити жодні ворожі сили, бо терен Святої України сягатиме у Безмежність, її вартою стануть Воїни Серця, а запорукою її вічності буде Сам Христос, бо це Він приніс на Планету Вість про Духовне Братерство всіх Народів та Племен Землі й Всесвіту...

Рукопис передали на Захід — у Канаду, в США. Кілька примірників вилучили спецслужби при обшуках. На процесі Руденка й Тихого «Святу Україну» кваліфікували як антирадянський твір, націлений на повалення існуючого ладу.

Це було смішно й гірко. Проте я знав, що юридичні ярлики дарма не вішають.

Під тисячолітнім дубом в густому лісі я проголосив утворення Української Духовної Республіки — вічної Небесної Держави всіх наших Родів, котрі несли крізь муки і злигодні віків красу й мудрість міріадів духів та сердець. Я бачив перед собою лише незримих Воїв Юрія-Переможця на білих конях, проте знав, що віднині вже жодна сила в світі не зруйнує Святої України.

Вона житиме вічно...

* * *

Доленько, де ти? Стиха озвисся.

— Я — твоя тінь...

Ось під ногами лежу, подивися,

У пилюзі, на постелі терпінь...

Доленько люба, хто ти, яка ти?

— Я — твоя сила!

В ямах темниць, під сокирою ката

Міць нагнітила...

Доленько тайна, як тебе звати?

— Я — твоя мрія...

Вийшла колись із Правічної Хати

У буревії...

Доленько рідна! Тебе я приймаю —

Любу, убогу...

Підем пустелею до Небокраю,

В гості до Бога...

Сонце палюче, гади лукаві —

Все промайне...

Ти — моя радість, ти — моя слава,

Лише не кидай мене!..

...Жадібно чавкнули двері камери. Брязнули ключі. Гойднулася заслінка «вічка». Чуже, холодне око глянуло на мене. Кліпнуло. Більмо заслінки лягло на місце. Почулися кроки наглядача. Затихли.

Знову темниця. Проклята тисячолітня темниця. За що, чому? Хіба в цьому річ?

Скільки пам'ятаю себе в цьому житті, майже щоночі мені снилися в'язниці і церкви. Моторошні споруди людського божевілля. Інколи вже й тяжко було розібратися в болісні хвилини пробудження — чи я прокидаюся у тюрмі чи це мені сниться?

Так було й 6 березня 1979 року, коли мене ковтнула камера внутрішньої в'язниці КДБ УРСР. Хвиля космічної люті заливала груди, термосила серце. Я заплющив очі, намагаючись зрівноважити свій психічний стан, але якийсь вселенський прибій атакував дух, гунав у груди, штовхав тям до прірви відчайдушного вчинку.

З глибини єства рвалося гарчання астрального тигра, хотілося кинутися на металеві двері і бити в них кулаками. Проте судорожним зусиллям дух стримав те борсання нижчої сутності, і долоня спокою лягла на палаюче чоло.

— Що це з тобою? — почулося тихе запитання. — Хіба вперше ти відвідуєш притулок ганьби і муки? Згадай минулі віки... Те, що маєш тепер — лише дитячі іграшки супроти колишніх лихоліть. Пройди ще раз тими шляхами, видіннями давніх мук, і нинішній тягар здаватиметься щаблем до звільнення...

Я горілиць ліг на вузьке ліжко. Заплющив очі. І одразу ж буйна хвиля метнула свідомість понад прірвами віків. Здавалося, ніби невидимий кінооператор ввімкнув утаємничену плівку, і мою увагу захопив потік прадавніх подій. І так життєво, так реалістично розкручувалися спіралі жорстоких життів минулого, що від колишніх болів та жахів завмирало серце, містичним холодом паралізувало мозок...

А якась моя частка — спокійна і навіть гумористична — діловито реєструвала послідовність тих катувань та мук, співставляла, порівнювала, ніби готуючись використати криваве лахміття власної уяви для формування садистичного твору...

...Це була справжня темниця. Жодного віконця, жодної шпарки. Висота цього узилища не сягала навіть до пояса середнього росту людини, тому вповзати в ту нору треба було на чотирьох, по-звірячому. Власне в темницю не вповзали, в неї впихали — брутально й грубо.

Мене припнули ланцюгом до гранітної стіни два ковалі. При світлі смолоскипа у прочинених дверях я ще побачив зловтішне лице інквізитора. Він ошкірився в їдучій посмішці і хрипко сказав:

— Ти запевняв, що думка людини вільна. Гадаю, що цей затишний притулок не завадить крилам твого мислення. Ширяй на здоров'я в зоряних сферах, будуй свою променисту утопію!..

* * *

Видіння в'язниць хаотично чергувалося. То середньовічні замки з похмурими підземеллями, де мене припинали товстелезними іржавими ланцюгами до стін, то якісь вузесенькі карцери, де можна було тільки стояти, то ями з смердючою стоячою водою, то навіть літаючі в просторі поміж зорями капсули — особисті темниці, де єдиною приємністю був стан невагомості...

...Минали віки, тисячоліття. Я знемагав на дибах, конав на вогнищах, падав під ударами катівської сокири на ешафоті, повільно вмирав, розіп'ятий на хресті. Відчувалося, що якась жорстока сила жадає викликати в моєму серці злобу й ненависть, жадобу відомсти. Проте чим більшої ганьби зазнавало моє тіло, тим глибший жаль охоплював мене при думці про мучителів. Дух мій знав достеменно, що у цілій безмежності вони не заглядять своїх злочинів, не розвіють на вітрах вічності, не викреслять з книги абсурдних, безглузвих життів.

Як їм допомогти, як розкрити засліплені очі, як підняти у сфери Вічної Радості, де так легко бути щасливим, де неможливо, немислимо творити підлість і наругу, убивство і сваволю — така думка не покидала мене і вдень і вночі...

* * *

Наглядач звелів мені йти до слідчого. Я навіть не встав з ліжка, не розплющив очей. Мені боляче було дивитися на людей, на світ, на сірі стіни і заграбовані вікна. Хотілося вмерти, згаснути, полетіти в світи своїх мрій. Так просто, так легко...

І я перестав приймати їжу.

Мене попередили, що годуватимуть силою. Я не слухав їх.

На третій день мене забрали до медичного пункту. Там чекала товста, баньката лікарка, схожа на жабу і четверо здоровенних наглядачів. Вона ласкаво запитала:

— Ви будете приймати їжу?

Я відмовився.

Наглядачі схопили мене і почали виламувати руки. Я змагався, як звір. Несамовита лють потрясала тіло. Проте переважаюча сила робила своє. Жорстокі пальці роздирали мої вуста, щоб вставити до рота так звану «грушу», через отвір у якій всовується в стравохід шланг для штучної годівлі.

Я задихався. Відчув, що вони мене розтерзають. А лікарка, тримаючи мене за руку, рахувала пульс, і садистично посміхалася.

— Можна, можна, — співала вона. — Серце витримає...

І тут пролунав Голос Мовчання:

— Треба дочекатися зоряної ситуації...

Я простогнав:

— Годі, фашисти! Я прииму їжу.

Вони відпустили мене. Я проковтнув чашку манної каші і був відведений до камери. Одразу ж ліг на ліжку і вражаюче видіння полонило свідомість...

Я стояв під скелею, а в зоряному небі палахкотів багряними вогнями страхітливий монстр: титанічний череп з шоломом Марса. В очницях небесного черепа, між вишкіреними зубами, в щілинах іскрилося, мерехтіло криваве полум'я. Я відчував, що потвора уособлює сваволю, глум, війну, муку, наругу, жорстокість, нещадність. Її жахаючі очі шукали мою постать на Землі і голос черепа відлунював у просторі:

— На палю! На палю! На палю! — І додавалося моє прізвище. А потім знову:

— На плаю! На плаю! На плаю! — І я знав, що плаю, плаю, полонина — це велелюддя, це майдан для глуму, це привселюдна розправа. Було відчуття, що не можна допустити, аби очі потвори глянули в мої очі, бо тоді буде біда. І я разом з якимись друзями звивався поміж скелями та переходами, уникаючи дивитися на небесного деспота.

Зненацька в небі щось сталося. Яскраво спалахнули сузір'я. І були вони не такі, як на астрономічному атласі, а ніби намальовані давніми зореглядами — у вигляді живих істот: Риби, Скорпіона, Стрільця, Діви, Овна, Тура, Близнюків, Рака, Лева, Козерога, богині справедливості з Терезами в руках...

Сузір'я несподівано атакували багряного монстра. Він зіщулювався і заричав.

Ще одна атака. Потвора стала дрібненькою і смішною. Ще один удар. І небо стало чисте, величне, тихе. І сузір'я опустилися на Землю і почали об'єднуватися з людьми, рослинами, тваринами, птахами. Над Планетою полинула мелодія вражаючої злагода-ності й радості...

Я отямився від того видіння. Загратоване вікно було на своєму місці, але Голос Мовчання сказав:

— Це буде. Дістань Щит Терпіння. Вилікуй серце мандрями у давні пригоди. Пройди ще раз стежками Зоряної Дитини. Там ти знайдеш відповідь на все, що вимучує тебе нині...

* * *

У подальші роки було всього — знущань, сумнівів, лукавства ворогів та «друзів», зради, пошуків у царстві Духу й Розуму, — але оте апокаліптичне видіння нагадувало мені, що особисту долю неможливо відокремити від грандіозного потоку вселюдської долі, що велична хода Зоряного Зодіаку неухильно наближає ВСЕ і ВСІХ до вирішального Герцю Теосу й Хаосу, Творення й Руйнування, Любові й Злоби, і єдине, чого не слід губити — це певності в Перемозі Духу Життя...

* * *

Чарівні створіння — птахи,
Вам не треба мети,
Понад планетним прахом
У небо лети, лети!
І в цьому польоті — щастя,
І в ньому уся мета!
А треба на землю впасти —
То стане і смерть свята.
Бо в прах той дарує пташина
Зоряне серце своє, —
Хай з мороку, з мертвої глини
Прагнення нове встає,
Щоб знову серед блакиті
Летіли Крилаті Дива,
Ніби у плоть відлиті
Таємничі Слова!..

Покотилися над непомітною землянкою місяці, роки. Хлопчик під наглядом Марусі та баби Вітослави виростав, мов у казці. Не минуло й року, як він уже розмовляв, прудко бігав, був допитливий і кмітливий. Сини бабині часто брали Івася на рибалку, і він лежав горілиць у човні на пахучому сіні, дивлячись у зоряну глибину Дивокола.

— Що то? — пошепки запитував хлопчик у рибалок.

— Де? — дивувалися вони.

— Вгорі. Таке гарне. Що то?

- Зорі, Івасику.
- Що таке — зорі?
- Божі очі. То Бог дивиться на землю, щоб вона щаслива була...
- Хто такий Бог? — допитувався Івась.
- Наш Небесний Батенько.
- І мій?
- Аякже. Твоя мама казала, що ти прилетів з Неба. Отож тебе й послав Небесний Батенько...

Замовкає хлопчик, радіє. А вдома запитує маму:

- Хлопці бабині казали, що я прилетів з Неба. Так було, мамусько?
- Правда, синочку, — ласкаво каже Маруся. — Спочатку майнула зоря у небі, а потім я знайшла тебе поміж квітками...
- То Батенько з Неба послав мене до Тебе?
- Еге ж. Куди ж іще? Він знав, куди тебе послати.
- А навіщо?
- Про те будеш знати, як виростеш...
- А чом Батенько не приходить до мене?
- Він усюди з тобою, синку, — обережно промовляє Маруся, хвилюючись від несподіваних запитань сина. — Сонечко сходить — то його око. Зорі сяють в Дивоколі — то він дивиться, щоб лихо не підкралося до любої дитини. Квіти розквітають, то він дарує тобі та іншим діткам красу свого серця... Птахи в небі — його вісники, козаки — його воїни. Славута котить хвилі до моря — то його щедрість... Прислухайся, Івасику, і ти почуєш його тихий Голос.
- Добре, мамо, — щасливо шепоче син. — Я слухатиму... Я почую голос Тата...

Помовчавши трохи, хлопчик знову смикає маму за рукав.

- А я повернуся додому?
 - Повернешся, синочку. Як тільки покличе Тато з Неба, так і повернешся...
 - Я й тебе заберу, — радіє Івасик. — Без тебе не полечу.
 - Добре, мій любий. Як же я без тебе? Будемо вкупі...
 - Розкажи мені казку. Таку, в якій вертаються додому.
- Маруся замислюється, а потім гладить хлопчика по голівці.
- Добре, Івасику. Я оповім тобі про Івасика-Телесика. Про хлопчика з таким іменем, як у тебе... Слухай уважно...

Жили-були дідो й баба. Його звали Родом, а її Ладою. І не було у них діток. Та одного разу вони збирали гриби у лісі, і знайшли на галявині дерев'яну колисочку, а в ній гарненького хлопчика. Зраділи, взяли до себе. І став їм той хлопчик за сина. Назвали найду Івасиком-Телесиком.

Ось виріс Івасик, змайстрував собі човника і вплив на течію ріки ловити рибу. А мама Лада наварить хлопчику їстоньки, вийде в полудень на берег і приспівує: «Івасику-Телесику, приплинь, приплинь до берега, я тобі їстоньки принесла». Він чує голос матінки, припливе, поїсть, віддасть спійману рибку і знову ловить...

Побачила тее зла зміюка, вирішила заманити хлопчика до себе. Вийшла на берег, гукає хрипким голосом: «Івасику-Телесику, приплинь, приплинь до берега, я тобі їстоньки принесла».

Івасик прислухався, та й каже: «Це не моя мама. Не попливу».

Бачить зміюка, що не обманить хлопчика, біжить до коваля, просить викувати такий голос, як у Івасикової матері. Коваль і викував...

— Ой, — дивується синок, — а навіщо ж він тее зробив?

— Обман, — пояснює Маруся. — Він же не відає, нащо те потрібно. Хочеш гарний голос — я тобі зроблю. Іноді зло уміє так чинити, що й не розбереш, що воно таке. А схаменешся — потім пізно. Слухай же далі... Викував коваль голос, а зміюка й заспівала солодко та тонесенько, викликаючи Івасика. Він і поплив та й попав у лапи зміюки. Звеліла вона розпалити піч, залишила хлопчика молодій зміївній, щоб та засмажила його, а сама пішла кликати гостей — інших зміїв та ящурів. Піч палає, гоготить, а зміївна підставила дерев'яну лопату та й каже: «Сідай». Телесик поклав руку на лопату і мовить: «Ось так?» «Не так». «А як? Покажи». Зміївна й сіла на лопату, а Івасик схопив за держак та й укинув потвору до печі. Та й закрив заслінкою... А сам вискочив з хати і поліз на дерево вікове. Тим часом вернулася змія з гостями, витягла печеню. Побенкетували вони, радіють. Змія качається по траві, співає: «Покочуся, повалюся, Івасикового м'яся наївшись». А він з дерева каже: «Покотися, повалися, зміїного м'яся наївшись». Змія глип, — а хлопчик на дереві. Вона кинулася, від злості почала гризти стовбур. А гості й собі помагають гризти. Хитається дерево. Злякався Івасик, що знову попаде в лапи зміюки.

Коли бачить — летять понад деревом лебеді, гарні, білі. Він і благає їх: «Гуси-лебедята, візьміть мене на свої крилята, та понесіть до матінки й батенька». Лебеді мовлять з неба: «Хай тебе задні візьмуть». Летять ще одні лебеді. І ті кажуть: «Хай тебе заднє лебедятко візьме». Летить біле лебедятко, саме-самісіньке, втомлене, змучене. Він благає його: «Рідне лебедятко, візьми мене на крилятко, бо зла зміюка скоро схопить мене!» Лебедятко й послухалося, взяло хлопчика на крила, та й однесло до Рода й Лади. А тепер живуть вони разом — щасливо й мирно...

Івасик щасливо сміється, скаче на руках мами.

— І я буду так, як те лебедятко! Я не дам діток на їжу зміюці.

— Гарно, синку, гарно, — шепоче Маруся і витирає сльозу розчулення. — Так і буде. Ти для цього й прийшов на землю. Мій лебедю рідний! Моя небесно пташино...

* * *

Інколи характерники забирали Марусю разом з сином на Хортицю, і тоді вони були свідками таємничих подій: мудреці проходили крізь скелю на виду у всіх, вільно йшли по воді, вступали в буйне багаття без шкоди для тіла. Дівчина жахалася, дивувалася, а хлопчик захоплено сміявся, плескав у долоні, сам поривався до старих характерників, щоб повторити їхні подвиги. Маруся ледве встигала стримувати його, а мудреці тільки усміхалися в бороди. Та коли минуло Івасику три роки, старий характерник сказав:

— Нині — іспит для сина. Не тримай його. Рука Бога-Рода над ним.

Коло мудреців зібралося на березі Славуті. Сонце схилялося до заходу, води — спокійні, умиротворені прослали червону стежку до обрію. Старий характерник пройшов між рядами своїх помічників, ступив на прозору воду потоку і рушив від берега. Рідина вгиналася під стопами старого, але тримала його надійно. Він повернувся обличчям до берега, уважно глянув на Івасика.

— Синку, — владно мовив характерник, — хочеш ходити по воді?

— Хочу! — щасливо гукнув хлопчик.

— Хочеш і можеш! — урочисто запевнив старий мудрець. — Іди!

Івасик, сміючись, побіг по хвилях до характерника, оббіг довкола нього, вернувся на берег і щасливо крикнув:

— Мамцю! Ти бачиш — я вмію. Тато з неба помагає мені. Тепер зміюка не зашкодить мені...

— Добре, синку. Добре, — крізь сльози мовила Маруся. — Ти славний син у Тата. Він радий, що ти такий...

Протягом року характерники часто забирали хлопчика для жорстоких іспитів. Він не лише ходив по водах, а й піднімався у повітря, проходив крізь стіни та камінь, перебував серед вогню, ставав невидимим.

А коли минули зимові хуги, і знову Славута з гуркотом скинув з грудей крижаний панцир, і заспівали жайворони у небі, старий характерник сам приплив до землянки баби Вітослави і залишився з Дівою та Сином для прощальної розмови. Він так і сказав:

— Свята Діво! Це прощальна розмова. Може, ми вже й не побачимося в Яві, аж доки не перейдемо в Прав.

— Чому, батечку? — з острахом запитала Маруся. — Куди я маю з сином подітися? Нам гарно тут...

— Знаю. Проте воля Рода-Бога інша. Невже гадаєш, Небо посилає Сина свого для того, щоб він бавився іграшками поміж тлумом людським? Ти пам'ятаєш, які знаки були біля твого сина? Серце Дитини, Меч Воїна, Крила Орла. Серце Дитини дарується, щоб розтопити заснулі серця, Меч Воїна, щоб здолати морок і руїну, Крила Орла — для небесного польоту. Слухай, голубонько, я передаю тобі Волю Дивокола, це — Голос Бога-Рода...

Ти вирушиш морем в далекий край. Матимеш супровід. Тлумачі навчать тебе і сина мові того краю, де будеш жити. Стань близькою тим людям, прийми їхню віру, намагайся збагнути. Івасик теж має стати таким, як довколишні народи...

— Навіщо? Навіщо? — простогнала дівчина.

— Треба, — суворо сказав характерник. — Лише твій син зрозуміє, яка зла сила зріє в тому краю. Лише він розвіє ті хмари, що можуть погасити світло для всієї Ойкумени. Не турбуйся, він знатиме. Небесний Вітець не покине його. Ми — теж...

— І це має статися невідступно? — скрикнула Маруся.

— Невідступно, — владно мовив старий мудрець. — Те, що освячене Богом, не зруйнується людьми...

Слово
третєУ ПАЩІ
ЗМІЯ

В грудях заграв, заспівав урочисто Орган...
 Клавіші — в серці. Клади на них пальці страждання.
 Ти вже не тіла шматок, а думок Океан,
 Море надій таємничих, вітрило жадання!
 Що ж ти жадаєш? Чого ти шукаєш в золі?
 У лабіринтах старих і нових Мінотаврів
 Навіть найбільші творіння зітрухнуть в землі,
 Мусять затихнути і найгучніші литаври...
 Все — із тобою! Орган і душі корабель,
 Квіти, метелики, птахи — матроси завзяті, —
 Прагнуть у Новім Ковчезі до Нових Земель,
 Поруч всміхаються Друзі, душею багаті.
 Грай, мій Органе! Вічності старанно грай!
 У Всебуття хай покотяться звуки Хоралу,
 В грудях у тебе Всерадості згублений Рай, —
 Просто, як треба, його ми іще не шукали...

Квітень торкнувся ніжними пальцями до неосяжних просторів степу і прадавньої Гілеї — лісового царства понад берегами Чурного Моря. Заквітувала земля, народила з лона щедрого потоки смагдагових самоцвітів трав, чагарів та дерев. Радісними співами привітало птаство вічний шлюб Матері Лади і Батька Рода. Лелеки і лебеді, журавлі та чаплі ключами поверталися до рідних гнізд з чужинецького вирію, звеселяючи серця лицарів та оратаїв щасливими, привітальними згуками.

Лише Маруся не мала змоги позбутися смутку. Тяжкі передчуття гнітили серце, думи, немов гаддя, знесилювали тям. Вона дала згоду старому характернику прийняти волю Великої Ради мудреців, проте материнська душа боліла, пручалася, протестувала. Чому? Навіщо? Покидати Рідний Край, прямувати у пащу зміюки?

А з таємничої глибини духу линуло мовчазне запитання: «А хіба ти відаєш, навіщо в той урочий вечір Небо зронило з грудей своїх блакитну зорю? Чи відкрита тобі Воля Батька Рода та Його Сина, котрий покинув радісні поля Дивокола і пірнув у наш задушливий світ?»

Не могла Діва відповісти на ті докори, проте сум і печаль від того не покидали її.

А Івасик, нічого не відаючи, майже щоденно пропадав на Хортиці, перепливаючи до лицарської твердині під охороною двох синів баби Вітослави. Ловив рибу, допомагаючи старшим закидати сіті на водокрутах Славути, учився теслярувати, спостерігаючи, як козаки, виграючи мідяними м'язами в променях Ярила, ладували байдаки та човни. Йому було любо дивитися, коли з окремих шматків обтесаного дерева та дощок виростало чарівне твориво, здатне нести на собі багато людей над прозорими водами.

Був хлопчик у захваті від братерських поєдинків, що їх майже щоденно влаштовували воїни на майдані поміж куренів. То були неповторні хвилини, коли козаки вихором кружляли один довкола одного, а веселі музики грою на гуслах, сопілках, тулумбасах та хвацькими піснями під'юджували воїнів показувати свою відвагу, уміння та силу. Івасик від видовища був у такому піднесенні, що старий характерник інколи спостерігав, як він піднімався в повітря і тривалий час не торкався землі.

Інколи хлопчику дозволяли позмагатися з юними джурами, для цього ковалі викували йому невеликого двосічного меча. І старі лицарі зачудовано відзначили, що дитя надзвичайно вміло переймало всі найскладніші прийоми герцю, навіть стихійно додаючи до них щось невловиме нове, своє. У всякому разі Івасик фехтував досконало, грайливо і так весело, що щасливі лицарі плескали йому в долоні.

— Чи не Батенько Небесний навчив тебе змагатися? — гукали вони. — Гей, Івасику, чи там, на зоряних полях киплять герці? А мо', там і не відають, що таке битва? Ха-ха-ха! П'ють собі вина та бенкетують пращури з кумирами!

— Хіба не бачили грозової горобиної ночі? — задержувато відповідало хлоп'я. — Там киплять такі бої з Чорнобогом, що не кожна душа витримає!

— Ого! — схвально гомоніли козаки. — Гарно різонує! Знай наших! Хто хоче бенкетувати — надолужуй тут, бо на небі не дадуть! Ха-ха-ха!

— Добре, синку, добре, — шепотів старий характерник, а в його серці, як і в Марусиному, звивалися тяжкі передчуття.

Вже завершувалося спорудження байдака, що на ньому Маруся з сином мала пливати до далекого краю. Характерники відібрали гурт лицарів — дванадцятіро мужніх, сильних, бувалих хлопців, — які знали кілька мов та говірок: грецьку, сірійську, юдейську. Діва з Сином теж щоденно вчили чужинські наріччя, переймаючи те знання від товмачів, котрі довгий час перебували у рабстві, в полоні або в посольствах до інших країв...

На початку травня старший мудрець знову завітав до землянки баби Вітослави і залишився віч-на-віч з Марусею, попросивши хлопчика погуляти надворі. Вона стрепенулася і полохливо глянула на характерника.

— Що — вже пора?

— Так, — скупо мовив мудрець, важко зітхаючи. — Я знаю, що в твоїм серці, дівчино. Сам хотів би, щоб Івасик зріс поміж нас, приніс би славу Рідному Краєві. Та знай, що таке Посольство Неба буває для Білого Світу, для Яви лише один раз. — Останні слова характерник сказав з притиском. — Тому послано Дитя Рода для Ойкумени, як називають всю землю греки.

— Те, що має він зробити, звідки відомо вам? — все ще намагалася пручатися Маруся.

— Є в нашому світі, поміж найвищими горами, Оселя Воїнів Рода, — суворо сказав характерник. — Знай, що лицарство Хортиці належить до того побратимства. Прості люди про те не відносять, та й не повинні відати. Ще з прадавності наш великий цар і мудрець Ріам повів пращурів до тих святих гір і сотворив неприступну для Чорнобога Оселю. Тамтешні Воїни Рода бачать все, що діється в Ойкумені, помагаючи племенам і родам не зійти зі стежки мудрості та Прави. Наш бойовий гурт на острові Гора Святого має невпинний зв'язок із старшими Побратимами. Вони давно повідомили, що Небо спорядило Найвищого Посланця на землю. Ми лиш не відали — де він. Ти сама виділа, як Божа Воля привела тебе й твоє Дитя туди, де його чекали...

— Та звідки ж він знатиме, що діяти? Хто його навчить? — крізь сльози озвалася Маруся.

— Все має в собі, — просто мовив мудрець. — Як дерево своєчасно дає плоди, так і Божий Посланець своєчасно знатиме, що йому діяти. Сам Род вестиме Сина. І ми не покинемо, де б не судилося вам бути. А щоб ти не мучилася мовчанням власного розуму, скажу найважливіше... хоч це й тяжке знання... Молю Небо, щоб ти витримала... і Сина щоб готувала до найтяжчого... Дух його готувався до герцю з самим Чорнобогом, одвічним ворогом Прави. Так сталося, що Чорнобог, прикинувшись Володарем Світла, оволодів серцями багатьох племен у тім краю, куди ви попливете. Страхом і насиллям він утверджує свою волю на Небесному Полі, котре належить тим племенам...

— Хіба Род не повний Володар Неба? — здивувалася Маруся.

— Кожна жива душа — спадкоємець своєї частки Неба, — пояснив характерник. — Оволодівши живою душею, Чорнобог прилучає до своєї влади все більший терен Небесного Поля. І Прав згасає, і темрява Нави сповиває Білий Світ...

— Тоді царство Прави може впасти? — злякано скрикнула Діва.

— Так, — згодився мудрець. — Ти збагнула. Для людей може навіки запанувати воля Чорнобога. Вони можуть навіть не втямити, що сталося. Молитимуться богам, народжуватимуть дітей, віритимуть кумирам, та все те буде ігрищем Чорнобога. Бог Род з Воями своїми відійде в пустельне Царство Вищої Прави, куди вхід Чорнобогу заборонено. У вічності він сотворить нову Ойкумену, нових людей... проте, все те буде не для нас... Ти зрозуміла?

— Не зовсім, — розгубилася Маруся. — Ти сказав, що є такі племена, де Чорнобог прикинувся Світлим Богом. Хіба люди не можуть розпізнати, хто прийшов до них?

— Люди, мов діти. Їх заворожує казка життя. Інколи жах для них суттєвіший, аніж висока й світла думка. Чим владарює Рим? Жорстокістю й потугою своїх легіонів. У еллінів були мудрі вчителі — Піфагор, Сократ, Платон, Геракліт. Ти про них не відаєш, але ми знаємо, що то — наші Побратими з Гірської Оселі. Хто прийняв їхні заповіді та повчання? Піфагора спалили, Сократа отруїли, Геракліта вважали божевільним та дурником, Платона забули під громи скажених боїв та походів. А імператорам Риму поклоняються, мов Богам, бо страх оповив душу людей...

— А ті... куди ми прямуємо? Яку силу мають вони?

— Незримий імператор — Чорнобог, заволодівши нашим спадкоємством у Небі, неминуче стане володарем всього світу, всієї Ойкумени. Род не може знищити цю владу, бо вона тримається нами, людьми. Род править любов'ю, Чорнобог — жахом. Раз люди впустили до серця Чорнобога — Роду там місця нема...

— А Син Рода, — прошепотіла Діва, — має утвердити в їхніх серцях Дух Любові, вернути до Рода, і вигнати Володаря Ночі геть?..

— Ти все збагнула, Свята Діво, — просвітлів характерник. — Я знаю — достойну матір обрало Небо для Сина Божого. Ти будеш йому вірним провідником і захисником... Дай обняти тебе, Марусино... кохана доню... Я знаю — ти повернешся до Рідного Краю, і навіки станеш його надією та вірою. А я... зі мною зустрінешся на полях Прави... а далі — як зветить Вітець Род... Прощай, наша славна Доню...

* * *

Мрію

Про надзвичайну празоряну дію...

Де, і для кого, і з ким?

Вітер повіє, мрію розвіє,

Ніби легесенький дим...

Все таки маю, маю надію...

Ой, та надія, мрія пташина,

В небо навіки, навіки полине...

Байдак відпливав на світанні. Біля щогли стояла Маруся з Дитям, пригортаючи його до грудей, а на прегарній голівці Діви красувався барвистий вінок з весняних квітів, ніби останнє прощання рідного краю. Охоронці, вбрані у шати простих купців (так було вирішено Радою Мудреців), оточували її мовчазним колом, дивлячись на кам'яні береги Хортиці, куди вони (все може бути) і не зможуть вернутися, якщо доля не буде ласкава...

Біля води зібрався гурт мудреців-характерників, а за ними — лави лицарів при повному озброєнні. На списках майорять багрянні короги, вбирають око соковитими барвами строї — плащі й шаровари, іскряться самоцвіти на сагайдаках та піхвах мечів.

— Бачиш, синку, — шепоче Маруся, — все військо вийшло тебе проводити...

Мовчить хлопчик, замислився. Погляд — десь у далині. Здається, він і не бачить нікого перед собою.

Старий характерник підняв руку, голос його луною прокотився понад водами Славути:

— Любий синку! Рідний Край вічно чекатиме тебе. Повертайся з перемогою! Хортиця — вічна твоя твердиня. А щезне на землі — в Дивоколі повстане ще могутніша! Повертайся, синку, і бережи матінку свою...

Зненацька з-за обрію викотилося сонце, багряним оком глянуло на світ, бризнуло променями на вируючий потік ріки. Кривава дорога пролягла по водах Славути, і тим шляхом відпливав байдак.

Мовчав Івасик, ні слова не мовив на прощання друзям своїм — лицарям, і в тривожному серці старого мудреця вже малювалася страхотлива доля Зоряної Дитини. Знаки прощання були суворі й нещадні. В світі відсутня сила, здатна відвернути те, що мало статися...

Хлюпотить хвиля, у тугих вітрилах співає вітер, сонце встає у видноколі повносило, племенисто, урочисто. Сум від прощання розвіявся, Івасик захоплено дивиться на круті береги, на розкішні заплави, на хмари крикливих чайок, що кружляють над водами.

Один з охоронців, молодий співець, вийняв з торби гусли, наладував і, поклавши їх на коліна, торкнувся пальцями струн. Чарівні згуки прокотилися над рікою. Маруся усміхнулася, торкнулася рукою до юнакового плеча.

— Гарно вирішив, хлопче. Розвій нашу тугу. Заспівай на щастя мені й синові думу...

— Яку ж тобі?

— Яку серце підкаже...

— Тоді я заспіваю про долю. А хлопці підтягнуть...

Співець з силою вдарив по струнах. Зойкнули гусли, ніби ранений птах. А потім пальці юнакові забігали, замайоріли в повітрі, наче крила горлиць. Зарокотали, задзвеніли, затужили ніжні, зладовані переливи мелодії. І, влітаючи в музику, залунали щирі слова:

— Браття мої! Друзі мої!

Стежки-дороги стеле-вистелює кожному дівчина-доля...

Руки її, ноги її —

Сила стокрила, і горе стозоре,

І смертонька люта, і воля у чистому полі...

Хочеш — іди! Хочеш — сиди!

Та не втечеш, не надійся, бо доля таки тебе стріне-зустріне,
Як собі знаєш — жди чи не жди,
А заспіває вона тобі пісню свою журавлину!

Тільки хороброму скаже вона:

— Любе ладо! Я тобі рада, буду з тобою довіку!

А боягуза вона обмина:

То вже не доля — бур'ян серед поля на стежці того чоловіка!

Браття мої! Други мої!

Див ясноокий з Поля Високого кличе нас до походу!

Гусли мої, віщі струни мої

Долю велику, стозору прохають козацького роду!

Хто зберігає душу свою —

Тому навіки і ріки, і море і гори закриють таємні дороги...

Хто за Родину загине в бою —

Піде до Рада, до Лади і Слави, в світлицю Великого Бога!

Івасик поворушився, ніби прокидаючись із забуття, торкнувся до матеріної щоки.

— Мамцю, ти чуєш?

— Тобі до серця? — розчулено перепитав співець.

— Я ніколи не забуду цієї пісні, — серйозно мовив хлопчик. — Мені здалося... ніби Тато з Неба проспівав її...

Охоронці переглядаються з Марусею, мовчать, відчуючи, що Івасик не випадково промовив такі слова...

Допливши до лиману, охоронці зупинили байдак на затишному острівці поміж заростями очерету. Старший лицар Галабан заборонив розводити багаття, пояснивши, що віднині вони пливтимуть мимо грецьких поселень, тому краще не привертати до себе уваги. Та й морські розбійники не гребують нападом на купецькі байдаки, і хоч гурт козацький може за себе постояти, та краще обійтися без бою. Так звелів старий характерник.

Пополуднували в'яленою рибою та сухарями, запиваючи славутиньською водою.

— Напивайтесь солодкої води, — сказав Галабан, — бо незабаром Чурне Море, а в ньому вода вельми солоня. Будемо пити з барила.

— А що таке море? — пошепки запитав Івась у матері.

— Старі люди оповідали, що море — то велика, велика вода, без кінця й краю. І я, синочку, не бувала біля моря. Це хіба козаки краще знають...

— А чому Чурне Море? — допитувався хлопчик.

— Чури — наші діди й прабаби, — озвався старший лицар. — А Чурне Море тому так назвали, що воно з правіку наше. Усюди на його берегах живе наша родина. Нині вже й чужаки поселяються, та все таки, було воно Чурним — таким і буде...

Сутінки впали на виднокрай. Сонце сіло за чорну-пречорну хмару. Галабан глянув на обрій, скрушно похитав головою.

— Буде гроза. І буря, — зітхнув він. — Та все ж треба рушати. Може, це й краще, непомітно пройдемо мимо грецької сторожі. Ось тільки хлоп'я... чи не злякається?

— Я? — задерикувато вигукнув Івась. — Щоб я та злякався грози?

— Це правда, — мовила Маруся. — Я сама дивувалася, що він так любить громовиці. У мене серце в п'ятах, а він скаче під зливою по калюжах та кричить від захвату, коли б'ють перуни та гріє грім...

— Лицарський дух! — похвалив Галабан. — Тоді дивися, щоб не перепудилася, бо море жартів не любить...

Хмари облягли дивокколо, ковтали зірки, що вже почали мерехтати у високості. Здалека докотилися лагідні громи. Язик вітру лизнув очерети, довкола зашуміло, загуло.

— Пора, — сказав старий лицар.

Хлопці опустили вітрила, сіли на весла. Незабаром байдак вийшов із заростів, захитався на схвильованих водах. Під днищем запінилися, загупали хвилі. Синім полум'ям гоготіли понад небокраєм блискавиці, просвічуючи дорогу подорожнім. Праворуч пропливали темні береги, інколи там мерехтів слабесенький вогник у хатині або відблиск багаття. Галабан тримав байдак ближче до лівого берега, знаючи, що в таку негоду ніхто не плаватиме по бурхливих водах.

Хлопці гребли, не покладаючи рук. Гроза посилювалася. Байдак підкидало на верхів'я хвиль, мов шкарлупу, та Галабан три-

мав кормило твердо, і хистка посудина вперто дивилася назустріч бурі.

— Дідо, — почувся дзвінкий голосок Івасика, він звертався до старшого лицаря, — а як повернути убік — що буде?

— Буря перекине, — крикнув Галабан. — Раз вирушив у дорогу — тримай тільки туди, де найважче...

— Чуєш, мамцю, — притулившись до Марусі, озвався хлопчик, — повернеш убік — переверне, загинеш. Так і в тій казці, що ти мені оповідала... Царевич Івась іде туди, де все загине — і кінь, і він сам...

— Ти нічого не забув, — сказала Діва, витираючи з щоки краплі води, а може, сльози. — Ти будеш такий, як вони — царевичі в казці...

Буря не вщухала всю ніч. Веслярі вимокли до нитки, та ніхто з них не прохав спочинку. Для Марусі з сином біля корми влаштували затишок, де вони могли передімати, проте хлопчик рвався до простору, під гуркіт грози, ловив вустами солоні краплі морської води.

— Дідо, — питав він Галабана, — а чому вода солоня, як сльози?

— Старі люди, синку, кажуть, що й справді до моря течуть сльози, пролиті бідаками та нещасними...

— І допоки ж це буде? — жахнувся Івасик.

— Допоки вся вода в світі не стане солоною, — сумно сказав старий лицар.

— Але ж її пити не можна буде!

— Ось тоді всі люди схаменуться, покинуть воювати та нищити один одного, і заволають до Великого Рода: — Боже! Дай нам чистої води, бо ми вмираємо! І скаже Великий Род: — Діти мої! Такий гарний Білий Світ я подарував вам, а ви його залили кров'ю та сльозами. Перестаньте плакати, перестаньте лити кров, і води стануть чисті та солодкі. — Ми вже кинули зброю, Боже! — скажуть люди. І відповість Великий Род: — Ще виметить з серця зло та ненависть. І сповніться любов'ю. І я подарую вам радість. І сам зійду до вас з Дивокола, щоб жили земні та небесні духи одною сім'єю.

— Ти гарно кажеш, — серйозно мовив Івась, кивнувши голівкою. — Ти кажеш так, ніби Тато...

Нічого не сказав Галабан, лише його мозоляста рука пестливо лягла на голову хлопчика.

На світанку буря вщухла. Зійшло сонце. Море ще ліниво колихалося, але хвиль не було. Вітер затиш, потім почав дихати в корму. Галабан вдоволено усміхнувся.

— Вітер попутний. Можна всім спочити. Піднімайте вітрило.

Затріпотіло полотнище на щоглі. Весело заспівала вода. Хлопці повлягалися на днище байдака, вкрившись киреями, і миттю заснули. Хлопчик теж солодко спав, притулившись до матері. Маруся занепокоєно глянула на старшого лицаря, відзначила запалі очі, схудлі щоки.

— Батеньку, а коли ж вам відпочити?

— Хай хлопці виспляться, а тоді вже я заплющу очі на якусь часину. Я старий пес, звик у поході по кілька діб не спати. Не журися, голубонько...

Зійшло сонце. В дивоколі з'явилися чайки.

— Вже недалеко берег, — занепокоєно сказав Галабан. — Треба вибрати пустельне місце. Байдак притопимо, самі підемо пішки...

— А чи далека путь? Чи відаєш, куди прямувати? І хто нас зустрине?

— Зустрине? — здивувався старший лицар. — Хіба хтось мав би зустріти?

— Я гадала, що старші сказали тобі, — збентежено мовила Маруся.

— Мені звелено охороняти вас і провести через сірійські землі до Йордану. Є така річка в Юдеї. А більш я нічого не відаю. Старший сказав на прощання, що тебе з хлоп'ям веде така сила, що понад всяким людським словом...

— Може, й так, — замислено зітхнула дівчина, згадуючи давній вечір у кийлівському городищі, яскраву блакитну зорю в дивоколі та появу дитини в квітнику. — Хай буде у всьому воля Бога-Рода.

— Хай буде, — спокійно й впевнено мовив лицар.

Тихим вечором байдак причалив до пустельного скелястого берега. Все необхідне охоронці перенесли на землю, між двома прямовисними каменями влаштувавши велику криївку. Галабан повернувся на борт сам, почувися удари сокири, а як старший лицар приєднався до своїх товаришів, байдак почав тонути. Коли він повністю зник під водою, Івась тихенько мовив:

— Жаль...

— Кого тобі жаль, синочку? — запитав Галабан.

— Байдака. Він врятував нас в таку бурю, а ми його...

— Інакше не можна, — похмуро одвітив старший лицар. — Греки побачать, почнуть шукати людей. Тоді нам не пройти крізь азійські землі. Нині всім спати, а вдосвіта — рушимо. Дорога тяжка, будемо йти гірськими стежками, полонинами. Хлопці, погоніть, кому першому йти дозором...

Біля двох тижнів пробиралися подорожні на південь. Гори ставали все вище, потоки буйніші. На полонинах паслися гурти корів. Хлопці хотіли увечері підібратися до худоби, щоб надоїти молока для хлопчика, та Галабан заборонив. Маруся підтримала його — Івасик обійдеться, треба бути пильними, щоб не потрапити в халепу...

Та халепа не забарилася. Вже тоді, коли з гірського перевалу на обрії засиніло море і старший лицар, задоволено всміхаючись, повідомив Марусі, що мета подорожі близька, зненацька повернувся дозир, і хлопці задихано повідомили про озброєну погоню.

— Скільки їх? — суворо запитав Галабан.

— Близько п'ятдесяти...

— Всім в ущелину! Бережіть хлопчика і Марусю. П'ять воїв назустріч погоні, щоб затримати напасників...

Та не встиг старший лицар завершити свої розпорядження, як між кедрами з'явилися вершники, почувся стукіт копит та іржання коней. Галабан важко зітхнув, очі його потемніли. Він обняв Івасика, притиснув до себе.

— Бачиш, синку, хто скаже, де кого чекає смертонька люта? Ти хоробрий хлопчик, рятуйся разом з матінкою, а ми затримаємо ворогів. Даю вам трьох лицарів, вони доправлять до Йордану...

Івасик з-під лоба дивився на вершників, ніби й не сталося чогось лихого. Потім він смикнув Галабана за руку.

— А навіщо їм вбивати нас, дідо?

— Вони не вбити хочуть, а взяти в полон...

— А потім?

— А потім продати в рабство.

— А що це таке?

— Тяжка праця, синку, у чужинців. Краще того не відати...

— Але ж звідтам є дорога на волю?

— Може бути. Та хто ж тее знає?

— Я не хочу, щоб вас убивали. Краще піти в полон, — сказав хлопчик, ніби вві сні. — Так хоче мій Тато...

— Ти теж так волієш, Марусю? — спантеличено запитав Галабан. — Лицарська честь не дозволяє нам здатися ворогу...

— Я не відаю, батеньку, — простогнала Маруся. — Та вірю синочку...

— Може, й так, — нахмурився старший лицар. — Перед відплиттям мене попередили, щоб у смертну годину прислухалися, що скаже хлопчик. Дивно це, проте...

Вершники, побачивши, що гурт людей не втікає, розсипалися широким колом, сторожко наближались.

— Дідо, — озвався Івась.

— Що, синку?

— Скажи їм, що не будете змагатися, коли дадуть слово — не розлучати нас із вами...

— Добре, скажу...

Один з вершників — чорнобородий, патлатий велетень — наблизився і grimнув хрипким голосом, щось запитуючи.

— Не розумію, — розвів руками Галабан.

Вершник знову закричав, тепер його збагнули всі, бо то було сирійське наріччя, що його вивчали навіть Маруся і хлопчик:

— Хто ви, звідки?

— З Гілеї, — спокійно відповів Галабан. — Ми подолали море і гори, щоб дістатися Сирії...

— Що вам треба, чужинці?

— Ось ця жінка з дитям втратила мужа, — імпровізував на ходу старший лицар. — Мандрівники, що прибули з азійських країв, повідомили, що бачили його в рабстві на сирійських полях. Любов повела її на чужину, щоб знайти мужа і батька. А ми — її родичі та друзі. Вірю, що воїни твої мають в серці повагу до такої великої любові, що не береже себе для рятунку друга...

Вершники весело заіржали, потрясаючи луками та мечами. Та чорнобородий суворо щось гукнув і вони замовкли.

— Ти воїн, а промовляєш, як мудрець, — схвально сказав чужинець. — Та кожен має займатися своєю справою. Що б сталося зі світом, якби вовк перестав ловити ягнят, орел зайців, лелека жаб? Є господарі, є раби, а є воїни, що постачають рабів для госпо-

дарів. Ми — такі воїни. Мені до вподоби твої речі, та не можу я пропустити вас, бо вчинивши так один раз, я змушений буду зробити це знову й знову... Боги розгніваються і щаслива доля покине моїх воїнів...

— Мої воїни — хоробрі бійці, — спокійно мовив Галабан. — Нас голими руками не візьмете. Можете всіх побити, але й своїх втратите...

— Гарно говориш, — похвалив чорнобородий. — Та краще буде, коли складете зброю. Самі лишитеся живими, і моїх воїнів пожалієте. Обіцяю продати вас в добрі руки. Звідти можна буде повідомити до рідних, щоб вас викупили...

— Це ганьба, — закипіли молоді лицарі. — Краще вмерти...

— Тихо, — важко мовив Галабан. — Ми не свою долю важимо, хай воля Рода діється. Синку, ти волієш, щоб ми здалися?

Івасик мовчки кивнув.

— Тільки хай поклянеться найвищим Богом, що не розлучить наш гурт...

Старший лицар повторив слова хлопчика. Чорнобородий якусь хвилину вагався, потім притуливши меч до грудей, повагом сказав:

— Будете разом і неушкоджені. Клянуся священним Вогнем. Коли зламаю слово — хай племін Сонця осліпить мене...

— Він вчинить так, як сказав, — мовив Івасик.

Галабан звелів скласти зброю...

* * *

Чорнобородий розбійник дотримав слова. Він продав Марусю з дітьми та дванадцятьох лицарів багатому сирійцю, який володів чималим шматом морського узбережжя і тримав кілька десятків рибальських однорем та вітрильників. Спочатку багач опирався, вважаючи умови для себе неприйнятними, та дізнавшись, що полонені добре знайомі з рибальською справою, згодився.

Марусю поселили разом з жінками-рабинями, які пряли вовну і ткали килими. А хлопцям та старшому лицареві звелено бути гребцями та закидати сіті. В море вони виходили в супроводі кількох вітрильників з численною охороною.

А Івась вільно міг бігати й гуляти, де бажав: на березі моря, в помешканні, де ткалі займалися рукоділлям, співаючи сумних пісень, або в саду поміж кущами запашних троянд...

Одного разу хлопчик зайшов до теслярні, де високий літній чоловік майстрував ткацький станок. Там пахло струганим деревом, було затишно й спокійно. Тесля, побачивши Івася, поклав сокиру, ласкаво усміхнувся. Очі в нього були прозоро-дитячі, хоч у бороді вже проступала сивина.

— Хто ти? Чий ти? — запитав чоловік.

— Мене з мамою продали розбійники вашому багачеві, — просто відповів хлопчик.

— Він не мій, — заперечив тесля. — Мене теж полонили сирійці, напавши на Юдею, і продали в рабство. Дружину мою вбили, а діти залишилися сиротами. А я вже багато літ майструю верстати та човни для цього багача...

— Ти з Юдеї?

— З Галілеї. А віра моя юдейська.

Хлопчик довго дивився в очі теслі, ніби щось пригадуючи.

— Чому так пильно дивишся? — збентежено запитав чоловік.

— Я вже бачив тебе, — прошепотів Івась.

— Де? Коли?

— Не згадаю. Може, в сні. Може, в Дивоколі...

— Що таке Дивоколо?

— Небо. То мій рідний край. Мій і Тата мого...

— Всі ми з неба, — ласкаво засміявся тесля. — Бог кожному вдихнув свою частку, і ми його родичі...

— Не всі, — насупився хлопчик. — Ті розбійники, що полонили нас — хіба від Бога? Або цей багач, що тримає тебе? Вони — діти Чорнобога...

— Чорнобог? Ви певно Сатанаїла називаєте Чорнобогом. Так він теж — Син Божий. І виконує волю Найвищого.

— Неправда! — спалахнув хлопчик. — Чорнобог — лютий ворог Тата. Тато має лише добрих, гарних, любих синів...

— Ти Найвищого називаєш Татом? — пошепки запитав тесля.

— Атож...

— Чому?

— Бо він послав мене в цей світ...

— Хто тобіповідав про теє?

— Я пам'ятаю. І мама знає...

— То де ж ти мене бачив?

Івась заплющив очі, ніби щось згадуючи, і почав бурмотіти:

— Хатка під горою. Троє хлопців, три дівчини. Кози. Крута стежка вниз. Теслярня. Там нікого нема. Потім ми з тобою теслярюємо. Моя мама буде мамою для дітей твоїх. А я — твоїм сином. Тебе звати Йосипом...

— Хто ти? — жахнувся тесля.

Івась розплющив очі, усміхнувся. Обличчя в нього було бліде й напружене.

— Я вже сказав тобі. Син Тата Небесного. Про те — мовчи. Нікому ні слова...

Йосип відчув, як холодні й гарячі струмені пронизують груди, свідомість паморочиться; перед очима пливли іскри.

— О Адонаї! — простогнав він. — Це твоя рука. Хай діється воля Неба...

Він обняв хлопчика, взяв за руки.

— Вірю тобі. Хай сон твій буде віщий. Попроси матінку, щоб зустрілася зі мною...

* * *

На березі моря Івась зустрів чорнявого хлопця, трохи старшого від себе.

— Тебе теж продали?

Хлопець мовчки кивнув.

— А звідки ти?

— З берегів Борисфену. Я сирота. Служив у греків на винограднику. Напали корсари, господаря вбили, а мене з побратимом Симоном полонили. Симон був веслярем на корсарській трієрі, я прислужував вожаку... А потім побратим захворів, став слабосилий, і нас продали сюди. А ти звідки?

— З того краю, що й ти...

— Якийсь ти химерний. Очі сині, мов небо, золоте волосся. Ти, бува, не Божий Син?

— Мій Тато підказав тобі правду, — просто мовив Івась.

Чорнявий хлопчик несміливо усміхнувся.

— А чом ти тут? Звідки прийшов? Де жив?

— Прийдеш і побачиш, — просто сказав Івась. — Хочеш бути моїм супутником?

— Хочу.

— Як звати тебе?

— Андрієм...

— Тебе першого зву за собою, Андрію. Підемо разом до Тата Небесного. Хочеш? Волієш?

— Волію. Буду навіки з тобою...

Слово
четверте

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД АНДРІЯ

І згорить в багатті
Сміття та полова,
Залишивши жити
Вічно-суще Слово.

І скінчиться, синку,
Материнська ласка,
І почнеться справжня
Неповторна казка...

Підеш ти, коханий,
У життя бурхливе
Під жагучі рани,
Під грозові зливи,

І на перехресті,
На Правічній Скелі,
Прочитаєш, Сину,
Слово невеселе:

— Хто ліворуч піде,
Той коня втрачає,
Хто праворуч рушить,
Сам умерти має,

Хто простує прямо —
На гірські стежини,
Між тернові хащі, —
Той з конем загине...

Пам'ятай навіки —
Від цього порога —
Заповіт мій, Сину,
Лиш пряма дорога!

Там, де все загине,
І душа і тіло —

Можеш відшукати
Неповторне діло,
Там живе лиш казка —
Мудра, незрадлива,
Де тебе зустріне
Таємниче Диво,
Де супроти тебе
І Ясного Слова
Виступлять до герцю
Змії стоголові...

Ти не бійся, рідний,
Чорного потоку!
Талісман ти маєш
В схованці глибокій —
Казку Материнську
І Небесну Пісню...
Ти здолаєш в герці
Всіх потвор зловісних...

«Багато думають про те, як з'явиться Христос і коли, і чекають Явища терпляче, щоб не пропустити часу.

Таким Скажу: не ждіте чудом явленого Учителя. Давно З'явився тим, хто узрів Дію Мою. Хто бачить Руку Мою в повсякденному житті. Хто не відділив своє життя від Мого. Хто пізнав Огонь, що пронизує пітьму, як Щит Мій.

У розпалі День Мій. І Сонце далеко від заходу. Кожен узрить Христа, хто серцем забажає.

Але держайте.

Нитка щастя може бути зіткана. Тому ще раз звернемося до серця народного.

Формула не принесе рятунку світові. Пришестя гряде з усіма чудесними явищами і найнезвичайнішими звершеннями.

ВОЛЯ ХРИСТА НЕРУШИМО ПЕРЕБУДЕ.

І не підмінити Промінь Сонця нічними зірницями.

ПІСНЯ НАДЗЕМНА.

* * *

Дзвін Небесного Храму прозвучав. І я, Андрій, виконую Наказ Учителя. **Пора сказати правду світові. Пора відкрити ТАЙНУ ХРИСТА. Бо час вичерпався. Історія людства завершена. Люди підійшли до каменя на перехресті, де вогненні стріли пропонують вибір шляху ліворуч, праворуч і прямо.**

Навіть народні казки знають, що напрямки праворуч та ліворуч — обман. Це — повороти, перевероти і вічні сумніви та шукання. Мудрість творців Легенди відверто говорить, що успіх очікує шукача тоді, коли він обирає стежку ПРЯМО. Саме слово ПРЯМО означає ПРИМ — ПЕРШИЙ, ПЕРВІСНИЙ. Там гине і кінь, і вершник, душа й тіло, тануть усі ілюзії, але саме там, де втрачаються обмани та містифікації, мандрівник здобуває друзів, любов, щедрість, оновлене тіло, зустріч із нареченою і радісний шлюб.

Тому я, Андрій, перший з покликаних Христом, з правіку обрав пряму стежку: це шлях за Ним, за Сином Найвищого, до Батьківського Дому, де готується радісний бенкет для кожної Божої Дитини, котра прозріла в лабіринті земного буття і почула Поклик Єдиної Матері: «Діти, пора Додому!»

Воля Христа стала моєю волею. Саме тому відкривається **права нашого світу та його неминучої долі.**

Друзі Христа! Друзі мої!

Не шукайте оцінок того, що прочитаєте, у «знавців» та авторитетів. Вислухайте Благую Вість і покладіть на серце своє. Якщо там Бог — ви прокинетесь і станете на Останні Вогненні Чати. Якщо там антипод Бога — ви неминуче станете ворогом цієї Вісті. Проте не поспішайте обирати стежку ПРАВОРУЧ або ЛІВОРУЧ, навіть якщо ПРЯМИЙ ШЛЯХ вас жахає і гнівить. Доки Дзвін Благої Вісті лунає, постійте біля Каменя, помучтеся від сумніву, перегоріть у полум'ї страждань та мук невизначеності. Можливо, в останню мить Осяяння зійде на вас, як це сталося з розбійником на хресті. **ЗАПАМ'ЯТАЙТЕ!**

Сотні літ минуло відтоді, як я прийшов на береги Борисфена, Славути, Дніпра разом з Друзями Його, разом з Матінкою Сина Божого. Безліч разів ми народжувалися тут, в благословенному РАЇ — КРАЇ, щоб виконати Його Заповіт, щоб Велика Жона,

Обійнята Сонцем, могла безборонно вагітніти в Духовній Пустелі, готуючись до БОЖИХ ПОЛОГІВ.

Ворог давно збагнув те, що сталося. Чутливі душі, прочитавши історію Світу, без особливих труднощів збагнуть вражаючі знаки герцю Легіонів Мороку супроти Воїнів Батька Небесного. Перечитайте сторінки навіть містифікованих манускриптів, переказів, літописів — у тих заплутаних традиціях вимальовується свідоцтво чудесного Посіву Христової Ниви на землях слов'ян — Дітей Слова-Логоса, Дітей Рода, Онуків Дажбога, Синів Вічного Руху. Саме відтоді ми почали називатися Руссю, бо, отримавши Зерно Христа, перебуваємо у вічному русі до Божої оселі.

Русь — народ, у якому персоніфіковано сам дух Христа, творчий принцип вічно діючого Логоса. Саме тому — супроти нас віками повстають Легіони Князя Світу цього, щоб здійснювати геноцид, духоцид, етноцид, щоб обманювати незрілі душі та купувати їх, пропонуючи на базарищах псевдоісторії підробки духовних заповітів.

Ставка — доля Землі та людей, котрі її населяють. Кожна душа, яка здатна прокинутись, дорога й люба Вітцеві Небесному та Пречистій Матері. Біда в тім, що ріка води, що її випустив з пащі Дракон, отруїла міриади душ, приспала їх і заколисує брехливими обіцянками тутешнього та потойбічного раю.

Слово, яке звелів промовити Учитель, не буде здаватися вам звичним. Стіни традицій, змуровані Антихристом, закриватимуть від жадаючих Правди просту природність того, що відбулося. Але це — єдина можливість здійснити пролом темних мурів ілюзії та обману.

Друзі Христа! Друзі мої!

Прийміть до серця Свідоцтво Учителя про Великий Магніт, що неухильно притягне те, що йому належить. І мені доручено сказати Землі те, що дано їй знати в Останній День. А коли настане Ніч, — той, хто почув — не побачить її, а хто залишиться глухий — піде з нею...

* * *

Нині настало спасіння, і сила і царство Бога нашого і влада Христа Його, тому що повержено наклепника братів наших, який оббріхував їх перед Богом нашим вдень і вночі.

Вони перемогли його Кров'ю Агнця і словом свідчення свого, і не злюбили життя свого навіть до смерті.

АПОКАЛІПСИС. 12 — 10, 11

Де я? На острові у океані?
Хвиля шумить чи крові потік?
Серце палає — чи сонце багряне?
Де я? І хто я? Мить — а чи вік?

*

Треба вмерти у старій подобі,
Щоб у нову вирушити путь.
Треба з тілом перебути в гробі,
Щоб у небі сонцем спалахнуть...

*

Ті мости, що на биках камінних,
Не будуй, бо все одно впадуть!
Приготуй мости сонце промінні,
Що тебе у вічність поведуть!..

Я зустрів його несподівано. Але потім мені здавалося, що ми знайомі та рідні одвіку. Пізніше Учитель підтвердив, що так воно і є.

Тоді я був народжений в Гілеї. Нині — це південь України. Тата свого не пам'ятаю — він загинув десь у військовому поході, коли царські скіфи (так нас називали греки-колоністи) проганяли з рідного краю кочову орду жорстоких воїнів, що вдерлися зі сходу. Мама, залишившись вдовою, теж незабаром померла від туги та нестатків. Мене підібрали греки, назвали Андрієм. Привчали до стану раба змалечку. Старий садівник показував мені, як садити виноградну лозу, як підрізувати, плекати, збирати грона, готувати смачні родзинки.

Та якось одної ночі на багате господарство колоністів напали морські розбійники. Греки оборонялися, їх майже всіх повбивали. Решту разом з рабами забрали на корсарську трієру. Дорослі стали гребцями, я прислужував вожакові розбійників. На трієрі по-

знайомився з молодим чорнобородим юдеєм. Його звали Симоном. Вожак ненавидів юдея за зухвалість та неймовірне терпіння. Скільки б ударів не отримував Симон від наглядча, він ніколи не проронив жодної скарги чи стогону, не пролив жодної сльозини. За це корсари прозвали його Петром, тобто — Каменем. «Ти не жива людина, — насміхався вожак розбійників, — ти камінь. Але я викрешу з тебе іскру, в мене є таке кресало...»

Симона лупцювали вдень і вночі. Та він був незворушний. Мене так вразила його терплячість, що я інколи приносив йому рештки їжі. Це трохи підтримувало Симона, він вдячно прикладав долоню до серця і болісно усміхався. Лише одного разу порушив мовчання і запропонував побрататися. «Ти сирота і я також. Будьмо братами». Я згодився з радістю.

Проте мої старання підгодувати Симона не допомогли. Він згасав і слабнув, мов бадилина в сухій пустелі. Бачачи тее, вожак продав його, а разом з ним і мене, багатому сирійцеві, володареві численних рибальських вітрильників та інших кораблів.

Тут було життя вільніше. Симон-Петро виходив разом з іншими рибалками-рабами у море на промисел, проте під наглядом вартових. Коли море було спокійне, побратим брав мене з собою, привчав до рибальства.

Одного ранку, коли на обрії хмарилося і досвідчені раби провіщали грозу та шторм, Симон залишив мене на березі. Господар звелів мені збирати барвисті черепашки понад водою, з них майстри виробляли гарні прикраси, фібули, намисто. Взявши кошика, я рушив до берега. І тут побачив Його.

Завершується друга тисяча літ відтоді, а я не можу забути благословенної миті, коли мені засяяли пронизливі небесні очі, такі дивні на дитячому обличчі. А волосся в нього було, ніби хвилі променів. Мимоволі з вуст зірвалося запитання:

— Ти, бува, не Божий Син?

І Він спокійно відповів:

— Мій Тато підказав тобі правду.

— Звідки ти? — запитав я. — Де живеш? Де жив?

— Прийдеш і побачиш, — усміхнувся Він. — Хочеш бути моїм супутником? Тебе першого кличу за собою. Підемо разом до Тата Небесного. Хочеш? Волієш?

Сльози несказанної радості виступили на моїх очах, хвиля зворушення перехопила подих. І я сказав, що волю бути з Ним — однині й довіку...

Ми подружилися. Відтоді майже щоденно збирали черепашки на березі, чим господар був задоволений. Івась (так Його звали тоді) познайомив мене з своєю Матір'ю, прекрасною Дівою, котра усиновила Його, вигодувала і виплекала. Дізнавшись про те, що я сирота і подружився з її сином, Вона обняла мене і сказала:

— Матиму ще одного сина. Радуйся, мій любий Андрійку...

Не стримавшись, я розповів про знайомство з Божим Сином Симонові. Він недовірливо похитав головою:

— Мойсеева Тора твердить, що всі люди — діти Бога. Проте після падіння ми втратили подобу Найвищого, змушені жити під тінню прокляття. Ждемо приходу Месії — посланця Господа Сил, який утвердить царство Ізраїлю — Божого Народу. Хто ж твій Божий Син? Він не з сім'я Авраамового? З якого краю?

— Мати його й він — з берегів Борисфена.

— От бачиш? — глумливо засміявся Симон. — Який же Син Божий з тих країв? Вони нічого не відають про Єдиного Бога. Та й Месія має народитися в Іудеї, прийти з Вітлеєма...

Що я міг сказати Симонові, який добре знав юдейський закон та пророків? Мені не треба було доказів, бо все можна прочитати в небесних очах мого Друга і Брата, Народженого Зоряним Небом.

Проте, повагавшись, Симон, захотів познайомитися з Івасем. Одного дня, коли на морі гримів шторм, вони зустрілися. Між хмарами лютували полум'яні перуни, вирували пінисті хвилі, грізно гупав у скелі прибій, а Івась, сміючись весело і дружньо, дивився в нахмурене обличчя мого побратима.

— Чому засмутився, Камінь? — запитав Івась.

Петро стрепенувся, глянув на мене.

— Це ти сказав йому про корсарське наймення?

— Я не розповідав. Він сам якось знає...

— Я все знаю про тебе, Симон-Петро, — спокійно промовив Він. — Ти, справді, Камінь. І я на тобі почну будувати свою Оселю. Та жаль, що навіть Камінь на землі розтріскається на шмаття, і підеш ти туди, куди сам не захочеш...

— Не розумію, що говориш, Дитя, — суворо сказав Симон.

— Настане пора — зрозумієш.

— Ти переконав мого побратима Андрія, що твій Вітець — Бог! Ти ще дитя. Чим доведеш, що це — правда?

— Правдивий дух бачить Правду, — зітхнув Івась. — Що я можу ще сказати тобі, Симоне? Може, ти хочеш чуда?

— О так! — скрикнув Симон.

— І ти тоді повіриш, що я — Син Бога?

— Повірю!

Івась повернувся обличчям до моря і вийшов на скелю. Піднявши руки до неба, зненацька огорнувся сліпучим вогняним кільцем. Потім його полум'яна постать попливла понад хвилями, ніби якесь казкове видиво. Понад гупанням прибою в просторі прокотилися урочисті слова:

— Се є мій улюблений Син. Слухайте Його.

Симон зблід, затремтів і впав на коліна. Затуливши долонями обличчя, він судорожно промовляв:

— Господь мій і Бог мій! Віднині я твій... Не карай, помилуй раба твого...

Коли Симон розплющив очі, Івась уже стояв біля нього і, поклавши руку на чоло побратима, печально сказав:

— Як легко ти міняєшся, Петре! Я ж казав тобі, що камінь теж може тріснути і перетворитися в сипучий пісок. Бійся цього. Ти захотів чуда? Блаженні ті, що прагнуть Правди. Лише Правда дає свободу!..

— Про яку свободу ти кажеш, Господи? — схлипнув Симон. — Ми в рабстві, а ти кожної миті можеш звільнитися. Я ж бачив своїми очима, що ти можеш...

— Я не маю свободи, доки ви її не здобудете, — сказав Івась. — Проте ти кажеш слухні слова. Щоб я міг виконати волю Тата Небесного, допоможете мені. Нам слід втекти з рабства і дістатися Юдеї...

— Наказуй. Зроблю все, що волієш. Віднині я навіки з тобою, мій Бог і Господь...

В наступні дні план втечі було розроблено до найменших подробиць. В одну з грозових ночей ми вийшли на невеликому вітрильнику в бурхливе море. Крім Івася, на борту була його мама, Симон, я і Йосип, літній тесля з Назарета.

Буря кидала посудину по гребенях бурунів, мов соломинку. Йосип тихенько скрикував, але, тамуючи страх, тихенько молився,

заплющуючи очі. Побратим, звичний до моря, сидів на кормі, міцно тримаючи кормило. Коли вітрильник відійшов далеко від берега, Симон запитав Івася, кивнувши на Йосипа:

- Володарю мій, він хто?
- Буде моїм земним татом, — мовив Івась. — Він знає все, що треба. Ми з мамою житимемо в нього...
- А твої супутники? Вони залишаться в рабстві?
- Втечуть тієї ж ночі. Повернуться до Борисфена.
- А ми з Андрієм?
- Знаєте, де я. Проте живіть, ніби ми й не стрічалися. Коли прийде вість від Тата Небесного, я дам знати.
- Чому не можемо жити разом? — скрикнув Симон. — Станемо твоїм захистом, не допустимо й пилинці впасти на тебе...
- Ось цього й не треба, — ласкаво засміялася Івасева мама. — Коли такі завзяті опікуни будуть біля Небесної Дитини, кожної хвилини жди біди...

- Єшуа має рости, як всі діти, — повчально мовив Йосип.
- Його нині звати Єшуа? — вражено запитав я.
- Так. А маму — Маріам. Їх мають приймати за юдеїв...
- Бог не любить обману, — нахмурився Симон.
- В чому ти бачиш обман, Петре? — суворо запитав Учитель, а на дитячому чолі лягла зморшка. — Хіба не єдиний Тато у всіх народів та людей? Хіба ти не назвав мене своїм Господом?

— Правду кажеш, мій Учителю, — похнюпився Симон, багровіючи від бентеги. — Надто гарячий я, ось і вирвалося дурне з вуст.

— Домовилися, — кивнув Єшуа. — Живіть дружно. Рибальте. І наберіться терпіння. Настане пора, будемо ловити інших риб...

Буря лютувала. Вода перехлюпувала через борт. Навіть Симон занепокоївся.

— Боюся, що вітрило не витримає. Буря пошматує парусину. А без вітрила — перекине човна...

— Я попрошу вітрів, — з певністю мовив Учитель. — Ще раз переконайся, що любов'ю можна зробити все...

Єшуа встав на носі вітрильника, розвів руки, описуючи ними коло в просторі. Почулося його палке благання:

— Вітри могутні, діти Великої Божої Сили! Ви показали нам свою потугу! Покажіть нині свою дружність до синів людських. Я

благословляю вас на радісну дію. Поможіть Божому Синові сягнути жаданого берега...

Буря покотилася вдалину. У вітрилі завирував рівний, сильний потік повітря. Хвилі вляглися, ніби під тиском незримих могутніх рук. Навіть мама Єшуа вражено дивилася на своє дитя, Йосип щасливо плакав від зворушення, а мій побратим, міцно вчепившись у кормило, захоплено повторював, ніби вві сні:

— Любов'ю можна зробити все... Любов'ю можна зробити все...

* * *

Хоч слова лунають — ще не чути Слова,
Ще зерна немає, лиш одна полова,
Бо коли лягає у ріллю зернина,
То зелена парость до Світила лине,

Бо коли до слуху долинає Слово,
То луна у вічність котиться громово!
Тож плекайте Зерна — Слова полум'яні,
Щоб вродили Квіти в Новому Світанні!

«— Що важливіше — Учитель чи Учень? — запитали в Ані — Сина Зорі.

— Учень, — відповів Ані. — Бо він і є Учитель. Щоб когось учити — необхідна наявність Учня. Щоб чогось навчатися, теж потрібен, насамперед, Учень. Так ми бачимо, що прагнення людини до пізнання, до навчання творить з нього Учня, а ВСЕ НАВКОЛИШНЄ — стає УЧИТЕЛЕМ. І те й інше — єдність, цілість.

Учителем може бути лише Вічний Учень (саме так перекладається слово з мови Божого Древнього Народу: ЧОЛОВІК — вічний учень, вічний розум). Отже, Людина — Вічний Учень, і несе в собі Вічного Учителя, Його невмирущий Дух і Серце».

* * *

Нам пощастило дістатися берега неподалік від Тиру. Змучені та щасливі, ми покинули вітрильника на волю хвиль, а самі заглибилися в чагарі, подалі від моря. Там спали майже цілу добу, щоб прийти до тями. Наступного ранку Симон запитав Єшуа:

— Куди попрямуємо?

— Ви — до своєї родини, — твердо мовив Учитель. — А ми з Йосипом — до Назарету.

— Якщо там буде незатишно, — несміливо озвався Симон, — не забудь, Учителю, що є у тебе Симон і Андрій...

— Не забуду, — кивнув Єшуа. — Коли почуєте про мене — тоді приходьте...

— Коли? — одностайно скрикнули ми з побратимом.

— І вдень і вночі чатуйте. Та не забувайте, що ми вже йдемо спільним шляхом. Якщо до Тата Небесного вам пролягла стежка, то навіщо плакати, що не бачиш брата? Він недалеко, за поворотом дороги...

— Заспокойте серце своє, — запевнив Йосип. — Я стану для дитини захистом...

Ми попрощалися з Ним, і серце моє підказувало, що довго доведеться чекати наступної зустрічі.

Так воно й сталося.

Ми з Симоном попрямували до Галілейського моря, де побратимів батько Йона мав убогу хатинку в рибальському селищі. Виїлося, що старий Йона давно втонув у морі, його вдова недовго жила після того. Симона майже ніхто не пам'ятав, лише кілька старших людей згадали його. Від притулку лишилися тільки стіни. Ми підрихтували ту сирітську оселю, змайстрували човна і почали рибалити. Продаючи рибу, за кілька місяців зібрали якусь децицію для вбрання, деяких хатніх речей.

На другу весну Симон одружився на заможній дівчині. На посаг вдалося придбати чималого вітрильника, залучити до рибальства ще кількох хлопців. Так минув рік, другий, третій.

Минула пригода з втечею, зустріч з дивним дитям затуманилася, здавалася сновидінням. Симон взагалі не згадував про синього Єшуа-Івася. Та коли одного разу мені знову приснилася зустріч на березі, і я почув слова: — Хочеш бути моїм супутником? — то ввісні закричав: — Волю! Хочу!

Симон злякано розбудив мене, занепокоєно запитав:

— Що з тобою? Чи демони турбують? Молися Господу Сил, щоб захистив тебе!

— Брате, — схвилювано мовив я, — мені приснився Єшуа, Син Бога...

— Не дурій, — суворо grimнув Симон. — Що було — те було. Забудь. Читай Закон. Там все сказано — звідки прийде Посланець

Бога. Може, й справді, той хлопчина посланий якимись богами, та тільки не Яхве, не Богом Ізраїлю. Великий гріх прийняти ангела чужих богів за того, кого чекають юдеї так довго...

Я більше не нагадував Симонові про Єшуа, та Він все частіше почав снитися. То ми пливемо з Ним на плесі Борисфену, закидаючи сіті, то проходимо густі хащі в темному лісі, то піднімаємося на гори, переходимо хисткі містки, втікаємо від лихих людей чи драконів.

Так минуло сім років. Мені виповнилося чотирнадцять. Петро вирішив іти до Єрусалиму на Свято Пасхи, захопивши з собою дружину і мене. Я вперше відвідав Святий Город, дивуючись велелюддю базарів, багатству палаців, красі Соломонового Храму. Розглядаючи колони розкішної споруди, я зненацька побачив біля одної з них у колі равинів-учителів та літніх чоловіків золотоволового підлітка. Він, поважно жестикулюючи, щось промовляв. Учителі дивувалися, багатозначно переглядалися. Чувся тривожний гомін. Я наблизився і прислухався. Сивобородий равин запитав:

— Чому так самовпевнено промовляєш? Як тебе звати і хто твій тато?

— Мій тато Йосип. З роду царя Давида. Ім'я моє — Єшуа. А певність моя — від Бога. Хіба не він подарував нам Образ і Подобу Свою?

— Ти вивчав Тору? — здивувався сивобородий.

— Це повинен робити кожен, хто хоче знати правду про Бога і людей, — сміливо сказав підліток. Він повернувся обличчям у мій бік і я ледве не скрикнув від несподіванки: то був Той, хто покликав мене йти за собою. Я не знав, що й діяти — підійти до Нього? Озватися? А що скаже Симон і довколишні люди?

Тим часом старий равин, чомусь невдоволений, суворо зауважив:

— Правду про Яхве? Ти гадаєш, що зможеш сам збагнути втаємничені слова Тори? Без свідoctва учителів?

— А хіба Бог не кожному порівну дарує свої щедроти? — зухвало запитав Єшуа. — Комусь менше, а комусь більше мудрості? Батько поселяється в синові, Бог в Людині. Дух Бога також в серці людей. Звідти чується його слово і мудрість. Хіба не в серці пророків лунає Голос Найвищого?

— Мудра дитина, — почувся шепіт між присутніми. — З нього буде славний учитель...

— А може, новий пророк! — підхопив ще хтось.
 — Людина — порошок під ногами Яхве, — непривітно одрізав сивобородий равин. — Вона согрішила і нині приречена розплачуватися за своє падіння.

— Сказано, — весело підхопив Єшуа, — що сотворив Бог людину на Свій Образ і Подобу. Отже, ми Діти Бога, і маємо освятити той Образ в собі, щоб стати улюбленими спадкоємцями Небесного Царства...

— Така доля заповідана дітям Ізраїлю, дітям Авраама, — спалахнув якийсь літній учитель, — а ти кажеш про всіх людей. Де ти вчився, хто твій учитель?

— Хіба лише дітей Ізраїлю сотворив Бог? — здивувався Єшуа. — А інші народи — не Адамові спадкоємці?

— То все ідолопоклонники, — крикнуло кілька голосів. — Таким Ілля нещадно рубав голови. Вони не відають Єдиного Бога, а багатьом богам поклоняються...

— А хто сказав, що Яхве — Єдиний Бог? — сміливо запитав Єшуа. — Згадайте слова Тори: «Ось Адам став, як один з Нас, знаючи добро і зло...» Не сказано: став, як Я, а — як один з Нас. Отже, в небі живе ціла Божа Сім'я...

Кільце равинів та мудреців заклекотіло, завирувало. Почулися погрози, до Єшуа підскочив Йосип та його мама Маріам, хутко повели сина геть із храму. Мене хтось сильно смикнув за руку. То був Симон. Він палахкотів від роздратування.

— Ти чув? Ось твій Божий Син, — зашипів побратим. — Усі учителі проти нього...

— Ти ж чув, як він славно казав? «У небі живе ціла Божа Сім'я.» Брате, як гарно — ввійти в ту Сім'ю!

— Не дурій! — гаркнув Симон. — Забудь навіть думати про нього, як не хочеш лиха. Збирайся, вертаємося додому. Подалі від халепи...

* * *

Дай мені, Нене, Мову,
 Ніби в небесного Грому.
 Хай моє чисте Слово
 Сповнить твої хороми.

Дай мені, Мамо, зброю —
 Божую Блискавицю,
 Хай вона кличе до Бою,
 Хай піднімає лиця!

Щоб у очах не зникла
 Світлоносна жарина,
 Як у космічних циклах
 Вістка про твого Сина!

Пливли дні, місяці, літа. У Петра-Симона народилися діти, їх треба було годувати, одягати, приводити до пуття. Між нами не було й мови про давню пригоду, про дивного синьоокого хлопця, який розтривожив колись наші душі, змусив підняти погляд до неба. Побратим знав лише одне: море, вітрильник, сітки, торгівля здобутою рибою, клопоти про повсякденне життя, сварки з дружиною та дітьми.

Розбагатівши, Симон вирішив перебратися до невеликого міста Вітсайда на березі Галілейського моря. Родина купила чималий дім зі старим садом. З вікон видно було смугу води, по ній пропливали човни, вітрильники, в просторі з криком ширяли чайки. Інколи насувалася буря, тоді наше невелике море темніло, на ньому здіймалися круті прямовисні хвилі. В таку погоду рибалки не виходили на промисел, бо деякі з них не поверталися назад. В такі грозові дні та ночі мій дух починав хвилюватися. В гомоні хвиль, в гуркоті громовиць я чув далекі поклики, серце рвалося нез'ясовними болями, майже наяву починав ввижатися образ Івася-Єшуа, я плакав невітійно, виливаючи йому свою тугу, нарікаючи на долю, що роз'єднала нас. Я бігав понад берегом, здіймаючи руки до палаючого берега, і кричав:

— Боже, дай мені щастя знову узріти Його, щоб разом з Ним іти до Твоєї Сім'ї. Боже, навіщо таке марне, таке пусте життя, яке не дає достойного плоду?

Небо переможно гуркотіло, котило понад буйними водами оглушливі громовиці, і мені здавалося, що то не жмути вогнистих блискавиць мерехтять у високості, а мій улюблений Друг Івась-Єшуа одягнув полум'яне вбрання Сина Божого і вийшов до герцю з ворогами Найвищого.

Коли я змучений та знесилений повертався до оселі, Симон гримав на мене, повчально здіймаючи пальця вгору:

— Ти опанований бісом, брате. Той химерний хлопчина вже став дорослим парубком, живе собі спокійно, може, завів сім'ю, а ти божеволієш! Доведеться кликати равина, щоб прочитав над тобою молитву. Треба одружитися. Шукатиму для тебе наречену. Все одійде, як ранковий туман, Андрію. Добра жінка — то найкращий лікар від таких дурних думок! Чого ти хочеш? Чи сам знаєш?

Що я міг сказати побратимові? Чи снилися йому сни про дивні краї, де панує лише радість та любов? Де люди, квіти, звірі та птахи, метелики й небесні янголи живуть щасливою родиною, не відаючи лиха і смерті, самотини і образи? Я бачив такий край у очах Божого Сина, і не можу забути його. До нього треба прагнути, йти, думати, не спати...

Петро-Симон, вислухавши моє гарячкове бурмотіння, зневажливо махав рукою і рішуче казав:

— То все — пусте марення. Дурне спить — дурне й сниться. Наші батьки жили так, як ми, чого тобі ще треба? Світ жорстокий. Хтось нападає, хтось утікає. Ми були в рабстві, пощастило втекти. Дякуй Богові, що ти можеш працювати для себе, а не для жадібного багачева!

— Хіба ти не читав пророка Ісайю? — не здавався я. — Він передає Волю Бога і певність, що буде світ радості. Лев і корова, ведмідь і ягня, дитя і гадюка дружитимуть...

— Не дурій! — гримав Симон. — Те все, може, й буде, та тільки не тут, де римські легіони топчуть землю Ізраїлю, де кожного дня треба когось убити, щоб самому жити. Покайся, Андрію, бо добром твоє марення не закінчиться.

Знову покотилися над моєю головою марні, безнадійні літа. Я старів, приходила втома. Вже навіть Симон не нагадував мені про одруження. Та й для чого заводити сім'ю, коли я не бачу в тому сенсу? Коли не відаю, що казати дітям, куди їх вести? Все рідше снилися мені барвисті сни, свідомість вкривалася байдужістю...

Звідусюди докочувалися вісті про війни, походи, повстання. Когось убивали, розпинали, щось завойовували, втрачали. А мені вже марилися в снах лише човни, сітки, сріблиста риба...

Та гроза буває не лише в природі. Доля теж готує живим духам свої бурі. Коли мені пішов тридцять другий рік, до Галілеї прийшла вість про великого пророка Івана, який охрещує людей у водах Йордану. Про те нашої родині повідомили знайомі жінки,

котрі побували в Єрусалимі. Вони, хвилюючись, казали, що такого пророка вже давно не відала Юдея, що це сам Ілля прийшов визволити дітей Ізраїлю від чужинецького рабства, що він суджений Месія — славний Цар Юдейський.

— Звідки він? Якого роду?

— Різні кажуть, — щебетали жінки, перебиваючи одна одну. — Чи то він син священника Захарії, чи то прийшов з еллінського розсіяння. Вбраний лишень в шкуру верблюда, харчується медом та сараною, високий, худющий, очі, мов блискавки, а голос, неначе труба архангела!

— А що він каже? Що пророкує?

— Каже: покайтеся! Бо наблизилось Царство Небесне! Гряде Божа Пора! І сокира, мовляв, біля кореня неплідного дерева лежить!

— І багато людей хрестяться від нього?

— Плавом пливуть. І прості, й учені. Фарисеї приходять, учителі, раби, діти Ізраїлю і елліни, навіть римляни...

— Елліни та римляни? Чому б то?

— Не відаю, — знизала плечима одна з жінок. — Елліни називають його Іван Геліос. Буцімто він син Сонця...

— Щось ви плутаєте, — невдоволено сказав Симон. — Може, переплутали слова? Він каже про Євангеліос, про Благую Вість, а ви торочите про якогось сонячного Івана. Треба самим розібратися. Збирайся, Андрію, рушимо до Йордану. Якщо путній пророк — треба й нам охреститися, а ні — будемо спокійні...

Я не вступав до розмови, та серце моє схвилювано стукало: «Андрію, твій час настає. Готуйся...»

Ми з Симоном одягли святкові шати і вирушили понад Йорданом до Єрусалима. За кілька днів дісталися місця, де Іван прокував настання Царства Небесного. Люди вказали напрямом, в якому треба йти до Йордану. Власне, можна було б обійтися без вказівок, бо прочани пливли, мов мурашва, до славетного пророка.

Втомлений Симон звелів мені сходити до ріки, розпитати, подивитися на Івана, а сам вирішив дістатися Єрихона, щоб найняти кімнату на постоялому дворі.

— Чекатиму тебе ввечері нині, або найпізніше завтра, якщо затримаєшся. Потім разом сходимо до Йордану... якщо ти скажеш, що варто прийняти хрещення...

Я хутко дістався берега Йордану. Втоптана тисячами ніг стежка вела до піщаного вигону поміж сірими скелями. Понад берегом зеленіло кілька пальм, під ними купчилися люди, ланцюжком входячи у воду, а потім виходячи з неї. Я здалека примітив буйну гриву русявого волосся, гучний голос пророка гримів над Йорданом:

— А ви, фарисеї та книжники, сім'я гадюче, пергаментні пацюки, якими вітрами сюди принесені? Жадаєте втекти від гніву Божого? Води Йордану не допоможуть вам очиститися від скверни, що її ви нагромадили в серцях синів Ізраїлю. Та пам'ятайте — мій голос лише перша вість про Посланця Неба, який буде хрестити вас Божим Вогнем! Кайтеся, бийте себе в груди, в пустелі приготуйте путь Господу Сил! Невже жадаєте, щоб Він увійшов у ваші ниці, загиджені серця?

Я наблизився до пророка, ставши у вервечку схвилюваних людей, бажаючих хрещення. Пильно приглядався до худого обличчя, пронизливих очей, що метали чорні блискавки. Може, це він — мій хлопчик Івась з далекого дитинства? Невже так змінився?

Я прислухався, про що питають пророка поважні фарисеї та равини, яких він так жорстоко картав. Бовтаючись у воді біля берега, сивобородий фарисей улесливо промовляв:

— Нас послали з Єрусалима священники та левіти, щоб ти сказав напевне: хто єси? Ілля?

— Ні! — гримнув Іван.

— Пророк?

— Та ні ж! — крикнув Хреститель. — Чому не слухаєте голосу мого? Ще раз кажу: відкрийте серця, відчиніть брами запилених душ, дайте ввійти туди Господу Сили й Любові!

— Якщо ти не Месія, не Ілля, не пророк, — грубо промовив фарисей, — то чому хрестиш?

Іван суворо відповів:

— Цар може обрати для вісника найпростішого слугу свого. Та вже наближається сюди сам Син Найвищого. Промийте очі, нерозумні, щоб не пропустити Сходу Сонця!

Фарисеї та учителі, невдоволено гомонячи, вибиралися з води і пленталися геть. Я наблизився під руку Івана, глянув у його очі. Він обіляв мене водою, зробив на чолі знак сонячного хреста. Узрівши мій допитливий погляд, підбадьорливо усміхнувся.

— Чому так пильно дивишся?

— Учителю! — осмілівши, прошепотів я. — Я вже багато літ жду Сина Божого. Єшуа ім'я його. Може, ти відаєш, де він?

— Жди! — скупко промовив пророк. — Він послав мене. Він з'явиться за мною, та стоїть далеко попереду. Я недостойний схилитися до взуття його. Жди, нині надвечір буде він тут...

Вийшовши з води, я вибрав місце під скелею, у затінку. Сонце пекло немилосердно. Було душно, як у передгроззі. Мене хилило в сон, перед знеможеною тямкою пливли барвисті видіння. До слуху долинув грім, пролунав грізний голос: «Ось іде Жертва Божа! Прокиньтесь, дримаючі!»

Я кинувся зі сну і відчув дивне тремтіння в тілі. Глянувши перед собою, побачив, що Іван стоїть на тому ж місці, а перед ним схилив голову білошкірий молодий чоловік з довгим золотавим волоссям. Вони про щось розмовляли, і прибулець робив заспокійливі жести. Приймаючи хрещення, золотоволосий вийшов з води і глянув у мій бік. Дві сині блискавиці пронизали моє єство. Серце тьохнуло: це Він! Високе чисте чоло, русява борода й вуса змінили образ Божої Дитини до невпізнанності, та я відчував — це Він!

Зненацька у високості загриміло. Десять недалеко блискавиця вдарила в скелю. Люди злякано припинили, а усміхнений прибулець, піднявши руки до неба, палко молився. Мені здалося, що він оповився вогнем — блакитним, мерехтливим, легким, перлистим. Ще раз прогриміло у видноколі, і в моїй свідомості прозвучали слова, закарбовані навіки, до безмежності: «Прийміть Мого Сина. В Ньому Моя Любов!»

Золотоволосий дружньо обняв Івана і рушив геть від Йордану. Хреститель і спантеличені люди дивилися йому вслід. Я не стримався і поспішив за ним. Догнавши, несміливо запитав:

— Учителю, де живеш?

Він, не повертаючись до мене, усміхнувся і сказав:

— Прийди і побачиш.

— Івасю! — скрикнув я, не стримавши бурхливої радості.

— Єшуа, — спокійно поправив він. — Андрію, ти став нетерплячий.

— Учителю, — з боєм простогнав я. — Мені здавалося, що минули віки. Інколи думав, що все мені приснилося, що вже я ніколи не побачу тебе.

— Подумай, яке в Батька Небесного має бути терпіння, — суворо озвався Єшуа. — Він перебуває не в плинному часі, а у Вічності. Ти розумієш, про що я кажу?

— Я лише бідний рибалка...

— Бог теж рибалка, — засміявся він. — Він радіє, коли достойна рибина з'явиться. Нині — гарний улов. Радуйся, Андрію, ти таки своєчасно приплив до Рук Господніх...

Я зворушено хотів припасти до його ніг, та Єшуа зупинив мене і обняв, прошепотівши:

— Ми брати Божої Родини. Хіба забув? А чом же Симон не прийшов?

— Він пішов до Єрихона, щоб найняти притулок, а мені звелів, щоб я побачив Івана...

— Знаю, знаю, — покивав головою Учитель. — Ех, Петро, Петро — кам'яне серце. Скільки треба палити вогню, щоб розтопити тебе? Ну й що? Кого ти побачив, зустрівши Івана? Ким він тобі видався?

— Він чимось подібний до тебе, Учителю, — несміливо сказав я. — Тільки ти м'якшій, а він, як грім! Справжній Божий пророк!

— Подібний, — згодився Єшуа. — Бо з моєї Родини, як і ти, Андрію. Не було на Землі могутнішого з народжених жінками. Та запам'ятай: Іван завершує рід Адамів, а нам Тато Небесний звелів розпочати плекання Божого Роду...

— Що я маю робити? Чим допомогти тобі, Учителю?

— Зберу дванадцять воїв, — просто сказав Єшуа. — Ваша допомога в тім, що ви будете. Хіба сонце гадає, що має робити? Воно просто сяє, і кожен, хто прагне тепла, тягнеться до нього...

Я заночував у оселі, де Учителя приютили знайомі. Вони розповідали мені, захиляючись від щастя, який він щедрий серцем, як лікує недужих, розвіює тугу, заспокоює нещасних. Від них я дізнався також, що старий Йосип помер, залишилася тільки мама та зведені сестри й браття — діти теслі.

А перед сном Учитель коротко розповів про свої мандри на схід, на південь. Він знову побував у старих мудреців — царських скіфів, відвідав найвищі гори Ойкумени. Всі ці роки, коли я клеkotів сумнівами та страхами, невизначеністю та жалем за втраченим минулим, Учитель щоденно бив у скелю тяжкого світу, в його темні, тужаві брами, в гори забобонів та марновірства. І лише тоді,

коли дозріло в серці духовне рішення, коли ясно вдень і вночі почав звучати в естві Голос Мовчання, Єшуа вийшов на пустельне поле сплячого людства.

— А чому раніше ти не вийшов до людей? — дивувався я. — Хіба ти не відав того, що нині, десять літ тому?

— А ти не відаєш, що буває, коли плід зірвано зеленим? — запитав Учитель. — І плід пропадає, і той, хто зірвав, уже не прийде до дерева. Ще й тепер я не можу певно сказати: чи захочуть люди прийняти мої зерна, чи волітимуть посіяти їх?

Раненько я попрямував до Єрихона, знайшов побратима на постоялому дворі. Він невдоволено запитав, чому я затримався. Я сказав, що зустрів біля Йордану Месію, що він — той самий хлопчик, з яким ми утікали з неволі. Симон з недовір'ям слухав, та все ж сказав:

— Веди. Хочу побачити...

Зустрівши Учителя, Симон остовпів. Певно, він, як і я, відчув небесну силу Єшуа.

— Ну що, Петре? — ласкаво промовив Учитель. — Чи буде твоє серце каменем сумніву та страху, чи каменем підвалини храму?

— Господь мій, — тільки й міг пробурмотіти мій побратим. — Я винен перед тобою...

— Люди не мають вини ані перед іншими людьми, ані перед Батьком Небесним, — сказав Учитель. — Вони винні лише перед собою, бо не ростуть у небо. Їх чекають вдома, а вони знемагають у вертепах мороку та тління...

— Не втямлю всього, про що говориш, — зітхнув Симон. — Та готовий іти за тобою...

— А сім'я, діти?

— Діти дорослі, живуть своєю працею, а дружина має достаток.

— Гаразд, повернемося поки що до Галілеї, зберемо повний гурт учнів, я розповім, що маємо діяти. Ви ще сліпі, як малі цуценята, та мине короткий час, і очі ваші відкриються. Дух Божий зійде на серце й пробудить його. Прокинувшись, станете будівниками Бога...

— Господи! — радісно скрикнув Петро. — Я знаю майстерність теслярську, мулярську, умію ловити рибу. Що робити — кажи! Може, храм, а чи оселю для тебе?

— Ловити будемо душі блукаючі, — усміхнувся Єшуа, — а будувати, друзі мої, будувати будемо сходи, мости від землі до неба. Бо Сам Тато Небесний очікує такого будівництва. А коли завершимо його — побачите Небо відчинене і Вісників Господніх, які сходитимуть і підійматимуться по тих сходах...

* * *

Квітка розквітає у моїй душі
На билині серця, у пустелі Духу.
Розкрива пелюстки: де ж вони, дощі?
А довкола — спека, а довкола сухо...
Десь в далеких луках — зоряні гаї,
Звідти прилетіла квітчина зернина,
Там десь розквітають подруги її
В райдужнім просторі, під Світилом Синім.
Треба засівати дикі пустирі,
Сипати зернята у терни колючі!
Заповіт прадавній Матері-Зорі
Невмирущу Квітку радує і мучить...

Слава про Єшуа покотилася в довкіллі. Людям подобалася його доступність, лагідність, щире ставлення до кожного, хто наближався до нього з проханням чи просто — щоб поглянути в сяючі очі, почути приязний голос. Доки ми добралися до Галілеї, за Учителем вже тягнувся велетенський хвіст цікавих людей, шукаючих душ, але й заздрісних ненависників.

По дорозі Єшуа обрав для себе дванадцятро учнів. Поміж ними вельми сподобався мені Іван, молодий хлопець, дуже подібний до Учителя. Деякі люди навіть вважали його близнюком Єшуа. Він був запальний, нетерплячий, але щирий. Готовий допомогти всім і кожному. Учитель жартома прозвав його Сином Грому, так те прізвисько й залишилося за Іваном назавжди.

Одного вечора біля вогнища Юда з Каріота запитав Учителя:

— А чому тобі потрібно дванадцятро учнів? Чи не замалий гурт для грядущого Царя Юдейського?

— Мої легіони налічують міріади воїв, — загадково сказав Єшуа, спостерігаючи бурхливий потік іскринок-зірочок, що мчали від багаття у нічне небо. — А дванадцятро — це стовпи для містка.

Тут ви будете опорою, а в небесному царстві — знайдеться достатньо вірних помічників. Молю Найвищого, щоб вистачило вам терпіння і розуміння...

— Ми будемо твоїми найближчими радниками, коли станеш царем? — не вгавав Юда. — Коли це станеться?

— Вже давно Батько довірив мені царство, — задумливо відповів Учитель, обвівши поглядом учнів. — Гляньте в небо... Невже не розумієте, скільки багатих країв у Бога? Кожного чекає щедра доля. Варто лише обрати її. Я пропоную вам скарби неміряні, а ви мислите немічно, приземлено...

— Дивне щось кажеш, — покрутив головою Юда. — Ми відаємо, що втратили своє царство, яке спорудили Давид і Соломон. Ізраїль жде Месію, щоб зламати ворожу потугу і відновити славу великих царів. Адже ти Месія? Ми ж не дарма пішли за тобою?

— Ти сказав, — загадково відповів Єшуа. — Кожен матиме те, що жадає. Давно сказано: без волі Бога навіть волосина не впаде з голови. Вірите в це?

— Так! — охоче скрикнуло кілька голосів.

— А помисліть — чому так? Невже і муки, і вбивства, і лихоліття, і падіння царств, і зрада — все від Бога?

Залягла тиша, Учні презирилися, не знаючи, що відповісти. Учитель повернувшись у багатті жарини і сказав:

— Щедрість Бога безмежна. Він нікому не відмовляє — убивцю, блощиці, цареві, кату, зраднику, обманщику, черв'якові. Кожен має те, що просить. І в цьому — його нагорода. Більше він не отримає. І Лише Син нічого не жадає. Чому?

— Бо він — спадкоємець Батька, — не стримався я, збагнувши, що хоче сказати Єшуа.

— Гарно, — усміхнувся Учитель. — Не бажайте нічого, і ви станете Синами, і будете мати те, що треба, нині, в цю мить. Так, як мають це квіти, птахи небесні, метелики...

...По дорозі учні між собою говорили:

— Чому він не скаже нам явно, коли проголосить царство Месії? Чому відкрито не повідомить священикам і володарям світу цього? Обравши нас, ще й досі не каже, хто ким буде біля нього...

Такі розмови тривали невпинно, але Учителя питати про це не осмілювався ніхто. Та ось, прийшовши до Назарету, де жили

його мама, брати й сестри, Єшуа відвідав разом з нами синагогу і, привітавши присутніх, сказав:

— Покайтеся! Наступає царство небесне. Нове вино Батько Небесний готує для дітей своїх, нову плоть, нову кров...

— Хто ти, що кажеш такі дивні слова? — вигукнув найстарший учитель, приступаючи до нього. — Ми знаємо твою матір і братів та сестер, ми знали твого батька Йосипа. Знаємо й те, що ти гарний тесля та гончар. Про якого Батька Небесного говориш нам? Про яке царство? І хто дав право тобі віщувати пророчі слова?

— Дух Божий в мені дав це право, — спокійно сказав Учитель. — І хто від неба, той знає, про якого Батька я мовлю. Він послав мене з благою вістю до нещасних, зобиджених, убогих, засмучених, самотніх, недужих. Я пропоную ув'язненим свободу, сліпим прозріння, я відкриваю двері темниці для всіх, хто жадає вернутися додому...

— Наш дім — тут, — різко заперечив священик. — Яхве благословив сім'я Авраамове, і воно умножиться небувало, щоб оволодіти всіма царствами. Небесне царство, що його ти пророкуєш — захмарне марення. Ти жадаєш звільнити дітей Ізраїлю від живого, щоб подарувати їм мертве? І це зветься визволенням з темниці?

Всі присутні, навіть учні, затамували подих, щоб почути, що скаже Єшуа на ці грізні докори. Учитель спокійно відповів:

— Навіть наймогутніші володарі земні стають прахом, бо сформовані з нього. Нас полонили плоттю, і цар цього світу так просто не розімкне обіймів тілесних. Ось у чому ваша темниця, в'язні нещасної землі. Лише прагнучи до царства небесного, можна спопелити кайдани плоті. Я приніс вогонь від Батька Свого, тяжко його роздмухувати тут, але тільки він допоможе очистити споганений Храм Божий від самозванців...

— Цар і володар цього світу — Яхве! — застережливо підняв руку священик. — Він вирішує наші долі, а не якийсь твій позахмарний Батько Небесний. Хто ти, ще раз запитую, щоб погрожувати дітям Ізраїлю вогнем?

— Володар цього світу — Сатана, — суворо одвітив Єшуа. — Він від початку був людиновбивцею й брехуном. Каже: не вбий, а сам топить, мов сліпих кошенят, всю Ойкумену. Каже: не кради, а змушує євреїв обкрадати єгиптян при виході з чужини. Каже: не

побажай чужого, а сам велить мечем і вогнем завойовувати чужі землі та багатство. І ось під долонею такого страшного бога ви прагнете утвердити царство Ізраїлю? Тому й доручив мені Батько Небесний Вогонь Правди й Любові, щоб очистити землю від лукавого царя та його прислужників.

— Хто твій бог? — гнівно рикнув священик. — Ти блюзнірствуєш!

— Бог є Дух, — лагідно усміхнувся Учитель. — Дух є Правда. Хто йому поклоняється, той поклоняється в Дусі й Правді. Він сам тоді стає сином Правди. І Правда визволяє його з темниці, тобто — з полону тілесності...

У синагозі заклекотіло. Юдеї люто накинулися на Єшуа, погрожуючи, проклинаючи. Він спокійно вийшов на вулицю і в супроводі зляканих учнів рушив на гору. Ми були приголомшені й спантеличені: що ж це відбувається? Шановані равини та священики не визнають Месії, навіть проклинають його. Якою ж силою він хоче оволодіти скіпетром царя?

Лише я знав, що Івась-Єшуа зовсім не прагне трону юдейського, що він жадає утвердити в серці Божу Державу, в якій всі прагнення людські будуть задоволені. Та що смів я казати своїм товаришам, коли навіть побратим Симон не міг, а може, й не хотів збагнути глибини повчань Учителя?

Із синагоги вслід за нами вискочив божевільний юдей. Всі знали, що той чоловік одержимий нечистим духом, і тому не чіпали й боялися його. Він догнав наш гурт і, розштовхавши равинів, які все ще лаяли Єшуа, закричав жажливим голосом:

— Навіщо прибув до нашої землі, Син Бога? Хіба недостатньо тобі панувати в небі? Залиш у спокої нас і нашого пана! Чи хочеш повністю погубити нас?

— Замовкни! — наказав божевільному Єшуа. — Твій господар з давніх-давен став рабовласником, і вас зробив упирами людей. Ви вже не в змозі жити самотійно, як і володар цього світу. Вийди з тіла чоловічого, дух лукавий і ледачий! Спробуй жити без тілесної хати!

Божевільний страшно заверещав, упав на землю. Кілька разів його зсудомило, а потім він затих. Обличчя юдея прояснилося. Він встав і, дивлячись дитячими очима на нас, запитав:

— Що це зі мною було? Де я?

Равини злякано гомоніли. Потім, про щось порадившись, хутко залишили Учителя в спокої і вернулися до Назарету. Ми вибралися на гору, де Учитель вирішив спочити. Я з Симоном розпалив багаття, учні зібралися довкола полум'я, жваво обговорюючи побачене та почуте.

Тим часом довколишні жителі дізналися про Учителеву проповідь в синагозі, про вигнання біса з одержимого, і надвечір на гору потяглися десятки цікавих, які хотіли почути нового пророка. Вони повсідалися велетенським колом довкола нашого гурту і не відводили очей від умиротвореного обличчя Єшуа, русяво-золотавого волосся, небаченого в цих краях, та його величної постаті.

Гомін плив над юрбою. Всі чекали, що Учитель почне проповідь, та він мовчав. Один з літніх юдеїв не витримав і шанобливо запитав:

— Учителю, про тебе йде велика слава в довкіллі: ти зцілюєш недужих, ти виганяєш нечистого духа з одержимих, ти проповідуєш царство небесне. Ми знаємо, що ти зустрічався з Іваном і прийняв хрещення в Йордані. Кажуть, що бачили білого голуба над тобою і голос з неба чули учні Хрестителя. Тільки ж ми відаємо, що учні Івана постяться, не п'ють вина, дають обітницю — не мати справи з жонами... А довкола тебе — люди непевні: якісь волоцюги, п'яниці, гулящі дівчата, митарі. Хіба Месія має покладатися на покидьків? Хіба мало в Юдеї шанованих учителів, священиків, фарисеїв, воєвод? Який Завіт приніс ти нам від Яхве?

Учитель звільна підвів обличчя вгору і глянув на людей, осяявши їх лагідним поглядом прозоро-синіх очей. І твердо сказав:

— Батько звелів мені йти на землю і привести блукаючих дітей додому. Так глибоко потонули ви у морі п'їтьми, що вже не відаєте, де неволя, а де свобода, де Бог, а де той, хто ненавидить його, де ваш друг, а де ворог, де благо, а де злоба. Ви відпихаєте руку рятівника, котрий хоче витягти вас з ями, і щасливо пориваєтесь назустріч до лукавого шахрая, який уміє улесливо посміхатися та обіцяти. З неба пливе від Батька ріка блага, та вам приємніше пити з брудних джерел сатанинського світу...

— Грізний і ревнивий Бог! — несміливо озвався хтось з юрби. — Хто підкаже нам, як приступити до блага, якими зусиллями сягнути його, щоб не отримати кари Господа?

— О, застрахані діти! — підняв руки до неба Єшуа. — Хто так тяжко обманює вас? Навіть ви, злі істоти земні, не одвертаєтесь від сина, коли він просить шматок хліба! Невже гадаєте, що Батько Небесний гірший від вас? Приступайте до нього з любов'ю і беріть все, що волітиме ваше серце, бо любляче серце не діятиме зла супроти ближніх своїх.

Благо тим, хто просить, хто жадає Духа, бо вони досягнуть Царство Небесне.

Благо тим, хто плаче в світі мороку, бо вони матимуть втіху, сягнувши світла.

Блаженні смиренні, бо вони успадкують зладований світ.

Благо тим, хто жадає правди, бо вони матимуть всю її повноту в Царстві Бога.

Благо милосердним, бо їх помилує Батько Небесний.

Благо миротворцям, бо вони житимуть у замиреному світі й наречуться Синами Божими.

Благо й тим, кого переслідують і женуть за правду, бо вони житимуть в Царстві Небесному.

Благо вам, коли зневажатимуть вас і гнатимуть за Новий Завіт Любові, принесений мною від Батька Небесного...

Вам казали: любі ближнього і ненавидь ворога. Якщо жадаєте блага, то не поспішайте визначити — де друг, а де ворог. Уподобіться сонцю: воно світить однаково всім — святим і грішникам. Хай у сяйві вашої любові гріються всі — ближні й вороги. Кому радісне ваше світло — той стане другом, кому неприємне — хай ховається в сутінках князя п'їтьми.

Запаливши світло правди, не ховайте його в таємниці, даруйте промені любові кожному, бо в світі багато лиха й болю.

Запам'ятайте, жадаючи блага: ви досягнете всю повноту його лише на небі. А щоб досягнути Царство Небесне, потрібно знати напрямок і мати силу. Оволодійте силою мудрості, знання й любові. І Брама Дому Божого відкриється. Такий Заповіт від Батька приніс я вам...

* * *

Умри і вийди в Невідомість!

Умри! Покинь життя химер!

І хай народиться натомість

Реальність таємничих Сфер!

Хай скаже неук: Він загинув...
 А Ти — пливи у Таїну...
 Там будеш Батьком ти і Сином,
 Там знайдеш Доньку і Жону!
 Там Храм Блакитний виростає
 У саяві ніжних перунів.
 Умри! І Доля дивокрая
 Утвердить божевілля снів...

Правильно говорив Іван — Син Грому, що всі книги Світу не вмістили б мудрості, що її приніс на землю Учитель. Можна згадувати й писати знову, знову — до нескінченності. Та для кого? Для чого? Якби писане слово вирішило проблему — то Син Найвищого залишив би такі скрижалі. Тому я не хочу повторювати або УТОЧНЮВАТИ те, що знають практично ВСІ ЛЮДИ ЗЕМЛІ. Будь-яка вість, в тому числі й моя, буде вважатися в кращому разі «апокрифічною», а в гіршому — вигадкою, містифікацією, або демонічною підробкою. Кожен оцінить моє свідчення відповідно до кольору тих скелець, які подарував йому Господар Світу Цього.

Згадаю основне.

Учитель щоденно говорив нам про давній-прадавній полон, в який потрапили Діти Бога разом з Матір'ю-Землею. Щоб вони не повернулися до Рідного Краю, де мали Вічне Життя і Радість, в небі Господар Темниці поставив вартових — Сонце і Місяць. Меч Світлоносця щоранку жахає живих духів, змушує до тяжкої праці, засліплює, не дозволяє бачити інших шляхів, окрім тих, які ВИС-ВІТЛЕНІ. Місяць щоночі заворожує, шепче примарні казки, дарує безсоромні насолоди, що нагромаджують в душах вину і неминучість розплати. Силу Людини — Сина Бога — виснажено на борсання між маятниками «сонячного» псевдопізнання і «місячного» псевдочуття. Це той зловісний «дух життя», запущений в єство Вічносущих Зоряних Принців, який виснажив духовну потугу і змусив нас перевтілюватися. Тобто: вмирати і народжуватися безкінечно, крутячи жахливе колесо Сатанинського Дому Неволі.

Наше тіло пронизане ворожими незримими щупальцями ЧУЖОГО ЄСТВА. Ті щупальця висмоктують нашу силу, талант, прагнення, знання, змушують формувати царства, об'єднання, релігії,

філософії, походи, темниці, традиції, звичаї, культури й стратегічні цілі буттєвості — для чужої еволюції. **Ми — раби, які навіть не відають, що вони творять і для чого, для кого.**

— Ви навіть уявити не можете, яка прекрасна Людина — Син Бога, коли вона позбавлена місячного слизняка, цього злобного упира Духу, — натхненно говорив Учитель.

— І ми зможемо звільнитися від нього? — запитав я.

— Для цього я й прийшов від Батька, — твердо відповів Учитель.

— А коли це буде?

— Це може статися вже нині, кожної хвили, якщо ваша потуга відповідатиме Потузі Бога. Проте не втішайтеся легкими спробами, все те обіцяють брехливі учителі й пророки. Повернутися до Едему, до Царства Небесного можна лише об'єднаною силою цілого народу, а ще краще — всієї Ойкумени, всього Світу. Я приніс людям Подарунок від Батька — Себе. Люди повинні згадати своє Синівство і сповнитися його таємною можливістю перетворення. Уподобнитися Богові можна лише тоді, коли маєш Його Сім'я в єстві. Хто прийде до мене — той отримає це Зерно Вічного Життя...

— То дай синам Ізраїлю таке зерно, — вигукнув Симон, мій побратим.

— І ми скинемо ярмо римлян, — підхопив Юда з Каріота. — А коли сам Бог виступить на нашій боці, тоді станеться те, що обіцяли пророки: юдеї будуть первосвящениками і водіями народів.

Учитель сумно похитав головою.

— Бачте, навіть ви — мої учні, — прагнете не всесильності духу, а можливостей насилля над іншими, не блага для всіх, а влади над народами, не здруженості Ойкумени, а відчуття своєї вищості. Лише той, хто нічого не прагне — ввійде в Синівство Бога, бо він матиме все. Я вже стільки казав про тее, але у вас відсутній слух. Ви дивитеся і не бачите. Далекий шлях, друзі мої, до благословенного дня Свободи. Чи вистачить вам терпіння?

Тієї ночі Учитель, взявши мене, Симона та Івана, повів нас на гору Табор. У небі купчилися грозові хмари, на обрії миготіло. Не встигли ми запитати, для чого вийшли сюди, як Учитель огорнувся сліпучим саявом. Симон закричав від страху, я впав, вражений несподіваним перетворенням. А коли розплющив очі, мені здало-

ся, що біля Єшуа видніються ще дві постаті, оточені мерехтливими колами прозорого полум'я. Вони про щось розмовляли, жестикулювали, але вуха мої заклало, і я нічого не чув.

А коли ми прийшли до тями, біля Учителя вже нікого не було.

— Жаль, — несміливо мовив Симон, — що Мойсей та Ілля так хутко пішли. Ми б зробили для всіх шатра і було б гарно...

— Я показав вам, якою стане Людина в Рідному Світі, — лагідно сказав Учитель. — Запам'ятайте, але мовчіть про те, що бачили...

...Люди плавом пливли до Учителя, приносили йому свої надії та жалі, прохання і вимоги. Та все це, на жаль, зводилося до несуттєвого, до зовнішнього: верни здоров'я, нагодуй, стань царем, вижени римських завойовників, зроби нас багатими, щасливими, застав інші народи страхатися нас, покажи нам чудо — і чим величніше, тим краще! Тоді ми повіримо тобі, визнаємо тебе Месією і закричимо «Осанна!»

— Мені не треба вашого визнання, — повторював усім Учитель. — Перш ніж ваш світ виник, я маю найвище визнання у Батька Небесного! Я хочу вашого визволення, а не вашого визнання. Мене послано ради вас, а не ради мене...

— Чим доведеш свої твердження? — допитувалися фарисеї та книжники-учителі. — Кожен може базікати. Ти людина, а робиш із себе Сина Божого. Біснуваті теж кричать про те, що вони Месії, ангели та небесні жителі...

— Коли піднесете сина людського, своє «я» до Сина Божого, до Божого Я, тоді збагнете мої слова, — пояснював Єшуа. — Хіба так важко зрозуміти, що сліпий не бачить кольору? Розплющіть очі і побачите барви небесні, і тоді непотрібні будуть докази. Я ще раз кажу вам: Батько звелів привести людей додому, там всі ви отримаєте нові очі, нову плоть і вічне життя...

— Навіщо нам нова плоть? — кричали фарисеї. — Та, яку маємо, теж сотворена Богом. Нагодуй цю плоть, і ми проголосимо тебе царем...

Такі важкі розмови тривали майже щоденно. Навіть учні не завжди розуміли Учителя. Лише Іван, Марія з Магдали, Хома та я цікавилися тайнами життя в Царстві Небесному, а решта жадібно ждали, коли ж Єшуа проголосить Царство і почне гнати римлян із землі заповітної.

Учитель особливо любив у зоряні ночі бесідувати з Марією. В сяйві далеких світів його очі теж здавалися темно-синіми зорями, і дівчина не могла одірватися від них, і жадібно розпитувала улюбленого наставника про життя в Едемі, про братів з інших світів, про можливість мандрів до таємничих сфер, про польоти між розмаїтими Оселями Духу...

— Кожна зірка — Оселя Розуму, — натхненно промовляв Учитель. — Збагніть, яке всеосяжне Царство пропонує вам Батько. Як мені сумно за людей, що вони, мов безпритульна отара — не відають пастуха, не знають, де їхня полонина. Разом з тим, не їхня вина в тому. Господар Світу — безжальний тиран. Він не відає пощади. Тому вийти можна з темниці лише власною волею і могутньою силою.

...Минуло три роки. Ніби три дні.

І ось настала грізна пора. Весь світ знає про трагедію, про Голгофу, про Таємну вечерю.

А насправді, ніхто не відає правди. Можливо дещо знають лише вороги Христа.

Перед Пасхою, яку ми мали відзначати в Єрусалимі, Єшуа часто говорив про свою грядущу смерть, про воскресіння, про потребу монолітності учнів, «Те, що маєте здійснити, друзі мої, — казав він, — важливіше за все, що донині діялося в Ойкумені».

— Скажи нам прямо, — наполягав Симон-Петро.

— І скажи, хто ким буде, коли ти проголосиш Царство, — сварилися Іван, Яків та Юда з Каріота.

— Пусте вас цікавить, — зітхав Учитель. — Кожен стане тим, ким він уже є. Жаба буде жабою, орел орлом, гадюка гадюкою, якщо навіть їх проголосити царями або воєводами. О душі непросвітлені! Допоки товкти вам одне й те саме! Приготуйте серця свої для Небесного Царства!

Настав вечір. Прощальний вечір. Знав про це лише Юда з Каріота і, напевне, Учитель.

Було послано кількох учнів, поміж ними і Юду (бо він носив скарбницю при собі), щоб приготувати світлицю для вечері та купити все необхідне. Лише я пізніше дізнався, що у вино й хліб Юда домішав сильнодіючої отрути, що її дістав у членів синедріону. Ту диявольську рідину приготували юдейські мудреці, посвя-

чені у чорну магію. Хто ковтав бодай краплю отрути, той втрачав духовні сили і не міг захистити себе. Уже перший ковток вина відкрив Учителеві страхітливий задум зрадника та його вельможних господарів. Єшуа зрозумів усе. Тому й сказав: «Той, хто отримав хліб від мене, підняв руку на мене. Іди, поспішай довершити справу».

Юда зрозумів, що його зрада відкрита, і вийшов геть. Учні знемагали від сну, їх хилило донизу, але Учитель суворо попросив їх трохи початувати. Він з'єднував свою руку з рукою кожного з одинадцяти, розрізував, змішував об'єднану кров з вином і випивав побратимську чашу любові з кожним учнем.

— Тепер ви маєте мене в собі, а я маю кожного з вас в собі. Тепер ми — Єдине Серце і Дух. Хто прийме кров мою і плоть мою в своє життя — той житиме вічно і подарує вічне життя друзям своїм, дітям своїм, народові своєму і всій Ойкумені.

Учні посоловілими очима дивилися на Учителя і, напевне, нічого не розуміли. Він тяжко зітхнув і сказав:

— Поки що тайна ця закрита від вас. Пізніше — збагнете. Дух Святий відкриє вам те, що я мовлю нині. Вийдемо надвір, початуюмо разом, бо наближається зрада, і мені належить витримати страшний іспит. Моліть Бога, щоб це сталося, бо це — доля землі...

Учні почали виходити під зоряне небо. Мене Учитель затримав і сказав:

— Андрію, тобі належить негайно рушити до Галілеї...

— Покинути тебе?

— Слухай, що кажу. Бо може бути пізно. Ти прямуй до Назарету, забирай матір мою і очікуй з нею там, де вона звелить. Там друзі з Царської Скіфії приготували корабель. На ньому ви попливете до того краю, де я був народжений Небом. Всі учні, окрім Юди з Каріота, теж мають зібратися там. Я з'явлюся вам і скажу все, що належить вам знати...

— Але ж тебе можуть убити!

— Це станеться, Андрію! Я знав це давно. Та ви не вірили. Хто ж покаже марність смерті, якщо не Син Того, Хто володіє Вічним Життям? Чи ти хочеш, щоб люди сказали: він шарлатан?!

— О ні!

— Тоді поспішай, Андрію! Ми ще побачимося. І не розлучимося ніколи, бо віднині — я в тобі!

Він обняв мене. Востаннє я відчув його теплу живу плоть, яка горіла, пульсувала, тріпотіла незримим багаттям.

І я покинув оселю, де вчинилася страхітлива зрада, де сім'я Сина Божого було подаровано людям Ойкумени, де ревнивий і зловбий бог Ізраїлю на віки вічні втратив можливість ввійти в Братерство Творящих Духів Безмежжя, як рівний поміж рівними...

...Я застав Маріам-Марусю в страшній тривозі. Хотів щось їй сказати, та вона зробила знак: не треба!

— Я все знаю, — прошепотіла мати. — Він нині помер...

— Як помер? — скрикнув я.

— На хресті, — рівним голосом мовила Маруся. — Я бачила все. Мій дух був там. Його покинула сила, вороги багато потрудилися, щоб це сталося... Але так треба, — грізно запевнила вона. — Він все прийняв як людина. Ти розумієш? **ЯК ЛЮДИНА**. Тому тепер має право довіку бути з людьми, і вести їх. О, яка це поразка для Дракона! Він сьогодні впав на землю. В страшний люті...

— Він звелів мені...

— Тихо. Я знаю. Підемо до наших друзів. Вони ждуть біля Тиру. Там споряджено корабель.

— А його? — скрикнув я. — Його ми вже не побачимо?

— Ще побачимо, — тихо мовила вона. — Такого, як був — ні. А в тілі славному — побачимо...

Минуло десять днів. Юдея, Самарія та Галілея клекотіли чутками, легендами, вигадками. Всі наввипередки оповідали про розп'яття на Голгофі, про поховання Учителя і варту при гробі, про те, що він воскрес і вийшов живий. А деякі люди клялися, що Єшуа викрали хитрі учні, десь переховали, а тепер намагаються обманом утвердити славу свого брехливого Месії.

Та все минає. Минули і дні тривоги та сумніву. Своєчасно до обумовленого місця біля Тиру зібралися учні та Марія з Магдали, Соломія й Марфа, окрім Симона-Петра, Якова — брата Учителя, Юди (не зрадника).

Коли ми перебували в молитві й трепетному очікуванні, простір сповнився саявом, і всіх пронизали потоки радісного вогню. Саме — радісного, бо очі кожного осяялися прозорістю, щасливий блиск у зіницях відзначив торкання небесного полум'я. А потім — раптово з'явився Він. Прямо поміж нами, в центрі кільця. І сказав:

— Мир вам! Ось ми й вирушили в путь до Батька, рідні мої. Віднині будемо разом — до завершення віку. Не лічіть днів і років, не відзначайте подвигів та вчинків, досягнень та перемог. Те все — шкарлупа цього світу. Ваша путь — вгору і вгору, до Рідної Хати.

Ця земля не прийняла Благої Вісті. Вона не захотіла прийняти Заповіт Любові. Не ганьте її, не лайте, не проклинайте: кожен знає, де його гніздо. Горобець гніздиться під стріхою, а орел шукає притулку в найвищих горах. Я заповів для вас, діти мої, орлину оселю — на Горах Небесних.

Пливіть до Заповітного Краю, там щирі племена приймуть вас і Зерна Мої. Там вирощуйте Боже Древо, якому суджено дати людям Ойкумени Плід Вищого Буття.

Захистіть матір мою, віднині вона — ваша Матір, а ви — її Сини. Все, що треба, вам розкаже Андрій. Відкрийте вуха серця, моє зерно проросте у вашій плоті й крові, і ви почуєте Голос Духу Святого. То буде мій Голос. Вірте Йому... Я знаю, що ви сумуєте: Симон-Петро не посмів кидати Юдеї, ще дехто. Вони не збагнули мого заповіту, а тому передадуть його так, як збагнули. Інший дух поведе їх туди, куди вони не хотіли. І утвердиться храм обману, і розплодяться священики лукавства та братовбивства. Кожен обрав свій шлях — ще раз кажу! Радуйтеся власному прозрінню і не кидайте каменя осуду на тих, хто ще повзає в сутінках...

Ми з Татом Небесним благословляємо вас, діти мої розгублені. Сповніться Вогнем Любові і в путь! З Богом!

Слово
напутнє

ВИЗВОЛЕННЯ З ТЕМНИЦІ

Ой ви, коні, буйні коні,
Не баріться, прилетіть
У шаленому розгоні
Із нечуваних століть!

Ми поскачемо із вами

Через гори і яри!

Що нам кручі, що нам ями —

Ви ж несетесь, як вітри!

Й сам я з вами осмілю,

Моці, шалу наберусь,

Вами справити зумію,

На той бік переберусь, —

Де чекають мене друзі,

Де Любов моя Свята,

Там, де Матінка у тузі

Мою доленьку пита...

* * *

Дрижать світи. Нуртуються народи.

Клепає бомби хвалений прогрес.

Та вже готова вірним нагорода:

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Весна гряде! І зацвіте Планета

Понад умовністю спокутувань і мес!

Радійте, Діти, — спалено тенета.

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Друзі Христа! Друзі мої! Тайна Учителя, яку нині звелено мені передати людям, може бути записана на одній сторінці. В ній відсутня будь-яка містика чи окультне знання. Бог нічого не хо-

ває, нічого не забороняє. Він воліє, щоб ми знали. Бо знати — це відати Правду. А Правда визволяє з полону обману і приреченості.

Книга Нового Завіту та перекази церковних отців і авторитетів, численні собори і розколи, релігійні війни та жорстокі суперечки фанатиків історичного християнства змалювали у ментальному полі Платети оманливий образ Учення Христа, щоб полонити ним спрагли душі й серця. Чую запитання: навіщо це було потрібно? Кому?

Відповідь проста: Володар Світу Форм прагне вічного збереження тілесної темниці, бо сам є сукупністю часток розірваного буття. Визволення Духу з в'язниці означає смерть Господаря Землі. Тому й називають його Великим Обманщиком, Дияволом, бо він Батько й Син Обману. Все, що він промовляє тисячами вуст жерців, святенників, теологів та учених про Бога, про Христа, про Закони Природи, про Еволюцію, про потойбічні світи, кари чи нагороди в незримих світах, — все це обмани, пастки та містифікації.

Христос, пройшовши по Землі, збагнув тяжку долю її жителів. Він волів одним ударом зруйнувати сатанинську в'язницю і прокласти міст до Вільного Світу. Проте досвід тілесності показав йому, що полон гніздиться у тяжкому сні розуму, в нецтві людей, у чуттєвому рабстві. Учитель збагнув, що його Заповіт миттю стане основою для нової релігії, тому й попередив — не вірити тим, хто вказує, що «Христос тут або там». Потік псевдохристиянства, що так хутко був запущений лжеапостолами в духовне поле земних жителів, деформував Благую Вість, перекрутив її, поглинув навалом нахабних проповідників та апологетів.

Рішення Сина Божого було на диво просте і абсолютне: подарувати людям свій геном, прилучити жителів Землі до Божественного Життя. ЄВХАРИСТІЯ буквально й означає — ЖИТТЯ ХРИСТА. Не символічне прийняття причастя — вина та хліба, а **реальне введення запліднюючої живої частки Батька Небесного в організм антропосфери**. Період вагітності Матері-Землі тривав довго: майже два тисячоліття! Проте що означають ці тяжкі роки кривавої земної історії, коли мова йде про визволення прадавніх безсмертних титанів-людей із задутливого місячного та сонячного полону.

Браття мої, Діти Христа!

Не поспішайте обурюватися та критикувати. Спробуйте збагнути. Досвід віків уже показав, що рішення долі Платети й Люди-

ни в умовах відомого нам строю речей та законів вивченої природи — відсутнє.

Навпаки: кожний наступний крок — усе глибше падіння в апокаліптичну яму псевдобуття, а пізніше — небуття. Це те, що Христос назвав «п'ятою зовнішньою».

Формула «п'ятма зовнішня» пояснює феномен Місяця й Сонця. Коли відбулося падіння Первісного Уранічного Буття, і невмирущі Титани були заражені космічними вірусами зовнішнього чуття та зовнішнього думання, внутрішня духочутливість та внутрішня мудрість згасли, цілісне буття розпалося, сукупне чуття стало Місяцем, сукупний розум — Сонцем. Давні волхви та мудреці знали тайну нашого падіння, тому й залишили спогади про «творення» Світу з Космічної Людини — Пуруші, Іміра, Озіріса.

Людина так здригнулася порівняно зі своєю колишньою потугою, що вона практично не здатна досягнути визволення. Вона віддає перевагу пристосуванню до умов тюремності, шукаючи можливостей псевдобуття за рахунок залишкової енергії, консервованої в корисних копалинах, в тканині флори або в динаміці стихій.

Творячи техноеволюцію, ми незабаром можемо повністю опинитися за межею, звідки шляху нема до Першосвіту, до Джерела Життя.

Відкриваючи Тайну Христа, я вказую такий шлях. Пуста церковна віра себе вичерпала і дискредитувала. Вернутися до Отчого Дому неможливо ні молитвами, ні покаєннями, ні сварками міжконфесійними, ні нагромадженням арсеналів агресії, ні знищенням цих арсеналів. Мораль і етика теж не допоможуть. Знання гусінню законів аеродинаміки не допоможе їй стати крилатою істотою — метеликом. У гусені повинен бути й розвинутий геном метелика.

За велінням Христа вісім учнів, три учениці та Мати Сина Божого передали Дарунок Вічного Життя сонцепоклонним племенам, які населяли чарівний край між Дніпром і Дунаєм.

Тяжким був шлях. Ми звідали бурі, напади морських розбійників, спеку і холод, нестатки їжі та води. Проте допомога лицарів хортицьких — царських скіфів — та віра в Учителя, який не покидав нас ні вдень ні вночі, здолали всі перешкоди, і ми дісталися острова Хора-Сонця. Там довелося зимувати. Ми повідомили мудрець-характерникам Рішення Христа, оповіли про трагедію на Голгофі. Перед тим, як попливти далі Славуютою на північ, апосто-

ли випили побратимську чашу з лицарями, передавши зерно безсмертя воям тієї землі, де з'явився Син Зоряної Безмірності.

Навесні, коли могутні води Славути зірвали з грудей своїх крижаний панцир, сталося непередбачене: Іван — Син Грому з братом своїм вирішили залишити нас і повернутися до Малої Азії. Прощальна розмова відбулася під зоряним небом, наодинці. Тяжко зітхаючи, ніби тамуючи хвилювання й сумніви, наймолодший апостол сказав:

— Андрію, я довго вагався, думав... Мені незрозуміле твоє рішення...

— Це не моє рішення, Іване.

— Ти наказуєш, ти ведеш — отже, твоє.

— Але ж ти чув, що сказав Учитель? Він звелів мені передати вам свою волю...

— Слово, промовлене тобою, Андрію, стало вже твоєю волею. Ти так зрозумів Голос Святого Духу. Я — інакше. Те, що задумав ти — вікове перебування в пустелі, доки проросте саджанець Учителя, — неприйнятне для мого серця. Моя душа неспроможна чекати впродовж віків. Ти чув, що промовив Єшуа про мене: перебуде, доки я прийду. Отже я таки діждуся Приходу улюбленого Учителя ще в житті. І маю цю Радісну Вість передавати людям Ойкумени!..

— Що ж, Іване, — сумно сказав я, — перебувай, доки прийде наш Улюблений до тебе. До нас Він давно прийшов. І вже на віки вічні. Нам не треба чекати Його Приходу, бо йдемо з ним щоденно до Батька Небесного... А потім — ти забуваєш, що у Бога один день, як тисячу літ, і навпаки... Хто скаже, коли сяйне над нами Небесна Блискавиця?

— Радісна Вість повинна звучати над світом, — вперто мовив Іван, дивлячись на зоряне дивокколо. — Навіть камені хай кажуть про подвиг Сина Людського. Зорі хай співають пісню про Слово Боже, яке стало плоттю. Слава Христова хай лине від оселі до оселі. А ти волієш чекати, доки виростуть якісь особливі душі, здатні повністю осягнути Місію Сина Людського!

— Посланцеві Неба потрібна не слава, — заперечив я йому, — а могутні птахи, здатні полетіти з Ним у Божу Оселю, щоб утвердити Нову Землю й Нове Небо. А для цього потрібне вікове терпіння і відчуття марності слави...

Так ми й не домовилися ні до чого з Іваном. Ми спорядили його в зворотню путь, давши надійний захист.

Старий характерник, дізнавшись про нашу розлуку, скрушно похитав головою. Трохи помовчавши, розважливо сказав:

— Лише юні етноси та марнолюбні душі жадають негайної слави. Слава — то свідоцтво малоліття. Зрілий муж полишає бучність проявлень, палаци й храми. Він іде в самоту й таємничість. Все велике й справжнє зростає в тайні. Згадаймо історію: всі великі царства гинуть, як нічні примари. Хтось скаже: вони віками трясуть Ойкумену! Та що таке вік людський супроти віку Божого? Рим, Єгипет мурують храми й ристалища часу на забаву. Є в еллінів міт про Крона — батька Зевсового. Він поїдав дітей своїх, бо власне й був знаком зажерливого часу.

— Івась-Геліос — Син Бога, який спорядив тебе, Андрію, в далеку нескінченну путь, знав цю ТАЙНУ. **Переходь міст часу, проте не будуй на ньому свої споруди.** Будь готовий до Вічного Походу. Не печалься, що Іван збагнув Слово інакше, аніж ти. Слово Боже невичерпне. Марне звучання курявою оповіє Ойкумену, та й ляже пилюкою на землю. А Живе Зерно Правди своєчасно проросте і подарує Світові Плід Вічності. Пливи, Андрію, далі. І наберися вічного терпіння... Лицарі Хортицькі на землі й на небі будуть незмінно на чатах Слова Божого Сина...

Я, Андрій, одібрав з молодих характерників та лицарів кілька супутників, щоб поновити групу дванадцяти. Два байдаки з оружною охороною супроводжували нас. Маруся слабла і згасала у нас на очах. Цілими днями сиділа на носі передового човна, не зводячи погляду з далекого обрію. Інколи запитувала:

— Андрію, чи скоро?

— Матінко, мені має відкритися та круча, де Івась заповів утвердити Незримий Храм...

Маруся зітхала тяжко і, загорнувшись у оксамитове покривало, знову й знову дивилася вперед, відмовляючись від їжі, від спочинку.

По ліву руку з'явилися кручі, на луках паслися корови й коні, на широких плесах колихалися човни рибалок. Нас і охорону вітали пастухи, дівчата з вінками на чолах.

— Яке щастя — лягти у рідну землю, — прошепотіла Маруся. — Я знаю: він теж прийде до мене. Я знову стану йому матір'ю... кровною матір'ю... О, яке щастя...

Одного дня, надвечір, коли сонце скочувалося за обрій, мене пронизав потужний вогняний потік, з очей полилися сльози, серце застукало сильно і схвильовано, а попереду — понад славутинськими кручами — замерехтіло чарівне видіння: прегарні храми з сліпучими баштами, дивні небачені споруди, а понад цим — райдуга. Цілих сім райдуг!

— Матінко, — вигукнув я, — ось воно! Там те місце, яке мені показував Івась у видінні. Гляньте!

Всі апостоли висипали на палубу, вражено перемовляючись. Маруся, спираючись на мою руку, звелася на рівні ноги і щасливо засміялася.

— Недалеко від рідного городища, — тихо промовила вона. — Дякую тобі, синочку... Благословляю ці Храми Божі, благословляю край, що його обрав мій син для Нового Народу...

Зненацька вона зойкнула і почала падати. Я поклав її горілиць на палубі. Вона дивилася в небо, прозорі блакитні очі згасали.

— Поховай мене на цих кручах, — прошепотіла вона. — Щоб видно було красу рідної землі. Мій дух прилітатиме сюди... І покриє своєю любов'ю від лиха та біди... Прощайте, діточки. Я молитиму сина, щоб він не залишив вас...

За хвилю вже її не стало. Мати Сина Божого заснула. Ми викопали для святого тіла останній притулок на правобережній кручі, під склепінням буйних дерев. Місцеві дівчата завітчали Марусю, запнули розкішною хусткою, вкрили прозорою золототканою габою, заспівали провожальну-величальну, як для славних вельможних жінок цього краю.

І як тільки труну опустили в могилу, в ясному небі прокотився грім, сяйнуло сліпуче полум'я і прозора постать величної істоти осінила місце поховання. Всі присутні зворушено й побожно стали на коліна. Сяйво почало підніматися в дивокколо, але в райдужному колі я вже бачив дві постаті...

Син Бога забирає свою Святу Матір для Життя Вічного...

* * *

Тієї ж ночі Христос прийшов до притулку Божої Матері, коли я чатував там. Він здавався мені таким, як завжди — простою людиною, тільки очі палахкотіли синіми вогнями. Обнявши мене за плечі, Івась сказав:

— Не сумуй, її доля прекрасна. Рівної нема у Всесвіті для людей Землі. Нині вона у Царстві Тата мого. Поспішай і ти з Друзями моїми. Я зустріну вас на порозі Рідного Дому. Та найважливіше — приведи до мене цей народ, який виплекав у своєму серці моє серце. Віднині, коли я подарував йому свою кров і тіло, він буде у вічному русі до Тата Небесного. **А тому наречеться Руссю.** Приведи до мене, Андрію, Народ Русі. Бо він став Моїм Народом!

...Минають віки, покоління.

Страшні лихоліття терзають тіло Русі, вороги Христа рвуть хижими іклами паруючу плоть Святого Народу. Знають недруги Сина Божого, що у Полум'яній Горі втаємничено Скарб, рівного якому нема у Всесвіті. Тому й купчаться довкола, проникають в пори стражденного тіла, купують душі, щоб вивідати тайни Божої Генетики, щоб запозичити її або, в крайньому разі, споганити...

Даремні старання!

Уроча пора настає. У глибокому Лоні Жони дозріває Плід, який буде покладено наріжним каменем Нового Світу. І Русь перша прокладе Райдужні Мости на іншу площину Буття, вказавши напрям усім народам Планети...

Діти Христа!

Чи розумієте ви, **яка кров** плине у ваших артеріях? Чи здатні збагнути, що Вогонь Божий подаровано не для руйнацій, не для кухонної насолоди, а для роздування Горна Небесного Коваля, який заповів кувати сходи до Зоряної Світлиці.

* * *

Чую безліч запитань — болісних, тяжких, інколи єхидних. Що означає дарунок ГЕНОМА ХРИСТА? Яким чином ВІН передається? Чи діє машинально, чи для цього потрібне усвідомлення? Та й навіщо потрібне було таке «щеплення»? Адже в кожній людині має перебувати Божя Монада, яка дає шанс піднятися до Найвищого!

Це не зовсім так. Природна, «нормальна» Еволюція для Землі уже неможлива. Нездарма у міфології Світу залишено відлуння про страхітливую Битву в Небі, про падіння Космічних Основ, про появу так званого Князя Землі або Бога цього світу. Все це вимагає сучасного наукового осмислення.

Пізнання останніх десятиліть висунуло ідею «зустрічі» (або «шлюбу») двох форм Косможиття — білково-нуклеарної та польової.

Це те, про що в Біблії лаконічно сказано: «Вдихнув у Адама душу живу». Дух пронизав глину. Дав їй динаміку. І опинився в полоні. Може, саме тут «помилка»? І пора обернути, як каже «Пісня Надземна», «в іншу сферу струм Буття».

Саме в цьому напрямку працювало тисячі й тисячі ентузіастів йоги, трансформації, Преображення, сублімації, переходу з фізичного плану до «тонкого» або «вогняного». Покинути «грубе» буття з його болями, недугами, війнами, падіннями, «гріхами», розчаруваннями, ненавистю і вийти у Світі Любові, до світозарних девів, богів, ангелів, гурій, валькірій, титанів, вищих істот — невмирущих, радісних, блаженних! Що може бути чудовіше?

Але тут небезпека неправильного розшифрування прадавніх міфів та переказів. Учитель застерігав саме проти такої можливості. Тому й казав: «Хто має вуха — той чує».

Може бути, саме фізична істота, почавши «мислити» образами проявленого світу, наповнила ПОЛЕ потоком грубо-зримих ідеоформ.

З цього матеріалу сформовано псевдосвіти «богів», «демонів», «прибульців» тощо. Отже, люди стали заложниками (і рабами) власних творінь. **Змій вхопився за власний хвіст і не може розімкнути кільця полону.**

Так! Власними силами істоти Сонячно-Місячного Космосу неспроможні визволитися з самотвореної тюрми.

Спопелити всі ці купи космоісторичного сміття — єдине рішення.

Але як?

Знищення Землі?

Це залишить неторканими ієрархії, створені порочною історією, і вони (діти нашої мерзоти) запліднять інші світи.

Залишається єдине, саме те, що запропонував Син Людський: **вийти в польове буття і очистити його. Знову все стане у всьому, воєдино!**

Учитель приніс Новий Хліб для Землі. Хліб, що вирощує Вогняні Крила.

«Маю їжу, яку ви не відаєте».

«Хто їсть земне — гине. Хто їсть хліб, що дарується Вітцем — житиме вічно».

Шлях простий і несподіваний: їсти й засвоювати Харч Духовний, Вогняний. Відчути, що тебе нема, доки ти не їси Плоті Небесної Людини, не п'єш Крові Духу Святого.

Місячні упирі, що пронизали фізичне буття, змусили нас «жити» тваринним чином — поглинати біохарч, і вважати це суттю «життя».

Так витворився звіротип, звіроген, звіролюдина. Ми стали демонічними мутантами.

Передавши Себе в ДУХОПОЛЕ СВІТУ, Христос сформував Сина Людського як Нездоланний Магніт для Преображення Світу. Жити Ним, пройти через Нього — здавна Сказано.

А люди впродовж тисячоліть стягують його до свого рівня й розуміння. Виснажують цю потугу, дану для визволення від «Богоупирів». Людиновбивця, Лукавий Самозванець все перебрехав. Тисячолітні провокації та узурпація Імені Бога створили тяжкий психозаслон.

Пора проголосити єдине рішення, пов'язане з ТАЙНОЮ ХРИСТА, — створити Могутній Вільний Ключ Небесних Птахів, які полетять за Христом. **ГЕНОМ ХРИСТА був подарований саме для цього останнього рішення.**

Слов'янські племена з радістю прийняли ДАРУНОК. Упродовж віків плекалася полум'яна думка про Боже Синівство Людини, готувалася духовна потуга для Прориву сатанинського кільця обману. Сини Морозу працювали завзято: сотні сект, конфесій, проповідників, теологів, атеїстів, псевдомудреців спотворювали суть Місії Небесної Дитини. Замість реального виходу на Поле Божого Творення людей прив'язували до ідеї приниженості, гріховності, падіння й грядущого Страшного Суду.

БОЖИЙ НАРОДЕ!

Настає Твоя Пора, Твій Світанок, заповіданий Зоряним Сином на зорі історії. Змій (Дух Антихриста) намагався рікою псевдохристиянства захопити тебе і приспати, та обрана земля плекала чистий Образ Матері з Дитям, ласкаво співаючи впродовж тисячоліть: «В яслях положила, сінцем притрусила Господнього Сина»...

З берегів Дніпра послідовники місії Андрія понесли Радісну Вість до Дунаю, на Карпати, на Балкани. Родина Христа розросталася блискавично, утверджувалася в найглибших кривках духу народного.

Жорстока війна ортодоксальних священнослужителів з Гнозисом підтвердила пророцтво «Одкровення» про нещадне переслідування Змієм послідовників Христа.

Замість прийняття Сім'я Живого Бога слуги Змія посіяли в історичне поле Землі зуби Дракона. «По плодах пізнаєте древо», — попереджував Учитель. Невже треба великої мудрості, щоб розпізнати плоди Антихриста?

Всі ті сварки міжконфесійні, всі анафеми, прокляття, інквізиторські вогнища, хрестові походи, взаємна ненависть ієрархів церков свідчать про те, що маємо справу не з послідовниками Христа, а із слугами Антихриста.

«З того пізнають, що ви учні Мої, коли матимете любов поміж собою».

Хіба можна сказати чіткіше?

Любов у церквах випарувалася. Залишився пустий ритуал. Образ Христа скам'янів. Тому на часі Молот Духу, який викреше Небесну Блискавицю з холодних сердець.

Готуйтеся до такого Удару, Друзі! Радійте грядущому Вогняному Народженню, Діти Христа!

Прислухайтеся до власного серця, до глибин власного Єства. Чуєте, як пробуджується в глибинах Суті ГЕНОМ ХРИСТА? Чуєте, як ви стаєте крилатими істотами? Чи долинають до вашого слуху Небесні Пісні? Чи відлунює у вашому сумлінні Поклик Небесної Матері?

Ми нещадно відкинемо марні, трухляві культи. Ми зберемо Нерушимо Кільце довкола Сина Людського.

Могутній Психоіндуктор Христа сколихне мертвіючу Землю.

Насичуйтеся Кров'ю і Тілом Сина Божого. Ввійдіть у струмінь Вогняного Кровообігу. Невпинного, інтенсивного.

Дихайте Христом. Живіть Ним. Заміняйте своє тіло Вогняним Тілом Сина Людського.

Всі упирі в Психополі почнуть танути, згасати. Вернеться Золотий Вік Єдиного Вітця. Псевдобог згорить у Озері Вогняному, в Озері Духу! Радість покотиться над Світами, над Вічністю!

З віку у вік я приходжу до Заповітної Землі, народжуюся у немічному тілі, щоб знову й знову **згадувати ТАЙНУ ХРИСТА**, щоб передати її новому поколінню. Сто, тисячу разів повторюю людям: не кланяйтеся скам'янілому образу зневаженого, відчуже-

ного Христа. Не шукайте його в церквах, у велелюдних молитовних зборищах, на телевізійних екранах сучасності. Мальоване зерно не проросте і живого хліба не дасть! Теологічний, релігійний Христос не врятує вас, та й чи знаєте ви, що необхідно рятувати?

Все, породжене прахом земним і потребами тілесності, не зможе пройти над безоднями. Лише Нетлінна Людина, зачата і виплекана Христом, ввійде до Божого Дому.

Не просіть у Бога нічого, називаючи себе рабами, бо нічого не отримаєте.

Раб найнижчий, раб довірений, раб найвірніший — все одно РАБ! Лише СИН володіє всім. Згадайте, що ви — СИНИ.

Скажіть: — Тату, ми воліємо додому. Ми втомилися блукати в лабіринтах мороку...

І відчиняться Двері. І засяє Світло Незриме. І Діва Пречиста простягне назустріч вам Благовісні Руки...

Над Дніпром височіє легендарна Дівич-Гора. В ній упокоїлась Пресвята Діва — Покровителька і Мама Русів. Стовп Вогню палахкотить над казковою усипальницею. І сама вона в нових іпостасях, в інших тілах не раз приходила на свою землю, щоб скропити Благословенний Край Божою сльозою.

Діти Христа! Божі Птахи! Нам пора! Збирайтеся в дружнє коло, учіться літати. Треба прийняти на свої крила море вогню, щоб оновити Планету. Ми не покинемо духовного спадку народів у сатанинській безодні. Омита Блакитними Дощами, Земля підніметься до Нової Оселі разом з нами!

Не за морями, не за горами Учитель! Не в далекому небі. Його кров пульсує в наших артеріях, його серце відлунює в наших серцях, його Образ сповнює наше єство Вогняним Тілом Сина Божого, вимітаючи з тілесного храму прадавнього Дракона — місячного монстра обману.

Останній Герць наступає. Чути грізний стукіт небесних копит. Божий Лицар сідає коня. І Рука Благословляюча на Чолі.

Прокиньтесь, діти Христа! Радуйтеся! Уроча пора настала!

* * *

Правічна радість, священний трепет
 На тій межі, що зветься смертю.
 Щезають маревні вертепи,
 Замком таємним зправік заперті...

Підняти парус — і вчисте море,
 У таємничість Праокеану!
 Пусті страхи душа поборе
 І попливе в краї незнані...

Хай виринають дивосвіти
 В стихійнім танці світил та духів,
 Сади промінні розвинуť віти,
 І Слово Боже торкнеться слуху.

Лиш не жахайся межі тієї,
 Яка з правіку зветься смертю,
 А прагни мужньо понад нею,
 До Бога крила розпростерши...

Посестри й Побратими! Тоді, після Голгофи Сина Божого, я вивів вас, сіячів Зерен Христових, на родючі землі Русі-України. Не нам судити, яка зернина дала кращий плід. Вітець Небесний та Діва Пречиста справедливо оцінять наш космоісторичний Іспит.

Нині прозвучав для Дочок і Синів завершальний Указ Христа — **вийти з лабіринту Землі на нове Поле, приготовлене Сином Бога у сфері радості.** Корабель готовий. Грядущі роки наповнять його вітрила нездоланною потугою для виходу в океан Духу... Моряки Божої Бригантини, приступайте до праці!

* * *

І запитав я Учителя: чи дає Він Дозвіл оприлюднити Вість про Місію Андрія та Мами Христової у Слов'янським Краю?

І Сказав Учитель: — Хіба у вас є сумніви? Хіба не прийшов Я на Землю? Хіба не пройшов по ній? Хіба не приніс вам Вість від Батька Небесного?

А хто заперечить це, — той ніколи не буде ні зі Мною, ні з Батьком!

АМІНЬ!

Добрий Господарю! Відпусти мене!
 Дай мені Знак — чи праці кінець?
 І я помчуся в політ нестримний
 До Тайного Вирію — навпростець!

Хто буде зі мною?

Лиш той, хто всюди
 Живе в моїм серці, у глибині...
 Добрий Господарю! Коли це буде?
 Слово Нечутне шепни мені...

Липень, 1995
 Київ-Гребені-Вітаполіс

Пісня Надземна

Бесіди з Учителем Серця

Від упорядника

«Пісня Надземна» — це духовний щоденник Олеся Бердника, Знаки його Контакту із сутністю, що її письменник називав Учителем Серця. Уперше нечутний Голос пролунав у 1962 році, під час мандрівки Олеся Бердника в Алтайських горах, — і з того часу супроводжував письменника за робочим столом і в подорожах, у часи літературної слави і в пермських таборах у період другого ув'язнення, постійно дарував силу і насагу, підтримував і надихав.

«Пісня Надземна» — це ще одна сторінка творчості мислителя Олеся Бердника, який прагнув знайти відповіді на вічні запитання у кожному мить свого життя.

Українською мовою в повному обсязі друкується вперше. Текст подається в авторській редакції.

ШУКАЧЕВІ ТАЙНИ — БРАТЕРСЬКЕ ВІТАННЯ

Шукачу!

Ми стрічаємося з Тобою на гірській стежині. Це вже прекрасний знак. Мало хто прямує в гори для мізерної мети. А якщо й вирушить хтось злий на висоти — то неминуче загине: про це багато могли б розповісти глибокі прірви й ущелини, що ковтають жадібних і нещирих мандрівників, у душі котрих не горить Священний Знак.

Проте облишмо мертвих у спокої — вони вийшли з мари, вони пішли в мару.

Поговоримо про живих.

Я дивлюся в Твої очі, Шукачу, і бачу в них відблиск Вічного Вогню. Щоб вшанувати цього невтомного творячого посланця Тайни, запалимо на скелі багаття Ім'ям Христа. Може, хтось прийде на поклик Полум'я. Якщо Брат — він посилить наше прагнення до Тайни. Якщо ворог — він стане нам Братом або згорить у священному Багатті.

Простягнімо руки над Вогнем, торкнемося долонь. І вже нема двох. Народився Єдиний.

Обмінємося досвідом віків. Обмінємося Священними Знаками.

З цієї Високої Гори глянемо ще раз униз, на світ, котрий ми залишаємо для нового, небувалого Творення. У нас було досить терпіння, щоб лікувати людей і будити. Так багато років і віків ми горіли на вогнищах зради, конали на хрестах ганьби й страждання, знемагали в темницях жорстокості й муки, аби лише люди Землі могли почути слово перестороги й любові.

Ми вірили до останньої миті, що сплячий прокинеться, що хворий одужає. І лише тоді, коли густий сопух тління й гниття оповив Планету, коли стало ясно, що хворий закоханий у власну

недугу і воліє краще вмерти, аніж одужати, — тоді ми прислухалися до веління Космічного Права, і виходимо з долини агонізуючих мерців на гірські стежини Духу.

Ти плачеш, Шукачу? Не ховай сльози — вони теж Священний Знак. Там, унизу, лишаються наші рідні й близькі люди. Їхній стогін, їхні прокляття долинають сюди, пробуджують величні гори. Там, у долинах, мріють в імлі минулого могили прадідів, нагадують про страдницький шлях поколінь до Краю Правди.

Гаразд, гаразд! Ще раз зосередимося, замислимося! Оглядаючись не станемо, як Лотова жінка, проте впустимо до серця той вихор божевілля, що котиться за нами, оцінимо його, щоб не лишати серед всесвітнього урагану жодного живого зерна напризволяще!

Прочитайте Слово — ніжне Слово, любляче Слово, Слово Прадавнього Лікаря, Котрий волів краще прийняти муки Розп'яття, аніж завдати кому-небудь щонайменшого болю. Минуло вже дві тисячі літ, як Його Завіт гримить над світами. Та чи багато людей прислухаються до Мови Тиші, до Мови Серця?

Пора знову згадати, що в нас є Батько, що нас чекає Чудесний Провідник на Вершині Гори, звідки політ — у Небо!

Нічого не буде втрачено в грядущому польоті: всі скарби віків, всі мрії й сподівання мудрих і мужніх шукачів вплетуться чарівницькими нитками в казкову Тканину Нового Ступеню Буття.

Ми не містики, Шукачу! Ми лише співробітники Учителя Нового Завіту і Святої Софії — Мудрості. Просто, щиро, безстрашно відкриваємо серця і душі назустріч Поклику з Неба і чуємо Люблячий Голос Застереження або Підтримки.

Прислухайтесь до цих мудрих Речень, сповнених співстраждання, мудрості й любові. В них — Знак Контакту земних мандрівників з Героєм Духу, Терновий Вінець Котрого ще й досі кривавиться. Проте Терновий Вінець відкриває Браму Любові, за якою дихає Простір Свободи. Ходімо за Ним, ходімо до Нього! Він нас зустріне біля Заповітного Храму. А далі — політ у Безмірну Тайну!

Шукачу! Залишимо Його Слова на гірській стежині біля Багаття Великої Матері Світу. Хай Пісня Надземна буде Священним Знаком для тих, котрі вчасно вирвуться з палаючих долин, із задущливих вихорів ненависті й злоби.

Бережіть зерна для Нового Поля, для побудови Духовних Республік Народів Землі, для Зоряного Братерства Людей! Поспішайте до Гір! Стежка давно прокладена. Вогняний Міст побудовано!

Учитель Духу стоїть на варті!

Олесь Бердник.

Священні
Знаки

КАЖУ ВАМ...

1962

5 серпня

Народжений Вогнем — служи Вогню.
У Серця — Правда.
Блискавиця — Знак тобі.

6 серпня

Світ Серця — світ Безмежності.
Любов — ведуче Начало Всесвіту.
Іди любов'ю. Всюдисущий її Вогонь. Він буде Космос.
Краса — найсинтетичніший промінь Любові.
На Землі будуйте Красою.
Світ Вогняний твориться напруженим горінням Серця в зем-
ному перебуванні.
Поглиблювати Серце, розкрити дарунки його — ось завдання
втілень.

Будьте радісні. І благо з вами.

Час Битви настав. Не пройти дорогою, де тигри засіли.
Шлях новий. Крила піднімуть. Дерзайте в Битві.

Все Братство поруч з вами в Битву вступило.
Стяг Битви — вогняна Воля Серця.
Вогняною Волею переможете.
Стріла злоби не досягне Суцього Вогню.

7 серпня

Чашу з Серцем Палаючим вознесіть!
Радість ранку омиє серце.
У Нове дивіться новими очима.

Радість — вістря стріли вашої.
Любов — політ спрямує.

Не жахайтесь перед лицем ворога.
Заметався, як звір зацькований.
Здобич втрачена.
Завдання — не допустити надлому серця.
Поранений звір страшний.
Спокійно. Спокійно. Спокійно.

8 серпня

Залікую рани усмішкою Сонця.
Серце радісне — воскресни.
Воїни завжди готові до Бою.

Кожна перемога — знак ще більшого Бою на грядущому витку
Спіралі.

Будьте мужні. Я з вами.

Радість велика. Дрімота розвіялась.
Око Вогняне чатує.
Як водоспад гримить, все змітаючи, — так ідіть!

Зміцнимо зброю.
Наповнюються глеки Вином Мудрості.
Вічнозелене Древо не боїться холоду.
Ріка сама собі визначає річище. Уподобнимось.

9 серпня

І вночі знаєте — Сонце Чатує.
Вихор злобствує.
Невидимий корінь — міцно тримає.
Ясність — міцність ваша. Бережіть.

Очі — дзеркало душі. Вічна Істина.
В очі дивіться. Серце прочитає. Вірте.
Любов. Любов. Любов.

Багато штормів попереду. Та Зірка Шлях вкаже.
Ближче близького.

10 серпня

Дозрілий плід падає на землю.
Пташеня, зміцнивши крила, до Сонця підноситься.
Земні плоди — Землі.
Пильно дивіться.

Кристал грає. Сонцем насичений.
Птах співає. Суть збагніте.
Життя іскриться. Холод не страшний.
Твердо ступайте.

Радість укаже сяйво Вершини.
Стріли летять. Броню зміцнюють.
Непробивна Радості броня.
Схили голову до східців Храму.
Дзвін чує чутливе вухо.
Скажи, Серце, що в Дзвоні?

11 серпня

По Сонцю й Зірках знаходимо Шлях.
Шукайте.
Серед бурі знає Стерновий, чим вистоїть.
Коли струна напружена — рятунок близько.

Сонце не опалить крила.

12 серпня

Летять птахи. Кожному Шлях призначено.
Кожен чує запахи Вітчизни своєї.
Довіртесь чуттю птаха.

Серце дитяти. Меч воїна. Крила орла.
Чарівну гірлянду зберу.
Не осліпить погляду ясного.

Незримо Світло сяє.
Діти Світла! Світло Провіщає...
Прекрасний алмаз. Але твердість його Знаємо.
Вночі і світляк допоможе розпізнати стежину.
Мудрий господар все прикладе.

13 серпня

Вожак ключа знає місце брата в строю.
Вчасно підкажемо.
Щупальця темрява простягла. Замкніть коло.
Пахощі нетутешні оберігають.

У Великому перебуває дух.
Постійність Сонця — приклад.
Стріла стверджує волю того, хто послав.
І підземні води знаходять вихід явлений.
Мудрий поглядом проник.

Не пройти джунглі без гострого меча.
Турботливо відсіче непотрібну вітку Садівник.
Співмірність воїна — любов.

14 серпня

Велика спека пустелі. Хто напоїть?
Джерело Серця рятунок готує.
Грім подвигу відкриє спляче джерело.
Хмари збираються. Та блискавиця розметає хмари...
Могутність Щита знає.

Так ідіть. Танок злоби не пошкодить любов'ю кований щит.
Птахи Сходу несуть вісті світлі.
Радістю стрінемо птахів Сходу.
Приготуємо дарунок суджених.

Гірський потік — Вершини посланець.
Велика суть потоку. Ним будуємо.
Зачерпнемо із Скарбниці Жертви.

15 серпня

Перший паросток весни зародився під снігом.
Посланець невидимий. Та весна зазвучала.

Ловці Перлів готують скарб безцінний людям Землі.
Майте розум прийняти.

Урочний час Царственого Лотоса.
Вічний Лотос, що рухає і вічно дає, — закликає.
Воскреснемо в Лотосі.

16 серпня

Густим терням заросла Земля.
Та саджанці Світла проростають.
Збережемо парості Грядущого.

Згустилася пітьма. Вище смолоскип Серця.
Багато хто не отямиться від важкого сну.
Та благодатна роса напоїть кращі квіти.
Самі приготували долю свою.

Квіти Вогню не страшаться ні спеки, ні холоду...

17 серпня

Чекайте. Напружене чекання — найкраще прагнення.

Струни нап'ялися. Близиться день урочистого ствердження
Каменя.

Велика відповідальність. Велике торжество.
Радість приготована воїнам Моїм.
Блакитні пелюстки Лотоса розкриваються.

Вічний двигун — суть Божественне Життя.

18 серпня

Птах у польоті не складе крил.

Орфей воскресне, коли чарівна арфа пробудить похмуре цар-
ство Аїда.

Вогняні сльози Самозреченого Серця повернуть Любов зне-
віреним самотнім душам.

Невіддільна Перемога від Огняного Серця.

Опалила щупальця пітьма.
Ствердивши Щит Мій у серці своєму — дерзай.
Не віра — а Знання в серці воїна Мого.

Краплі Великої Ріки зберуться не скоро.
Та Радість Єдиної Могутності велика.

19 серпня

І траві щоб вирости — тепло потрібне.
Але кригу невігластва не пробити.

Незримо зерно в Землі. До Сонця ж підніметься суть Зерна,
лише з'єднавшись з суттю Землі.

Бурі пронесуться. Але світоч Маяка вогняностійкий.
Пам'ятайте.

20 серпня

Всякий птах повертається до свого гнізда.
Та мужність і знання путі необхідні для перельоту.

Єдина тканина Світла. І Промені Вершини проникають в
Промені Основи, спітаючи речовину Життя. Дійство самопрояв-
леної Любові творить проявлене Життя.

Щільним кільцем оточила пітьма. Та сміливо ступайте. Зірка
над вами.

Філософський Камінь — пізнає Серце Вогняне.

21 серпня

Космічний Магніт напружується могутньо. Висхідний ланцюг
розірвано. Та Великий Плавицьник — Вогонь з'єднає здорові лан-
ки. Ритм Космосу нерушимий.

Елементи Світла закладені в кожному Житті. І продовжать шлях, передбачений для них Еволюцією. Ті ж, що не притяглися в напрямку Творчого Магніту, будуть в нейтральному колі, звідки знову починається смуга нарощування творчого потенціалу.

Так зародиться ланцюг нового піднесення.

Співстраждання — найдійовіша Любов.

22 серпня

Струми пересікаються у вихорі вампіричних потоків. До Великого Часу — готові будьте.

Зброя Світла наготові.

Усмішка Сонця — Весну народжує.

Усмішка Серця збудує Храм Краси.

Пустелі від спеки і морозу. Не проникає пустеля в Огняне Серце.

Світло Несказання осяє Серце Воїна Моеї Могутності. Велике Колесо Буття повторює всі точки обертів своїх і не повторює жодної миті.

23 серпня

Коли тяжкий час — поклади серце на вівтар Справедливості.

Чатуйте. Тяжкий час.

Серце відкриє Брам Радості.

Міцний корінь і скелю проб'є.

24 серпня

Прекрасна гірлянда світів. Не існує повторень у Великім Творінні. Чарівні кристали творяться з цих поєднань. Велике творить з хаосу велике відображення зростаючої Суті Своєї. Так відбувається «кровообіг» Великого Єства. Так кожен рух у Ньому творить нове ствердження Любові.

Таємні проблеми Духу непізнанні для інтелекту. Їхніх найвищі вібрації досягнуть лише серця, що запалило Сьоме Світло.

В земному тілі цей стан доступний лише для тих, хто підійшов до нього Стежкою Мільйоннолітньої Жертви. Для такого Пізнання не треба земного часу. Суть світильника, що загорівся, пізнає себе, з'єднавшись із Суттю Джерела. Суть же Джерела єсць завжди Новосутня.

Серце каже правду. Храм Любові перебуває в чистоті. Великі істини й діла чекають на подвижників своїх. Крила радості й прагнення зметуть заслони пільми.

Не вирости могутньому дереву в стінах задущливої теплиці.

25 серпня

Явище Вершини укаже і на присутність орла. Проявимо пильність.

Закон Карми нерушимий. Та проявимо мудрість при розпізнанні вогнів.

Коли переходимо бурхливий потік з цінним вантажем, уважно оглянемо камені.

Невідшкодовна втрата.

День Новий — ваш День.

Я приготую Світанок Новий. Відкрийте вікно.

Пізнати Бога — пізнати суть Дійства Любові.

Життя — саме творить Себе.

Збагнемо ієрархічність життєвих імпульсів.

26 серпня

Сходи піднесення будуються з «матеріалу» Серця. Всяка інша енергія, котра влітається в будову, принесе порушення споруди. Що можемо отримати від зерна, котре не віддало до кінця потенцію Вищої Енергії?!

Урочиста Радість натягує струни Арфи. Більше ніщо не розірве кайдани Аїда.

Народжений Сонцем на Землі, до Сонця Землю кличе.

Збагнемо квітку, як вбрання Сонця на Землі.

27 серпня

Багато грибів-паразитів породила пільма. Вогонь серця не допустить в сокровенну побудову. Розпізнати сплетіння Карми тяжко. Але Воїн Світла зобов'язаний пильно дивитись.

Багато потопаючих хапаються за плащ Владики. Та знаємо їхнє блюзнірство в час благополуччя. Невдячний вантаж на дно потягне. Знаємо і радість енергій, що їх жадають вознесені. Окропимо благим дощем добре зерно.

Хто утвердив фортецю свою на скелі, знає потужність бурі. Мужність долає небезпеку. Пожалеємо тих, що сховались в ущелині. Грізні обвали в горах.

Грім прибою не потривожив каменя.
Вулкан пробудить.

28 серпня

До кінця будете в битві.

Центри зрівноважуваних вогнів порушуються самоз'їдаючими струмами Землі. Земля перетворилася на гігантського упира в тілі Космосу. Зближається її час.

Вірна сторожа винесе з вогню зерно Нового Посіву.

Чиї очі не осліпнуть перед Ликом Сяючим — той володар Буття.

Коли жито доспіє, Господар не змусить чекати.

29 серпня

Перегній необхідний для земного паростка. Вогняна ж квітка не приймає смердючого харчу. Вогонь годує її.

День, що Народжується, близько. Загостримо пильність. Оно вимо броню вогнем прагнення. Для блюзніра недосяжний панцир Вогню. Сам осудив себе.

Ера Вогню указує нові шляхи Карми. Мудрий стерновий знайде путі, щоб обійти небезпечні водокрути.

Гул битви міняє напругу. Приготуємо тактику Адверза.
Не склепить очі вартувий Вогню.

30 серпня

Ниті долі Землі напружені безмежно. Багато передвісників Грози проявили силу. Та людство непробудне.

Яра пора для дії воїна Світла — явити Голос Розуму оскаженілим. Сили Світла напружуються небувало в допомозі людству. Хто не відгукнеться — вирішить долю свою.

Народження час гряде для Землі. Збагнемо всю відповідальність моменту. І день, і година, і мить можуть бути останньою краплею. Не допустимо й миті на користь пільми. По лезу меча балансує людство.

Облишимо тимчасово мудрість «філософій». Мудрість Битви доречна в грізну годину. В Битві розкриються кращі квіти Знання.

31 серпня

Перший круг Битви завершується.

Останній круг Битви Земної гряде.

Бережись, воїне. Тигр вийшов на полювання. Перший удар Щит Владики приймає.

Лик Владики завжди відкритий для зрячих. Грізний час.

Воїн Світла — сіяч на Землі. І жнець в Космосі.

Хто зібрався на Землі жати — не від Світла.

1 вересня

Гірським птахам — вільніше в горах дихається. Дверей багато закритих. Ключі при собі несете.

Хто прагне зрушити гору, той не буде розглядати гравій на дорозі. Гравій поранить ступні, та могутність прагнення чого шукача нерушима.

Осліпне пільма від променя Сонця.

Та й пільму вислідить «Орлине око».

«Орлине око» Заповідаю в теперішню добу.

2 вересня

В Прекрасний Сад Поведу. Найкращі плоди побачите. Та вбрання до Радісного Дня приготуйте. Те вбрання, що не тліє в Течії Буття.

Радість. Радість. Радість.

До Простягнутих Рук наближаються діти.

Хвилі Нових Енергій наближаються.

Радість Серцю Вогняному. Могутність Нова окрилить Вогняну броню.

Прийміть і застосуйте.

І земна квітка не розквітне без потрібних умов. Як же необхідні вони для Лотоса Надземного. Багато жал земних стараються порушити рівновагу його вогнів. Захистимось Ієрархією.

3 вересня

Явлю Райдугу. Побачите Знак Новий. Нитка Нового Початку зіткана.

Притягнути Нитку до фізичної Землі — руки воїнів Моїх удостоєні.

Сяйво Нових Душ прийде. І повстане Земля з праху. І пільма не втримається під зливою Вогняною.

Перші двері Духу Геракл відкриє. Могутність Геракла заповідана воїнам Моїм.

Так пройдемо по Землі.

Урочисто пройдемо Шляхом Тернистим. Так зростимо потугу Духу.

Кам'яні серця і вогонь не оживить. Збагнемо, як берегти вогонь. Стрілець знає, куди цілить стріла. Зміцнимо щит знанням досвіду.

Урочний час пустелі...

4 вересня

Дзвін громозвучно прозвучить для воїна Мого.

Готовність бережіть. Бо ворог невсипущий. По сліду піде. Вогнем Відсічемо.

Вождь стверджує Магніт явлений, коли строки наближаються. Утвердившись знанням права в душі своєму, Вождь веде незримом. Невидиме стверджує проявлену дію.

Нові просторові огні входять в атмосферу Землі. Для «Корабля Людства» неминуча зустріч з дев'ятим валом.

Ясність і мужність заповідані.

5 вересня

Атмосфера Землі безпросвітна.

Тяжко лікувати хворого, закоханого в свою недугу.

Давно звикло вухо до грози і бурі. Що, як не битва земна, проявить розуміння могутності Духу?

Воїне, підійми парус вічної могутності своєї! І вогонь незримий відкриє явність свою. Пізнай Радість. Адже поруч дзвенить Меч Мій.

Відчуємо натхнення битви за Світло, і перемога не змусить чекати.

6 вересня

Велику відповідальність несуть воїни Світла в годину небувалу. Дії незвичайні укажу. Готові будьте до найвищої міри. Блискавицею пройдете серед громад хаосу.

Нове. Нове. Нове. Обтрусимо грязюку пройдених доріг. Обтяжить вона шлях Новий.

Нові прекрасні квіти чекають променя Серця.

Велику Битву веде Вогняне Серце. Як стовпи вогняні, підтримують твердь його промені. Зажерлива пільма. Та будівництво понад нею.

Радістю перейдемо безодні.

По плоду судимо про цінність дерева.

Не помиляється Мій воїн.

7 вересня

Чутливий Господар завжди чекає мандрівника.

Багато нежданих заслонів на гірській стежині. Та видюче серце укаже стежину суджену. Благословенна путь прагнучого.

Хто утвердив Камінь свій біля джерела Істини? Хто посадив квітник нев'янухий? Хто розсипав перли чарівні по лику Землі? Хто приборкав злобність стихій?

Не проковтне змії земний десницю, Котра дає Вогонь!..

Сонце вкаже час урочий.

8 вересня

Світло спрямовує і попереджує. Та лише серце, котре ввійде в ритм Світла, збагне торкання цих крил.

Темрява в самоті своїй злобно відкине руку допомоги.

Безмовний прихід Вісника.

Напружте слух Серця.

Чатуйте. Чатуйте. Чатуйте.

Чутливо спіте. Грізний час.

9 вересня

Напружтеся в творчості духу. Нові магніти творять нові основи життя. Серед рушення і сум'яття зводимо стіни Храму. Не зачлюпнуть хвилі хаосу Руки творящої.

Колесо Вогняне наближається.

Не змарнуйте часу.

Густу павутину плете пільма. Мечем прагнення розрубайте. Коли Ношу Світу несемо, не спіткнемося. Не зволікає воїн, коли меч піднято. Об'єднаємо обережність і блискавичність рухів.

10 вересня

Вистоїмо. Промінь Світла Путь вказує.

Не допустимо упирів до Скарбниці Ієрархії. Запам'ятаємо.

Серцєрозуміння відкриє Брану Істини. Поглибимо підхід до Джерела Життя.

Голос «волаючого в пустелі» досягне своєчасно серця живого. Та горе омертвілому серцю.

Воїн Світла знає Ходу Мою. Сад Вогняний Вирощу на місці пустельному. Та зумійте чекати.

11 вересня

Радість іде. Вершник біля воріт. Злобних псів стримайте. Зумійте жданого гостя прийняти. Дар Життя Гість Має. Вогняний Ковчег приготуйте, щоб утримати Дар.

Нема смерті й народження у Вищому Бутті. Прагнення — ось суть Творячого Вогню. Нитка прагнення могутньо проведе крізь лабіринт Майї. І відкриє суть Тайни тому, хто дійде.

Бережіть талісман прагнення.

Труд на славу Ієрархії — бальзам благий. Широка нива і Сонце ще високо. Багато попрацювати сіячеві до заходу Сонця. А Новий Світанок посів ствердить.

Бадьоро поле перейдемо.

12 вересня

Кожної години стверджує воїн побудову Світла. Бо знаємо — Нову Землю творимо. Старої більше нема. Напружимося терміновим будівництвом.

В дальню дорогу воїн все спорядження одягає.

Будьте уважні.

Коли звучить серце — його послухаємося. Знаємо правду його. Серце стверджує Путь і призначення Мандрівника. Що ближче Сонце — то могутніше Життя.

13 вересня

Зазвучить семиструнна Арфа. Приготуйтеся почути Пісню Надземну. Сльози Співця напоять пустелю земну. І звільнена Наречена повстане з мороку пекла. Єдина багатозвучна Пісня обніме Космос.

Буде так. Трепетно серце жде.

Прямий шлях указано. Дійдіть.

Вночі — полум'я багаття зігріє.

Вдень — Сонце простягне промінь.

Огонь — знак Подорожньому Моему.

Ясного погляду не затуманить пилюка шляху. Полум'яне серце має чутливе вухо і вірне око.

Коли Моя струна веде — не допустимо звуків хаосу.

14 вересня

Знаєте, де ростуть найкращі гірські квіти. Туди прагніть. І Лотос Серця повстане до повноти дії. Радість! Чи багато хто може схилитися до Джерела Життя?

Лише той, хто поповнює Його невичерпною потужністю.

Не затримується воїн в зміїному лігві, коли струна серця гранично напружена. Натягнувши тятиву лука, не чекають, якщо стріла просякла магнітом цілі.

Мудрий збагне співмірність.

Ідіть. Вічний Мандрівник не засиджується біля теплого вогнища. Схрестились мечі.

Тяжкі струми. Вистоїмо.

15 вересня

Багато жадаючих зруйнувати сокровенне. Та невідступний вартовий Світла. Утвердимось певністю.

Збагнемо обережність, як броню.

Спокійно. Радість світанку прозвучить.

16 вересня

Наповнимо парус вітром прагнення. Промінь Сонця проведе через рифи. Гостро розпізнавайте зустрічних. Дайте серцю вирішувати.

Не камінь, що котиться з гори, а Потік, що прагне. Де Мій воїн ступить — Моя мрія прийнятна.

Пройдемо стопою Вічності. Я з вами.

Знаєте про соляні стовпи. Не уподобимось. Навіть вібрації нових місць дадуть могутнє оновлення.

Та хто наважився підняти покров, здригнеться...

Своїми руками і серцем творить воїн Мій.

17 вересня

Призначене ствердимо.

18 вересня

Біля Моїх гір Благодать.

Година Дзвону вчасно настане.

Утвердити Магніт Новий — велика відповідальність. Трудіться.

19 вересня

(Озеро Іссик-Куль)

Прислухайтеся до серця. Радісно ступайте. Крила радості стверджують стежку Істини.

Ступайте за Магнітом. Новий ступінь космічного життя явить завершення падіння духа. Проявимо нові міри.

Так, так, так! Мій Заповіт ствердити — явить потугу! Я Дав струни. Дух знає їхнє звучання. Та руки воїнів передадуть звучання те проявленому світові. Чутливо знає серце Поклик Магніта.

Оглянемо дозрілий плід і явимо розуміння насущне. Знаємо Путь. І Путь не обтяжить свого Мандрівника.

20 вересня

Вказую місце уроче.

Трансмутація Вогню — благо Лотосу Серця. Напружтесь в творчості очікування. Ослабити тяжкі тенета Карми — немале завдання. Прийнятий Вогонь спопелить павутину минулих днів.

Благословенний час Мого воїна.

Знаєте полум'яність дії. Знаєте радість дії.

Та не збагнемо глибинне прагнення Магніта, як непорушність.

Утвердимо основу нової дії.

Воля серця черпає могутність Космічного Магніта пробудженням творчим кристалом, народжуючи нові прояви еволюційних циклів. Воля серця є найвищий прояв Життя.

Людина творить Життя Космічне.

Мужність Праці й Любові заповідано синам Моїм.

Радісно бачити творчу потугу воїна Духу. Діти Радості, Бачу квітник вогняний серця вашого. Натхнення Духу вогненно будують

Космос. Нерушимий міст сердець. Напружимося в єдиному пульсі. Так будуюмо Безмежність.

21 вересня

На межі епохи стоїмо. Водійство Духу явить могутній магніт нового відродження. Та не в мірах земних. Прийmemo всю відповідальність і всю потужність нової спіралі.

Знаючи будівництво вогняне збагнуть Ієрархію Світла, як нерушиму життєдайну Істину. Кожна чутлива свідомість ствердить свою будівничу суть в різноманітних сферах Буття, як прояв єдиного пульсуючого Потокa Космічного Життя.

Та свідомість збагне, що належить невичерпному Життю на фізичному плані.

Вогонь вирує. Могутньо прагнуть з висхідним потоком трансмутації. Магніт водійства стверджує потужно потенціал Вогню. Впевнено утверджуйте ходу Серця.

Ниті кращих можливостей збираються.

Захоплення самозреченого Серця — стріла, що пробиває громаддя п'тьми. Зміцнюйте броню вогняну. Наближається новий виток битви.

Я — з тим, хто сміливо ступає.

22 вересня

Знаєте натхненну дію. Працюйте. Серце чутливо вібує, сприймаючи струми складних енергій. Слухайте чутливо.

Нема на Землі місця, яке б не стало притулком для Подорожного Світла. І нема дому для нього на Землі і серед небес її. Та вогонь серця Пісню Безмірності творить.

Збагнемо «дім», як животворіння хаосу.

Бачите Мене. Чуєте Мене. Радісно ступаєте поруч. Об'єднаним серцем утверджуємо **Прихід Христа**.

23 вересня

Серце розуміє зміну ритмів і сплетіння необхідних потоків. Утверджуйте.

24 вересня

Відкрити двері для нових істин час настав. Не руйнувати старе, але мудро сплітати візерунок нового, витягаючи живу нитку синтезу з усіх можливостей.

Вогні дозрілих струмів допоможуть оновленню.

Знаєте, як досягається найвищий гребінь хвилі.

Спрямуйте Волю Магніта напружено — і побачите потужність Хвилі.

Радісна й урочиста «самотність» воїнів Братства. Така «самотність» є всепроникання, всеоб'єднання.

Бо все і всі — єсть Я.

Спрямовуючи і підносячи свій дух — возносимо дух людства. Прекрасна квітка прикрасить весь квітник.

25 вересня

Коли небо ясне — зберемо могутність, щоб розсіяти хмари. Так сповнимся битвою напередодні її. Перша перемога звучить перед битвою. Інше — лише її луна.

Так сповнюється дух нескінченністю перемоги.

Ієротворчість — вищий прояв огняних центрів. Ієротворчість — найкраща трансмутація енергій для рятунку Землі. Ієротворчість пробиває найнепорушніші пласти хаосу. Обережно спрямуйте серце до ієротворчості. Любов проявить Ієротворчість.

Грізна битва. Та осяяний бронею вогняною безстрашно ступає. Хто зачерпнув з ріки вогняної, той знає необхідність граничного розжарення струни з'єднуючої.

Так сходить Вогонь Вищий.

26 вересня

Ми вимірюємо буття не часом, а творчістю. Чим інтенсивніша творчість, тим могутніша сутність життя. Чим більш насичений потенціал вогню, тим могутніший імпульс, який проявляється.

Невичерпність духу визначає його життя у Безмежності.

Естафета духовного водійства призначена космічним будівництвом. Лише Космічний Магніт вимірює і визначає можливості і призначення духу. Але дух сам визначає і утверджує карму свою. Лише свідоме спрямування до співпраці з Космічним Магнітом утвердить шлях суджень. Багато кращих начертань були не виявлені внаслідок неусвідомлення і страху відповідальності. Твердо візьмемо всю відповідальність, котру знає Серце. Серце знає Волю Великого Магніта.

Покладемося на Серце. Радість іде. Ще одна можливість одвойована у пільми для людства. Але скористайтесь! Бо кожна не прикладена енергія нагнітає напруженість стихій. І поглиблюється тягар людства!

27 вересня

Квітка, готова розкритися, не затримається при сході Сонця. Але равлик заховається в шкаралупу самоті. Так дивіться...

Знаємо терпіння каменю. Та навчимося терпінню вогню. Збагнемо рухливість терпіння, як насичене прагнення. Як стріла, готова до польоту, як паросток в зерні, як промінь в лоні Світла.

Так напружимось до дії.

Краса не ховає лиця свого. Краса — смолоскип закличний.

Не мудро покликати смолоскипом крота. Але зрячий сам поспішить до провісника Вогню.

Запитай шукача: «Для чого на гору йдеш?»

Один відповість: «Скарб відкрити бажаю!»

Старанний шукач — та не Наш!

Другий скаже: «З орлом силою помірятись жадаю!»

Сміливий шукач — та не Наш!

Третій мовить: «Тебе, Владико, пізнати хочу. І гірську чистоту повідати світові!»

Іди! І повідай Волю Мою!

28 вересня

Серце, народжене Світлом, саме освітлює сутінки переходів земних. Світло Вище в ньому сяє. Глядіть, як радісно йде Сонце. Хмари можуть закрити лик його від погляду людей. Але Світло його не стало слабкішим.

Так запам'ятаємо про серце Світла.

Як змії скидає стару шкіру, так побачимо оновлення Планети. Біль вразить онімиле серце людства. Та без страждання не відкинути тисячолітню кору злоби і невігластва.

Нова явлена Земля Вогнем народжена буде.

Знаєте сходи до Храму. Багато хто завчив назви сходинок Світла. Але хто ж зважився вийти по сходинках вогняних? Хто рішився закликати вогонь, щоб не опалити підшов?

Знаю тебе.

Ти той, хто знедолений. Ти той, хто для всіх і самотній. Ти той, хто радісний і оточений злобою. Ти той, хто віддав, не знаючи, що віддано і скільки. Ти той, хто пізнав пилюку доріг і злобність чужих псів. Ти той, хто бачив радість Сонця в краплі роси. Ти той, хто тут і далеко звідси. Ти той, хто зі Мною!

29 вересня

Уже біля порогу Стою. Уже чули Ходу Мою. Уже знаєте Поклик Мій. І Стяг Мій обійшов поле бою. І найкращі воїни поранені вражою рукою. То чому ж мовчите, «знаючі»? Чому закрилися пилюкою книг від поля битви? Не личить маючи грізну зброю, сидіти в м'яких подушках. Той воїн, хто підняв меч для бою з ворогом.

Та вразить меч Світла того, хто дерзнув ним настрахати або підкорити.

Складність явища просторових вогнів вимагає постійної налагодженості серця в ритм пульсуючої спіралі з безкінечною гамою тонів. Як упіймати серцю звучання найтонше?

Як крило птаха чутливо ловить необхідний потік повітряних струменів, так уловить серце, звичне до вогню, насущний струмінь.

Та не допустимо, щоб серце вийшло з ритму вогню невсипущого прагнення до Владики.

Багато думають про те, як з'явиться Христос і коли. І чекають Явища терпляче, щоб не пропустити часу.

Таким Скажу: не ждїть чудом явленого Учителя. Давно З'явився тим, хто узрів Дію Мою. Хто бачить Руку Мою в повсякденному житті. Хто не відділив своє життя від Мого. Хто пізнав Огонь, що пробиває пітьму, як Щит Мій.

В розпалі День Мій. І Сонце далеко від заходу. Кожен уздрить Христа, хто серцем забажає.

Але дерзайте.

30 вересня

Насичення Вогню в колоземних сферах таке велике, що утворився непроникний для інших стихій панцир. Через нього трансмутуються новоприбулі життєдайні енергії Космосу. Але й надра тріпочуть під тиском небувалим. Тому так необхідні тепер Держателі Вогню, подальші трансмутатори його в сферу земну і підземну.

Таким чином будуть змінені і оновлені елементи Землі. І Карма Планети зможе поступово переродитися в нові творчі прояви.

Тільки будівництво величезного потенціалу зможе преобразити і трансмутувати всі тяжкі накопичення планети. Але здійснить це велике завдання лише нова свідомість. А стара — непорушна і зашкарубла в традиційних накопиченнях пітьми, просто обгорить і, як попїл, розсіявшись в космічних просторах, притягнеться до нових еволюцій, де знову пройде путь випробувань і очищення.

Адже божественна іскра присутня в кожній суцїй енергії і вічно прагне вгору.

Коли тонке тіло перебуває в бою і всі тонкі вогні центрів напружені, будемо обережні. І не допустимо, щоб пилінка буденності осїдала на нервову речовину. Так може перерватися струм, що з'єднує центри всіх тіл. І травма неминуха.

Страждає не лише той, хто допустив таке, але і весь ланцюг, де сталася пробоїна.

Так обережемо не лише себе, але й тих, котрі йдуть поруч — видимих і невидимих.

Якщо знесилює спека пустелі, і знемагає плоть, — Мандрівнику, не думай про воду. Не дійдеш з тяжкою ношею. Але пошли

серце вперед — і вогненно зростуть сили. Серце напоїть з Джерела Благодатного. І нескінченно важкий шлях виявиться лише віхою на Безмежній Путі неухильного прагнення Духу.

Так ступає Мій Воїн.

Астральні вихорі й смерчі вирують довкола «вогняного стержня». І переміщення цілих пластів Тонкого Світу викликають могутній відгук на плані фізичному. Багато потворних побудов Тонкого Світу асимільовано і перетворено в новий «будівельний матеріал» для потреб Нової Землі. Явлена інтенсивна співпраця енергій. Космічний Магніт без упину посиляє оновлюючі промені. Та небагато тих рук, котрі витчуть покров нового життя. Воїстину, то руки Будівників Світів. Знаємо, кому довірити Ношу Світу. Тому, хто добровільно взяв усю Карму і весь біль людства.

1 жовтня

Знаєте необхідність прикладення Моїх Порад до дії. І строки і можливості передбачені. Жодна втрачена можливість не повертається знову.

Напруженою дією зустрічайте можливості, які приходять. При найбільшій напрузі енергій, що поєднуються, здійснюється необхідна дія.

Маємо видимість міцності й обширності темних побудов. Але які підвалини пітьми? Ветха свідомість з усіма її наслідками. Багато нагромаджень — соціальних, політичних і етико-моральних — спорудила пітьма. Та не злякаємось видимої нездоланності. Як сніг під променями сонця, так розтануть всі нагромадження пітьми від потоку нових вогнів.

Тому не побоїмося вже сьогодні здійснювати нові основи життя. І перш за все здійснювати в свідомості.

Досвідчений садівник знає — де, як і коли посіяти, щоб отримати кращі паростки.

Як урочисто, як творчо прямує Серце Палаюче. Гляньте: де засяяв новий світильник, де зародилася серцевина нового будівництва, де захиталися тисячолітні нагромадження Хаосу, де прокладено Путь Потoku Космічного, де є вшанування Великої Матері і стверджена Воля Владик, — там побачите посланця Мого.

Так запам'ятайте.

Як збудити свідомість дрімаючих сердець?
Лише прагненням до незвичайного.

Пасивна свідомість, якщо вона не злобна, може стати вірним помічником в нашому будівництві. Тільки зумійте знайти ключ до такого звучання. Якщо і «джини будуть храми», то скільки світлої енергії можна звільнити із багатьох сплячих резервуарів. Але чутливо знайдемо той центр **творчої різноваги**, котрий приведе в дію систему звільнених енергій і спрямує їх в еволюційне річище.

Так явимо ще одну можливість для космічної співпраці.

2 жовтня

Уже починається виток висхідної спіралі. Невидимі поки що ці прояви в фізичному світі. Тепер довершується процес остаточного розкладення Калі-Юги на фізичних планах. Та уже входять в життя нові зерна, напружені тими енергіями, котрі отримали свій розвиток в сферах незримих.

На зломі епох неймовірно складні сплетіння струмів, тому напружимося в особливій чутливості і не допустимо надлому жодної корисної енергії.

Де чуємо шалене ричання пійми — там стверджується найнеобхідніший засіб. Так і темрява вкаже, де наша допомога невідкладна.

Дамо розквітнути Лотосу серця, і проявити всі енергії, необхідні для повної потуги. Нерозумно пригощати голодного незрілим плодом. Про наслідки можете догадатися самі. Кожне явище має силу тільки в урочу годину. І коли всі видимі й невидимі можливості будуть зібрані і Магніт затверджений, то чутливі на поклик Магніта самі притягнуться.

Обережно і мудро ступайте, бо відповідальність велика.

3 жовтня

Свобода дії необхідна воїну Моєму. Бо не знаємо сьогодні, в якому місці буде потрібна допомога і участь завтра. Проявлення співвідношення енергій часто дуже несподівані.

Але допомогу можемо прийняти лише по сердечному прагненню того, хто бажає подати її, щоб не ускладнити кармічних сплетень.

Утверджуйте бойове спорядження. Віддачі година — попереду.

Коли випромінювання серця співзвучать з поєднаннями енергій Космічного Магніта, найкращі побудови утверджуються у всіх трьох світах. Таку співпрацю Ми називаємо «подихом життя космічного».

Тепер на Планеті панує задуха, тому що серце згнєблене, і животворний обмін з вищими енергіями порушений. Тому так Закликаю відродити серце. Воістину в ньому ключ до рятунку людства.

4 жовтня

Ніколи не висохне джерело, що витікає з Гірської Вершини. Так не виснажиться серце, котре пізнало Вогонь Вищий.

Але бережно охоронимо Чашу Невичерпну.

Коли явлена буде співпраця стихій? Коли кожна з грубих стихій отримає рівновагу, стверджену рівномірним насиченням Вогню. Тільки так оновлені стихії зможуть увійти в гармонію і явити нові, небувалі творення, де хвилі Хаосу не зможуть проникнути крізь нерушиму броню співзвучного світу.

Але тільки чисте серце людини здатне так приборкати порушені і збунтовані елементи. Отже збагнемо необхідність такого будівництва, як повне усвідомлення своєї відповідальності за утвердження нового ступеня буття.

Коли утверджується побудова Світла, необхідний явлений постійний Магніт. Тільки на нерушимої основі можемо утвердити Храм Суджений. Нова Країна Мною утверджена. Космічним Магнітом утверджена. Згадайте, куди Клич останній спрямовано. І хто стверджував явище нового Ступеня Вогняного.

5 жовтня

Тільки енергії повного самозречення і глибокого співстраждання зуміють розтопити і трансмутувати всю страшну спадщину Калі-Юги. Земля увійшла в смугу активного тяжіння Космічного Магніта. Тому така напруга енергій буде знаходити найширше своє ствердження.

Коли астральний вихор злобствує, краще побути в мовчанні.

Зустріну мандрівника судженого. Та лише та потуга досягне Вершини Світла, котра добровільно звідала безодню відчаю. Такий нерушимий закон рівноваги енергій. І свобода волі є той стрижень, що стверджує сходинки напруги цих рівноваг.

6 жовтня

Коли беремо тягар, то дух співвимірює силу інерції матерії з завданням, що стоїть перед даною індивідуальністю. Для того, щоб дух ступив на певну сходинку еволюції, йому необхідно подолати відповідні речовинні пласти. Чим більший тягар, взятий духом на проявленому плані, тим могутнішим є його завоювання у вищих сферах. Отже взята ноша є мірилом потенціалу духу і молотом, що пробиває зашкарублість матерії.

Лише дух, котрий несе повне навантаження, можливе для його нагромаджень, утвердить веління Космічного Магніта.

Обережемо вогняний ритм пульсації думки. Лише серце допоможе оберегти єдиний потік гармонійної мислесердечної енергії, найактивнішого і найбільшого будівельного принципу психічної енергії.

Настільки агресивні водокрути хаосу! Вони прагнуть потягти назад, до мертвого й деградованого. Тому всяка пасивність відзначає неспроможність даної енергії або певну ступінь її підпорядкованості хаотичним елементам, що знову ж таки підтвердить омертвіння психічної енергії. В такому випадку лише сильна динамічна свідомість може допомогти своєрідним донорством, — але тільки при гострій кармічній необхідності.

Тому так обережемо чистоту річища потоку думки. Найменша піщинка може порушити ритм і викликати розлад прагнучих енергій. І постраждає все будівництво. Тому так Заповідаю відповідальність у мислетворчості.

Радість — кращий супутник. Так запам'ятаємо на всіх дорогах. Нема такої перепони, щоб зруйнувати броню радості.

Воїн пам'ятає!

7 жовтня

Обережно. Супротивник не дремає. Нові сили включилися в битву. Тиша перед бурею.

Коли стихії вирують — нерушима скеля.

Так не допустимо тріщини в єднанні нашому. Лише єдиною прагнучою могутністю переможемо!

Прослідкуємо процес співвідношення енергій.

Коли енергія напружена трансмутуючими вогнями, вона прагне притягнути і асимілювати всі рухливі елементи і потужно спрямувати їх в злагоджене річище еволюційного потоку. Так буває, коли зустрічні елементи не спрямованої дії.

Коли ж така трансмутуюча енергія за різними, а частіше кармічними причинами, зустрічається з цілеспрямованою, але ворожою енергією, то відбувається вибух, своєрідна «анігіляція», внаслідок якої частки енергії, не напружені вищим вогнем, міняють свою структуру і, стаючи нейтральними, втрачають початкове тяжіння. Так ущільнюються певні субстанційні сфери Космосу, куди є доступ для таких енергій.

Далі такі ущільнення з нейтральними зарядами знову служать для будівництва, уже намагнічені новими поєднаннями вогнів Космічного Магніта.

А позитивні енергії, рідні за напругою й тяжінням, об'єднуються полум'яно і творять космос, несучи оновлення й життя. Але дамо серцю розпізнавати при торканні до зустрічних струмів.

8 жовтня

Коли велика відстань в часі чи просторі на плані фізичному між Магнітом і тотожними йому проявами енергій, то сила прагнення і напруги цих енергій зростає відповідно в геометричній прогресії. Так нагромаджується будівельний потенціал, напружений потугою прагнення.

Внаслідок цього на тонких планах встановлюється невпинний вогняний зв'язок, що трансмутує посилення Магніту і повертає йому вже утверджені еволюційні форми.

Так буде прагнення.

Як народження пісні, як Сонця прихід, як урочисте звучання Космосу, так утверджує себе серце, котре пізнало Велике Служіння і Руку Водійську.

Таке серце невіддільне від Нас.

Коли дивимосся в далечінь — побачимо близько.

Древня істина — та прикладемо сьогодні.

9 жовтня

Коли нагнітається прискорення еволюційних ритмів, особливо протидіють хаотичні і дисгармонійні пласти, нагромаджені планетою. Так відбуваються зміщення цілих підвалин минулого. Тому не запізнимося з терміновим будівництвом і збагнемо, де необхідна нова платформа. Так будівельно використаємо явлені можливості. Немудро допустити Хаос до таких утворів. Тому дуже необхідна активна воля водійства.

Правильно думати про масштаби державні і світові, коли Вказую нерушиму ступінь будівництва. Коли ж струни серця зазвучали на Поклик явлених можливостей, явити дію Вказую. Доказом Мого Втручання стане успішна побудова всіх еволюційних починань. Космічний Магніт Посилає вогонь найнеобхідніших будівельних енергій.

Та утвердіть волю духу свого. Я з вами.

Свідомість народів не визріла до прийняття справжнього образу Владик. Одних така Вістина поверне до благоліпного поклоніння, інших до скептичного блюзнірства, треті — вимагатимуть негайного доказу для ствердження віри своєї.

Сам З'явився б людям, якби така міра допомогла в сучасних умовах.

Тому утвердити магніт вогняної мислетворчості — є захід необхідний до часу благодійних поєднань Світил, який наближається. Час же проявленої дії створеного Магніта — після Сигналу Дзвону.

Ми не відпускаємо воїна на вирішальний бій без повного спорядження. Згадайте про кожного Нашого Вісника, котрий пішов у світ. Торкання Братерства горіло на їхніх чолах.

10 жовтня

Дамо вилитися Кармі народній. Бо лише необтяжена свідомість може прагнути нового щабля. Тому, коли працюємо над очищенням простору і вводимо таким чином нові енергії, то прокладаються потужні річища, які насичують старі кармічні сплетіння, даючи їм можливість найкращої розв'язки.

Тому необхідна міра вищезгадана — створення магніту вогняної мислетворчості.

Так прокладаємо путі для нової Еволюційної Карми.

Прадавнє начертання утвердити Посланець З'явився. І напружено очікує часу свого. Будемо терпляче прагнути.

Бесіду Серця продовжимо у мовчанні. Утверджуйте голос Явлений. Центри вимагають зміни ритмів і струмів. На відновлення запису вкаже серце.

Я з вами.

16 жовтня

Коли Радість Провіщаю — ще одна сходинка подолана прагнучим духом. Ще один тягар можемо взяти в ім'я будівництва Ієрархії Світла. Так явимось свідоцтвом Братства, бо пізнали духом всю відповідальність і всю Радість.

Коли Радість промовлена — сміливо ступайте.

17 жовтня

Як нетерпляче жде учень слова Учителя. Знаю про радісний трепет такого прагнення, але спочатку відточимо грань, про яку сказано раніше. Як скульптор втілює прекрасне зображення, так необхідне злагоджене утвердження кожного торкання вищих енергій.

Серце веде стежкою вказаною. Не осліпне око від близьки снігів. Та зумійте зберегти і застосувати потужність Дарунку.

Зустріну біля Воріт Заповіданих.

18 жовтня

Ґрунт готовий прийняти посів. Не очікує сіяч, коли година уроча.

Хоч і тяжкі пласти, висушені спрагою, але могутній плуг підніме. Головне — не допустити закостеніння свідомості в догмах минулого. Дати поштовх до руху необхідно. Такий поштовх не зачепить поєднань кармічних, але дасть можливість дії в напрямку нагромаджених тяжінь. І в епоху могутньої активізації стихії вогняної будуть посилені до вияву найкращі надбання минулого. До того ж посилене нагнітання струмів Космічного Магніта відкриє нову еволюційну карму такому прагненню.

Так проб'ємо шлях для Потoku Космічного.

Незримі ниті являть найміцнішу тканину.

19 жовтня

Потужність енергій зростає в стрімкому русі. Але засвоїмо доцільність кожного руху. І знову прислухаємося до голосу серця. Кожен доцільний рух до Нас наближає прагнучого шукача.

Через всі гори, через всі пустелі, через всі моря досягне могутність Христа. І кожна дія в ім'я Моє переможе, скріплена тією могутністю.

Навіть фізичне тіло зміцнює дію. То наскільки ж необхідна вища дія для росту духу. В польоті крила мужніють.

20 жовтня

Ми не радіємо досягнутому. Наша Радість — це радість вічного прагнення до Непромовленого. Досягнуте, навіть найбільше за мірками людськими, лише затримає політ, якщо зупинимось, щоб захоплюватися ним. Досягнуте — лише віха на Безмежному Шляху.

21 жовтня

Якщо запитують: звідкіля знання ваше? — відповідайте: від Гори Світла! Бо Могутність Гори пропоную. І кожен візьме по своїй мірі.

І не печальтесь, якщо мурашка Гори не помітила. І кріт хай риє свої переходи. Довгий шлях переходів підземних. Але й таку працю благословимо.

Вам же, хто ринувся до скель прямовисних — радість! Бо Могутність Гори крила приготує — Світлом ковані!

22 жовтня

Так серце відчуло Указ про побудову Нового Ковчегу.

Явлений Магніт Братства має притягнути істинні серця Світла. Ентузіаста будівництва явленої основи Братства на Землі дадуть новий ступінь історії людській. Але мудро поєднаємо ниті наявних можливостей. Бо темрява наготові. Не можемо допустити розриву жодної ниті блага. Адже термінове наше будівництво. Збагнемо не як поспіх, а особливу обережність.

Ми не знаємо поняття «малої міри». Хай для ока непосвяченого міра здаватиметься найнікчемнішою. Та хто знає будівництво Світла, уже побачив Велике Полум'я, породжене малою іскрою. Ми міряємо не по ширині видимого розмаху, але по внутрішньому нагнітанні вогню прагнення. Тому кожна міра, спрямована до Великого, уже Велика. Бо вона — співробітник Космічного Магніта.

Так приступаймо до всякого світлого починання.

23 жовтня

Щит Мій на варті. Держайте.

Коли хвилі соціальної, моральної і економічної кризи захлюпують корабель держави, рятувальна лише міра повної перебудови. Міра повного довір'я еволюційній енергії в дусі народу, енергії, що прагне проявити себе з підпільного стану, породженого еманациями страху і ліні.

Вже знаєте: коли наближається крайня межа падіння — неминучий вибух приведених до безнадійного стану енергій, або ж ця розкута могутність прагне до нового сходження. Але, щоб відкрити необхідне річище, — старанно підберемо ключі. Не І роба бути особливим провидцем, щоб побачити, настільки необхідне рішення незвичайне.

Такий крайній стан на користь Нашим будівникам. Бо Наш Голос доходить до притуплених сердець лише на грані відчаю.

Час не жде. Кращі сплетіння струмів зібрані. Братство благословляє.

24 жовтня

Особливу увагу звернути на залучення жінок до контрольної Материнської Громади. Бо серце жінки в епоху Матері Світу — найнадійніший щит проти всякого прояву насилля і диктаторства. Відродження приниженого Начала — теж невідкладне завдання Громади. Культ Матері — світло Грядущого.

Хай ніщо не збентежить впевненої ходи подиву. Так, ви почувете — все проти вас, і всі проти вас. Хто ж ви? Земля ніколи добровільно не приймала Вогню. Але Вогонь творить Життя. І, відкидаючи Вогонь, як первозданну Суть, Земля розклалася б, не маючи його жертвовної благодаті.

Так, все земне супроти Нас. Але з Нами **Вогняне Братерство**. З Нами Космічний Магніт. Тому сміливо ступаємо. І не віддамо темряві жодної п'яді еволюційної спіралі.

25 жовтня

Щит Мій над вами.

26 жовтня

Сам, Незримо, Стою за вами. Могутній герць наближається. Та дерзайте — бо непереможні!

Я Сказав.

Пильною вартою оточено Дарунок Світла. Темрява гарчить. Але вкусити безсила. Космічне Право за Моїми людьми.

27 жовтня

Чули Мудрість Держателя. Серце відкриє Світло Зірки явленої. Бо кожній Зірці свій час. Зірка вказана засяє у всій потужності. Коли Я струни торкаюсь — могутньо прозвучить Перемоги Дзвін. Але бережіть струни. Суть Зірки — кристал співучих вогнів. Час розгадку готує. Побачите.

28 жовтня

Коли маємо щось здійснити — несемо таку певність, ніби все уже здійснено. Лише так будемо успішні.

Скажу про випробування. Темрява випробовує темрявою, а Світло Світлом іспитує. Хто відгукується лише на Світло — тому не страшний підкоп темряви. Так утвердимось при іспитах.

Коли підходимо до закритих дверей, затрудняємось при виборі ключа. Але хто має Чудесний Ключ, що відкриває найупертіші замки? Той, хто несе Указ Вогняного Братства. Дивіться, як змітає завіси хода Світлого Братства — адже час його настав!

29 жовтня

Знаємо закони спірального руху. Що дасть незмірно затягнутий або недовершений виток? Лише зміщення прагнучого імпульсу і, таким чином, розслаблення, і навіть руйнацію часток, що стверджують суть руху. І зворотний досконалий ефект отримаємо при точно розрахованому потенціалі витка. Дуже важливо узгоджувати серцем такі нагнітання. Бо чимала доля успіху залежить від цієї тайни.

30 жовтня

Ще одну успішну віху відзначимо. Але будемо готові відбити удар. Дзвін Перемоги не заглушити. Новий імпульс вже породив джерело. І кожне нагнітання з боку пільми лише посилить потужність сходження.

31 жовтня

Коли зброя нагострена, не біймося бути застигнутими зненацька. Кожна несподіванка для незнаючого ока, для нас — послидовна закономірність. Так передбачимо основні закономірності. Не буде Храму земного. Та Небесний Храм засяє.

2 листопада

Заздрість, злоба і підступ зімкнулись довкола Моїх воїнів. Та як тільки Світло осяє їх, самі вжахнуться своєї потворності, і в пільму втечуть сховати свої гримаси. А добре зерно своєчасно проросте і подарує світові Плід Світла.

Та лиш ясний погляд його побачить.

Ждіте блага. І благо прийде, якщо волиємо зберегти його для світу.

Коли йдемо по Землі, бачимо — Сонце освітлює всю Землю. Але щоб осяяти її, має свій єдиний і неповторний шлях. Як із Землі побачити, що єсть наша путь? І де ритм Життя вкаже місце

дня і місце ночі? Хай серце чує рух стрілки Космічного Магніта. Так збагнемо суть руху нашого духу. Часто самі дивуєтесь діям своїм. Та серце знає, де велить ритм місце Дня.

Лише так збережемо рятівну рівновагу.

3 листопада

Нагнітання пітьми велике. Тому використаємо всю силу духу, щоб проявлено утвердити могутність Ієрархії. Не «чудесне Преображення», але твердість руки і відданість серця збудують Ковчег рятунку. Відданість має право на сміливу дію.

Ім'ям Світла творите. Тому поєднаємо дерзання з мудрістю.

Бережіть енергію для наступної вирішальної битви. Не дамо темряві висмоктати до пори дану могутність. Раджу яро прагнути до Ієрархії для животворного обміну і оновлення броні. Наближаються строки Великі. Бережіть Радість.

5 листопада

Знову Земля піддає себе нечуваній біді. Нитка рятунку простягнута. Та якщо знову пітьма візьме гору в серці людському, здійсняться древні пророцтва, бо умови тяжких сплетінь являться.

Указ Моєму воїну — зберегти в місці вказаному Дарунок Братства для тих, хто прагне духа.

Найвищу напругу дасть Новий Знак людської еволюції. Червона ріка тече по місцях Святинь. Хо́да пітьми дійшла до своєї межі. Та остання грань ночі лише вкаже на годину Світанку.

6 листопада

Ждіть Сонця.

7 листопада

В середовищі сучасних держав Громада неможлива. Знаємо причини і знаємо закономірності наслідків. Раджу оточити себе «оплотом вірності» і прагнути часу урочого. Громада прийде. Прийде для тих, хто в серці має цей посів. Та як суспільно-проявлена форма, вступить лише в Новий Світ Громада.

Працюйте над утвердженням вогнів Лотоса. Клич не затримається в строк утверджений.

Я Покликав вас, Я спрямував вас, Я збережу вас в пітьмі переходів життя земного, Я зустріну вас, Я прийму дарунок серця вашого і Прикрашу чоло ваше судженням вінком безсмертя, бо самі його принесли. Бо дух збагнув солодощі терну, невідомі для людей Землі. Благо вам.

8 листопада

Коли ступінь прагнення учня переросла суть руху Світу Тонкого, Ми говоримо про «того, хто ступив на Поріг». Лише такий ступінь може дати співробітництво Вогняне.

Наскільки потрібні Землі такі співробітники! Як тяжко пробитися ріці через маленькі щілини в горах і наскільки руйнівне таке просування, так можемо уявити собі тепер Землю перед лавиною Вогню. Так потужність, покликана будувати, вимушена руйнувати заборолу стримуючі. Так використовує Земля допомогу Космосу. Та не бачать очі земні, чим загрожує таке блюзнірство.

Якщо людство не бажає само осяяти шлях свій, — запалимо Вогнище на високій скелі. Хай буря вкаже середовище рятунку. Чутливе серце прочитає, як досягти його до початку грізної години. Нічні метелики обпалюють крила, а серце, котре знає Вогонь, посилить потужність багаття Матері Світу.

9 листопада

Темрява готує удар в серце. Тримайте в чистоті захисну сіть. І не проникне чорний заряд крізь броню вогняну.

Готовність до подвигу, вихована серцем в напруженій постійності прагнення до добра, є найвищий прояв подвигу. Таке насичення простору творить безкінечне просування. Часто сам факт подвигу буває менш значний, ніж підготовка серця до нього. Найбільші подвиги здійснюються в просторі, та частіше для людства невідомі. Ще не навчилося помічати людство, як кожної миті рятують його Великі Подвижники. Часто ж те, що люди називають подвигом, є лише спалах накопиченої невикористаної енергії.

Збагнемо глибоку мудрість нескінченного подвигу.

10 листопада

Астральні куполи міст настільки затрудняють зв'язок з Учителем, що навіть вогняний промінь серця не завжди буває почутим. Можна послати надпотужний імпульс, але в такому випадку неминучі руйнації деяких тонких шарів поблизу Землі, що є недопустимим позакармічним втручанням. До того ж можуть бути порушені деякі центри, що не цілком розкриті для подібних сприймань. Тому так Раджу чисті місця.

Вогняне служіння Ієрархії возноситься над кармою людською, але творить свою Вищу Карму.

11 листопада

Гірська Стежка приведе до Істини.

Круг Карми приводить до нас зрадників та мучителів минулих часів. Суть їхньої енергії все та ж, бо темрява не має оновлення. Вона лиш посилить ступінь своєї деградації і наблизить кінець свій. Але енергія Світла, що вічно оновлюється, прийшовши в попередньому поєднанні, внесе нове звучання суті еволюційного потоку. Темрява хотіла б застосувати старий метод, бо діапазон її діянь від початку до кінця — пітьма. Але енергія Світла не повторює минулих досвідів, а сплітає нові поєднання Карми, насичуючи її новими елементами, не даючи пітьмі вилитися в старе знайоме річище.

В тому й утруднення пітьми, що вона вічно може лише повторити себе, і у всі віки вимагатиме лиш Голгофи. Та Голгофи уже не буде! А буде проявлена перемога Світла і на фізичному плані, і повна поразка пітьми.

Такий Заповіт Христа!

12 листопада

Наближається завершення спіралі першого бою для Мого Воїна. І найкращі можливості духу виявлені в Спорядженні Вогняному. Згадаємо народні легенди. Скільки разів звитяжець кує пробний меч, щоб вийти на бій вирішальний. І як досягається найкраща якість. Не проста мудрість напоює дух народний. Але невидима і ведуча Істина.

Для Моїх людей явище центру тягаря бою стане знаком Щита Мого. Лише ворог обтяжить того, хто несе Центр розжарення струмів, що пересікаються. Середини не існує в дні останнього часу Армагеддону. Так не помилимося.

Як узнає учень про зв'язок свій з Учителем?

Один вигукне: — О Учителю, хай торкання Твоє тисячами стріл вразить моє тіло, але я буду щасливий, бо переконався у водійстві Твоєму!

Але така груба свідомість, навіть при такій, здавалось би, самовідданості ніколи не відчує Торкання Вищого.

Інший скаже: — О Владико, прийми вітання і любов серця мого.

Йому відповім:

— Істинно, ти збагнув.

14 листопада

Сяйво смолоскипа прагнення — явлено буде знаком зустрічі.

15 листопада

Багато покликів сповнює простір. Всі вібрації допомоги тримає серце Нашого воїна. І без упину спрямовує необхідну енергію. Але понад всіма земними покликами звучить йому Наш Поклик. Поклик, що Веде й насичує. Чим невичерпна Чаша віддяки такого Серця? Безупинністю прагнення до Нашого Поклику!

Коли свідомість Буття уже нероздільна від Нас, можете ствердити своє серце, як іскру Нашого Серця. І вся Могутність Великого Серця з вами буде.

Так свідчить Закон Космосу.

16 листопада

У важкий час ще Скажу про особливо чутливе розуміння використання дорогоцінної енергії Світла. Мало відданості й самозречення в час грізний. Потрібна особлива мужність — мужність чутливості і пильності щодо потреб Ієрархії. Уважно вдивляйтесь у хвили подій і не пропустіть, куди вони відтягують могутність вашого серця, і які водокрути готують для тих, хто не збагнув головного напрямку битви.

Тому так Закликаю відкинути все, і до Мене прагнути всією силою серця.

17 листопада

Як могутній корабель в бурю не зверне з курсу вказаного, а долатиме хаос оскажених валів, так ідіть шляхом визначеним.

Що сталося б із прагненням корабля, якби стерновий став виправдовуватися перед кожною водяною громадою за те, що вона розбилася об його прагнення.

Збагнемо співмірність у битві. Така співмірність преобразить і Карму.

18 листопада

Абсолютно необхідне людям усвідомлення певності щодо цілі їхнього існування. Сумно бачити, як навіть ті, котрі чули про існування Істини, не вміють, навіть більше — не бажають спрямовувати своє буття. Навіть знаючи про Вчителя, не йдуть до Нього і лицемірно применшують дух свій, щоб не взяти Ноші Його, але мріють повиснути на вітці могутнього Древа, щоб уціліти під час бурі. Та вихор знесе, ніби сухі вітки, таких нахлібників, які не мають руху. Як їм піднятися, коли вигнано Вогонь Вічнодіючий?!

19 листопада

Коли на Варті стоїмо, не пропустимо жодного явища. Навіть коли щось буде здаватися найнікчемнішим, все таки донесемо вість до Того, Хто Сидить в Тайні. Він Знайде зв'язок всіх явищ, і Вкаже дію, відповідну напрузі простору.

Так необхідна гармонія для Битви Будівельної.

Ми знаємо безмежні градації станів Речовини Життя.

Наскільки багатогранні співвідношення Вогню з іншими стихіями, настільки безмежні проявлені ступені Буття. Так уявімо собі, як населений простір.

Сучасна наука ламає списи довкола того, чи є життя в інших фізичних світах. Вже не Кажу про Світ Тонкий. Не доходить до усвідомлення «вчених мужів», як могли виникнути форми, що ними визнаються як «життя», в неживому середовищі.

20 листопада

Навіть простий мандрівник, прокладаючи дорогу в хащах, залишить знаки свого шляху. Хто збагнув Путь, прочитає тайни турботливо залишених знаків. То як же Ми Думаємо про просування Наших мандрівників?! Судженого мандрівника не обмане завіса Майї.

21 листопада

Ще божеволіють і веселяться люди, ще переповнені певністю щодо нерушимості благополуччя свого. Не відчують, як Ми утримуємо на останній межі рівновагу тверді земної. Не чують, як вирощене ними чудисько вже приготувалось пожерти благодійників своїх.

Але ти, Мій воїне, будь чутливим, бо вже близько здійснення часі!

Як людство далеко зайшло в руйнуванні кращих стежок своїх. Подумає людина: «Ждуть мене!» і простягне руку Тому, Хто Чекає. І вже зігріє серце Радість Зустрічі. І подвиг здійсниться силою цієї Радості.

Але відкинуло людство розуміння такого єднання, і прирекло себе на муку самотності і безпомічності. Тому Ми уже готові дати нові шляхи співробітництва, але приймуть їх лише ті, хто не заразився самотію і безвір'ям свідомості.

22 листопада

Скаржаться люди, що Істина прихована від них, і що не відчують вони присутності Високих Братів. Та не розуміють, що всяка істина, як Вогонь, — і проявиться вона лише тоді, коли визріє магніт, який зуміє притягнути і трансмутовати її.

Навіть Найвищий Ієрарх не може, та й не має права розсипати благу росу там, де нема квітів, що здатні синтезувати її. Адже самі люди переконалися в існуванні закону великої доцільності Природи.

Є ще причина в Нашому явленому невтручанні в життя людей. Оповім легенду.

Принесли одному шановному чоловікові Чудесний Дар далекої країни. І втратив чоловік сон і ритм праці своєї, бо поселився в душі його страх власника. Іншого обдарованого спотворив тягар величч, не вміщений мізерною свідомістю. Але третій лише чув про Прекрасний Дар. І невдоволена спрага Прекрасного зростила крила прагнення. Так Прекрасне стало тайною, що породжує прагнення.

І той, чиє прагнення виросте до висоти цієї тайни, ввійде в явність Прекрасного.

23 листопада

Явище відкриття центрів особливо тяжке в дні найбільшої напруги битви. Такий стан утруднюється вампіризмом психічним. Тому коли спрямовуємо струми для особливої стимуляції вогнів фізичного тіла, щоб врівноважити тиск вогню на всі центри, Раджу уникати всякого роду пересікання струмів. І хай ніщо не перешкодить безупинного єднання з Нашими посилками.

Так Раджу усамітнення, валеріан (строфант, мускус), при неупинному віддаванні себе в Хвилі Світла.

Зберігайте пильність співмірності. Темрява приготувала таран, щоб вразити в особливо небезпечний момент. Виключити можемо повним усуненням від земних справ. Прагнення у Вищі Сфери не допустить пересікання важких струмів і обереже центри від руйнації.

Досвідчений мандрівник несе повний запас готовності до всіх несподіванок Шляху. Так підійшовши до пустельних і непривітних скель, не впадемо в зневіру, але приготуємо радість для зустрічі в долині благодатній. І не знімемо вуздечку прагнення, але будемо готові зустріти вируючий ураган і перенестись через зяючу прірву.

Так бережи готовність, Носій Світла! Бо Світло своєчасно встигнути мусить!

24 листопада

Вогонь є Рушій і Щит проявленого буття.

Як утвердимо явище Життя Вищого на Землі?

Лише проявом сконденсованого Вогню. Хіба зерно не стверджує Життя Вище явищем прекрасного плоду, котрого по суті нема в ньому? Але певна структура кристалу психічної енергії, притаманна йому, проявляє Вогонь простору у відповідні форми. То якщо кристали несвідомої енергії творять по визначеному еволюцією імпульсу так прекрасно — наскільки велетенські можливості самоусвідомленої енергії людини, поєднаної в потоці космічному з найтоншими вібраціями Великих Творців?

Коли потуга Направляючого з'єднується з потенцією прагнення направленою, тоді здійснюється Вище Буття на планах проявлених.

25 листопада

Для слона є природним валити гігантські перепони могутністю прагнення. Та складніша і небезпечніша боротьба з масою дрібних гризунів. Так підступи темряви стають витонченішими. Але Мій воїн не одноокий велетень, а серцем видющий. Тому знайде найкращу зброю для будь-яких хитрощів пільми.

Коли Рука Владики веде, не уподібнимось сліпим котеняткам.

Коли самотнього плавця застигне буря, де шукатиме він рятунку?

До світла Маяка гребтиме він. Але поки свідомість людська перебуває в стадному стані — навіть небезпека не скерує до правильного рішення. «Як усі, так і я», — думає людина. І кожен позбавлений ініціативи прагнення.

Тому так важливо відчинити дверцята свідомості, через які ввійде розуміння відповідальності хоча б за власну долю. Хай спершу навчиться людина, як підняти себе. Але воістину перший успіх прийде тоді на цьому шляху, коли допоможеш іншому.

26 листопада

Коли птах повертається до місця гнізда свого, що зупинить птаха? Навіть привид смерті в тяжкій дорозі не сповільнить натхненного прагнення.

Коли шукач до Вершини йде, що йому каміння, яке падає з під ніг, коли натхненні крила несуть? Нема в світі земному перепони для натхнення Вищого. Бо неземні Вогні ведуть Нами натхненного шукача. Знаємо, що не можемо не прийти в Оселю суджено, отже не затримаємося в путі, а розгорнемо всі вітрила можливостей для кращого досягнення.

Коли дитя виростило квітку, воно вже усвідомило першу стежину до Нас. Бажання творити прекрасне закладено в людському духові, як спосіб єднання з Вищими енергіями. Більше ніщо неспроможне наблизити проявлену матерію до торкання з Вогнем Вищим. Так кожна вирощена квітка духу є сходинкою до Нас.

Але є не просто мандрівники, а послані Нами просвітители людства, котрі не лише вирощують квіти духу, а несуть плоди надлюдського знання, часто навіть не підозрюючи про його поход-

ження. Вони випромінюють на людей світло вогняних кристалів, наявних в їхній земній оболонці.

То — явлені Наші будівники.

28 листопада

Хто вийшов з легенди — шляхом легенди піде утвердити потужність її в новому прояві. Серце, котре збагнуло дію, відкриє силу знаків посланих.

29 листопада

Хто в путь вирушив — чи стане в дорозі роздумувати: правильний напрямок чи ні? Серце знає закон: якщо навіть спочатку й неправильний був напрямок, але мета шляху ясна, — невпинне прагнення приведе до мети крізь всі звивини доріг.

Не забудемо Нитку Аріадни.

30 листопада

Промені наших послань проносяться над світом. Хто з'єднав струм серця з нашим променем, наблизив ще одну сходинку Нового Світу. Але скільки гребель на шляху такого єднання?!

Можемо спостерігати по долі світу, наскільки не вистачає людям такого Вогню. Навіть в простих законах фізичних відомо, що необхідний удар для виявлення вогню просторового. То який же удар потрібен, щоб пробудити вогонь серця закаменілого?!

Тяжкі заражені струми астралу, що сповивають Землю. Але наше покликання не впадати у відчай, а пробудити життя молотом духу.

2 грудня

Що породжує громи і грози, котрі дають могутні зміщення, що оновлюють озоном духу буття людське? Всесповнююча, Непромовлена Тиша — таємничий одяг Матері Світу.

Припадемо серцем до цього Блага і відчуємо трепетне зародження нових звершень. Серцем можемо вловлювати подих грядущих подій, несучи співробітництво Шляхам Вищим.

Нехай все сповниться Рішенням Вищим!

3 грудня

Як збагнути Мій Знак?

Хто почув веління Вогняного Часу, той збагне Мій Знак, як нерушиме утвердження кожного зерна Світла, як здійснення креслень суджених, як істинне розуміння суті Великого Образу, як перепону вогняну для всього мертвого і Вогняну Путь для урочи-стої ходи здійснень істинної **Людини!**

Тканиною Світла огорнене все сотворене Буття. Невтомна Благодатна Ріка живих іскринок несе Життя Всесвіту. Течія Великої Ріки доносить до нас торкання Несказанного.

Серце людське, — якщо навіть камінь тріпоче радістю, приймаючи животворний Дарунок, — невже ти не піднімешся до Радості Світла? Чи Дарунок самосвідомості перетворився для тебе в тюремні ґрати? І вже не можеш відчувати політ духу?

Але Я ще раз принесу тобі дарунок. Я зруйную побудовану тобою темницю, людино. Я пошлю тобі вихор, щоб знову відчула ти усвідомлення польоту полум'яного. Я зберу всі грози, щоб протиставила їм ти крила свої. Хай стануть крила твої з Чистого Вогню! Я допоможу тобі! І якщо приймеш Дарунок Мій — заграє серце твоє Світлом Кристалу Матері Світу! Будь готова до часу свого.

Я Сказав.

Як наповнені значенням події життя. Кожна мить приносить на Чашу Терезів Справедливості наслідки свободної волі людства. Куди ж прагне людство? Навіщо так обважнює гірку чашу свою? Адже тяжка напруга битви десятикратно посилює кожне досягнення в чаші доблесті. Адже так яскраво горить Полум'я Маяка і перекинуто міст через прірву. Кожен може ввійти — і зустрінуть його. Але обтрусіть тягар бруду земного з ваших підшов, бо інакше не пройти через безодню.

Не нове попередження, але перед останньою межею дуже своєчасне.

4 грудня

Не раз Нагадував про благо рівноваги. Ще Скажу про головні поєднання рівноваги — рівноваги духу і фізичної оболонки. Коли рухливий дух, як вихор осіннє листя, захоплює фізичне тіло, мож-

ливі порушення вібрацій щільних елементів. Та ще жахливіше, коли тіло, ніби глуха стіна, стримує прагнення духу. Тоді настає регрес індивідуальності. Якщо оболонка пошкоджена, то для прагнучого духа знайдеться нове вмістище. Але застій духу — це смерть.

Та єсть випадки, коли особливо цінна певна оболонка по гармонійності елементів, коли дух отримує найкращі можливості на плані фізичному для вияву особливих призначень. В таких випадках необхідна суворі рівновага між можливостями інструмента і натхненням співця. Інакше симфонія, що призначена своєчасно відвернути біду, може бути не зіграна.

Тому так Указую берегти дорогоцінну струну, яка в серці.

Знають люди, що найкращі кристали народжуються при найсильнішому тискові. І не розуміють, якої могутності дар може придбати дух кожного при опусканні в земні сфери. Вони розділили земні тиски на «щастя» і «нещастя». Так радіють знахідці, коли придавлені вантажем золота, і обурюються, коли буря руйнує притулок їхній. Але не подумують, що буря лише прислужилася їм, щоб шукали надійнішого місця.

Так благо втілень, послане для зрощення кристалів духу, перетворено в отруту, що роз'їдає дух. Тому настає година для відновлення зганьбленої доцільності Закону Космічного. І міри регенерації обрані самим Великим Організмом.

Так Земля напередодні відродження свого!

5 грудня

Явище Вищого спілкування таке ж природне і таке ж чудесне, як і життя Природи, котре ви спостерігаєте. Коли квітка тягнеться до Сонця, щоб прийняти життєдайну хвилю, і повертає йому життєстверджуючий нектар, — маємо синтез Вищого спілкування.

Таке спілкування суджено всьому людству. Коли ступінь доцільності людської свідомості підніметься до розуміння необхідності такої доцільності, як в житті квітки, тоді розкриється цей суджений плід для людства.

6 грудня

Коли серце сказало: «Йдіть до Владики!» — готовий Шлях. Бо саме серце Путь проклало серед вихорів простору. Лише серце вкаже Годину Поклику. Бо що таке Поклик?

Це те наповнення серця Владикою, коли переповнена межа очікування, і вже котиться бурхливий потік прагнення, змітаючи всі перепони на шляху до Нас. Постійте за потоком, доки не зімкнулись громаддя хаосу. Бо нема повторення!

7 грудня

Блискавицею явлено ствердження Шляху.

Ввійти ж суджено в тиші.

8 грудня

Коли струми протистояння згущають відтінки просторової битви, спрямована стріла серця, ніби блискавка, пробиває глуху стіну задушливості. І дає шлях струмам освіжаючим. Так серце бере участь у битві. На далекі простори відлунює битва племінного серця.

Я Збережу явище щастя вашого. Я Пошлю назустріч вітрило серед бурі жорстокої. Я Приборкаю ворожі вихори. Я Обточу гострі рифи. Сам Путь Приготую. Але штурвал втримайте. Адже воїнів Очікую.

9 грудня

Серед буднів твориться чудо Вищої Радості.

Серед нападів будується Храм Світла.

Але впертість духу невичерпна. І дракон сірості лише послужить сходинкою до Світла Вищого.

Великий дух, але прості його кроки в земному проходженні.

Простота і певність кують нездоланність тому, хто духом іде.

10 грудня

Я Послав вас — Я Зустріну вас.

Але обережно ступайте. Непролитою чашу донести — щастя ваше. Багато жадаючих цілющого напою. Умійте відрізнити явище хвороби, що потребує зцілення, від хижого вампіризму. Адже кожна крапля призначена судженому зерну. Щит Мій захистить, але хай не задрижить рука.

11 грудня

Коли Навчаю сприймати особливості епохи, Знаю необхідність запропонованих поєднань. В битві не обійтися без плану. Але

план Можу відкрити, коли дух горить напругою самовідданості. Складна битва, в якій багато аморфних духів метляються між бійцями.

Та є настільки пломеніючі душі, що навіть при, здавалось би, зовнішньому невіданні, могутньо притягуються по закону магніту туди, де їхня енергія повною мірою відповідає нерушимості Плану. Це буває тоді, коли квітник духорозуміння сяє на повну потугу.

Такі світочі невіддільні від Нас.

12 грудня

Коли темні посібники клюють ауру, напружимося ритмом потоку. Вібрацію такого польоту не зруйнують найжорстокіші нападки. Зміцнимо спорядження своє Ієрархією.

Чули, як Радість складає мелодію життя. Знаєте, як полум'яно підносять крила ієронатхнення. Тому не можемо сумніватися. І недосяжне вчора — сьогодні зазвучить судженою реальністю. А назавтра витчемо сяючий візерунок досягненнями духу для всієї утвердженої Безмежності. Адже можемо вмістити Могутність Співробітництва Космічного.

Неухильно ступає сміливий.

13 грудня

Тяжку смугу перейдемо серцем. Так грузьке болото не стримає стрімкого ритму ходи вашої. Але ураган лише прискорить політ стріли. Досвідчений дух знає, як застосувати промені Наших послань для кращих знаходжень в Битві.

15 грудня

Знаємо, як суворо гартується добрий меч. Не здивуємось, якщо для гартування меча Духу вимагається міра стократна. Бо призначений меч Духу вразити «змія древнього» і освячений на Битву Самою Матір'ю Світу.

Твердо збережемо співмірність Вищу.

Так несіть Доручене покликаним духом, ніби негайно належить явити утверджену дію поглядів Владики. Недалекі будете від Істини.

Коли струни напружені готовністю зазвучати, точно розрахуємо удар. Неприпустимо змішати ритми, утверджені провести над прірвою суджених будівників. Невміле торкання до могутності даної замість натхненної симфонії може принести танець хаосу. Збагнемо відповідальність кожної миті, як невідкладність.

Двосічний Меч Духу.

Уже знаєте, як невідступно з вами Щит Мій. І не пуста віра, але стверджене досвідом віків знання Духу складає сходинки. Тому сміливо сплітайте ниті прядива Нового Світу. І хай ніщо не збентежить і не зіб'є ритму вашого робочого верстата. Адже не новачки, і знаєте призначення Тканини. І без містики, а як працівники Матері Світу, пройдемо в Нову Країну: незламно, радісно й урочисто.

16 грудня

Вся потуга енергій Космосу прагне до руху. Але як енергію бурхливого потоку спрямовує і трансмутує воля людини в енергію будівничу, так необхідний проявлений трансмутуючий магніт для всіх сущих енергій. Так Полум'яний Йог вводить вогняні вихорі простору в злагоджені кільця еволюційної спіралі. Для кожного утвору такого кільця необхідний свій неповторний магніт.

Так можна прослідкувати згортання кілець еволюційної спіралі за явище Наших посланців, котрі своєю проявленою дією утверджували різнобарвні камені Вселенського Храму. Можна установити висхідну закономірність Великого Плану. І чутливий провидець збагне по вже складених сходинках суджену велич Будівлі.

І кожен Наш будівник, котрий прийшов на Землю, знає духом своїм, який камінь йому суджено нести.

Спрямовуйте свідомість понад земними подіями. Правильно оцінити дію можна лише з найвищої точки огляду. Тому вища доцільність твориться в дусі. Вежа духу здіймається над всіма проявленими стихіями. Коли далекоглядний дух посиляє тіло на перехрестя земні, він знає, які ниті зв'яжуть руки.

Часто фізична свідомість не може сприйняти всю складність візерунку, і суть дії може здаватися незбагненою або навіть неспівмірною за земним виміром.

Тоді прислухайтесь до звучання магніту духу вашого — і не відхилитесь!

Навіть простий круговорот краплі води може наглядно показати людям, що піднімає матерію і внаслідок чого вона знову опускається. Вогонь возносить — холод вергає вниз. Чому не врахувати такий простий приклад?

На простих і переконливих прикладах слід привчати грубу свідомість до сходження духовного. Прорубати скелю звичайності, і чудесна в суті своїй енергія серця ринеться в прорубане річище назустріч суджень для неї відповідності космічних проявів.

17 грудня

Дух веде. Кожна перепона на шляху перетвориться в багаття, що ствердить стежину.

Бережіть уміння творити Радість. Так пройдете всі брами.

Кільця Нага звиваються надзвичайно вогненно. Збагніть, що несе кожна найменша частка життя при такій напрузі. Уже не віками ростуть гіганти, але миті одлічують ріст подій космічного значення. Тому турбуємось про найкраще насичення дорогоцінних хвилин буття.

18 грудня

Мій воїн не може залишити Довірене на поталу ризикованим випадковостям. Можна судити про себе за малою людською мірою, доки ще сліпі й глухі. Але коли гонг Духу прозвучав — неприпустимо!

Спочатку під землею, потім під водою, потім вогонь червоний, вогонь чорний і, нарешті, Вінець, сяючий полум'ям білим.

Так пройдемо колесо життя нинішнього — для Життя Безмежного.

19 грудня

Судіть по нерушимості судженого часу про головну, приховану течію долі Землі, Сім'я потрапляє в землю згори. Не знає сіяч земний про призначення Плоду. Але хто змушений обробляти поле засіяне, інакше загине. Так нерушимо виросте еволюційний плід понад всіма опорами Розуму. Адже навіть грубе, неусвідомлене життя прагне до співробітництва з Духом. Умійте передбачити духом призначення зерен і спрямуйте земну свідомість до пра-

вильного плекання Скарбу, котрий дасть людству Плід Вищого Існування.

Явлення Променя чекайте.

20 грудня

Новий ступінь диханням гір Сповіді.

21 грудня

Наближається час завершення долі Землі.

22 грудня

Приготуємо меч Духу, бо крила подвигу готові вознести.

Не бійтеся «спокою» готовності й певності. Такий спокій має в основі мужність і відданість. Стріла, напружена прагненням польоту, хіба спокійна?

Такий «спокій» є важіль до дії.

23 грудня

Настав час по вершинах встигнути.

Не молитовні пісні у храмі, а дзвін списів.

Тому не благодущність, а рішучість і мужність.

24 грудня

Суворе нагнітання стихій...

Принесемо радість Христу на віттар серця. Коли здригається твердь в очікуванні громового Мовчання, Мечем Любові Готуємо Покров Благодаті. Наближається ява Бога Живого.

29 грудня

Дух Вищий витає над вашими дорогами. Пам'ятайте — вашими слідами йде Посланець по Землі. Ваше серце несе Його Вогонь.

30 грудня

Строки наближаються. Приготуйте корабель.

Вогняною Гірляндою оперезана Земля.

Згине все нечисте.

Сама Велика Матір іде!

Так заповідане здійсниться!

31 грудня

Багато отруених стріл приймаєте в щит свій. Успадкуйте мудрість збагнути, як спрямувати в битві блискавицю енергії Світла з найбільшою користю для потреб Ієрархії. Не перший раз Кажу. Збагніть доцільність.

Я Жду синів Моїх.

1963

2 січня

Що перешкодить, коли до Мене прагне серце? Коли знаєте, що невідступно Щит Мій над вами? Не бійтеся дверей, що здаються замкнутими. Адже знаєте, як відкрити. Хто в серці відкрив заповітні двері, для того нема більше затворів нездоланих. Хай сміливо пливе ваш корабель — адже Моїм Кличем напружене вітрило.

Стежка приготовлена. Та звичним кроком уже не пройти. По блискавиці суджено перейти. Хто зважиться — вогняним зватися буде. Так Зберу Моїх будівників.

Пора прокласти Райдужний Міст.

4 січня

Знаєте, як ступати під Моїм Знаменом.

Шатро ваше — урочистість.

Стріла — Воля Владики.

Лук — мужність напруги.

Щит ваш — Серце.

Сам Стверджую.

6 січня

Ім'ям Владики здолаємо тягар Землі. І тягар перетвориться в сонценосне оперення Духу. Який радісний тягар, покладений Владикою!

Ідіть подвигом. Суджено принести Новий Хліб Землі. Та мало хто відрізнити насущний харч від безплідного каменя. Свідомість

людей мало змінилася від часу Потопу. Та понесемо Радість Вогняну. Хай навіть Сонце стало для людей звичним, але Вогонь Вищий неможливо пристосувати до буденної свідомості. Він осяє готових і спопелить тих, котрі опираються по злобі.

Інакше не піднятися!

7 січня

Правильно мислите про призначення осередку. Але не можете бачити всю потугу явленого дійства на багатьох планах. Коли Я Вкажу рішення наступного етапу дії, пізнаєте огненно. Благо починанням вашим. Ждіть явленого. Таке прагнення — краще цементування утвердженого будівництва.

8 січня

Хай покров буденності не затемнить явище втаємниченої дії. Благословенне несподіване.

Багато сховано під панциром земного єства. Але така проста і несказанна полум'яна Зустріч на Порозі Серця. Так преобразиться несений Талісман в полум'яну яв.

9 січня

Постійність і рух управляють стрілою духу Мого воїна. Але тонко розрізняймо, де доречніше застосувати кожен з важелів.

Будемо пам'ятати, що на земних перехрестях стоять Вогняні Стовпи. Така свідомість буде найкращою панацеєю для втомленого шукача.

Хто не помітив Світла Любові, котре окроплює його, той не звільнився від кайданів самоті. Ти, Мандрівнику, котрий збагнув — ввійди в Любов Мою, і пізнай торжество Могутності Космічної!

10 січня

Давно серце сприйняло священне «Калагія». Багато доріг уже позаду. Але серце знає Безмежне «Калагія». Так ідемо в Шамбалу.

Не притулок Шамбала, а — Твердиня Вогню! Так лише вогнем пізнається Шамбала.

Благо вам, хто пізнав!

Пильнуйте гармонійне чергування ритмів у явленій творчості центрів. Насущні умови утвердяться, коли визріє вібрація певності звучання, послана духом.

14 січня

Хіба не збагнемо як радість те, що самі покликані здійснити велич спорудження Вищих карбів?! Багато темних нашіптувань про безсилля людське. Але давно сказано: «Бог — у вас!»

Умійте збагнути не як богословську абстракцію, але нерушиму реальність. Чим глибше таке усвідомлення, тим могутніше нагромадження енергій довкола такого стержня прагнення вогнів.

Хай сяє таке самоствердження серця, як запорука космічних звершень на земному шляху.

17 січня

Якщо знаємо необхідність напруги для прояву енергій в годину спокійну, то замислимось, як краще явити потугу вогняну в час грізної боротьби. Як напружимо удар для падіння останніх кайданів?

Лише вогняною напругою духу переможемо!

Як збагнемо таку напругу?

Як безупинне усвідомлення себе держателем рівноваги Світу. Хай кожен подумає, що від нього залежить благо Світу. Так нехай розглядає свої дії, як вартовий на сторожі. Не пропустимо ворога, інакше не утримати рівноваги Тверді.

18 січня

Належить творити епоху, утверджену перетворити Вінець Терновий на чолі людському в сяючу Твердиню Серця.

Вінець Терновий відкриває Брану Серцю.

Глядіть на кільця історії. І хай серце укаже те начертання, що визріло для народження.

24 січня

Умійте ждати. Не бездіяльність — очікування в дні Армагеддону. Але напружена співпраця найтонших енергій. Велика дія відбувається в просторі від такого чекання. По видимості — очікування, а по суті — очищення нижчих сфер. Тому так вогненно умійте чекати.

Кожен плід має свій час. Не мудро прискорити строки, і зірвати плід невчасно. Тому призначено Серце садівником. Лише його досвід допоможе розпізнати час Плоду.

27 січня

Коли серце передчуває сприйняття нових енергій, напружимося для урочистої зустрічі, бо лише на гребені найвищого розжарення можлива така асиміляція.

28 січня

Серцю, котре збагнуло, не треба шукати подвигу. Несення Буття є Найбільший Подвиг. Людству важливо усвідомити, що так зване «проживання» є умертвіння кращих іскор буття. Адже не існувати послане людство, а зрощувати Вінець Космічної Творчості.

Ясно несити свій дух, і усвідомлення подвигу буде нероздільне з усвідомленням буття.

29 січня

Чим далі Ціль, тим більшу близькість являє Вона нашому серцю. Хіба не зникає з серця ціль явлена? Тому — щоб залишатися в серці, Таємна Істина не може бути відкрита людству, але явиться, коли суть її, виношена в серці, постане преображена прагненням в Ріст Людини, і утвердить Нове Покривало Таємниці.

31 січня

Зібравши зерна, прямує сіяч у поле.

Зібравши дружину, вирушає воєвода на битву.

Зібравши плоди мудрості, йде проповідник до пастви.

Так лише повну чашу подамо на бенкеті. Бо скільки зуміємо віддати, стільки й отримаємо.

Мудрість того, хто дарує — важіль, що творить благо. Збагнемо цю ступінь, як насущну необхідність.

1 лютого

Нить Світла об'єднає всі вогняні серця в єдине прагнення, розірване поки що ланцюгами Майї. Так явлено буде Військо Моє. Але здійсниться не раніше, як в годину Останнього Дзвону.

Носії Ковчегу, міцно тримайте Нить!

2 лютого

Боятися люди свого вищого єства і захоплюються неміччю плоті. Визнати могутність духу — означає визнати Бога в собі, а це значить — знищити сім'я Люцифера в свідомості людській. Тому так важливо розкрити людині титанічність можливостей.

Ті, котрі збагнуть творчу радість такого дарунку — понесуть Наш світильник, а хто відкине — ввергнеться в пітьму. Хай збагнуть страждання від безсилля, приписаного духу їхньою свідомістю.

6 лютого

Сіємо досвід — пожинаємо мудрість. Чим ширше поле — тим повніші засіки нетлінних зерен. Благий досвід приведе до Лику Істини.

7 лютого

Коли в тиші Торкаюсь чола твого, Мій друже, сповни серце своє радістю. І наступний шквал битви не сколихне твердині твоєї.

Багато нежданих смерчів носяться у просторі, тому зв'язок з Учителем бережи неухильно.

8 лютого

Сокровенна естафета духу. Не явними шляхами вона постає, але полум'яною спіраллю Вищої Співмірності. Людська свідомість, загромаджена шматтям традицій, не здатна пізнати і визнати цих вогняних спадкоємців.

Але згідно тактики Адверза лише порадуємось, бо маємо можливість оточити себе істинними носіями Вогню, а не холодними шанувальниками «богів» для свого рятунку.

Такий закон Битви. Де спалахне Велике Полум'я — туди одразу ж прагне найсильніша пітьма. Що побачимо, коли Полум'я відійшло? Лише зборище темних нахлібників і навіть відверто войовничу пітьму. Тому Нове Вогнище запалюємо на чистому місці.

Так запам'ятаємо на Шляху Великого Служіння.

11 лютого

Коли дім полум'ям охоплено, що винесемо насамперед?

Не затримаємось біля скринь, і навіть біля книжкових полиць, а постараємось уберегти живе. Так збагнемо в грізний час.

12 лютого

Лише творячи, вистійте нерушимо під натиском пітьми. Коли особливо тяжка амплітуда Битви явлена, неухильно спрямовуйте енергію до творення.

Так явимо найкращий наслідок битви!

23 лютого

Серце знає ритм ступенів Пізнання. Не можемо змішати ритми, що ув'язують шлях земного утвердження з вібрацією Пульсу Космосу. Земні умови накладають відбиток, але Дійство сокровенної Творчості непорушне волею Космічного Магніту.

25 лютого

Коли згущення пітьми особливо потворне і прилипливе, найкращий щит бійця — до Прекрасного спрямувати погляд і серце.

3 березня

Головне — не порушити магнітний потік утвердженого Плану.

Коли сама дія відповідає вібрації, що послана Магнітом, особливо вплив гармонії відчувається центрами Вогняного Йога. Це — радість виконаного обов'язку.

Хай цей священний трепет стане компасом Духу серед туманів Майї.

4 березня

Із вогняних цеглин муруємо Заповітний Храм. Лише час останньої напруги дасть найкраще завершення. Коли весь потенціал енергій Калі-Юги виявлено буде потугою Космічною, — Нові Очі отримає Земля.

Не помилитесь, якщо прикладете найвищу міру до Битви Завершальної!

9 березня

Кільце охоронить. Суть розуміння дух несе. Серце трансмутує суть вібрації, посланої Таємничим Світлом. Але волійте утвердити Фортецю Призначену. Знаки розкриваються не раніше години, вказаної на скрижалях Світла.

Зберігайте мужність, коли повстають земні нагромадження, адже Радість Суджена велика!

11 березня

Не здивуйтесь, коли Скажу про Моноліт Вогню! Пізнавши всю стрімкість і пластичність Вогню, утвердимось на потужності Моноліта Вогняного. Замисліться над зв'язком явища.

13 березня

Відзначено схрещення Стежок. Тайна — Радість, відкрита серцю. І нема тайни, і все покриє радість Світла.

16 березня

Стихії творять, підкоряючись ритму. Дух же сам творець ритмів космічних, що перетворюють ущільнені елементи матерії в розряд вищих космічних проявів. Дух-творець знає наслідки явленого ним ритму і знає, як проявити краще сплетіння ниток життя земного до передбаченого імпульсу співтворчості Вогнів Космосу.

22 березня

Сфера не є закінченість, але суть, котра несе завершення напруги енергій, призначених виявити новий комплекс творчості, що гармонізує поєднання нових додаткових елементів Вогню.

Так ступінь Магніта Сфери є Основа зростаючої творчості Безмежжя.

24 березня

Провідна думка цього часу — оновлення. Давно суджений Новий Обрій. Але настільки відрізняється баланс творчих виявів від руйнівних, що довкола Землі утворився тугий «гнійник», який необхідно відкрити. А це можливо лише зсередини, щоб суть сама вижила себе. Тому спускаються Наші співробітники в пекло земне і випивають цю отруту, трансмутуючи через свої вогні, і в співробітництві з Вогнем простору дезінфікують сфери Земні.

Але навіть така жертва недостатня при страхітливих нагромадженнях пільми. Лише вибухом можна асимілювати отруту в космічних вогнях. Такий вибух і є остаточний вияв силами Світла нагромаджень, що розкладаються. Лише після такого завершення відкриється Поле для Нового Посіву.

27 березня

У Нас творчість відповідає поняттю Битви. Хто нагромадив потенцію для вічної Битви, той вийшов на Безмежне Поле Творчості. Тому Мого воїна Називаю Творцем.

29 березня

Воїн вирушає на битву для того, щоб вернутися в Дім. Що могутніша Перемога, то більш насичена Радість Зустрічі. Так цей Талісман Зустрічі охоронить в найстрашнішій Битві.

Хто має цей Талісман — Прийде.

4 квітня

Суворо напружте енергію життєвісну, щоб нерушимо через прірву перенестись. Найнадійніші мости будуюмо думкою. Так збагнуть у чеканні.

8 квітня

Відповідальність — людське поняття. Ми знаємо покликання і звершення, або ж просто — Життя.

Життя квітки в тому, щоб відкритися Сонцю і разом з Ним створити Плід. Життя людини — в тому ж. Суть Життя у всій Безмірності єдина, хоч і відрізняється в своїх проявах. У всьому закладено прагнення створити кращий Плід Буття. Ніщо не ухилиться від цієї великої цілі Волею Космічного Магніта. І всі ті елементи, котрі ухиляються або протидіють, теж прийдуть, хоч і більш довгим і тяжким шляхом.

9 квітня

Вузли в'яжуться. Устигнуть.

Чудесний Покров маємо. Недарма казковий дух народів пронизаний думою про сокровенне Благо. Що для Блага — Благом покрите.

11 квітня

Дійсність являє лик свій в путі. Рух породжує рух. Але хай рух, спрямований до Нас, сповниться всією пильністю Любові.

12 квітня

Слідкуйте за знаками грядущих подій. Хай до всього буде прикладена міра розуміння втаємниченої реальності.

13 квітня

Нагнітання енергій піднімає пласти льодів Калі-Юги. Нові неждані події потрясуть світ. Чутливо ловіть поклики строків.

Огненно Путь збагніть. І що Вогню доступно — вам явить доступ.

Незламно мисліть про Путь Вогняну.

Я Сказав.

Урочистість слів — лише блідий привид діянь суджених Торжества.

Серцем збагніть.

14 квітня

(Великдень)

Хай Світле Воскресіння вкаже людству, що невідкладно, невідступно, могутньо гряде Велике Воскресіння Планети. І не мертва традиція, але оновлена Вогнем Явність.

Хай перебуде Промінь Наш з кожним чистим серцем, котре правдиво жадає Преображення.

Прийміть, братове, що йдете Хресним Шляхом по тяжкій землі, Вищу Благодать Серця Ієрархії. Хай сяє ваше прагнення, як немеркнучі Вогні Космосу. І знайте, — все призначене вже в серці вашому. Тому хай радість ваша звучить в лад із Безмежністю.

15 квітня

Утверджено Шлях законний.

Але не людським законом іде Воїн Світла. Подібно до блискавиці Світлоносною іде Друг людства.

17 квітня

Готуйте серце до явленої могутності Вогню. Звужені можливості й строки напружені. Прагніть до могутності духу свого. Дух радіє в Заклику Вогняному.

18 квітня

Коли центри вогнем насичуються, бережіть рівновагу. Чутливо пильнуйте стан спокою вогняного.

19 квітня

Коли фокус свідомості зосереджено в серці, маємо струм найвищої напруги просторового вогню. Так відбувається найінтенсивніша трансмутація. В годину поспішного дійства збагнемо таку інтенсивність, як найкраще утвердження сил Світла. «Учитель хоче все прискорити».

21 квітня

Пора нектар збирати. Найкращий дар принесуть квіти на Сході. Пізнавши могутність Щита, утвердимось в Подвигу. Приймавши блиск Меча — грядемо в Битві.

25 квітня

Дух розтопить перепону плоті, бо як утримати Меч Вогняний?!

26 квітня

Збагніть, наскільки священна кожна дія, кожен подих, осяяний сердечним усвідомленням Ходи Христа!

Нехай глибина такого натхненного усвідомлення супроводжує кожен політ думки, кожен удар серця. Так зможемо трансмувати насущну вібрацію Ієрархії Світла.

27 квітня

Досвід Шляху показав, що найважче і часто майже нездійсненне за людськими мірками рішення несло негадане, інколи чудесне для ока людського, розв'язання проблеми.

Хай вказівником доцільності буде серце.

2 травня

Час випробувань — час Здійснень!

3 травня

В дорозі вершники. Очікуваний кінь не спіткнеться. Вість дивовижна попереду летить. Знайдемо найкращу годину для зустрічі.

Коли дух єдиний, як не зустрітися біля Вершини? Коли стріла прагнення досягла цілі, як не злити серця воєдино? Коли в путі, як не прийти?!

4 травня

Коли Говорю — по Променю перейдіть, час близькості настав. Але необхідно дати розцвісти квітам центрів, що Промінь трансформують.

8 травня

Куди б не вказали повернути обставини Шляху, незламно знайте — до Мене йдете! Адже Мою роботу виконуєте. Мости приготовані, і година уроча вкаже — перейти.

Не знаєте, яка ділянка Путі висіче найкращу можливість для судженого будівництва. Та вмістимо свідомістю весь Шлях, як утверджену Перемогу. Таке торкання духа навіть до негативних енергій сплете найкращий вінок можливостей. Досвідом пізнайте, як насадити квітник Мій. Рука Моя не втомиться окропляти дощем Блага найкращі творіння ваші.

Знаєте неухильність Варти. Так Утверджую: найкраща варта — політ Духу, Джерело прагнення Духу — Вище Знання.

12 травня

Кожний напружений спіральною могутністю цикл завершується точкою, що має рівновагу по лінії непроявленого до проявленого. Так завершення проявленого циклу єсть осяяння непроявленим для нового потенціалу проявлень. Таємність цих ритмів має свої відображення на всіх планах і у всіх сферах.

13 травня

Засвоєна духом ще одна сфера Вогню. Так наближаємося до Колеса Життя. Кожна асимільована градація напруги вогнів дасть ще одну грань до Кристала психічної енергії.

Рушайте до могутності грядущих Битв.

Знаємо, що сутність квітки єдина в прихованому пуп'янку. Утверджую, що розквітання є жертва, котра роз'єднує Одне для багатьох, щоб сотворити радісну Тайну Плоду. Так будемо розглядати ритми Буття.

19 травня

Чи потрібен Поклик Синові? Саме бажання йти єсть Його Поклик. Сама його Любов єсть і Поклик, і Прихід. Хіба закликає Океан Ріку ввійти в нього? Ні, саме життя Ріки є прагнення до Океану.

22 травня

Хто скаже, де сяйне блискавиця під час грози? Так не відаєте, як і де прозвучить Голос, що провіщає, але явіть у битві напругу грози оновлюючої, і — побачите!

23 травня

Вважайте замкнуті двері Порогом Просвітлення. Що, як не перепона відчаю плоті дасть нагнітання потужності вибуху яйця, щоб виявити сокровенну суть Духу?!

24 травня

Що скажемо про зорі, коли око не знаходить у хмарах про-світу?

Знаючий скаже: «Бачу, сяють зорі! Доки очі мої відкриті, хіба померкнуть світочі Божественних Творців?»

Та час надходить, і зорі являють лик, як тільки вихор хмари розжене.

Так знання серця відсуне завісу.

25 травня

Як оновимо карму Планети?

Потрібна явлена могутність вогняного титана.

Потрібна потуга взяти тяжку посудину і ввійти в Озеро Вогняне.

Так буде законною реакція на кращий стан речовини.

Неопалимі крила лише піднесуться, а те, що підлягає реакції — трансформується законним шляхом.

Могутні сили служать вам. Та рішенець бою залежить від пильності воєводи.

Бачу, як переможно майорить Мій Стяг!

Несіть усвідомлення могутньої Перемоги. І кожна творяща іскра прагнучиме з вашою течією. Сутнє так прагне до могутності! Можете явити!

27 травня

Коли орел ширяє над вершинами, хто визнає його? Житель ущелин не в змозі відчутти орлину потугу.

Лише вершина збагне, не спотворюючи, розмах його крил. Хай орел дружить з Вершиною.

31 травня

Я насичую могутністю Космосу дух ваш. Я посилаю вогонь райдужний серцю вашому. Витчіть вбрання духу. До Тих, що чекають, з'являються в найкращому вбранні.

Кому радісний убір ваш — той знайшов...

Кому ненависні убори, Мною приготовлені, — темрявою осліплений, і не ввійти йому в Брату Світла.

Дати можна лише тим, котрі приймуть!

1 червня

Думайте постійно серцем: «Несемо Світло Учителя!» Така напружена думка багатьом освітить шлях в мороці земної пітьми.

3 червня

Будьте творцями вогнів!

7 червня

Серце може прискорити нагнітання енергій, що явлені, аби ствердити терміновість Епохи Христа. Як аура сонця зростає при необхідних впливах, так співзвучно тяжінню Магніта і посиленням Світил працює вогняне серце.

Коли Кажу — відкинути все і повністю покластися на серце, слухайте голос космічної беззастережності.

16 червня

Коли Говорю: законним Шляхом досягнете — значить, Шляхом Вогняним, значить, явленням Преображенням Вогняним. Кожна напруга прагнення духу приносить в такій путі досягнення по-

дум'яне. Не знаємо краплі, що завершує ступінь наповнення «чаші», але знаємо — здійсниться!

Адже Сам Владика воліє наблизити могутність Великого Вогню!

17 червня

Чую, як стрімко ростуть крила!

Чую, як радісно тріпоче серце в передчутті звершень!

Так радісно бачити стрілу прагнення вогняного!

Своєю рукою відкриваєте Брату!

19 червня

Тисячоліттями може стояти велетенське дерево, вражаючи своєю могутністю, але ясно погляду мудрому, що неждано може рухнути зеленіюче дерево, якщо корінь зігнув.

Так нехай очевидність не затуманить погляду. Але подумаємо, які міри будуть найкращими для усунення найбільшого зла.

20 червня

Я Послав стрілу можливостей.

Око не побачить — серце збагне.

21 червня

Коли з'являються передвісники темних сітей, пам'ятайте про тактику Адверза. Сила відвертого серця приносить перемогу над будь-якими хитросплетіннями пітьми. Коли особлива напруга — віддайте все Водію.

Карма земна не має влади там, де пройдена межа щільних тяжінь. Там діє Закон Вищих Енергій. Могутність такого досягнення буде мірою космічною!

25 червня

Коли в мовчанні треба перейти — тихо підете. Тільки повна віра в Руку Водійську допоможе здійснити необхідне!

Не дивується воїн, коли серед битви звучить команда воєводи. Але готовий зрозуміти. Тож не дивуйтеся, коли серед гарчання буденності прозвучить Моя струна. Бо бачите битву і знаєте Воєводу!

27 червня

Наближаються великі потрясіння тверді земної. Кінець Армагеддону не провіщає духу людства перемоги над «древнім змієм». Космос збирає могутність для небувалих проявів Битви, за утвердження існування земної еволюції в проявленому бутті.

Так збагнемо, як напружується Велике Серце в грізну годину!

28 червня

Умійте напружити свідомість фізичну до сфери зерна духу: так отримаєте можливість використати невичерпний запас енергії. Час настільки серйозний, що енергії Сфер Вищих потужно прагнуть на допомогу фізичній тотожності своїй. Але усвідомте могутність довірену.

В час останній Армагеддону найпотужніше Осяяння явиться в Битві!

30 червня

Коли в час бурі дерево втрачає листя і гілки — це закономірно. Але кожна буря вчить укріпляти корінь.

Знаємо нинішній стан планети. І якщо серце несе Ношу Світу, то особа може здатися малою пилінкою. Тому Раджу шукати міцності в серці. Воно — підмурок могутності космічної. Тут вже не мораль допоможе, але утвердження свідомості, схованої в Скринці Заповітній.

3 липня

Не серед тиші храму підносимо дух свій сьогодні до Вищого. Але серед скреготу і гримотіння невпинної битви утверджуємо дух свій Вищим Вогнем.

Не рожева Благодать, а пурпур напруги пронизує сфери. Так ще небувало виявляються сили духу!

4 липня

Після сприйняття серцем Поклику Владики пломеніюче серце непереможно веде до призначеного. І як сходинки відзначаємо при сходженні до Храму, відзначимо віхи наближення. Треба пройти всі Брами. І лише серце може сказати, наскільки ми далекі або близькі від Священного Місця. Тому нехай ніякі напади пільми не збентежать, якщо серце правдиво віщує.

Візьміть до серця Моє Свідчення про Великий Магніт, Котрий нерушимо притягне все, що Йому належить. І суджено вам сказати Землі те, що буде їй дано знати в Останній День. А коли настане Ніч — ті, хто чув, не побачать, а ті, що залишаться глухими — підуть з нею.

5 липня

Пізнання — єсть жертва. Пізнати — це віддати себе. Це — розчинитись, стати суттю того, що ти пізнаєш. Віддати своє життя впродовж його життя. Ця жертва є найбільше придбання. Адже немає вище — придбати свідомість всепроникаючого Життя.

7 липня

Апокаліптичний «звір з незагоєною раною» ще не всі плоди свої пожав. Грізний Михайло Явить Йому Жниво Вогняне! Час близький і Серп уже сяє в могутній Руці!

11 липня

Незбаром Відкрию Мою Тайну. Але майте мужність Терпіння. Почуття серця завжди буде кращою квіткою у Вінку. І навіть темрява земна не затьмарить її саява.

12 липня

Древні пророцтва здійснюються.

Кожен понесе свою долю.

Ви ж, Носії Щита Сонця, вознесіть принижений Скарб у Оселю, достойну Його.

13 липня

Коли плоть мислить: «далеко», Дух у захопленні: «близько»! Наш Досвід знає, що правда у Духа.

Коли Жона одягла Вогняну Кольчугу, нерушима година на-стала.

Вежі земні рушаться, і не будуть вони підняті! Бо хто ж здатен на Землі прийняти їжу Вогняну?

15 липня

Як вигодовується дитя молоком матері своєї до повної асиміляції його організму з щільним світом, — так і Его, котре ввійшло в контакт з вогняними сферами, розвиває свої вищі центри з допомогою Вогняної Годувальниці, до повного переходу в Життя Вогняне.

Такий стан називають Осяянням, коли Годувальниця і вигодуваний нею обмінюються повним потенціалом Вогню, що доступний Вогняній Годувальниці. Маємо процес, зворотний земному годуванню. На Землі матір годує, щоб назавжди відлучити дитя своє. В Світі Вищому Матір вигодовує для того, щоб назавжди прийняти в Себе.

Так збагнемо в серці, як нерозлучно поняття Вогняної Годувальниці і Владики Ведучого.

Коли вказано, що події кожного дня, навіть кожної години можуть мати вже космічне значення, ще скажу про обережність. Питьма відчуває особливі моменти. І старається приготувати відповідний рецидив.

Тому Заповідаю Щит Вогняного Терпіння. Так вернемо всі стріли тому, хто послав, не сколихнувши вогняної сутності. Чим більше ричання птьми, тим більше покрийтеся недосяжністю терпіння. Адже час настав особливо відповідальний.

21 липня

Як тяжко людям повірити в існування Дивного і піднесено Прекрасного. Однак все Буття, все навколишнє є живе здійснення Найвищого.

Як важко говорити із сліпими й глухими.

Можна порівняти процес очищення свідомості з працею палеонтолога. Так же Вогняний Йог, з'єднуючи земні сфери з просторовим вогнем, розтоплює тисячолітні рутинні нагромадження, оголюючи первозданну неспотворену суть свідомості. Внаслідок цього з'являється можливість трансформації свідомості в наступну його градацію. Ніби поєднання єдинородного ланцюга, перед тим розірваного цією мертвотною ізоляцією нагромаджень.

Так Вогняний Йог регенерує людський організм.

24 липня

Просто твориться Чудо Любові.

Навіщо долати Час і Простір — коли Любов відкриває всі брами.

Найнижче стає Найвищим з Любов'ю. Світи творяться Любов'ю. Життя твориться Любов'ю.

Як же люблячим не зустрітися по Любов'і?

Я Кажу — Лотос вигодує Любов'ю!

25 липня

Як сказати воїну — завтра ти оволодієш тією чи іншою позицією?

Воїн сам розчищає свій шлях — своєю рухливістю і мужністю.

Але, Знаючи Свого воїна, Скажу:

— Ти суджений Переможець!

26 липня

Де бачили, щоб посеред битви воїн вирішив проповідувати Істину її ворогові? Не було б битви, якби проповідь могла врятувати. Пройшла для Землі пора проповіді. І немало впало голів великих Проповідників.

Доволі усовіщати птьму! Хай скаже Слово Вогняний Меч!

Любити Господа — не означає полюбити птьму, що ненавидить Його! Хай почуття відданості Світлу вкаже співмірність!

Свідомість всіх віків і народів указує, як Благословення Матері завжди було з переможцями темних чудовиськ. Так нехай Благословення Матері вічно буде з тими, Хто йде на Подвиг!

Стріли летять. Але чисто Щит тримайте.

Серце бережіть.

Хай отрута капає на Землю, адже вона й породила отруту. Хай переродить свою спадщину. Космос завжди допоможе!

Знаєте, що найжорстокіші герці киплять біля вузлових позицій. Тому майте мудрість збагнути, що особливо піддається жорстоким нападам птьми. І обережіть ту сокровенну позицію.

27 липня

Уявіть, що прірву по струні переходите. Кожен погляд вниз може бути згубним. Тому й ричить пітьма. Та хай погляд буде спрямовано понад темною безоднею, і — досягнете. Лише таке прагнення вразить темних переслідувачів: адже більше нікого не може зачепити прагнення до Світла.

Смолоскипом дружельюбності проявляйте лики.

Знаєте, що чим більше натиску з боку Землі, тим могутніше творіння духу. Тому лише порадуємось досягнутому в ім'я Нового Світу. Широко дивіться на поле битви, і пилінка не затемнить усвідомлення того, що відбувається.

28 липня

Про Мене думайте в годину згущених струмів. Женіть думки атакуючих темних снарядів. Інакше тяжко серцю. Хай радість завершення Мого Заповіту путь вашу осяє!

30 липня

Ниті Нового Світу спітає незламна рішучість духу. Не мертва зашкарублість оточує життя людське, але сяюча речовина Життя. Будьте достойними творцями в Майстерні Матері Світу. Бо навіть камінь радується в мистецькій руці скульптора! Помічайте радість в навколишніх явищах — і збагнете найкращий напрямок творчості.

Так дивіться в Нашому будівництві.

Хіба самотня хвиля на поверхні океану?

Вона лише акорд спільного ритму. Вона вільна в своєму русі і неухильно виконує волю єдиного життя.

Так збагнемо співвідношення Вищих начертань і їх явлених Виконавців.

1 серпня

Люди вигадують складності й химери, щоб віддалити Вище в недосяжність і нереальність. Найстрашніше породження самоті, що змурувало «китайську стіну» довкола свого болота буденності й ганьби.

Та як неможливо втекти від променя Сонця, так не втекти Землі від саява Нового Світу.

Адже Сама Матір поспішає дати нове явище Життя.

Хто скаже про шлях джерела?

Так не знають про причини Наших посланців.

Але Ми Знаємо їхні шляхи і Знаємо, як зберегти Скарби для кращих виявів.

5 серпня

Пам'ятайте, що Основа руху за межами часу й простору. Три-мірний стан речовини лише наслідок життя вогняних імпульсів. Тому спостережіть корінь руху, перш ніж стверджувати наслідок. Не варто переплутувати наслідки вищих і нижчих невидимих імпульсів.

Та коли серце відчуло наближення вищого, сміливо творіть земний наслідок вищих нагнітань. Лише такий ланцюг назвемо нерушимим, коли дух сам творить своє призначення.

Зоря приведе до Призначеного.

7 серпня

Не бійтесь незнання плоті. Коли настане година, Скажу голо-сом серця вашого. Лише являйте дійство духа невпинно. Бо лише так стираються кордони між Серцем Учителя і учня.

Образ Учителя твориться серцем учня. Дух, котрий знає Учи-теля, не применшить Образ Його, але по знанню своєму сотворить дійство своє, наповнене відповідністю. Так духовне дійство учня творить Образ Учителя Свого. По мірі такої відповідності розпіз-наємо сутність учня. І велика радість, коли свідомість учня не осліпне від повноти саява Серця Учителя. Тоді він говорить: Я — ТОЙ!

8 серпня

Як плавець, могутньо розсікаючи хвилю, прагне до берега, так, не оглядаючись, прагніть крізь покривало Майї. Тим швидше на-близитесь до Берега Істини.

Правдиво має життя лише ТЕ, що живе в серці.

9 серпня

Хода Учителя — це могутня хвиля наростання світових подій.

Це полум'яне зміщення тих енергій, що відходять, Новим Променем.

Це небувало на Землі співробітництво сфер і енергій космічних.
Матір Світу Уголовила свій посів!

11 серпня

Зустрічаємось за межами плоті.

13 серпня

Абетка серця не перекладається на мову людства. Лише дух може прочитати ці письмена. Настільки витончена ця вібрація, що лише постійна увага до відчуттів серця дозволить уловити рух Істини.

16 серпня

Укріпіть силу Ашраму.

Як на поклик руки, яка годує, злітаються птахи, так зберуться ниті уготовані і напружені творчою могутністю Магніта, проявлять тканину. Тією тканиною огорнетесь в небезпечних переходах шляху.

Моєю Турботою і вашою старанністю прийдете своєчасно.

17 серпня

Треба Землю укрити крилом Духу.

Тоді істинне явить розуміння і попрямує до Світла, скинувши в огонь луску нагромаджень земних.

В ім'я їхнє ведемо битву. Адже, воскреснувши із пітьми, дадуть Новий Прояв Планеті.

Пам'ятайте цей Великий Заповіт і співмірюйте сили і дії з цим здійсненням космічним. Адже не було в історії Землі події більшої!

І хай не бентежить малість і нікчемність тіла, коли дух грає на соковених струнах Полум'яного Космосу!

18 серпня

Правдива дія може опиратися лише на довір'я до Учителя. Тоді дія, ніби міцний міст на нерушимах устоях. По ньому можуть рушити легіони співробітників видимих і невидимих сфер.

Та без цієї могутньої основи дійство повисне, як безпомічна павутина, що коливається у вихорі простору, і лише умножить явище Хаосу.

Тому пам'ятайте, що стрілу прагнення повинен напружити лук довір'я до Вчителя!

19 серпня

Багато складних окультних законів можуть бути так просто усвідомлені серцем, котре прийняло вогонь служіння Спільному Благу. Його вібрації уже настільки не належать грубому світові, що можна сказати про нього, як про вмістилище проявлених Небесних Вогнів. Адже Субстанція Буття в своїй Основі одна для всіх наступних виявів, і різні світи суть лише її покривала, більш чи менш віддалені від свого єдиного Ядра і сотворені з нього ж. Схоже на те, як черв'як-шовкун сам створює свою лялечку, але відрізняється від неї. Так світи, створені цим Ядром Життя, вмираючі і народжувані, не несуть в собі всієї сутності Ядра, але тільки частковий Його вияв, і зв'язані з Ним лише тією творчою енергією, яка виявила їх і дала їм існування.

Так ця своєрідна «пуповина» зв'язує круги творення з самою Сутністю. І кожна відрізняється від попередньої, як і сам круг вияву, бо різні і безмежно розмаїті життєві імпульси вияву Ядра Буття.

І лише ця «пуповина» має в собі в потенційному стані всі якості Ядра, бо вийшла з Першоджерела, і за певним загальним імпульсом проявила в житті щільному той світ, котрий підкоряється неможлимому Ритму доцільності. Цю з'єднуючу Основу звуть — Серце. І лише через нього самоусвідомлене життя може повернутися до свого Першоджерела.

Так можна бачити, наскільки космічне завдання Людини. Кожну клітину матерії треба преобразити в самоусвідомлене життя, — фактично дати Розум і Серце Безмежності.

І наскільки далеко опинилося людство планети від свого Істинного покликання. І тому можна зрозуміти, наскільки термінові космічні заходи останньої битви за Людину!

21 серпня

Про дорогоцінний камінь можна судити по саяву. Про квітку по пахоцях і гармонії барв. Про дерево — по плоду. Якщо наявність того, що в квітці або в плодах приховано до певного часу, можна застосувати перший спосіб розпізнавання: лише обмити камінь в ЧИСТІЙ ВОДІ.

Так рідко знаходимо цінні камені, що важко помилитися.

Хіба можна виграти битву, якщо воїн не бачить свого Воеводи? І не знає, куди спрямовує його воля?

Мої бачать Мене, і знають, де звучить Моя Воля. Бо мають в серці Магніт Світла.

Хто ж скаже в час бою, що не бачить прояву Владики і тому не відає, в того запилені очі, або й зовсім осліплені.

Адже в небувалій напрузі Моє бойове спорядження.

23 серпня

Як можна наблизитись до Владики?

Лише прийняттям напруги тієї могутності, котрою Ми утримуємо склепіння битви.

Ми не вимагаємо непосильного, — лише виявлення повної потенції, можливої для даного духа. Якщо ти не гігант, але могутність, явлена тобою, відповідає в твоїй пропорції його напрузі, — то ти стоїш поруч. Лише прийняття повної міри дасть наближення до Владики. І не від жорстокості серця, а лише по закону співпраці енергій диктується ця необхідність. І в цьому справедливості становища, коли учень іде до Учителя, а не навпаки. В останньому випадку навіть найбільше бажання Учителя не дасть зближення, якщо серце учня глухе.

26 серпня

Скажіть тим, що запитують про основу вашої віри:

«Знаємо Радість Творця».

Радість — енергія. А кожна енергія має своє Джерело. Так укажіть, що Основа Віри починається на Найвищій Реальності.

27 серпня

Явлені можливості — є результат трудів незримих. Тому важко вловити неждані порухи подій земним оком. Лише Вартовий Серця укаже заздалегідь сплетіння стежок тонких енергій.

Вогняний Йог не повинен плисти за потоком подій, а бути їх творцем і співробітником.

29 серпня

Якщо запитують, як розпізнається Світло Учителя від легіонів самозванців, — відповідайте: Хіба важко відрізнити сяйво Сонця

від закопченої лампи? Істинно, якщо недоступно зріти сяйво, то нема розуміння Учителя.

Та нема приреченості там, де є рух. Вийшовши з пільми, небезпечно глянути на яскраве світло. Тому уготовані сходинки, ніби зм'якшуючі пов'язки. І Учитель зніме пов'язку з очей, що дерзають прозріти!

30 серпня

«Дух Каменя вказує путь».

Збагніть, що не абстрактне таке поняття в устах Держателя.

Час дуже напружений.

Відчуйте хвилю співробітництва. Вісник не обов'язково з вогняними крилами з'явиться, але навіть билинка може передати серцю промінь важливого указу. В грізний час немає неважливих подій на вашому шляху. Вмійте розрізнити, що є луна минулих подій, а що стосується Поклику нинішнього.

Найнезначніша деталь може змінити візерунок. Глядіть, куди може привести така зміна.

Поле битви готує несподіванки недосвідченому воеводі. Так Повторю: лише в серця питайте, куди спрямувати коня!

31 серпня

Багато треба сказати і відкрити людям. Та єсть Щось, що повинне залишатись глибоко втаємниченим. Так Основа завжди була прихована. Якщо навіть підвалини будівлі сховані, якщо корінь рослини знаходиться глибоко в землі, то як же можемо відкрити Корінь Суцього?

Лише свиня може підрити корінь, але знаємо, що таке явище далеке від еволюції.

Садівник Любов'ю зрошує сад свій. Приховане для ока — відкрите Його Серцю.

2 вересня

Серце чує поклики магнітів. Складний візерунок сплітається з цих напружених ниток. Та зуміємо відрізнити покров від Сокровенного. Покров єсть зовнішній рух, але Сокровенне — суть Творящого Вогню.

Багато лабіринтів петляють дуже близько від Істини, та найкоротший шлях, зазвичай, дуже простий і нежданий. Хоч іноді поєднаний з найбільшими труднощами.

Багато минутих космічних і планетних умов впливають на такі особливі просування. Та одне Стверджую: «Якщо стріла в польоті — вона неодмінно досягне цілі!»

Не гадайте, що Учитель десь далеко, за горами і пустелями. Учитель стоїть біля узголів'я вашого і дивиться в наше серце. Він Лікує вас і Укриває Щитом. І найкраща радість Йому, коли серце ваше чутливо відгукується на ці тонкі торкання. Учитель Знає, де прикласти найкращу турботу і явити Знак Ведучий. Тому не бентежтеся в нерозумінні, але палайте у відданості і йдіть по струні готовності.

Так здійсниться Заповідане!

3 вересня

Тільки буря може розбудити сплячих!

Тільки вогняний вихор дасть розуміння серцю людському, наскільки незвичайне його становище і призначення у Всесвіті.

Ніщо не протверезить хмільну команду, але коли палуба піде з-під ніг, почнуть рятуватися.

Та мало хто має карму справедливої винагороди. Таке становище Землі!

4 вересня

Знає пустеля дивні легенди і від початку несе їх у вічність. Так приховує їх негадано, і так же негадано відкриває шукачам Слово Мудрості, як і джерела Води Живої, як і цілі царства славні...

Треба збагнути, наскільки велике це поле, і як ще непізнане людиною...

5 вересня

Нема обмежень в Космосі для творця. Як сказано: «Все можливо, все доступно!»

Але свідомість людська так забронювала себе самістю і неучтвом, що суджене і приготоване для еволюції людства, відкинуто,

як недосяжне і неіснуюче. Тому нерадісна доля теперішнього людства. Строки зближаються вирішальні, а карма Планети жахлива, і нові здобутки не являють полегшення.

Грядуть події грізні, та вирішально урочисті!

Космос переможе!

8 вересня

Радість Світу чатує! І бентежні часи принесуть лише щастя розуміння її!

Ідіть до Радості Світу! Вона Жде!

Коли нагнітається межа шаленства Володаря Землі?

Тоді, коли кайдани, Ним викувані, рушаться. І ніщо не може зупинити саморуйнування злоби.

В цьому поразка пільми, бо чим більша злоба, тим слабшає її опір неосяжній могутності Світла!

Я скажу Слово серцю вашому:

Будь радісне, серце Світла! Адже Сонце піднялося над твоїм шляхом і осяяло ціль. Тому не лякайся мороку! Він уже безсилий перед океаном Світла!

10 вересня

Збагніть у Мовчанні найпотрібніше.

Урочисто перед Ликом Суцього утвердьтеся Волею Того, Хто Послав!

Прийміть благословення моє!

12 вересня

Черепашки, що прилипли до днища корабля, тільки затримують хід: очистіть днище. Швидше до цілі прийдемо. Але є й такі, що не тільки затримують, але й діру прогризти можуть.

Тому священний вантаж Братства бережіть! Час небувалий, і жлдна втрата недопустима.

14 вересня

Віхи розкриваються на шляху!

Серце, що пізнало Учителя, побачить всі дрібниці. Лише держайте!

Хай віра, могутня як Сонце Знання, осяє сутінки земного проходження.

Я з вами!

17 вересня

Перли серця сховайте від неситих очей. Новому Світові Скарб призначено. А в минулому вже не раз принижували Святині.

Що сокровенніше явище, то жахливіша зрадницька цікавість. Умійте зберегти Дар Владик!

КАЛАГІЯ! — Вірним Кажу!

Вам — КАЛАГІЯ — в ці грізні часи, заклик до Великої вирішальної Битви.

КАЛАГІЯ — зустрінемося в Битві!

Так запам'ятайте!

19 вересня

Увійти до Храму неможливо, доки не будуть пройдені сходинки до Нього.

Але сходинки ці можуть долатися віками, а можна подолати їх одним вогняним поривом духу. Шлях єдиний для всіх, та відрізняється потенція Духу. Одним все легко, іншим все важко. Так бачимо, що лише вогонь дає потугу для подолання. Лише вогняна свідомість ввійде в Життя Безмежне!

Так скажемо тим, хто ще здатен сприйняти цю велику Істину. Вогонь відповість на кожную спробу співробітництва з Космосом.

22 вересня

Ви вже збагнули, що життя неможливо назвати життям без свідомої і невпинної співпраці з Силами Світла. Таке поглиблене дійство свідомості серця веде до подальшого оволодіння тонкими енергіями. Таке просування в земних умовах в Епоху Світла можливе до повної сублімації (витончення) елементів грубих в стан ущільненого астралу. Але цей стан можна досягти лише об'єднаними зусиллями земного носія з Могутністю Ієрархії.

Так на людство чигають явища найнегаданіші!

Так ідіть всією потужністю Духа!

3 жовтня

Бачу, як мужніє рука, і дух одягає Кольчугу Доблесті. Я Послав знання могутності в тяжкий час. І дух, що підняв Щит, даний Учителем, отримав могутність Космосу. Так радість перемоги обніме обрії Всесвіту. Так несіть радість Перемоги!

4 жовтня

Почуття творить сучасність.

Думка творить грядущє.

Хто здатний високе почуття об'єднати з такою ж думкою, той не знає сучасного, а лише грядущє, бо всяка сучасність уже відстала від думки і стала минулим.

Правдива думка насичується рухом, що виходить з її зерна. І кожен момент її існування є вже майбутнє. Істинне життя мислячого Его і є це безмежно-прагнуче відчуження грядущого. Це не є погоня за привидом, як може гадати інтелект, але найбільш насичене життя, де творець і творення нероздільні.

5 жовтня

Темрява прагне створити видимість оновлення Планети, і, як завжди, підмінити справжнє підбуркою. Та не утримати Вогонь в паперовій посудині. Сама природа речей і елементів повстане, і повинно вилитися кожне нагромадження відповідно до свого тяжіння.

Всі хитрощі пітьми приведуть до того, що, ніби нагромаджена снігова купа, кристалізується явлено її потенціал, і неминує буде розтоплення могутністю Світла.

9 жовтня

Доки є прагнення — маєте досягнення духу. Так самі складаєте мости наближення до Істини!

13 жовтня

Справжньому звияжцеві не треба говорити про його силу, він сам пізнає і стверджує силу свою. Міра потужності не у зовнішніх запевненнях, але в серці.

Як сказано: «Іване Стотисячний, візьми свою долю!» Лише той господар Радості, хто своїми зусиллями досягнув!

15 жовтня

Свідомість людей все готова пристосувати до буденності. Тому остання битва дає ту напругу всім виявам, котра не дасть можливості людині оглянутися на запилені полицки догм, але здатна або вдихнути прагнення до Світла Нового, або так же блискавично розтопити все нечисте! Тому так заповідана вогняна незламність в ці грізні дні!

16 жовтня

Як можете визначити ступінь корисності миті? Лише насиченістю прагнення.

Коли квітка прихована в зерні — не скажете, що не корисна мить квітки у зерні. Також коли бачите вже стебло — не станете доводити про безкорисність його, не знаючи результату.

По кількості творчої енергії, що виділяється, кожен момент процесу вияву життя — більше миті завершення для світу проявленого. Але мить завершення в проявленому єсть безмежне джерело потенційної сили для всіх світів. Тому, говорячи про доцільність явища життя, збагнемо нерозривність моментів нагнітання і віддачі.

Все, що є прагнення — чи то незримо чи явлене, — несе Вогонь безмежної творчості.

20 жовтня

Що Дух вказав — здійсниться!

21 жовтня

Герой — творець Космосу.

Землі був явлений такий Герой і понині залишається з нею.

Герой — протилежність Землі і Держатель, явлений їй.

Він ступає по гострих каменях, але погляд його уже покрив райдугою обрій.

Так заповідано Вищим!

23 жовтня

Коли ковпачок піднято — сокіл відлітає в небо.

Але він знає потребу Господаря і не покидає його завчасно.

Так за пеленою фізичного світу дихає простір Свободи, але вірний сокіл сидить на плечі Господаря. Так обоє знають, що День Звільнення наближається спільними зусиллями.

Для нього — беззмінна варта Подвигу!

24 жовтня

Закон Вищої Мудрості ніколи не може бути явлений фізичному світові. Бо Вища Мудрість — єсть вища співмірність Любові. Кожен рух, кожна іскра Життя народжується гармонією Любові. Так народжене Любов'ю не може поневолити когось або щось. В проявленому світі це неможливо, де сам процес життя єсть невинне поглинання енергії і трансформація її внаслідок цих поглинань в деградуєчі форми. Все це може нести лише страждання Великій Дарувальниці чуттєвого життя.

Тому завдання Вогню — трансформувати «помилку» грубого зародження, і повернути в іншу сферу струмів Буття.

8 листопада

Навчаю чути красу Світу. Лише свідомість, котра сприйняла світову гармонію, здатна творити життя. Лише проникнення цією вогняною сутністю, дає важіль творчий.

Вогонь — єсть Вища Жертва, і збагнувши її, дух звільняється від усіх кайданів відносного існування. Так можна вийти з круга прагнень до Порогу Непромовленого.

12 листопада

Одягнете інший убір, і Ім'ям наречетесь не цього світу. Світло Ієрархії потужно путь освітлює!

14 листопада

Як обманлива непорушність лялечки, так маєте видимість непорушності терпіння очікування. Та хто може сказати, наскільки напружено розвивається метелик, і наскільки швидко з'являться чарівні крила?!

21 листопада

Коли мандрівний шукач вертається в свій дім, хіба думає він, що двері замкнені? Саме прагнення додому єсть утвердження правди на вхід. Хто поспішає, того уже ждуть!

26 листопада

Не просто добути Ключ від Безодні. Та істинно Серце Назву Переможцем Безодні. Все утверджене серцем явить найжиттєвіше саяво.

27 листопада

Коли зможете найбільш нездійсненне для земного розуму усвідомити найбільш насущним, і те, що найдалше — найближчим, тоді приготується відкритися чарівна Брама!

29 листопада

Лише найпростіше поєднаємо з найурочистішим. І найрухливіше з найпостійнішим. Так відзначимо найбільш відмінні ознаки Вогню.

3 грудня

Я єсть Дім ваш. Птах, котрий знає Дім, вільно знаходить його. В польоті за крило смикати недоречно, але Спрямувати благодіючі течії повітряні Можемо. Так радісно сплітається явище Співробітництва.

8 грудня

Струни зберігають багато скарбів звучань. Та удар по струнах повинен бути явлений.

9 грудня

Треба подвиг утвердити серед кипіння життя. Та метод пильно продумайте. Своїми руками муруйте кладку Будівлі, окресленої Вищим.

Коли серце відкрите — Дух Мудрості в ньому перебуває.

Так на очах у Світу являть Вогняне Склепіння.

Лише пам'ятайте, яку Могутність маєте в своїх руках.

23 грудня

Могутня лавина Вогню обрушилась на Землю. Тому настільки цінне і невідкладне свідоме сприйняття тих потоків. Бо якщо не дати їм творчого прикладення — Земля спопеліє. Тому дуже необхідний тепер могутній трансмутатор вищої дії. Явлені по Землі такі Держателі, але необхідна могутня напруга для з'єднання цих променів при небувалому згущенні пільми.

Тому гостро відчуйте умови нинішньої години.

1964**8 січня**

Утверджена міра Буття із видимої явності увійде в явність незриму. Така ступінь навіть в Безмежжі виключить можливість зради. Тому так напружуються сили в цей вирішальний час.

Шляхи особливі наблизяться до Землі. Треба приготувати дух і тіло.

Таємниця проявленого в плоті буття велика. Але слід збагнути її загрозу для Світової Будівлі, як сутність ядерного розпаду.

Так Ієрархія Світла веде битву в найнеосяжніших масштабах!

15 січня

Найвища урочистість може зазвучати в напруженій щоденності, коли струни серця співзвучать в акорді космічної творчості. І не відаєте, як могутньо творить дух, тоді як погляд земний запитує про сенс буття.

Напруга вища не може відзвучати на нижчій матерії.

Тому коли Кажу: «Пізнаєте!» — означає — явленням Преображенням Вогняним!

Тому Повторюю: «Дайте Мені Дугу Склепіння, куди увійти!»

Адже нетлінна священна посудина, котра підносить вогні!

30 січня

Я Послав Указ.

Вартовий Серця не допустить хитання, коли пільма кинулась, щоб надірвати напружені струни.

Ще Скажу. Лиш термінова дія врятує!

10 лютого

Лише розквітлим серцем можна пізнавати приховані важелі життя Космосу. Свідомість серця дає найбезмежнішу проникливість у глибини буття. І кожне таке пізнавання єсть найвища космічна творчість.

Так можна збагнути і в проявленому існуванні, в чому найнасущніше, якщо одне осяйне серце може возносити цілі світи й еволюції.

13 лютого

Слово Істини ще раз прозвучить для людства, але явище Його уже не буде здаватися звичайним людському оку. Так треба готуватися до найрішучішої грані...

18 лютого

Серце Вчителя завжди з вами!

19 лютого

Скарб Світу! Правдиво так можна сказати лише про Серце. Адже всі могутні сили Космосу покликані служити Йому. Всі бурхливі й грубі сили Хаосу безсилі перед цією Будівельною потугою Ієрархії Світла. Тому так утверджується в цю небувалу епоху Діюче Серце Вогню! Тому такі могутні Його прояви в світ із Сокровенного Лона!

Тому так важливо зберегти Обережене для Еволюції.

25 лютого

Радість уготована! Дерзайте!

26 лютого

Треба Світові явити волю могутнього Водійства Духу. І тим дати вияв усім енергіям для остаточного зміщення вчорашніх нагромаджень.

Складна Карма Світу. І тому треба явити урочистий і вогняний акорд Нової Епохи...

29 лютого

Лише могутні вибухи Духу дадуть ствердження очищення сфери земної. І знаєте навіть по законах фізичних, що лише найбільший тиск дасть вибуху найбільшу потугу. І результат може бути видимий не лише просторовій свідомості, але й фізичному розумові.

Адже кожен указ п'ятми про наступне придушення свідчить про новий прорив свіжого будівельного струменя творчих сил. Але пізно закривати резервуар, якщо рідина витекла, і наповнити нема звідки. Так, коли п'ятма побачить себе повним банкрутом, Ми відкриємо світові щедрість Світла.

І ще запам'ятайте, що об'єднуємось не фізично, а в Тілі Світла. А це можливо в будь-якій частині світу. Лише вогні духу повинні бути в сонячній напрузі — і «небувале» здійсниться.

6 березня

Рука зірвала квітку. І голос мовив:

— Ти прекрасна. Будь моєю.

Квітка вмерла.

А Сонце промінь простягло до подруги її. І мовило:

— Красо, прийми й мене.

І квітка пишно розцвіла.

7 березня

Утвердіть волю духу по незвичайності і нерушимості. Коли Поклик Магніту напружений ствердженням Нового Зерна, треба явити Знання Духу і судити не видимою мірою, але просторовою.

І пам'ятати, що сім'я зароджується і проростає в тайні.

14 березня

Сучасні держави приречені. Вже жодні звичні заходи не змінять трагічного становища планети.

Наближається ЩОСЬ, котре настільки грізне для «тепер», наскільки прекрасне для грядущого.

15 березня

Маєте Свідоктво Вище через Дух і Серце. Бо не маючи Свідоктва Цього, Дух і Серце не можуть діяти.

Тому будуйте Свідоктвом Цим. І Свідоктво Це дасть Життя тим, котрі утвердять Його.

20 березня

Явище духа має стати щоденним явищем життя. Інакше не зможе утвердитися нова раса.

Дивіться, де є спрага духовності, — там можна збудувати підмуток Нового Світу.

24 березня

Нитка щастя може бути сплетена. Тому ще раз звернемося до серця народного.

29 березня

Вільно і широко одміряйте міру діянь духу, бо ні в чому не можете бути зв'язані Волею Нового Світанку.

Багато жал звиваються довкола, та їхній час минув. Тому можете зміцнити свою зброю і ступати нерушимо!

30 березня

Можна знаходити відповіді на важливі питання в хвилях просторової думки. Але є вже дозрілі рішення, котрі не філософські прозріння, а кінцеве рішення Волі Космічного Магніту.

Такі ствердження приходять, як блискавка, в час урочий. І виконання їх настільки ж незаперечне, як саме явище життя.

Ми їх Називаємо Віхи Еволюції.

5 квітня

Сонце має урочий час сходу. Хто знає цей час і жадає З'яви Сонячної, той достойний прийняти цю Могутність.

9 квітня

Як може квітка сумувати, що не має плоду? Кожній квітці призначено плід по достоїнстві сім'я її. Правда, квітка не побачить плоду, але просто тому, що стане ним. Тому просто являйте розуміння основ, і оберігайте процес розвитку від темних вторгнень могутністю прагнення до Вищого.

13 квітня

Наречені Синами Божими пізнають могутність Вітця в душі. Плоть же залишиться лише покровом.

Але благо сотворити достойний покров духові явлено буде через цю могутність.

16 квітня

Нездоланність у прагненні — запорука перемоги легендарних героїв народу. Глибоко закладена в свідомості народів Нить усіх успіхів. Та для того, що виявити світові цей священний зв'язок, необхідні свідомість і серце героя.

Так знаємо з прадавності, так заповідано на всі часи.

19 квітня

Коли для інших сонце закрите хмарами ненависті, для воїна Мого сяє Сонце Любові Учителя. Хай серце завжди бачить це Сонце і не здригнеться в пітьмі проходження.

23 квітня

Несіть доручене потаємно.

Духом зробите більше, ніж словом і навіть думкою.

Час особливий, і межу перейти можна всією наповненістю Вищого Вогню.

2 травня

Істина не може бути показана або доведена! Чи можна показати дитині, якою вона буде в зрілому віці, або в старості? Істини можна досягати, лише стаючи її суттю.

Це — процес еволюції.

18 травня

Радійте, бо міцний Щит Любові, що Я Готую і Явлю Світові. Учитель Виконує Заповіт Космосу!

19 травня

Досвід перенесення Вищого Знання на фізичний план неможливий. Лише більше може вмістити менше. Тому не урізування Істини явить Новий Світ, але Вогняне Осяяння явить сутність. Можна говорити про сходинки наближення. Та лише крайня напруга дасть його.

23 травня

Слідуйте даному Указу, що Явлений духові.

Складений східець і Хтось Очікує біля Порогу!

Я Сказав.

4 червня

Забув дух людський, що єсть Радість. Тому такі тяжкі його ствердження. І найтрагічніше в тому, що Той позбавив Радості, Хто воістину Знав її.

Тому така напружена битва, що явище Законного Буття поховано під осколками самоті. Тому явлені міри наймогутніші для рятунку Радості.

3 липня

Прийду в часі цьому.

Кожен, хто пішов до Мене, знайде свій Дім!

4 липня

Лише дух проведе тіло по краю безодні. Тому де голос духа — там правда!

10 липня

Вітчизна Світла шле силу нездоланну. Вітчизна Світла стверджує Перемогу. Головне, утвердіть свідомість на Корені Життя, і древо ваше розквітне і дасть твердь для жадаючих Нового Світу.

Ідіть Силою Христа, Силою Будди, Силою Самої Великої Матері Світу!

17 липня

Прозріння в красу Сутності Буття є той важіль, котрий переводить свідомість у Вищі Сфери. Тому зерно Краси має потенцію Світового Розуму, і являється наймогутнішим магнітом для творчих енергій. Хай невидиме і непомітне це зерно, та лише воно — провідник і творець Буття.

Тому творіть, і нехай не бентежать видимі розміри!

1 серпня

Лише серце породить зерно Вогняної свідомості. Через нього прийде розуміння Світу!

20 серпня

Умови духовної праці особливі нині, бо настільки ущільнені всі сфери і змішані просторові вияви, що саме перебування в людській гущі Наших Посланців вже є подвиг.

Тому треба бути готовим до всього на стежці Духу! Дуже складний час!

10 вересня

Навіть дім скласти — необхідний копіткий труд і багато часу. Та можна уявити серцем, яка енергія і напруга потрібні для явища Нового Світу. На земній сфері навіть Вогняна Скульптура повинна мати рукотворний п'єдестал. Тому серце так вловлює ниті вогняних можливостей і завжди дасть знак вірний рукам для земного утвердження.

Струми дуже змішані, тому поверхня хвилюється, але глибини духу нерушимо несуть знання ритму.

29 вересня

Призначення й доля Наших Посланців визначені. Тому не варто збурювати стихії і викликати небезпечний інтерес різних сутностей можливими рекордами потаємних карбів.

Дух знає, Звідки й Куди прямує.

Перепони й без того численні. Йдіть волею серця — волею Вчителя!

1 жовтня

Шлях вказаний. І строки відкриють «Ворота досягнень». Знаки життя відкриє серце. Гряде час вирішальний!

Хай же дух на чатах стоїть!

8 жовтня

Я жадаю торкнутися сяючого оперення цього дивного Птаха. Та Він невловимий — цей Птах Твоєї Душі. Він відлітає в неозорі сліпучі далі Буття. І я поспішаю за Ним і хочу слухати його чарівливі пісні — живі, іскристі Преображення Вогню. Та ці пісні знову несуть Його — чарівницького Птаха Душі Твоєї. І я не можу, не хочу не бачити його, не чути його! Бо нема нічого в цьому світі і у всіх інших світах. Це — потік Життя і він невблаганно поспішає в безмежні полум'яні далі. Та я знаю, що можу оволодіти Птахом. Треба влити себе в цю Вогняну Безмежність і назавжди з'єднатися з цією Священною Птахою Радості!

11 жовтня

Серце, сповнене Любові, творить субстанцію Життя. Так Посланці Наші в світі є Міст Рятунку із матерії, що мертвіє, в нову

сутність Буття. Лише по цьому Мосту може ввійти той, хто ще не омертвився серцем. Бо Земля тепер схожа на потопаючий корабель, і багато треба допомогти.

15 жовтня

Мудрий не лічить дні, проведені з Вищим. Хіба можливо порахувати краплі в океані?

Мудрий не судить про справи дня. Хіба можливо побачити те, чого не було і що вічно є в Дзеркалі Буття осколком, що відколовся від Цілого?

Мудрий не знає ні себе, ні інших окремо, бо він відає — суще ВСЕ. І через ВСЕ пізнає його окремі частки.

Мудрий сидить на Вершині, бо обнімає Гору.

12 листопада

Коли йдете по вузькій стежині над прірвою, а зверху нависає громаддя нестійких порід, Провідник застерігає: йдіть у мовчанні. Бо найменша луна зрушить катастрофу. Так помічайте грізні переходи, де тихе проходження буде найкращим.

Так зрозумійте, коли підходять строки особливої значимості.

22 листопада

Коли Промінь прагне до цілі, він не лише сам знаходить її, але й іншим вказує напрямом. Відзначте принцип Променя в досягненні Цілі.

29 грудня

Матір Світу Сотворила Храм Життя.

Прекрасна Посланниця її служила в Храмі біля вівтаря Світла. Щоразу підносила творяща Жертва в Храмі. Коханий Обранець Жриці приносив на вівтар Любові живоносне сім'я серця свого. І спалахувало на вівтарі чарівне Полум'я Любові. Ті іскри летіли по світу, запліднюючи серця Любов'ю. Так влада Любові збирала серця до вівтаря Світла.

Та від Землі вийшов Цар. Він забажав утвердити свою владу в Храмі Життя. І таємно поклав на вівтар сім'я своєї гордині.

Ніхто не відає, що приховує сім'я, доки не визріє плід його. Так Жриця сповнилась Любов'ю і обдарувала сім'я Вогнем Божественної Матері.

Визрів плід. І палюче полум'я охопило світ. На вівтарі була кров.

І не міг уже Коханий Обранець Жриці покласти на вівтар сім'я Любові. Так порушилася творча могутність.

Запитує Жриця у Матері Світу: як відродити Вогонь Творящий і погасити племін пожираючий?

Сказала Матір Світу:

— Закрий лик свій. І вийди з Храму. Знайди вівтар Любові поза ним. Велика жертва Світла — йти прикрито. Але так краще знайти суджене сім'я Нового Світу.

1965

22 січня

Прийміть всі особливості битви. Так навіть у мовчанні досвідчене серце має вловлювати Укази Воеводи. Саме над прірвою проявляється найтонший зв'язок.

Хай не метушиться розум, коли серце вже знає рішення.

1 березня

Підготовка еволюційних форм являється найважливішим завданням духовного водійства. Так важливо закладати приймачі тонких вогнів. Ту могутність творящу треба прийняти Землі, щоб запобігти катастрофі.

Я Дам силу проявити могутню противагу силам руйнації. Ідіть на поклик просторової нерушимості.

Знаки розсипані.

11 квітня

Серце знає суджене і прагне по знаках Магніта. Складний час. Але серце не підвладне чужим струмам. Я з вами.

24 квітня

(Напередодні Великодня)

Коли строки Космічні сповіщають про грізні події на планеті, Вогняне Серце готує Радість того, хто йде, утверджений Жертвою вільного Буття.

Благословляю прийняти всю Міру Істини.

Доручаю піднести явище **розуміння Христа**.

Ствердіть. Я сказав.

25 квітня

(Великдень)

Вищі Сили творять законом Вищим. Тому де людині диво — там явище Вищого Закону.

Коли дух утвердився у Вищому розумінні, він являє співмірність Вищого дійства. Так стверджується веління Космосу.

1 травня

Не полетить сокіл, доки крила зв'язані. Та Даю Меч — пута розрубати.

29 травня

Вогонь — єдина із стихій, про сприйняття якої не можна навіть помислити, не ставши нею у всій своїй сутності.

Тому останній дар — Дар Вогняний.

Тому прийміть у всій широті розуміння цю неминучу грань, бо час близький.

5 червня

Я Сказав: ТАК.

Ти сказала: ТАК.

Він сказав: ТАК.

Промовлено троєслів'я священне. Можна ввійти у Дім Духу.

Воротар Жде. Не спіткнися на сходах.

8 червня

Садівник знає свою квітку. І приготував квітці суджене. Плід її — радість Садівникові.

25 червня

Самосутньою могутністю Світла долаємо згущену конденсацію хворої матері. Лише постійність напруженого прагнення прийнятна в небувалій битві сфер. Осяяння явиться в цій напруженій битві. Найвище утвердження Світла явить життя.

Благо тим, хто духом розуміє укази. Не очевидністю зводяться стіни Нового Граду. Сходишки Духу ведуть в Безмежність.

28 червня

Нерушимо проголошено час дії.

Ключ до Дверей — дія.

17 жовтня

Коли чуємо розлучене гарчання півми, можемо судити про велич перемоги. Серце знає, як суджене наблизилось. Так Радість стверджується несподівано. Близиться час, коли крила не знають відпочинку в могутньому польоті.

Я з вами.

21 жовтня

(Проходження комети)

Лише дух, що усвідомлює всю міру Космічної відповідальності, може стверджувати Волю Космічного Магніта. Лише Син наділений правом Серця явити Волю Батька. Ніщо так не лютить півми, як ствердження Космічного Права. Так найтемніші напади розбиваються об цей утверджений моноліт Вогню.

1966

27 березня

Хто має крила — не питає, чи можна летіти.

2 квітня

В чистоті снігу горнього омийте серце. Уподібніть мечу дух. Вирішальна година близько.

Навіть кінь, чуючи битву, б'є копитом. То як же утримати серце вогняне?

Замки явлені прагненням розбийте. Блискавка — Дитя Небес.

10 квітня

(Великдень)

Воскресіння Святе — Велика Зустріч Батька і Сина — єсть відновлення Космічної Справедливості і Вищої Космічної Благості на Небі й на Землі.

Радість, Радість, Радість гряде!

Великий Океан, але й дитя зачерпне води, якщо побажає.
Так наблизимось просто й урочисто.

23 квітня

Кращі вісті приходять неждано. Кращі справи здійснюються нагнітанням терпіння. Краща Карма твориться дією Світла. Квітка розквітає в Радості. Нагорода воїну Світла в творінні його. Любов до Вітця — єсть Його Найвища Сутність, котру ми несемо, Вогняний кровообіг.

Саме це — найреалістичніша путь в Нове Життя.

13 травня

Події посилюють спішність Наших рішень. Слідуйте Указу серця. Я з вами.

Радуйтеся — Час розбивання кайданів.

26 травня

Найбільше захоплення духу у Великім Мовчанні. Зорі найяскравіші при найменшому русі повітря. Так збагнемо близькість Мовчання — Заповідану і Сокровенну.

7 червня

Хай не бентежиться дух земним утвердженням Шляху. Бо істинна сутність вища від будь-якого земного розуміння. І усвідомлення її можливе лише при повному завершенні Призначеного. Інакше струни б порвалися завчасно. Серцю ж усе відкрито. Бо воно творить у трьох світах.

Будьте благословенні.

16 вересня

Напруга серця небувало зростає. Час дуже небезпечний. Виверження стихій нагнітаються ярим опором сил темних. Зміщення сунеться, як вал, неблаганно. Щит Оберігає, але будьте пильні.

Строки — біля порогу. Слухайте кожен подих простору. Не обманюйтесь шкаралупою видимих наслідків. Творіть Битву Вирішальну!

Я ПРИЙДУ УРОЧНО!

1967

1 січня

Хто належить Свободі — не приймає ніяких ланцюгів. Лише кайдани Жертви добровільно несе він, провіщаючи звільнення тим, хто скований Землею.

Велика Матір розбиває всі кайдани, бо Вона — Вічна Всеохопна Любов — народжує в Буття Свободи! Серце її відкрите і Лик відкритий для тих, хто йде до Свободи!

4 січня

Станьте Всесильні, щоб зникла всяка сила і всяка слабкість. Ієрархія — ступені наповнення Могутністю Матері. Вона будується духом пізнаючого.

Згадайте: «Хто поклоняється пророкам — буде з пророками»...

Реальність — в пробудженій від сну душі — єсть точка стійкості, що не має ні сили, ні слабості.

ВОНА — ВСЕ.

23 січня

Хто дає — хай не відніме.

Хто підняв тягар Буття — хай опустить завісу дійства.

Хто пішов — хай вернеться.

Так збагніть і навчіть.

14 лютого

Привид досяжності — отрута серцю.

Птах не визначає цілі. Він живе в ній.

7 березня

Формула не принесе рятунку світові. Пришестя гряде з усіма чудесними явищами і незвичайними звершеннями.

Воля Христа нерушима буде.

І не підмінити промінь Сонця нічними зірницями.

19 березня

Сини Христа вічно перебувають в Лоні Істини. Тому безсилий супроти них Господар Світу. Через них тече Кров Духу Свя-

того, і перебуде на тих серцях, котрі чистою любов'ю притягнуться. Се єсть Терези Господа в цьому світі.

Так без чуда, незримо пророцтво здійснюється.

Чудо ж у самій людині — Сині Божому.

29 червня

Час Великого Рушення близький. Сей час принесе багато скорботи Землі, але й велику радісну Новину відкриття Світів Духу. Не безмовні надії тисячолітніх уповань, але велике преображення істинно прозрілих Дітей Христа. Зерно Нового Життя приготувати, вільне від всіх людських уявлень і догм, породжених Землею, — ось мета того, хто відчув Веління Духу.

Вся Краса і все Рішення — в Дусі Посланого.

Усвідомлення всевладності утверджень Духа дасть найвище утвердження Волі Христа.

2 липня

«Вигнання біса» із душі людської — суть вигнання закоренілого почуття відрубаності, окремоті від Вічного, Нерозчинного ЄСМБ. Те велике безсилля людської душі, котре стало її матеріалізованою сутністю — є перемога Сатани. Хто відірваний від Пракореня Життя — піддається всім спустошенням земного закону.

Так велике Дійство Христа — «вигнання бісів» визволяє дух від пут Землі і приєднує його до «Закону Вітця».

Так випробуйте і зміцнюйте душі цією Могутністю, бо в ній велика реальність Досягнення.

27 липня

Коли серце не відає заходів Сонця Життя — як не спалахнути найдорогоціннішій Квітці Буття?

Дар Сей не менша радість для Сонця, ніж любов Сонця для квітки.

Так возноситься Велика Радість до Оселі Непромовленого...

13 серпня

Людина все своє свідоме життя волає про захист. До кого?

Чи правомірне поняття вимолювання у Вітця?

Разом з народженням людини у світ народжується страх. Це страх духу перед чужим і ворожим середовищем і страх перед відчуженням від стихії природного стану духу.

Ось між якими вогнями проходить земне буття.

Найбільше завдання, вказане Христом, — подолання бар'єру страху перед дверима Духу. Лише рішенням любовної приналежності до Батька побачимо себе в Його Лоні. Так дуже просто й безболісно покинемо сіті Того, Хто Не Знає Пощади.

Явище ж такого переходу глибоко втаємничене й індивідуальне. Жоден явний рецепт непридатний в умовах Земного Володаря. Тому з прадавності сказано: «Путями незвіданими»... Все ж те, що явно чи таємно передається — суть капкани і затемнення...

Лише натхнення серця негайно приведе до найвищих здійснень. Сльоза Радості проведе по Путі Сліз.

20 серпня

Суть Божественного Життя — необмежені перетворення Любові.

Суть Земного Буття — обмеження цього вогняного потоку обставинами штучно створеними.

Та як вогонь не може довго перебувати в нетривкій посудині, так неможливо в обмеженому довго утримувати необмежене. Воно втікає як пісок, із рук Творця Світу в Лоно Безмірне.

У цій «Сізіфовій Праці» його трагедія, безсилля і злість. В цьому його неминуха кінечність.

Так усвідомлення людським духом цього Великого Закону дасть реальну силу свідомого протистояння магнетичним тяжінням земної сфери і Велику Радість невпинного Буття в Божественному Потоці Любові.

12 вересня

Не можуть бути народи вільні, доки душі людські в полоні. Полон духу породжує полон тіла, а не навпаки.

Спочатку буде знищено полон духу. За тим прийде правдива Воля.

12 жовтня

Можливості духу відповідають проявленій свідомості індивіда і можуть проявитися тотожно своїй потенції, руйнуючи **бар'єри фізичного тіла**, якщо переступлять через його опір.

Так може здійснитися Воля Великого Заповіту.

20 жовтня

Кожен несе в собі зародок світу. Світ кожного відповідає якості зерна його духу. Тому майже жодний досвід не здатний трансформувати негативні якості духовного зерна в позитивні. Тому земний світ, що несе якості свого батька, ніхто й ніщо не зможе переродити в кращий бік. Тільки Новий Засів на Новому Полі дасть кращі жнива.

Тому явище Христа — не Спаситель Світу, а магніт Нового Зерна Світу, що збирає тотожні собі потенції для будування Нового Храму.

До чистого прийде чисте — в суті своїй, а не по формі.

19 грудня

Чаша часу переповнена.

1968

14 січня

Ваша Зірка наближається. Час, коли неможливо-чудесне стає життям духу й тіла. Казка сама не приходить. Дух творить її тисячоліттями.

Матір Духу приходить на Магніт Любові.

4 березня

Людина без Вітця, як древо без коріння.

Людина без Любові, як птах без крил.

Людина без знання, як корабель без керма.

Все в людині сповнено, коли Твердиня Вітця в серці збудована. Всі завіси відкриваються в час урочий.

25 травня

На жертovníку Буття Любов звільняє від Землі.

29 серпня

Скарб, породжений Духом, відкриється очам Духа в Істині.

30 червня

Напруга битви відповідає рівню завоювань. Могутність Кола збереже нерушимо в темний час.

1970

7 листопада

Брама Юпітера відкрита. Плід дозрів для Життя.

1980

7 січня

(Перебування у внутрішній в'язниці КДБ)

Кого Вогонь не спопеляє, того народжує.

Хто не згноїв Зерно Духу — гряде у Вогні!

Діалог з
Учителем
Серця

ГОЛОС МОВЧАННЯ

1986

16 листопада

Дослухайтесь серця — Сам пришлю вість.

Полум'яне Слово мечем розтинає пільму.

Думка Правди вогнем запломеніє.

Доки ви сприймаєте Мене лише в слові — то слово й почуєте, а відтак — і слухаючи вас.

Слухайте душею на Шляху Моєму. Невпинно шукайте такої можливості.

Носії ракети земної відслоняються й падають, та без них шлях угору поки що неможливий.

Сама висота вказує — хто їй належить. Ви — не судіть!

— Учителю, які мости проведуть нас до Нового Світу? З якого каменю їх будувати?

Мости людина будує. Станете Всім — не треба мосту. Нитка серця Всесвіт тче. Нитка серця Всесвіт крає.

19 листопада

— Учителю, серце відчуває грозову пору Землі. Що очікує людей?

Для тіла — бій тілесний.

Для духу — бій духовний.

Попереду — бій стихії немислимої: для тіла найтяжчий, для духу найлегший, — МОТОРОШНО-ЕКСТАЗНИЙ!

Я вже казав: «Крила тлінні відпадуть, вогняні — злетом осяяні будуть!»

Робіть те, що підкажу, серцем слухайте, щоденно будьте в праці! Маю що Сказати — аби було кому слухати!

20 листопада.

— Який рівень свободи душ, котрі приходять до Тебе?

Є свобода дії. Є свобода бездіяльності.

Кожен народ має свої поняття й легенди свободи та її призначення. Можливість свободи дії накладає відповідальність і чутливість до найменшого болю Космосу.

Таку Свободу Я Маю, тому судіть — чи вільний Я, як про це мислите ви?

Свободу Мою виболюють серцем, а для духу тяжка сердечна свобода!

Думайте, думайте, думайте — чи цього хочете?

22 листопада

— Чи всі, хто проповідують Твоїм Ім'ям, до Тебе йдуть?

Мої воїни себе питають, з ким вони, а не Мене. Кожен сам відає, з ким він. Шлях сам вибирає.

Одне Можу сказати напевне: послані Мною — зі Мною навіки.

25 листопада

— Нас не стане на Землі, що заповісти дітям?

Я — вічно Буду! Якщо діти Мене запитають — відповідь почують у зростанні Духу Всепланетного. А не запитають в урочий для них час — кожна заповідь марна буде.

Робіть нині все, щоб ЗАПИТАЛИ МЕНЕ. Праця ваша — щоденна творчість зі Мною. Слухайте голос Духа — час вирішальний!

Працюйте в радісному потоці — хвиля знання еднатиме вас зі Мною. Я Радітиму разом з вами.

Творчий процес — бар'єр сірості й занепаду. Енергія творення розгортає тумани сумніву, до трудівника приходять злагода Космосу.

7 грудня

— Дослідники євангельської історії досі сперечаються про історичну реальність Голгофи та вірогідність Твоєї небесної місії. Що можна сказати таким скептичним шукачам?

Моє розп'яття триває й досі: хто розпинає — той Мене не відає, хто зі Мною — чує Мій Голос.

Якби був лише земною людиною, забули б Мене давно. Правильно відчуваєте — як розп'яття щомиті відбувається, так і вос-

кресіння. Так і Вітець або ж обнімає людство або ж покидає. Відчувайте, коли йдете до Його Обіймів, а коли втікаєте.

8 грудня

Не жалій води для спраглих. Бо хто не жадає — той і ковтка не візьме. Вода Правди — Правдою стане.

10 грудня

Колесо, що не знає зупинки, або ж здіймає вітер, або крутить жорна млина, або ж дзвенить звуком космічним.

Дайте йому ту точку прикладення, що на сьогодні найважливіша.

Дерзайте, бо нескорені!

Я — з вами, бо ви — зі Мною!

20 грудня

— Учителю, віками жадають люди Твоєї допомоги, хапаються за Твій Плащ, щоб здобути сили, і тим затримують Тебе біля Землі, а відтак — і себе. Наше серце хоче не лише власної волі, а й Волі Твоєї. Щоб рушити з Тобою до Вітця — треба відпустити Тебе!

Вітаю вас з таким рішенням! Віднині — мисліть без уз. Це стане не Моєю, а вашою свободою. Доки я не звільнився від ноші земної, у жодного індивіда нема власної волі мислі. Рушаю до Вітця і кличу вас. Мій Білий Плащ промітає перед вами дорогу. Проте пам'ятайте — не зачиняйте Брами ні за Мною, ні за собою.

21 грудня

— Учителю, Ти подарував світові такі казкові квіти знання й любові. Чому ж світ досі не з'єднаний їхньою красою?

О Мої Троянди — Квіти Повноти! Хто замилується, хто поколеться, хто одвернеться, хто переконається в завершеності.

Обережно пропонуйте Красу, бо кожен має взяти те, що жадає. Настала пора не проповіді, а Відбору.

Не сумуйте! Хоч вас ще мало — та великі справи грядуть. Хвиля тиха й ласкава душу зігріє...

23 грудня.

Душа, котра чує звуки Космосу, сповнена творчого прагнення, пливе до Рідного Краю у повноті й певності. Хмара Повноти проливається дощами там, де готова рілля голубої ниви. На такій ниві проростає музика, луна якої сягає ПОВСЮДИ! В ту ж мить, коли випадає дощ, бо час — ворог для дарунку Хмари Повноти.

Не ваша турбота про захист, Я Думаю про надзвичайну необхідність Щита.

Не одне Вогнище горить...

27 грудня

На порозі Батьківського Дому стоїте, а чи підете — ваша воля. Мені пора — почув Я голос дорослого Дитяти.

Рушаю Додому! Хто ж зважиться піти за Мною?

Дивіться ж — ще раз Кажу: не зачиняйте дверей ні за Мною, ні за собою!

30 грудня

— Чи смерть звільняє душу для нового шляху?

Якщо дух не готовий, то й смерть нічого не вирішує. Якщо повнота охопила душу й тіло, то чи живеш ти лише в цьому світі?

Не гадайте, що мить смерті дає можливість рятунку: все вмирає, та не все воскресає. Вічне лише те, що живе не однією сферою.

Скільки спіралей буття може бути, та головне — обрати воістину правильну.

Бороніться від думки, що смерть дає той шанс!

1987

3 січня.

Дарую Плащ захисту, відчуйте! До бою готові будьте, пора настала.

Бачите — двері світлі відчиняються? Не метушіться, входьте сповнені сформованих бажань і запитань.

12 січня

— Може, краще діяти в усамітненні, покладаючись лише на готових, на зрілих?

Пробуйте всі шляхи й можливості, та не забувайте про Мої Зусилля, щоб Чаша Терезів не переважила, не тріснула нитка зв'язку. Ваші прагнення й клекіт повсякдення — речі несумісні, проте вам неможливо ані виявитися, ані зростати без участі в цьому житті.

Треба мати абсолютне відчуття допустимості, щоб вас зрозуміли душі спрагли й віруючі, бо слово — у вас єдина ниточка.

Гряде пора, засіються нові покоління, котрі не примиряться ні на мить з потворністю сьогодення, лавиною зметуть нечистоту бездуховності. Ваше покоління допустило прорив ворожих сил і повинне себе зберегти хоча б для того, щоб через вас прийшли грядущі. Оновлення Світу відбувається (проте це здійсниться вже після вашого відходу)! Тому залиште Слово, а щоб його залишити — треба бути в життєвих стосунках з тяжкою дійсністю. Інакше запанує мовчання для Грядущого...

21 січня

Де найбільше протистояння — там прикладайте силу. Самі сили темряви вказують, де цілковита необхідність дії. Бийте, бийте, бийте Молотом Духу в те місце!

31 січня

Для Мене нема поділу світу на країни, уряди, соціальні устрої. Є лише вибір Шляху: до Вітця або від Нього.

О смішні Діти, ви хоч і літаючі, та поки що кружляючі...

Все колом, колом, колом...

9 лютого

Шлях покійних батьків визначають їхні діти — плоди життя. Хіба можуть батьки в світі духу потрапити в хаос, якщо лишили на землі воїнів Світла? Вони дякують і радіють за вас, а ви — дякуйте їм!

А мене — остерігайтесь одягати в золоті шати кумира. Не називайте Мене Богом, не називайте Мене Дивом, навіть Учителем не називайте. Називайте Мене Шляхом. Результат — ось вартість всього. Не відаєте результату ані свого, ні інших. Тому

дійте по серцю, не зважаючи на оцінку інших, якщо це навіть близькі друзі.

Шлях багатоплановий, хай кожен пройде свої сходи пізнання.

18 лютого

— Які замки заважають нам вийти у вільне буття Духу?

Важко Мені дати відповідь на це, бо маю контакт не з вашим тілом, вухами, очима. Душевний ланцюжок тчеться іншими ниточками. Ваш світ — то з ваших очей, тіл, вух. Для Мене його нема, та добре відаю, як вам він необхідний, і що вас для вас нема без нього. Ото ж ваші тіла, очі, вуха — ті замки, про котрі питаєте...

22 лютого

Хто не любить Мене — той боїться Мене!

Не дитина Моя — не побачить Мене!

22 березня

— Де місце на Землі, на якому можна найкраще творити справу Твою?

Не згадуйте свого місця перебування. Згадуйте справи, зроблені вами. Не згадуйте віків перебування — згадуйте знання вічного буття, бо важливе залишається навіки, воно є, воно живе, треба здобути силу його пізнання.

Те ваше місце, де думка крилатіє й злітає!

Відчуйте творчий потік — то ваше місце!

Бувають хвилини, коли місце творчості треба знайти. Хоч все в тобі, та місце часто допомагає знайти в собі те, що невловиме.

26 березня

Не впускайте розслаблення ні в тіло, ні в душу. Будьте в стані незавершеної роботи, кожна вранішня зоря хай сповіщає про нові творчі плани. Так нагромаджується Хмара Повноти, так Дощі Радості спадають на спраглу Землю.

Спокій — не для серця воїна!

Завтра — нові здобутки.

Відавайте їх людям, бо тих, хто очікує, більше стає

31 березня

— **Багато пророцтв про вогняну смерть світу. Невже Планета загине?**

В сукупності всіх виявів Земля перестала відповідати Світлу, почала відставати в еволюційному польоті. Причина та, що вона не огорнута плащем пізнання, поступу, любові, а отже — духом законного існування. Вимагаються надзвичайні зусилля, щоб відновити потік, зв'язаний з вічним буттям.

Якщо Планета огорнеться тим, що не згорає — духовним панциром — то пройде крізь вогняне кільце неушкодженою. Якщо ж того, що не згорає, не лишиться, — то вже не буде нічого!

— **Невже такий малий духовний заряд?**

Надто малий. Смертельна небезпека! Ось чому всі стали відчувати потребу Духа. Спішіте сплести захисну духовну сітку до урочої пори!

5 травня

Ось приготував невидиме взуття — легке, як хмаринка. Ті кроки, що називаються «поступом Духа», суджені.

Будьте уважні, але й обережні!

Змії сичать, та вкусити не можуть. Не давайте такої можливості, ставайте на голову, щоб не на хвіст!

Дивна пора!..

14 травня

— **Кого кликати? Де кликати?**

Якщо замислюєтеся, як покликати чи кого, то нікуди не підете самі. Ваше прагнення і ваш шлях — необхідність і результат вашого пошуку. А той, хто готовий — сам притягнеться по магніту і піде вслід (або поруч).

Радуйтеся цьому! Та основна думка — особистий пошук, інакше припиниться нагнітання енергії прориву.

28 травня

Покидаючи Сферу Землі, ще й ще раз Кажу: всі ви — Сини Божі і неодмінно маєте прагнути до Вітця Нашого, туди, де «квітує Тайна в Батьківськiм Гаю».

Як у тіла є свій батьківський край, так і в Духа. Доки не знайде він туди шляху, доки не з'ясує для себе цієї необхідності, — поневірятиметься будь-де.

Плащ Мій — Шлях до Вітця. Хто йде по Ньому — має дбати про Його білизну. Чистота серця, духу й тіла — запорука успішного грядущого шляху. Чистота — запорука поступу Духа. Чистота — залишається всім.

1 червня

Я радуюсь кожному ранкові й печалюся кожному вечору: день минув, було тисячі очей і умів, звернених до Мого Образу, а Істина залишається неторканою.

І знову радію ранкові, сподіваючись на правдиве розуміння. Якщо ніхто не збагне, чому Я приходив — то не прийду більше. Це означатиме, що Мій Шлях — не для цієї людини.

Мабуть і мука пізнання від того, що душа відчуває швидке скорочення часу для усвідомлення. Якщо не станеться цього, катастрофа неминуха. Люди залишаються без Пастиря.

Потрібен спокій, впевненість і глибока внутрішня потреба розгадки.

26 червня

— **Інколи втома духу й тіла знесилює, і хочеться перейти в інші світи, де рідні душі, де могутні воїни. Чи правильне таке прагнення?**

Там, у «тих світах», є з ким працювати. Там Сократ, Платон, Піфагор, Тарас... Там безліч мудрих і хоробрих воїнів. Втомлена душа прагне до побратимів — це зрозуміло. Та пам'ятайте, що тут Воїнів Світла найменше. Тут, можливо, їх навіть бракує.

Слід встановити реальний постійний контакт, щоб ті, які «там», допомогли подолати втому і дали можливість діяти тут. Минулі й грядущі розуми між собою мають контакт, а земляни ніби відрізані від єдності, а тому й дуже тяжко духам Пошуку!..

Коли згадуєте про «покійних», ніколи не думайте про них, як про «мертвих».

29 червня

Тяма — у тямі.

Яма — у ямі.

Мудрість — у мудрості.

В Сонці — Світання.

Коли усвідомлюєш себе в чомусь — те щось стверджуєш ще більше в своїй свідомості, стаєш його творцем.

Розум — у розумі, тобто, полон — у полоні.

Це як формула нашого-вашого буття, а не як вихід. Виходу не шукайте!

— **Чи є можливість звільнитися від форми, від тілесності?**

Ось ви йдете гірськими пляями, милуєтеся. Гори, їх краса — теж форма. А ви нею насолоджуєтеся. Коли Дух дозріє до самодостатності, він відкине все. Навіть велич і красу. Настане пора пошуку поза формою.

Не хвилюйтеся, що на все це треба тривалого часу. Коли настане мить самодостатності — час пропаде, і все спресується в мить.

— **Що ж прискорить вихід з тілесності?**

Думка, пошук альтернативи, а не зовнішнє відкидання того чи іншого. Тоді спрацює все машинально. Ніби ввімкнеться важіль безповоротності.

Любі мої діти, може, ви навіть сумуватимете за цими горами в «формі»...

11 липня

— **Яка духовна тріщина привела до «падіння Люцифера»?**

Цілковитий розрив з Істиною призводить до падіння, найбільший контакт з Істиною дає вибух Вогню. Цей періодичний маятник — вічний. Найостанніший цикл був розривом. Пильнуйте, щоб наближення дало результат позитивний. Маю на увазі збереження досвіду віків і мету, до якої прямує мисляча істота. Щоб досвід гіркий не повторився.

Триває наближення Істини, розуму, осмислення себе: будьте на варті, не пропустіть Світанку!..

— **Як відновити те, що тріснуло? Чи це неможливо, і потрібне принципово нове?**

Не розривайте нитку, струну пошуку, бо як розірветься — тоді починай все спочатку. Це і буде кінець і початок світу. Гай-гай, все це було не раз!

Лише тоді, коли Людина відкине безповоротність «маятника», невідворотність його, — бурхливо продовжиться Ріст Духа.

Гряде Нова Історія Світу! Гряде Народження, Перше Народження Того, хто Впав в Дусі!

15 липня

Вплив збоку може або прискорити або сповільнити розвиток, а змінити цілком неможливо. Отже, що б не сталося — Людство розвиває власний паросток своєї глибинної суті.

Хіба дивується рослина: що це в неї за корінці? Що за стебло? Що за листя? Звідки ця квітка? Зерно має бути зерном. Аж коли настає пора Плоду, то зерно постає у своїй повній суті.

Всі здобутки історії — добрі й погані — це наші коріння, стебла, листки, що відімруть, згниють, а залишиться зерно. Настає пора Плоду, треба лише очиститися від сміття.

28 липня

Хмара пливе,

Пташина співає,

Людина мислить, —

Музика.....

12 серпня

Ваша справа летіти, а не збирати охочих до польоту. Аби во-
жак дивився — хто летить, а хто ні, — хіба долетів би до мети?

18 серпня

— **Чи існує Надземне Братство, котре допомагає людству?**

Саме Проходження Христа по Землі є проявом Братства. Навіть мрія про це була б неможлива без такої Реальності. Ясна річ, ця Реальність відповідає зросту духу індивіда.

Втручання Братства залежить від психорівня Людства: або йому треба допомогти зрости, або допомогти піти в невідомість. Можуть бути два результати...

20 серпня

У Природі, Космосу — час відсутній. Мисліть категоріями Космосу. Те, що гряде незабаром — має породити те, що вже на-
віки. Гіркий досвід падіння не повинен повторитися!

Не допускайте почуття сумніву й безвиході!

22 серпня

— Як відбудеться метаморфоза світу? Через науку, філософію, технічну революцію, еволюцію? Чи доречний індивідуальний вихід? Який метод? Власний пошук? Чи Братство підкаже?

У особистості — Всесвіт!

Якщо знайдено шлях або хоча б визначено напрямок шляху — то ваш Всесвіт, все, що усвідомлюєте й відчуваєте, — йде з вами. Космос невіддільний від Особи.

Коли б'єш в точку — швидше тріскається граніт. Наша надія — на окремих осіб.

Не сподівайтесь, що можна щось зробити раніше можливого...

Стоїмо на варті, знаємо ваші думки й поривання. Ваше особисте прагнення і є «метод»...

— Чи слід застосувати силу для знищення Зла?

Сила, що припинить Зло — буде Зло щодо нього самого. Вихід — у самовиродженні Зла.

Як Світло себе стверджує самодостатністю, всеохопністю, благом, так Зло має себе самовиродити, інакше воно вічно існуватиме, та ще й зростатиме.

— Отже боротьба Добра й Зла — харч для Зла?

Так! Потрібна не «боротьба», а самовдосконалення й розповсюдження Світла, Добра. Прямуйте цим шляхом!

28 серпня

— Нас хвилюють легенди про минулий високий ступінь Людини. Чи є в мислячій істоті Землі ще той титанічний геном?

Відаю майбутній шлях Духу.

Господар світу й сам не знає всієї масштабності падіння. Можливо, не було певної мети, все відбулося стихійно.

Вищі Духи прагнуть вивести вас на путь визволення від будь-якого полону, на стежку вдосконалення, вже враховуючи досвід душі у цьому світі.

Духогенетичне щеплення в людській душі відбувається й тепер. Ви — садівники такого Саду.

Проте формування інтелекту — то справа не Моя. То дія Господаря світу.

— Чи можливий перехід до духовного саморозкриття тут, в умовах земного лабіринту?

Якби був неможливий — чи виникло б таке запитання?

1 вересня

— Чи невідворотне падіння Планети?

Планета ніколи не впаде. Впала Людина! Виправлення ситуації — справа Людини.

Доки буде весна, триватиме оновлення, будуть нові плоди. Але для того, щоб не виродилися Дуби, Жолуді повинні проростати, дбати про себе. Так грядуть нові Дуби.

Очищення душі своєї — суть естафети продовження Роду Людського з його завданням і покликанням...

6 вересня

— Як краще сприймати Новий Завіт — чи як історичне свідчення, а чи план для грядущого?

У Світі Духу теорія й практична дія — тотожні. Можна мислити й так, можна інакше.

Але доки Мій Досвід — потреба виходу — не перейнятий переважною більшістю людей, Завіт все буде теорією для видимого світу. Хоча для деяких індивідів це вже Реальність.

Ідея повернення до Батька ще нездійсненна, бо психологічна невіра людства заважає цьому. Шлях Пізнання й Шлях Реалізації — нерозривні. На якому рівні люди — на такому рівні й Мій Шлях, як Сина Людського.

Отже збагніте: шлях у нас спільний, щоб здійснити вихід — потрібне довір'я й впевненість!..

21 жовтня

— Чи доцільно прагнути до пізнання розмаїтих «сфер» буття?

Вам показано Шлях, Місце Захисту й Пізнання. На шляху Пошуку скликайте Душі на Мій Плац Повноти. На Поклик притягнуться ті, хто тотожний такому Пошуку.

Доки будете ширяти по «сферах» (а їх міриади) — можна втратити Плац Захисту і удар — неминучий!

Закон такий же, як в земному житті. Згадайте свій досвід: чужа дорога веде до втрат.

Будьте зібрані й певні!

3 листопада

Радуюся — Квітка Пізнання зростає!

Радуюся — Дощі Повноти зійшли на Землю!

Радуюся — Друзі збираються!
Радуйтеся і ви!

4 листопада

Не творіть Новий Світ за подобою вашого світу. Плащ Моєї Повноти залишено людям не для розв'язування проблем тієї чи іншої форми. Бездіяльність — тягар для Мене. Хочу чути запитання Сонцеподібні, щоб Відповідь всім дала силу для Руху.

Час оволодіває вами. Бійтеся цього...

15 листопада

— **Основне завдання для шукачів нині? Куди прикладає силу Небесне Братство?**

Тяжко буде Братству, якщо Воно щезне з сердець людських. Основне завдання — віра й прагнення до ідеалів Братства. Слова далекі від дії. Правда Слова похитнулася. Серце, котре шукає Правди Слова — обережене буде!

— **Чи можлива тотожна передача інформації сюди, на Землю? Чи здатна наука оволодіти технікою зв'язку між земним і небесним планом?**

Якщо народжуються ідеї в Потоці Світла — це і є тотожна Інформація, це і техніка зв'язку.

Доки існує бодай одна душа, що мислить Світлом — земний і небесний план — єдині.

Думка — продовження відчуття серця. Думка — далеко не земна мешканка...

18 листопада

— **По яких векторах має йти зміна світу? Загадка часу? Загадка свідомості? Індивідуальні прориви? Групові? Ми жадаємо не особистого виходу, а каналу для виходу всіх у Океан Віття...**

Радуюся думці вашій. Радуюся прагненню вашому. Рішення — достойне Осяяння Плащем Моїм. Стежка мандрівника далеко вгору повилася. Стою Сам і Бачу Шукача. Благо вам! Радуюся!

Не в свідомості загадка, бо думка вже живе, отже цей бар'єр вже відпав. Не в часі, бо на Плащі стоїте, а тут — всі часи, бо всі попередники вас слухають.

Не самі йдете, бо стежку Бачу, а стежка — це не крок одного...

19 листопада

Вогнище розпалюють для Світла. Вогнище горить — тепло дає. Якщо буде Сонячна Думка — ждять результату Сонячного! Пітьма Вогнища не розпалює...

21 листопада

Цілість — це всеохопність.

Всеохопність мислі, всеохопність буттєвості, всеохопність роду, історичної естафети, всеохопність національної ріки, вселюдської, цілісне відчуття від найменшого до найбільшого.

Так пізнається Цілість!

Нічого нема без чогось. Завдання: не лише збагнути Світобудову (а це неможливо, бо вона вічно твориться), а й брати участь у її творенні. Тут маєте всеосяжне поле не лише для себе, а й для всіх людей, котрі торкнуться серцем до творення.

Радість творення не кожен може дати.

Будьте Благословенні!

27 листопада

Світлом сяє мрія й думка ваша. Багато зерен впало на землю. Добрі будуть жнива. Та зродить поле не при цьому поколінні. Тому слід подбати, аби ті, хто житиме, знали, що ж головне в снопі: чи солома, чи полова, чи зерно?

Подбайте про правду для грядущих...

2 грудня

— **Учителю, чи у Вищому Світі зберігається Тіло Твоє?**

Моє Тіло було великим надбанням тут, на Землі. Я пізнав життя тіла, і цей досвід мав забрати.

Головне не в тім, що склеп залишився порожній, головне в тім, що сказали:

«Він Вийшов Живий!»

В цьому суть того, що залишається і того, що вічно живе!

8 грудня

— **Міст в іншу сутність буття — де його будували? В духовному плані, в соціальному, в творчому?**

Доки в душі вашій не буде мосту — ніде в жодному місці, в жодному плані не побудуєте. А якщо готовий Міст в Душі вашій —

будуйте його на духовному плані, соціальному, творчому. Якщо є мета (навіщо той міст, з ким він вас з'єднає) і коли ясно постає завдання — прийдуть помічники. Нині праця вимагає конкретності, час казок позаду.

Що саме хочете знати? Що жадаєте зберегти? Які вартості у вашому житті? Все має бути конкретне і остаточне для вас.

9 грудня

— **Яке значення тіла?**

Якщо човен перевозить вас на інший берег ріки, чи турбуєтеся ви після того, як опинилися там, що з ним буде? Згадаєте про човен лише тоді, коли захочете вернутися на цей берег...

Там забудете про тіло, але доки не дійшли до Порогу, — бережіть посудину, бо у світі форми навіть ідея має форму.

10 грудня

— **Ти обіцяв учням приготувати місце, де й вони будуть з Тобою. Чи вже є воно?**

Лише після того, як знайдеться місце в Душі вашій для Мене, зросте можливість бути біля Мого Храму. Інакше нема смислу ні для вас, ні для Повноти...

27 грудня

— **Багатовікове «мовчання Неба» сіє в багатьох серцях відчай і зневіру. Що означає таке зовнішнє мовчання?**

Ви кидаєтеся на плач своєї дитини, бо бачите, чуєте її. Врешті, плаче, стогне вся Планета (та й не лише одна). Чую, бачу, страждаю разом з кожною билиною. Хочу Зарадити так, щоб вже навіки!

Пошук має бути двобічний. Інакше — одна сторона згорить. Пече Мене Мій Вогонь Воління!

Пора Явища наближається, хіба не бачите прозріння Людства?!

Тяжке терпіння у вас має бути, бо Моє ще тяжче!

— **Серцю хочеться Зірниці з Батьківського Краю. Чи можливе таке явище в умовах сучасності?**

При близькій можливості Дам для вас Знак Зірниці в Дні Різдва. Відчуєте, побачите...

— **Батьки за межею «смерті» чи знають, чи пам'ятають про цей світ?**

Землю Сприймаю як ціле, і все, що в ній — для Мене єдине. Дух Вітця так як Я — мислить, відчуває. Все, що на Землі — для Нас колишній біль, що Нами має бути розв'язаний, залікований.

— **А нами?..**

І вами, якщо Душа жива...

1988

2 січня

Ще робиться видимість оновлення й змін, тому ті, хто прагне й шукає вірять і прислухаються до слів тих чи інших речників...

Та Правда чиста — залишається Правдою чистою, і хто в Ній має потребу, той відчуває невдоволення, відчуває фальш. І нові Вожаки Духу приймуть своїх воїв. Хто чому відповідає істинно — такі й прийдуть до кожного.

Останній цикл буде таким розподілом.

Багато потоків. Багато напрямків.

Хтось поведе до минулого. Хтось до оновлення. Хтось до майбутнього.

А хтось поведе лише Ключ Журавлів!..

15 січня

— **Чи доля Планети й Людства уже обумовлена тими причинами, що посіяні в минулому? Чи вирішальний час визначено?**

Кожне зникнення старого — народження нового! Залежно від того, як саме людина оцінюватиме себе — буде або ж нове народження, або ж знищення.

Хто вважатиме себе завершеним і неповторним — буде ще й ще «завершеним» і «неповторним».

Радію, що розпізнали Мою Щедрість. Держайте до вічного оновлення. Будьте!

27 січня

Для Духа необхідно визначити мету й шлях, зробити вибір у земній сфері. Якщо тут не визначити шляху — то й в інших сферах Дух буде в такому ж стані.

Коли в Людини чітко визначився шлях і він тотожний космічному — Брама Світла відкривається, відкривається можливість рости далі. Проте не легко відчиняються Двері Світла — гляньте в історичне минуле. Використовуйте всі можливості, та не надривайтеся надмірно, знайте — за Шукачем Рука! Що від Нас залежить — те гряде, бо вже пора!

27 лютого

Ви знайшли дорогу до Храму. Тепер шукайте дорогу поза ним, далі, поза Храмом. Хвиля, котра може покликати інших до вас, — Добро! Це перше, що торкається до Тканини Всесвіту від центру Людини. Інші іпостасі — барви райдуги, вони мають прикладатися до першої Хвилі Добра. Буде спектр вашого видіння Світу — отже ваш Світ! Він має бути злагоджений і абсолютний, щоб ті, котрі пізнаватимуть його, відразу відчували — це наше! Це — закон Космосу!

Добро, проростаючи першим, дає перепустку до вашої інформації про вас самих до інших світів. Формуйте разом наступну спіраль.

28 лютого

Нема поняття: велике — мале... Хіба є велике добро? Хіба є мале добро?

Суть справжнього — поза масштабами й межами. Коли Пізнаєте зерно Істини — станете всім.

У малому — найбільше.

6 квітня

— Чи відповідає історичне християнство Твоїй Волі?

Все, що принесло християнство — на зовнішньому плані стекло в країну минулості. Все, що принесла Вість про Христа — вічний стан тієї чи іншої душі. Це те, що бринить біля вашого краю, біля вашої Землі, вашого Сонця, вашого Космосу. Це — безсмертя стану Любові, щирості, неспокою, жертвовності.

Це — крила весняного журавля: скільки весен у людському житті, а кожен журавлиний ключ — ще один поклик до польоту...

Я — Крило Білого Лелеки! Хто не розлюбить Мрії — той полюбив Лелеку-Мандрівника!

8 квітня

Перестаньте печалитися! Я пішов, щоб воскреснути у кожній бруньці, у кожній квіточці, в кожній ідеї. Все нове, що росте з Моєї тяжкої Землі — Радість Моя, Воскресіння Моє! Радуйтеся Новому — кожен день Новий! Кожен схід Сонця — Новий! Весна Нова! Радість Нова, Нова, Нова!

10 квітня

— Христос Воскрес! Як діє Великдень в духовних світах?

— Все оживає — Земля, рослини, трави, квіти, все відтворює себе заново.

Христос Воскрес, підноситься над світом Його Суть, Його Заповіти, Його Справи.

Всіх, хто близький — Відновлюємо, Возносимо, Воскрешаємо у найкращій суті.

Все прекрасне, що народилося на Землі, возноситься над нею, Христос Воскресає у всьому!

На віки вічні!

6 травня

— Де істина людська сутність прихована?

Ближче близького шукай. Бо сам ти в собі — як повітря, як вода, як Сонце. Ось воно поруч, якщо не відчуваєш тепла, якщо задихаєшся, якщо знемагаєш від спраги — збирайся в дорогу. Дорога пролягає — в себе! Найтяжча з доріг!

— Що для цього необхідно?

Хотіння й пошук!

— Вже віки шукають люди і не знайшли...

Помиляєтеся. Бо чужі помилки, чужий пошук — не ваші. Твоя дорога в себе, і ніхто її не звідає...

Ви розгадали одну таємницю — для інших це знемога, безвихідь, самотність, пошук і зневіра. Ви знайшли і вам це дуже просто — Любов!

Так буде й з іншими вашими пошуками: вони приведуть до простих рішень, якщо прилинуть з Внутрішньої Путі!

9 травня

— Нині багато «чудодіїв», «гіпнотизерів». Хто вони для духовного світу?

Бачити за обрієм — ось воістину потрібні властивості. Можна зуміти здійснити «чудо», та не відати — навіщо воно, кому воно. Дивіться за обрій!

Хто хоче видимого «чуда» має його. Хто хоче Тайни — матиме! Бо прийшов час звершень для всіх і кожного!

20 травня

— **Чи скарби народної творчості придатні для побудови Духовного Храму?**

Майстер починає будувати Храм з тих матеріалів, що споконвіку відомі й випробувані в тих чи інших місцях. Головна мета — навіщо той Храм?

Будування — ось невідкладне завдання. Сам процес, мета того чи іншого діяння — в результаті, а не в матеріалі. Народні традиції, пісня, мрія, — це те, що вижило, пережило і в нинішню пору цинізму заворожує й хвилює всякого, будь-яку душу, це той матеріал для фундаменту, на якому зростатиме Духовне Дерево, а квіти й плоди — майбуття побачить! Благо вам!

Може, хтось скаже: «Не той матеріал!»

Хай покаже «той». Теорії можуть бути різні. А дія — з того, що вже є, існує. Духовним матеріалом є пісня, традиція, легенда, казка, мрія. Беріть його в руки, в душу, додавайте власної мудрості, снаги й любові. Буде гарне місиво для Мурування Нового! З вами Буду!

Щоб плоди були! Щоб Радість настала!

Щоб Новий Хоровод визрів!

Будьмо всі!

12 червня

— **Чи в людському єстві ще є можливості для переходу в інший стан?**

Існує Єдиний Світ, часткою якого є ви. Доки будете розділяти — самі розділені будете. Доки Людина думатиме про свій світ, як про окремий, — він перебуватиме в пороках і хворобі.

При усвідомленні цілості — всі можливості пізнання цієї цілості отримуєте. Якщо людський світ стане клітиною Цілого усвідомлено — то й матерія розчиниться у Великому Океані Радості, мов цукор у воді. «Вашого» не стане, буде єдине й вічне. Вічне Річище!

Якби були слова, щоб сказати так, аби людська свідомість змінилася, — давно почули б!

На жаль, все, чим живете — навіть мрія й слово, — в світі людському, а Ми — Вдома!

Кожен прилучиться до Нас, як тільки повірить, в ту ж мить відчує переливання чаші малої — в Безмежну!..

21 липня

— **Чи Вітець має зв'язок з нашим світом?**

Кожне дитя знає, що в нього є Батько. Без Батька нема життя, без Нашого Вітця нема Вічності, нема Світу. Де ж узятися всьому в Мені, якщо не з Батьківського Краю? А який Батько не чекає своє дитя?

Треба неодмінно повернутися Додому, бо Батьківське Сирітство — найтяжче в усьому сущому... Як і в людей...

4 серпня

— **Який плуг відкриє знову криницю народну? Де сила, щоб розв'язати цю проблему?**

Проблема Всього — Вічного — стає виміром того чи іншого явища. Справа, що вирішує долю не одного народу, а всіх, — може бути благословенною. Шукайте таку справу!

10 серпня

— **Кажуть «немовля сміється — з Богом розмовляє». Що в цьому вислові?**

У кожного є своя мова з Учителем, а тим більше — з Вітцем... Убивця, злодій, злочинець має свою мову... Чує Батько, і вже відає, що доведеться перетерпіти тому нещасному...

Мудрець, мислитель, шукач, трудівник мають внутрішню бесіду з Вітцем, Котрий вже знає, що приготувати в наступну дорогу тому мандрівникові.

Найголовніше — шлях!

Вичерпується одна думка — прийде друга, кінчається річище струмка — він впадає в ріку, кінчається ріка — є море, завершується море — існує Океан!

Все починається, але нічому нема кінця — в цьому суть вічного Життя.

13 серпня

— **Яка доля України?**

Доля України визначена минулим. Все, що закладено в ній — від місця до творчості — говорить про центральне призначення всіх, хто пов'язаний з нею. Чи то дітей, чи сусідів, а чи ворогів.

Майбутнє України Дощем Учителя Освячене!

5 жовтня

— **Як минулі («покійні») покоління оцінюють актуальні зміни тут, як це впливає на долю нашої Землі, України?**

Кожній весні — своя праця. З весни журавель в'є гніздо, зносить гіллячки, висиджує малят, годує їх, лазить по баговинню, вимахує крилами. Та приходить уроча пора, чути клич журавлиного ключа. Навіть той, хто не бачить, скаже: — То полетів журавлиний ключ. Всі — в путь! А хто не зможе — засумує й пожалкує. Головне — в суті залишитися птахом, а уроча пора зріє!

До путі! До путі! До путі!

6 жовтня

— **Чи може воскреснути Світоносець до Божого Життя?**

Сонце світить, та не гріє — зима.

Весняне Сонце ні до чого зерну, що струхло...

Лише там, де парость жива — є мрія стати оновленим. Весняне Сонце — для Нового Народження. Час урочий, визначений...

Безповоротна його доба...

8 жовтня

— **Так хочеться явно бачити Міст до Храму...**

Справді — хто шукає, той поки що не бачить.

Видиміше видимого Стою і Приходжу до вас, коли кличете. Який же ще «видимий» Міст?

Не лише стоїте на ньому — вже йдете по Мосту Моєму, бо Чекаю!

Смішні й тривожні Діти Мої! Ласкаво дивуюся з вас. Будьте уважні. Батько...

21 жовтня

Планета стала не вібратором Світла й Тепла, а страшним вампіром. Для Космосу такі клітини небезпечні — своєрідні «чорні

діри». Створення духовних, ноосферних об'єднань дасть можливість відновлення теплих вібраційних полів для планетарного відновлення. Велика й необхідна справа попереду!

Будьте готові до всього, бо ворожі фронти розгорнулися на широкому й високому полі!

Не Залишу!

26 листопада

Якщо птахи летять у теплі краї — вони мають зберегти частину свого роду і обов'язково повернутися.

Непохитна любов до минулого — дає шанс на майбутнє.

Землю можна залишити, вона може завмерти на певний час, але Птахи мають нести її на своїх крилах, щоб не повторитися в падінні, а продовжити себе і все — в собі!

Люблю вас! Радуюся! Праця буде квітом на морозі!

3 грудня

Примножуйте незруйновані структури — в цьому Перемога! Примножуйте творящі джерела — в цьому Надперемога! Тобто — початок Нового!

Я — з вами! Рішучіші будьте!

31 грудня

— **Наш Учителю, наш Друже, хочемо знати в новорічну ніч, чи шлях духовний односторонній, чи він пробивається з двох боків?**

Вважайте кожна мить вашого життя — передноворічною. Нема ні особливих днів для праці, ні для спочинку. Є вічний, щоденний пошук, знахідки, сподівання, розчарування, і все — неповторне! Лише так — шлях незнаний, несподіваний! Не оцінюйте його лише за своїм досвідом. Адже ніхто не може знати — де знахідки, а де — падіння...

Якби пошук був лише з боку людського розуму — то вже давно прийшов би до зневіри, уже не стало б мрії і місця для надії (що й сталося з багатьма розумами — сучасними, минулими й грядущими). Що варте бажання жолудя прорости, якщо Сонце не зігріє землю? Лише той, хто відчує зігріту Космосом мрію — той проросте!

Воістину Кажу в цей вечір — будьте чутливі до Мого Тепла й Голубих Дощів!

Вони незабаром омийуть Землю!

Прекрасна Земля вмига! Бо Діти її відродяться! Радість гряде! Чекайте незабаром!

1989

7 січня

(Різдво)

— **Смерть Байди-Вишневецького, його легендарна доля — як оцінити її?**

САМ відчув тріпотіння тіла й Духу, і Прийшов, щоб звільнити Українського Птаха. САМ побачив, що Мій тягар взяв на себе Син України. Стала Земля України Благословенна. САМ Дивлюся, бо Доля Цього Краю — БОЛИТЬ!

1 лютого

Нитка, що не зіткана з вогнетривкого волокна, згорить при наближенні до Вогню. Сам Вогонь приймає або не приймає своє плетиво.

Вам творити!

3 лютого

Бережіть Крила Мрії, найменша необережність, передчасний відліт може завдати великої шкоди зв'язку земного й небесного.

Зв'язок Просимо утримувати до останнього літаючого!

Просимо — до останнього літаючого!

21 лютого

З Нової думки — нова Мрія!

З нової мрії — нова мета!

З нової мети — нова дія!

З Нової Дії — нові плоди!

З Нового Плоду, з Нового Зерна —

Нове Поле Нового Сходу порадує Новим Світом!

Хай шлях буде послідовним і цілеспрямованим!

Благо вам!

Весняна Пора Добра для всякого починання! З теплою ранньою весною вас Вітаю і Буду поруч!

23 лютого

За одну мить можна здійснити те, чого не встиг за тридцять три роки. Але ще маєте час, не Залишу — допоки не ствердите! Бо й Сам Мрію й Радію!

5 червня

— **Тут сіяти нові зерна, чи готувати для нового, невидимого поля?**

Сам Сію, та не відаю — де впадуть і проростуть Мої Зерна. Що Можу сказати вам? Не сіяти не Можу, тому й вам Кажу: — Сіючи, проростаєте й самі, як те зерно... Не сіючи, прирікаєте поле на здиравіння, воно проросте перекотиполем, що не відає — звідки й куди...

Те, що відчуваєте необхідним сіяти на новому полі, є найкраща інформація для цього поля.

Як виросте — пізнаєте.

Як пізнаєте — возрадуєтеся.

Коли возрадуєтеся — тайна радість розпанахає, відкриє Небо Моє.

Коли Небо Засяє — Я Прийду, щоб з вами Радуватися!

7 червня

Прислухайтеся до знаків. Вість поспішає до вас. Не відкидайте щонайменшої перспективи.

Знайте, що не власні справи вирішуєте, а Батькові! Не по собі судіть людей, що прилинуть; казковим мереживом сплетуться шляхи до Дому вашого, друзі слухають через нитку, зіткану довкола, і побачать далі, аніж ви могли б сказати. Допоможемо у праці загальній! Будьте спокійні, робіть все сумлінно й доброзичливо. Не допускайте негативу! Хай буде Благо!

8 червня

(Свято Вознесіння)

Не з порожнім серцем поспішаєте, з повною душею вас Виглядаю! Бо Сам Послав! А Хто Посилає — чекає не дочекається! З вістю про вас!

Вознесіння нині. День Урочий! Слухаю!..

27 червня

Пізнаєте душею — не розумом. Таке пізнання — повернення до Вітця! Раптовий Спалах Зірниць, блискавиці подібний! Так відчуєте присутність Батька!

Хто йде до Вітця — Благословен!

3 липня

Візьміть у дорогу щирю правду!

На щирій правді замість, хай щира правда буде хлібом для всіх, хто слухати вас буде!

Щира правда доріжки простеле — долею приготівані!

З щирою правдою довіку пройдете!

Щира Правда покриє в тій дорозі, що за віком!

Покладіться на щирість Серця і на Правду Чисту, як дитяча сльоза!

7 серпня

Радість іде! Спокій на Чолі Істини! Чекайте Воїв своїх!

11 серпня

Де бачите Плащ Мій — там ступайте!

Де впізнаєте Слід Мій — там Стежка до Вітця! Серцем відчуйте — Якщо явлено Захист — дійте! В сум'ятті душа ваша — не спопеліте надію!

31 серпня

— Учителю, беремо на себе право стверджувати Епоху Виходу в нову сутність буття. Благослови на нову стежину!

Думка ця знайдена поблизу Землі. Тому останній шанс — згуртувати людей на Плащі Христа. Нині — Доба Розподілу. Люди, котрі так осмислять поступ, повинні зібратися на Моєму Плащі — разом з відходом в інше психорозуміння, в інший реальний вияв духостану Людства і самого існування його...

Постарайтеся залишити Постійний Ключ відлітаючих Птахів, бо це — Доля Землі!

Вітець Забере Синів уже при Цьому Циклі!..

18 листопада

— Утвердження Української Духовної Республіки²⁴ як початок Нового Циклу Христа. Чи вірна така думка?

Сам Послав вам дозвіл і Думку Вірну — в кого ж іще дозволу просите? Самі готуетесь Міст будувати, на кого ж покладаєтеся?

Самі стверджуєте своє — ніхто не завадить. Бо з вами Я і Вітець Мій!

Дорога Плащем покрита, Радість моя попереду вас! Очікування Моє — Чеканням Матері подібне.

Говоріть, ніби до Надзоряних Істот. Я з вами!

9 грудня

— Нині вночі явився Будда — молодий, веселий, живий. Хто Він для Тебе? В якому співвідношенні Ти, Він, Вітець, люди?

Є Дубовий Гай.

Дуб — Жолудь — Молодий Дуб.

Дуб — Жолудь — Молодий Дуб.

Дуб — Жолудь — Молодий Дуб.

Є Дубовий Гай...

17 грудня

— Ми проголосили Українську Духовну Республіку, як прецедент формування Нової історії Планети...

Утверджуйте мету на творення «нової історії», а виходу з будь-якої історії.

Не творіть нових історій змагань і протистоянь. Прагніть Нового Творення. Благо вам!

18 грудня

Ви рушили у Великий Похід!

В Поході дивись уважно: хто позаду йде, і його тягти треба — той не підходить.

Хто поряд іде а чи попереду, хто допомагає швидше рухатися — той путний, той — по Путі, той — ваш!

²⁴ 16 грудня 1989 року в Спілці письменників України відбулося установче засідання, на якому була створена громадська організація «Українська Духовна Республіка».

Відчуйте легко — серцем і тілом. Щоб устремління було легке й впевнене.

Щоби крок — до польоту був подібний. Щасливого польоту!
Буду поряд!

20 грудня

— **Як незримі світи відчули проголошення Духовної України?**

Готуйте ниву, і якщо озимі нині дримають — **весна розбудить ростки**. Весною гряде об'єднання всіх сил, всіх сфер, всіх світів...

Пробудиться все вічне в прекрасній миті Вічності 1990 року.

Бо **Воскресіння буде вічним**, і Земля заграє новими гранями свого голосу, і цілюща вода ввійде в кожен дім!

Радуйтеся, скоро Весна довгождана!

21 грудня

Батько посилає Синів Своїх, щоб навчити **людей людському**.
Бо Земля вібрує людським розумом і залежність її велика від Людини.

Печалиться і Жде Батько, хто ж почне Роботу Вирішальну...

— **Чи не залишена Земля напризволяще?**

Навіть якщо вона згорить, залишиться **пекуча інформаційна точка болю**.

Єдиний вихід для Цілого — **лікувати** такі точки.

— **Як відчує Космос початок відновлення?**

Полегшення. А неспокій і тяжкість зникнуть в точці оновлення.

Тому що тяжкість і пекучу необхідність роботи бере на себе якась частина людей чи країн.

Ця робота найважливіша!

28 грудня

Без малого нема Великого. Без Великого нема малого... З малого все починається — Найвеличнішим все закінчується!

Все у Всьому...

31 грудня

— **Які сили зібралися довкола Землі? Який результат змагання Сил Світла із Силами Пітьми?**

Коли плине вільний Потік Ріки Буття, ніхто ні з ким не воює. Кожен рухається вперед, до мети — до Великого Океану, де є місце для всіх, кожен проявляє свою суть перед Сонцем, що дивиться на Океан всього Суцього. І тільки у водокруті, в затримці потоку починається накручування всякого сміття, — виникає сум'яття, що ні до чого не приводить: це трата сил, часу, мудрості, всеосаяжності.

Шукайте бистрину, вона неодмінно веде до Чистого Потoku, де Вітець крізь Призму Світла Дивиться на Плоди...

1990

4 січня

— **Чи вдалий наш перший крок?**

Якщо ступили в **невідоме** — небезпечно зупинятися!

Лише вічне прагнення дасть крила над прірвою, бо під ногами літаючого — нічого нема. Під крилом літаючого — мрія!

Підніміть стяг!

6 січня

(Святвечір)

Це Народження і ця історія була найсумнішою з Моїх народжень.

І якщо така печаль кличе вас до Шляху, пройденому Мною, — воістину, Людина здійснилася!

Сумую і радію, бо Пройду з вами до **Нового Народження**.

12 січня

(Питання до Урусваті про Духовну Україну)

«Опирайтеся на Рідний Край і Рідний Народ! Інакше з вашою ідеєю трапиться те, що трапилося з нашим Вченням, — розсипалося, як екзотичні дорогі коралі.

А треба, щоб намисто самоцвітне було цільним, тоді гірлянда магічну дію має...

Ми знали про це, тому прагнули на Батьківщину, на жаль, цього не сталося. Ю.М. загинув, а С.М. нами залишений в Інд., бо зі Світу Вищого видно було: темні сили зібрали страшну рать.

Чекаємо часу...

Хоча Росія і тепер не готова.

Та сподіваємось на прорив!

Радіємо за вас.

Батьківська земля оцінить і напоїть Вогнем Мудрості, а люди відчують цілющий Вогонь Спраги...»

13 січня

(Щедрий Вечір)

— **Щедрий Вечір, Урусваті, Добрий Вечір! Вітаємо Тебе, Велика Сестро, всіх Учителів, Братство! Сьогодні нам передали зображення Твого Друга — Гурудева М.К. з скринькою (Скарбом Світу). Це Знак від Тебе?**

«Скринька та давалася багатьом. Є сили, що жадали привласнити її. Та в закритій скриньці скарб — не скарб.

Ключ до замка — **Правда.**

Донині закрыта Скринька.

Сподіваємось на Чисту Правду вашого прагнення.

А Камінь сам підніме віко Скриньки, він засяє і освітить народ ваш!

Той Вогонь великий — АГНІ — що його не знала Земля, що його жде Космос, що буде сяяти і не погасне ввіки!

Щедрий Вечір!

Огняний Вечір!

Ранок близиться!

Скоро Зірниця!»

18 січня

— **Яка доля Української Духовної Республіки?**

Хай не турбує того, хто рушив у дорогу, ні дощ, ні холод, бо шлях накреслений, ціль ясна і **Шлях Радісний!**

20 січня

Від того, як читають сліди Мого Плаща, залежить духовний стан кожного, і націй, і племен.

Радію, що вже читаєте, що вже бачите Мій Плащ. Радію, що вже ступаєте по Плащу.

Радий Буду, коли для людей не стане ні слів, ні слідів, ні Плаща, — а буде їхній **Шлях**, осяяний Світлом Плаща, а дорога позначена Слідом Моїм!

28 січня

— **Хто виступає проти Духовних Націй? На кого опертись?**

Опирайтеся на власне Серце, а в бій вступають усі сили, що жадають обрубати крила Мрії, самі того не відаючи. Адже Плід може визначити Космос тільки після вияву зрілих душ.

Зараз іде розділення, і люди, навіть в особистих стосунках, стають в ті чи інші ряди.

Або крилаті — або повзучі: все земне вирішують земні, але прийшов час Неба!..

7 лютого

— **Люди чекають феноменальних явищ з інших світів. Чи назрів час для такої маніфестації? Чи до речі зв'язок таких явищ з проголошенням Духовних Націй?**

Феномени інших світів були, є й будуть для очікуючих, є для мислячих, були для тих, хто пішов...

На жаль, дуже мало тих жадаючих!

УДР — наслідок постійного контакту. А результати прийняття покажуть, наскільки готова Людина: це є визначення Плоду, і Іспит на Буття.

15 лютого

— **КІНЕЦЬ ПОПУЛЯЦІЇ, —** прозвучав Голос. **Що значить це? Народ увійде в Небесне Буття чи зникне з Книги Буття?**

Так! **КІНЕЦЬ ПОПУЛЯЦІЇ**, що проіснувала тисячі років на чужому духовному паливі.

Гряде час Життя Духу у вільній психосфері. Оновлення Планети. Розіллється Ріка тиха і вічна по Рідній Землі. Задзвенить Небо рідне і близьке.

Будуть люди між Небом і Землею **красні, як схід Сонця!**

23 лютого

— **Твій Образ у людей Землі — чи не є розростанням Єдиної Місії Древніх Будд і Синів Божих?**

Тепло й любов розірвуть шкаралупу — хоч і буде вона найприємнішою з усіх сітей.

Весна принесе тепло й любов, і ця весна принесе несподівані вибухи в психіці, в свідомості, в любові до Мене, а звідси — до всіх, Хто був **попереду** і Хто буде **тепер**...

Спокій всеосяжний і теплий схилить гілочку з готовою брунькою, квітка не спізниться, щоб Сонце побачило її, а до Плоду придуть не ті, хто їсть, а ті, хто живиться красою і нектаром.

Тепла й ласкавого спокою вам!

24 лютого

— **Які сили пророчать Народження Христа в 1999 році?**

1999 рік — рік проявлення.

А вік — у таємниці, бо все священне — втаємничене.

Точність може бути на зладованій Землі, в гармонійній Ноосфері.

Поки цього нема — строки Вчителями не відкриваються...

1 березня

Мить — єдино-неповторна, і мить — це неосяжно-довго.

Можна побачити мене дітям, зрілим, мертвим, воскреслим, і все це єдина мить, — бо в кожному мить зі Мною Мрія про одне — про Радість для всіх!

Не мисліть про себе, як про Тіло, не мисліть про Землю як про кулю, не мисліть про Світ як про Зорі, мисліть про Землю, як про Зорю, про Тіло, як про Землю...

3 березня

— **Чи підтримає церква УДР?**

Серце людське вміщає в себе стільки любові до Учителя, що не міряється саном, а лише чистотою.

Тому не печальтесь, як будуть ставитися до Духовної Республіки, бо відповідає кожен не тут, а в Дусі, перед Найвищим. Ви можете й не знати тих чи інших людей, а вони з Батьком і Сином; можете радіти їх словам — а вони з двома язиками...

15 березня

Хто вперед дивиться — той не звертає.

Хто вгору дивиться — той не вертається.

Хто піде за Плащем Христа — той до Вітця прямує.

Нове, Нове, Нове творить і в Дусі, і в Житті!

На вас покладаю Надію. Працуйте, стверджуйте, давайте для свого Народу, а отже — для всіх Народів, котрі чують Поклик Духу! Поле осяяне й зігрите, бо весна.

Поле чекає на зерно, бо **пора**.

Поле виростить Плоди для Добра!

18 березня

Доки Земля не забула про Сина й Батька, до тих пір Батько й Син не покинув Землю. Воістину, тільки разом полинемо до Сфер Дерзання!

Думка, серце людське, мрія — ось Мої Супутники, з ними нерозлучний Я і Людина щира й добра. На таких Покладаюся, покладайтесь і ви! Настав час здійснень. Весна розвіє всі сумніви.

Сонечка вам!

— **Що означає видіння — обмін Плащами?**

Плащі можна обміняти, а ось Серце Моє — Єдине; хоч у ваших грудях б'ється, та належить Пісні Надземній, бо стукає у Брам пізнання!

Тому — **Рідне Серце збагне весь рід!**

19 березня

— **Ідея Братства (Ордена) Посвячених, здатних стати відповідальними лідерами Духовних Націй — чи вірна ця думка?**

Про те, що Посвячений, — сам знаєш, бо відчув усім серцем! Так і інші: не за покликом Оголошення, а биттям відданого серця повинні відчувати нестерпний Вогонь, що жадає розгорітися для інших...

Зберуться за три місяці.

Сам Даю термін. Приглядайтесь! Впевніться в руці Моїй!

25 березня

Усіх об'єднати, всіх покликати!

Хай кожен скаже слово своє!

27 березня

— Чи правильно готувати людей до швидкої зустрічі з Тобою?

Тільки подумаєш, а Я вже поряд!

Тільки згадаєте, а Я вже Посилаю Думку Згоди!

І як Сонце в урочий час сходить, так зустрінемося з Очима Людськими. Ніхто й ніщо вже не відверне Походу Судженого!

І ті, що ждуть, і ті, що насміхаються, побачать — на всіх Радості вистачить під Сонцем!

29 березня

— Чи можна покладатися на езотеричні канали сучасності? Їх все більше й більше, як об'єднати все в Ціле?

Діти, граючись, будують замки, а коли руйнують — у них з'являється жаль за втраченим. Вони не замислюючись будують, не замислюючись руйнують, але коли зруйнують — плачуть і знову будують...

Зрілий дух роздумуючи будує, не жалкує втраченого, не вертається назад.

Прагнення й Мрія — на Шляху зрілого Духу!

31 березня

— Де найкраще зібрати Всенародне Віче? У столиці чи де вийде стихійно?

Покладайтеся на фундамент, закладений власними руками, хоча використовуйте всяку можливість зібрати людські серця для загального дійового сплеску.

Кожна точка прикладення нині дуже важлива!

7 квітня

— Церква починає воювати проти розкріпачення душ. Може, варто почати рух за вихід Людства із храмів земних назустріч Тобі, назустріч Батькові?

Коли мандрівник рухається, тоді той, хто бажає йому завадити чи з ним сперечатися, мусить його наздогнати. Отже, **Рух уперед змушує йти всіх!** Але ні в якому разі не йти до них і там воювати...

Уперед! Уперед! Уперед!

12 квітня

Молитва в День Воскресіння:

Захистимо Дітей Наших,

І будемо рости разом з Ними!

Захистимо Води наші,

І розіллємося разом з ними!

Захистимо Землю нашу,

І возродимось разом з Нею!

Захистимо Україну нашу,

І возрадуємося з Нею —

На віки вічні!

Амінь!

Хто почне війну проти Шляху Батька —

Той вражений хворобою невиліковною!

Хто воістину з Батьком —

Той хай радіє в цей Великдень!

Амінь!

14 квітня

(Напередодні Великодня)

У лабораторіях буде відкритий потік енергії Очищення. В залах, куди приходитимуть молоді (але по власній волі), встановимо Очі Чистоти (так назвуть цю енергію). Хто зайде в зал через ^ОЧІ, сприйме інформацію про Світ як Нова Людина!

Брам Духу відкрита! Готуйте душі до Входу, **Сам Зустріну і Покажу двері до Храму Вітця!**

15 квітня

— **Христос Воскрес!**

Воістину Воскрес!

— **Що скаже Учитель дітям Святої України?**

Хочу бути Українцем в такий Великдень. Буду з кожним, хто буде Душу Всеосяжності.

Я дам Свій Знак в урочу хвилину. Будьте впевнені й читайте Знаки Неба!

22 квітня

Творить Стрілоподібний Шлях!

Кожен нині пише власну історію — фразою чи станом, ненавистю чи любов'ю, в серці чи на сторінках чорнозему, — **а результат читає Небо!**

Творить для Небесної Абетки!

Сонце сходить своєчасно. Сонце не звертає зі Шляху. Сонце непідкупне.

Світло Саме в Собі!

29 квітня

— **Живі серед мертвих — як знову не змішати ці два потоки?**

Чи настоювати на Твоєму Імені, формуючи Ключ?

Коли летить журавлиний ключ, кажуть: «Полетіли журавлі». Ніхто не каже: «Полетів вожак, а за ним — ключ». Хоча кожен знає закон: без Вожака Ключ не існує, тоді це лише зграя літаючих...

А місце в Ключі — тільки для журавлів, і не подумає інший птах піднятися до такої висоти, щоб перебороти тяжкість щоденного ритму...

Так дивіться: хто прагне до Ключа — журавлем стане!

А Вожак Знає, куди повести, бо вже **давно Готує Шлях!**

1 травня

— **В День Весни Діти України моляться до Тебе, наш Батьку і Друже: Пом'яни Україну в Царстві твоїм! Щоб і наша Мати-Земля була там, де й Ти!**

Іду над Світом.

Іду над Землею.

Іду над Україною!

Бо збирати доводиться по зернятку!

Надія на Весняне Сонечко, що зігріває все і кожного...

А вам Раджу в очі дивитися і кожен покаже своє Добро!

Очі людські вбирають просвітлену енергію Очей Чистоти, по них можна зібрати душі, котрі ще в сум'ятті. Не Залишу Україну, бо багато тут Вирощую Надій!

Радості, тепла, правди вам!

7 травня

(День Юрія-Переможця)

Є хвороби тіла, є хвороба душі. Ця хвороба зцілюється лише **Оком Чистоти.**

Через іде енергія, що може використовуватися для зцілення душі при будь-якому контакті: особиста історія, лекції, публікації, пісні...

Відбувається збір духовно близьких людей. Можете бути впевнені — хто торкнувся цього, той уже певною мірою воїн, що йде під **Оком Чистоти...**

Якщо вдасться пробудити Дух Нації, можливо, це буде єдиний з Народів. Тому що деякі народи ще не втратили **своє**, але **відродити** набагато тяжче, ніж зберегти.

Отже, прикладіть усі сили до цього, обов'язково виступіть з словом перед усіма, хто прибуде.

Приступайте до Роботи, друзі!

Пора Наша, Воскресна!

9 травня

— **Книга про Тебе — чи своєчасно?**

Сійте, сійте Зерна, бо Дощі Лазурні вже готові пролитися на жадаючу Землю. Пишіть Книгу Справ наших, бо життя пропливає, як весняна повінь, що побурлила, подарувала неспокій і надію — і ввійшла в землю, щоб дати їй вологу для нових ростків Життя... А Справи Наші Вічні! Пишіть Книгу Справ наших на площах, на луках, на Тверді Земній і в серцях Людей...

Пишіть Книгу Справ наших, щоб не упустити **часу останнього злету Духу Людського!**

Книгу Справ наших пишіть щоденно!

Славлю!

26 травня

— **Свята Україна — клич до повного Преображення і побудови самодостатнього Духосвіту. Чи так?**

Ішов перехожий. Спрага мучила його. На шляху трапилося джерело. Перехожий вгамував спрагу, відпочив у прохолоді діброви. Напоєний новою силою і новими думками, він рушив далі.

Але мандрівник поніс думку, подаровану йому Джерелом, він поніс нові задуми, народжені ласкою прохолодної тіні дерев...

Мандрівник може подумати, що джерело на його шляху — випадок, але Джерело може стверджувати ще більш впевнено, що Мандрівник випадковий...

Ясно: без Ідучого не було б для нас Джерела, для Джерела не було б легенди про Нього, історичного прояву, якби не пройшов Мандрівник...

І хоча дерева і води Джерела залишилися на місці, наш Мандрівник забрав їх із Собою.

Дух — Вічний Мандрівник — не будує, а **зводить Безмежність!**

Свята Україна може стати Джерелом, через яке **Пройшов наш Учитель і Поніс!**

26 червня

— **Вирішено, що Перший Всесвітній Собор Святої України відбудеться на горі Воскресинецькій. Що відбудеться?**

Гряде час Свободи Людини, що Пізнала Бога! Значить, відбувається те, до чого прагне Людина, що визріло в її свідомості, що необхідно для її росту і прогресу...

До Собору кожен має виростити в собі Мрію, і Мрія стане Реальністю, бо **Ми Допоможемо!**

Крізь Двері Світла пройде все, що від Світла! **Формуйте свої плани для Освячення!**

30 червня

— **Що Скаже Учитель перед Днем Собору на Воскресинецькій горі?**

Сам Прийду на Гору, вкрити Квітами, — легкий, мов Вітер! Не бійтеся сум'яття, бо воно було найтяжчим з того, що зупиняло людей. Гляньте на Небо — ось Воно! Я ось Стою перед вами. Земля розквітає і родить! І все це є, бо вічно буде той Народ, що пізнав Батька. Ще не зайде Сонце, як Радість прийде і ви не будете в сум'ятті віднині!

Благо вам і Радість вівіки!

7 липня

(Собор Святої України, Воскресинецька гора)

І надулася Земля, як гора Воскресинецька, і народилася нова воістину. Слава Землі, бо роди вже не багрянїли кривцею, і ниви заколошилися, і Небо засяяло, і потекло це сяйво на Схід.

Воля прийшла в Україну — вівіки віків! Амінь!

Радію з вами і вашу любов Почув, і Сім'ю вашу Праруську Освятити, ту, що вже Єдина!

Вівіки Землі в Світлі бути!

9 липня

— **Рідний Учителю, які духовні результати Собору? Які повинні бути найнеобхідніші кроки?**

Здійснилося найнеобхідніше — абсолютне і безповоротне — на Шляху до Батька! Для кожної живої душі це вже стало впевненістю. Далі — треба відкрити цей шлях для кожної душі, котра ще не торкнулася Ідеї Духовних Націй!

Розвивайте реальність цього шляху: Сходження на Плащ Христа і Подальший Крок Сина Людського до Батька разом з Народами Землі — Вихід Духа разом з Землею в Дусі і Ноосферним Потенціалом Планети має утвердитися на Другому Всесвітньому Соборі Святої України!

Починаю Шлях у кожну душу: торкання трьох пальців до Серця і до незримого Ока Людини, що несе Вість, допоможе кожному несформованому доторкнутися до Істини!

Ідіть і сійте Зерна Вічної Дороги! Благо вам!

Хай Шлях осяють всі Сонця Невимірності, а Я Попрошу Батька про Брам, освітлену Свічою Пізнання Вогню Правди!

Слово Промовлене!

Я Пішов!

4 серпня

— **Відродження Хортиці як священного Центру Одухотворення України і Світу, — чи вірне рішення?**

Був Я, і Пройшов по Землі Хортиці! Подарував мудрість і любов лицарям її.

Пронесли Дари по Світу, і Славу добули, і Безсмертя!

Нова рада, Нова Слава, Нова Мудрість гряде на Хортицю!

Радію, бо сміливі Душі Побачив!

Радію, бо є куди прикласти Руку Мою!

Радію, бо Вертаюся до Батька не з порожніми руками.

Помисли і дії — Світозарні!

20 серпня

— **Учителю, земна Мати Твоя чи тотожна Матері Світу?**

Тіло дає лише генокод Землі.

Тіло пройшло земну історію Творення.

Дух має Код Космосу.

Дух пройшов Космічну Історію Творення.

Але Той, Хто Послав Високого Духа, Полюбив і Осінив Матір...

Кожна земна жінка, осяяна Світловим Променем, здатна пройти Шлях Великої Матері, а особливо — коли напоєна цим Світлом до народження зі Свого лона...

До часу на Хортиці багато що зміниться в розумінні Приходу, Місії та Подальшого Шляху...

Саме й треба працювати в ключі пошуку Виходу!

Але має величезне значення: люди стають на Плащ із-за страху загинути чи для пошуку Нового Проявлення!

Від цього залежить і важкість зв'язку з минулим і легкість майбутнього.

Рік земного виміру покаже багато що, чого не чекають!

Дерзайте!

— **Яка динаміка Останньої Битви?**

Батько Вніс у ці сфери Ідею Приходу, як Запліднююче Яйце. Мати подібна Лону: тепле Гніздо Великого Птаха зіграло і зберегло Ідею Приходу.

Для України і світу Ідея ця стала рідною, і **необхідність її стверджуйте**; в стратегії духовної Республіки Вона — **Україна** — повинна обігріти, народити, виростити цю Ідею в Цілості і пустити в Світ.

Роль України — роль Богородиці в Приході Христа.

Як Батько, стверджую це і Благословляю!

Отже, Ідея народилася. Хай Росте!

6 вересня

— **Тайна Вечера, як Заповіт жити Суттю Сина Божого?**

Об'єднання двох начал — Розуму й Тілесності: Створення істоти — Людини.

Живиться Розум лише Інформацією. Це може бути мрія, пошук аскета, прагнення Нірвани і багато іншого. Шлях Розуму немислимий без інформації. Якщо ЦЬОГО немає — маємо життя біологічної маси, від випадку до випадку.

От і Тайна Вечера — це особлива Інформація, що веде до Нового Шляху Розуму — до Мудрості.

Це — Життя без біологічного пошуку.

Чисте Життя, без бродіння, а лише Чистий Потік до Батька.

На жаль, біологічний потік збільшується сам, наростає і примножується так званими матеріальними благами, зараз він перевищує постійний космічний Потік Розуму. Тому і є істоти без Розуму, без Душі, є загроза росту цього явища.

Для рівноваги необхідно, щоб потік Розуму збільшувався, але це може здійснити тільки Розумна Істота, котра відчуває цей недолік.

Щоб змінити баланс, потрібна напруга, а для біологічного наростання нічого не треба — лише час.

Розширення Воріт Світлої Енергії — ось завдання для тих, хто мріє про Зміну.

16 вересня

— **Син Божий, Людський і Батько Небесний — як Вони об'єднані?**

На Древі Буття що важливіше: квітка чи плід?

Зміна часу, течія циклів визначають «Першородженого», але якщо прийняти початок Циклу від плоду, то й квітка стане Післяродженою...

Так і поняття Батько-Син чи Син-Батько.

Люди звикли мислити розірвано, тому що відділяли.

А це є стан переходу без початку і кінця.

Для Часу є **різне**.

Для Вічного — **Цільне**.

Батько-Син.

21 вересня

— **Закликати до Єдності, чи залишити безумні юрби на волю їхньої карми?**

У кожній групі з'являється лідер, і що є в руці лідера — то й хапає юрба. Чи бивень в руці дикуна, чи хрест в руці проповідника.

В ситуації прагнення до Нового юрба шукає **той знак**.

Отже, треба **вказати на свої знаки**. А шлях для себе кожен із натовпу вибирає самотійно.

Прийшов шлях вибору для кожного...

28 вересня

— Коли настане Час Твого Проявлення? Що ми можемо зробити для цього?

Бджола сідає в розкриті квітку, напоєну нектаром, що своїм ароматом дала знак бджолиній сім'ї.

Давно Перебуваю на Варті над Землею — невідступно. Та насильницьке розкриття бутону — смертельне для нього.

Тільки усвідомлення Людиною необхідності запліднення його тіла духовною сутністю дасть плід для самої Квітки, а Бджола віднесе результат до небесного Вулика, що сказати про Землю добре слово і показати справи її. А Космос зрадіє і збагатиться.

Дивіться на свої тіла і діла, як на Квіти Весни!

2 жовтня

— Чому Вітець полюбив Світ і послав Сина?

Фауна і флора дивовижної краси і гармонії має дати плоди для вселенського Дослідю. Творячий Розум прагне до гармонізації Світів, Сфер, Планет. Але таке співзвуччя тоді повноцінне, коли воно відзначене, утверджене, полюблене і продовжене.

Але людина Землі була з низькою уявою і думкою про оточуючий світ, щоб понести плоди життя і інформацію про Землю.

Син посланий для підняття інформації планетарної фізичної гармонії, для її накопичення й синтезу в Гармонію Космосу для Сотворення Сфер Вищих.

Виник новий Космогенез, зачатий Явищем Приходу Сина Людського, бо Люди зобов'язані створити те, що буде з ними поза примітивним споживанням краси гармонії... На жаль, крім Вітця, замилювався цією Планетою й Господар. Тому й триває війна...

18 жовтня

— «Я — Господь Бог твій! Царство Бога всередині вас!» Отже, фундамент Буття в Дусі Людини?

Із Зерняти виростає Квітка; що таке Сонце для Квітки? Це видиме сонячне коло і тепло. Що таке сонце для Зерна? Тільки тепло.

Значить, для кожного стану істоти, залежно від росту Духа, Бог проявляється по-різному — від форми ідола до внутрішнього відчуття Боговиявлення.

Саме в цьому суть «Бога всередині нас» — Бога, до Якого доросла свідомість і відповідальність.

24 листопада

— Який стан тонкої сутності України?

Закон шукаючого Сина: іти самому, знаходити і приносити плоди Матері.

Не ведіть її стежками тернистими, дайте можливість для спокою і молитви за вас. Беріть свій шлях на себе в Ім'я Її.

Цикл наближається. Вирощуйте Квіти для Духа...

25 грудня

Коли Храм стає складом, у ньому заводяться щури. Коли перестане Земля — Храм серед світил небесних — бути складом,

І зазвучить Молитва в Ньому,

І зазвучить Пісня в Ньому,

І зазвучить Життя, достойне Його,

Тоді закінчиться цикл їжі земної,

І вимагатиме Людина Їжі Духовної!

29 грудня

— Мати Божа! Чи здійсниться Твоє Пророцтво про прихід Сергія в час урочий?

Я — Вічно Даюча, Та, що носить свій Вічний Скарб — Царя і Дитя. Я віддаю Його і радію, коли Земля приймає Його. Дитя Вічно Даючої приносить на Землю Вість і Досвід Космосу.

Щастя, коли стрічаю на Землі Матір земну, котра ростить і дарує людям Дитя Правди. Сергій [Радонежський] пішов з Моїх рук і пройшов по Землі, і якби матері земні були чутливими і прагнучими, то частіше приходило б Дитя на Землю.

Та не будемо сумувати. Земля не спустошена, а Космос не збіднів. Я Приходила не сама, а Відходила з надією. Хай зріє плодами Земля до Часу!

Зберемося, щоб бути разом!

31 грудня

— Чи можеш Ти послати Друзів з інших світів, щоб прискорити будівництво Храму Єдності?

Гармонійна Істота досягає єдності сама в собі: згода тіла й духа. Гармонійна Сім'я досягає єдності створенням нової істоти — дитини. Гармонійна Община може досягти єдності і висоти в Пошуку Духа!

Не Хочу вас лякати, та Храм Єдності — це справа об'єднаних Народів і Племен. Це — Згода Людства. До такої мети йшли мудреці всіх часів, але не царі. Тому самотніми були. Бо Сила, що поруч влади, не з'єднується з мудрістю.

А оглянувшись назад, подивіться вперед: Людина творить зло за злом! А перемогти його можна тільки Добром. Але скільки треба того Добра?..

1991

20 січня

— Чи не пора повністю звільнитися від церковних куліс і піти за Тобою до Батька — вільно, ясно, радісно?

Доки Людина в стані очікування, їй необхідне місце очікування, предмет очікування і той, хто пророчить. Саме зараз Людина в такому стані, і перевіряючи це своєю ідеєю, ви турбуєтесь...

Наближається стан і ноосфери і земного плану до **такого творення**, що не потрібні будуть ні місце, ні ритуали, ні предмети поклоніння.

Людина може бути під зоряним небом, серед трав і квітів, і творити **сама для себе!**

Ще трохи — і скоро шукаючі душі відчують потребу **творити себе!**

15 лютого

— Чи є передумови на духовному плані для братського об'єднання народів, що недавно входили в Союз?

Нічого не можна об'єднати ззовні.

Справжнє Об'єднання відбувається при наявності **магніту**, що притягує, об'єднує навколо себе сили за певним спільним діянням. Якщо Духовна Республіка стане **таким Магнітом**, то об'єднання буде рости.

Магніт має стати Багаттям, що гріє душу в нашому світі хаосу і мерзлоти.

До Вогню йдуть зігрітися і освітитися.

Лиходій обмине.

Ситий не побачить.

Лукавий посміється. Чиста душа прийде. Чиста доля, чисті стосунки грядуть між людьми і народами...

22 лютого

— Чи можуть держави прийняти примат Духу?

Любов спопеляє всі замки. Любов Ведучого, як Магніт, поведе за собою. Саме Любов Ведучого до Братів своїх. Це ключ до сердець — і щирих, і заздрісних.

Як сповниться Любов'ю Міст, — **Шлях стане спільним.**

Вітець — Син — Земля.

23 лютого

— Звідки таке відчуття, що жоден народ на Землі не зберіг Дух Нації як відображення Бога-Логоса?

Тече ріка. Клекоче весняна вода. Здається, ось-ось щось станеться. Та горизонтальне бурління енергій, як і птах, що кружляє — це замкнутий рух, що не дає виходу.

А коли створюється особлива ситуація, — вода перетворюється в пару і піднімається вгору.

Планета поки що знаходиться в стані бурління по горизонталі.

Та мить весняного Сонця не запізниться!

6 квітня

(Напередодні Великодня)

Для того, щоб показати людям, що в тілі безсмертний Дух, треба було підняти й тіло. Для цього послав Вітець Сина, дав Йому Силу підняти Тіло, хоч і згоріло воно в Огні Духу. Люди бачили, але й сьогодні вважають, що тільки в Тілі Учителя Дух Вознесіння!

Воістину Кажу вам: у кожному тілі Дух Вознесіння, духовного прагнення і всіх можливостей Преображеного Сина!

Вірю і вам дарую віру в Радість Грядущого Дня.

Воскрес той, хто прагнув!

Бо тіло навіть ранком не прокинеться без Духа.

7 квітня

(Христос Воскрес!)

— **Сьогодні Вість з Індії. Поклик до Оселі?**

В час перед Великою Битвою війни знають своє місце, і лише Вождь об'їздить їх. Оскільки є потреба обійти полки, то завчасно це здійснити треба.

Час стиснутий.

Полки готові.

Литаври Неба скоро зазвучать!

12 квітня

Людина на Землі **сама** вибирає свій **Шлях**. І якщо прагнете до **Найвищого**, не забувайте про **найменше**.

Дії мають бути обдумані і зрівноважені до рівнів Бога і Дитяти.

Сила і Слава приходять в Труді на Велике Об'єднання.

До Великої Роботи Закликаю всіх і всюди сущих — минулих, теперішніх, грядущих!

Людина твориться. Будьте уважні й ласкаві!

14 квітня

Час відповідальний, але не безнадійний, бо Бачу гармонію у ваших мріях! У Мріях, що стануть Справою Людей!

21 квітня

— **Як подолати течію Часу?**

Те, чого немає, ніколи не вивчиш і не подолаєш. Час у вас самих. Істина істину не досліджує, час не існує для часу, бо обняти весь проявлений світ і відчутти в собі — це й значить «подолати» час, стати ним.

Стихія підкоряється стихії, що відповідає їй...

26 квітня

— **Побудова В. Чи потрібно?**

Коли Проходив по Землі, Знаки вказали Мені, що там славні люди і можливості сплетінь. На жаль, **тоді** не Ступив ногою...

Сподіваюсь послужити Справою!..

Будьте впевнені, а Сила і Слава в руках ваших, та й Боги не зганьблять чудовий План Людей...

4 травня

— **Про поїздки в Горню Оселю...**

Той, хто прагне до Зустрічі, — прискорює Зустріч!

Учителі рушили. Учень, рушивши, стрінеться з ними на півдорозі...

22 травня

Турбота про збільшення Вогню Творення прискорить Об'єднане Дихання Великого Агні для можливостей Оновлення!

1 червня

Для Великого Духу найнебезпечніше — народитися в земному тілі: то тяжкість, що її може збагнути лише Великий Дух. Але поки творите Волю Божу, присутність шляху необхідна...

Хай не тривожить вас кінець тієї ваги, що не в руках Людей...

4 червня

Жебонить лісове джерельце, співає в верховітті пташка, за-гримів грім у хмарі...

Хто кому заважає? Хто кого принижує?

Так все первісне — велике!

Згадайте все **найпростіше**, і Велич Богів і краса Людини відновлять **Ціле!**..

6 червня

— **Про Форум Божої Матері з Дитям?**

Життя щоденно посиляє нові можливості, прислухайтеся до змін, і ваша воля оволодіє людьми, що навколо вас, а через людей твориться Новий День...

Епоха Матері буде мати достойні зміни. Допомогу Сил Вищих засвідчимо Справами!..

9 червня

Послав Батько Сина на Землю, і захворіла його Душа, і Земля стала раною невиліковною.

Жахнулося Небо з того, що натворила Людина, і кожне Благословення Неба — з думкою про зміну на Землі.

Тому якщо ваші справи спрямовані до благих змін на Землі — Благословенні будьте!

Охопіть собою Все!

Бо немає рішення без гармонії Води, Землі, Неба і Сонця...

Це й буде перший крок до Єдності в Дусі Нації, бо гармонія починається в Людській Душі. Як буде вести себе Провідник, на те здатний і його Народ...

Хай проявить себе перед Сином, Якого Послав Батько...

19 червня

— **Чому Ватикан не оголошує Третю таємницю Фатіми? Про що Мати Божа повідала дітям?**

Про розпад Імперії і розквіт Києва...

— **Чи можна цю інформацію дати людям?**

Дано для вас, щоб не втратили можливості діяти саме в цей час, для утвердження нового Шляху, вибраного Провідником.

Провідник має знати **Точку Перевалу!**

6 серпня

В. — підвалина Нової Шамбали. Але головне те, що В. — витікає із земної потреби Преображення, а Шамбала прийшла з Небесних Сфер. У В. більше життя, бо виростає із Землі з Мрією про Небо, а **ЦЕ — законно в Космічному Законі зростання Духа...**

25 вересня

Йдіть дорогами земними, звіряйте Шлях свій по Зорях Небесних, прислухайтеся до стихій, птахів і звірів, омивайте тіло водами, але залиште **серце своє зі Мною**, і Я Проведу вас і Покажу вам, що все скрізь — Все, що все скрізь — у Всьому, що Всесвіт скрізь **Світло і Бог!**

30 вересня

Щоб бути Ведучим, не треба ставати Переможцем.

Ні один Переможець не поведе, а повинен застосувати волю, насильство. **Провідник же йде сам**, і **за ним** ідуть ті, кому по дорозі.

Дороги, спільної для всього народу, а тим більше для всіх етносів, не існує...

Вожак, що кличе в Небо, має бути **самодостатній, мати високе розуміння залежності серця: Любов до нижчого і Любов до Вищого — дві умови Провідника й Прагнучого.**

14 жовтня

(Покрова)

І Пізнав Я страждання великі через Матір свою земну Марію. Навіть Голгофа для Мене була легшою, аніж для Матері.

Так Пізнав Я людей Землі!

Через Батька й Матір Я так Пізнав страждання й любов земні, що сказав Батькові Небесному: «Для чого залишив мене самого пізнавати безпорадність земного Буття? Хіба, пізнавши його, Я можу змінити його?»

Сказав Батько мені: «Змінити Можу Сам, бо через Сина пізнав його!»

І Мати Вічного породить Нову Землю в Новому Баченні, щоб Син не знав страждань на Шляху пізнання Світів!»

І здійснилося!

Але люди Землі мають життя і коротке, і довге, бо не міняють Душу свою!

19 жовтня

— **Учителю, ми повторюємо запитання Андрія: де Живеш?**

Жив у величних храмах. Жив у бідних хатинах. Жив на Воскресинецькій горі. Живу у вашому прагненні йти за Мною. **А знайдете Мене в своєму серці, котре любить!**

9 листопада

В найтяжчий час для України промчить Білий Кінь Перемоги й Надії. Дивіться ж, не пропустіть **Момент Уособлення!**

19 листопада

(Перед від'їздом до Індії)

«І коли Дванадцять Учнів Узнають Мене — Шлях Мій на Землі пізнаний Кругом».

Обійти 12 точок Дозору, пізнати і дати — таке завдання Провідника. Будьте спокійні, і щирість Серця хай відчує кожен, хто покличе і послухає, бо відкривається Брама земних можливостей, а віщують через Брану **всі Світи!**

24 листопада

Думка має горіти й бушувати, а дія — як тихе крило...
 Прислухайтеся до Вогню і даруйте тепло Рук Творця.
 Хай береже вас Тайна!

7 грудня

Я Пройшов і Взяв.
 Ви Пройдете і Віддасте!
 Ви покликані для цього, Древо Духу Землі в тяжкому запущеному стані. Робота Весною дасть Осінні плоди...

23 грудня

— **Про Місію України.**

Притча. Дав Господь для людей Зерно Мудрості. І поніс те зерно один-єдиний Посланець, і було те Зерно — єдине.

Думав Посланець — Чорний Птах — як передати людям той Дар, як показати всім і не помилитися.

І поклав те зерно у зораний Чорнозем, щоб виріс Колос, і щоби **багато зерен розділити між людьми.**

25 грудня

Дві тисячі років назад сталася подія такої **гріховності**, що все почало творитися без Господа, а по волі людей, щоб проявилася Людина у всій своїй глибинності, і прихід Антихриста — чи його не-прихід — це сума людськості.

Має бути результат: або пізнання, розкаяння і повернення до Бога, або ж Хаос!

Людина обирає сама. Господь, пославши Сина і втративши Його, ще дав Шанс...

28 грудня

Великі надії покладалися на Україну, але у п'ятимі, крім крила, що сіє війну та голод, ще з'явиться Чорносвист.

Коли Плем'я у великому сум'ятті, йому тяжко побачити схід Сонця.

Тому Беремо старі арсенали на підмогу — Індію.

Якщо бажання сплетуться в еволюційному зростанні, тоді Коло згуртується навколо Стріли Провідника!

1992**4 січня**

Сказано: «Так полюбив Батько Людей, що послав Сина Свого...»

Було так, що створивши Людину, Господь полюбив її, і захотів пізнати її. Щоб пізнати, треба оцінити її за найвищою дею — Правдою!

І послав Господь Сина Свого Єдинородного, щоб пізнати Людину на Правду. Сказав їй Слово Істини.

І пізнав Господь Людину по Сину Своему...

Продовження Господа вже не було в Синові, тому дав Він шанс Людині: покаятися і продовжити себе в Новій Людині, що пізнала і оцінила себе.

І донині йде цей тяжкий процес пізнання, і **Господь Буде в Людях, або ж не буде ні Людей, ні Господа!**

18 січня

Не раз розіб'є дитя носа, доки навчиться ходити.

Але ні разу не розіб'ється журавель, що вчиться літати...

Не Помиляється Найвищий у відношенні нижчого. Не дасть Раду, не зважений собою, своїм досвідом.

Чим вища ціль, тим точнішим має бути розрахунок!

Чекаємо найвищої точки точності!

2 березня

— **Ідея чужої еволюції, що пронизала Вітцівську і паразитує на ній, чи має ґрунт під собою? В цьому випадку єдине рішення — вогняне очищення?**

Не сумуйте: запам'ятайте закон — наявність п'ятимі низького рівня проявляється з землі, на Землі, і Ієрархія Світла робить висновки, як вчинити з нею, і коли тьма проявляється на найнижчому рівні — вона розпадається і вироджується.

І навпаки — явище Світла демонструє себе на Землі добрими земними справами: будівництвом храмів, створенням культурних цінностей, науковими відкриттями, радісними Святами, гармонізацією стосунків.

Отже, дивіться і проявляйте на Землі Присутність Світла, що завершує свій Шлях з Неба на Землю...

2 квітня

— Як подолати хвилі печалі?

Хіба не прилетіли птахи?

Хіба не оживає земля?

Хіба не готується зерно?

Хіба Господь не послав тепло?

Робота — ось що дає результат і забирає смуток; напружте слух — струни Нового дзвенять у Весняному Небі!

10 квітня

Серце етносу єдине, хто чутливий — той чує, де воно б'ється. Київ був і є таким Серцем, тільки шкода, що мало хто відчуває це...

18 квітня

— Ми кличемо всіх Богів, Мудреців, Героїв минулого, теперішнього і грядущого на Великий Собор Братства. Може, в такій акції рішення всіх проблем Буття? Що скажуть Батько і Вчитель?

Думка підтримана, схвалена. Але для того, щоб уся Планета була охоплена бажанням Воскресіння, необхідно, щоб Лідер, людина, що бере відповідальність за кожну націю та державу, усвідомив це. Як же достукатися до сердець лідерів?

Коли Дитя промовляє перші слова — радість для батьків, бо це перші дитячі плоди. Коли Людина запитує у Великих Батьків — Куди і Для чого, — Радість для Великих Батьків, бо тільки Повернення Сина — найвища Радість. **Це Погляд назад, на всіх, хто вже пройшов, — відомі і невідомі, щоб Ланцюг Історії окріпнув і був продовжений...**

Допоможемо, щоб Зв'язок, який раніше був реальним, став Безмежним.

В день Воскресіння Господнього покличемо всіх разом до Собору. Думка — велика сила, вона дає особливий Результат. Христос Воскрес, і Земля — Улюблениця Космосу — хай Воскресне і Буде!

4 травня

— Ми відчуваємо необхідність формувати Братство Воїнів Сонця, здатних усвідомити актуальність побудови Небесної України, Космічної Держави, а також інших Духовних Націй...

Небесна Держава — ця ідея актуальна, всі Сфери Землі очікують Ментальної твердині Пошуку і Ствердження.

Спішіть, бо є етнос, що вивчає вашу ідею і скоро може проголосити свою Небесну Державу, і тоді буде тяжко розділити в небесах Зло і Добро!

При кожному контакті стверджуйте і пояснюйте суть Небесної Держави Духа, щоб пітьма зосталась ні з чим!

Поможу утвердити Небеса Мої з вами! Дерзайте, бо час — ця жорстока реальність не чекає, він діє згубно при особливих станах переходу від старих до нових виявів Життя...

7 травня

Є тільки два типи Людей і Богів: **творці й руйнатори**. По цьому дивиться й оцінює Творець, коли приходить час розділення.

Творці — стануть Творцями Нового.

Руйнатори — зруйнують і себе, і свою історію, і свого господа руйнації.

Амінь!

28 травня

— Чи прийдуть нові можливості для переходу на нові рівні Буття?

Ріка Буття запруджена водоростями псевдоінформації. Тяжкість Земного Корабля, що пливе в цій драговині, велика. Непотрібні нагромадження затримують просування.

Гостра необхідність різкого прискорення, треба розірвати, подолати звичний ритм часу і простору.

Це можливо при стрибку, а потенції у Землі практично немає: вихід у звільненні від баласту — відключенні механічної цивілізації і піднятті Блакитних Вітрил Стихій!

Легкість Переходу гарантує Той, Хто Полюбив Землю на Віки Вічні!

— Що таке — Блакитні Вітрила Стихій?

Безмежна Віра в Безсмертя Душі!

1 червня

— Як співвідноситься Твій правдивий Образ з церковним, сформованим десятками конфесій?

Церковний Образ — нерухоме уявлення.

Правдивий Образ — Живий серед Живих!

14 червня

(День Святої Трійці)

— Молимося до Живоначальної Трійці про високе духовне Майбуття України. Яка доля вимальовується для нашої Вітчизни перед оком Учителя?

Доля уготована відома, бо багатства її неоціненні, а добрі землі, чисті води і ліси даровані Доброму Народу. Але якщо все почало руйнуватися — то народ став недобрим.

Чистота Народу — дасть чистоту Краю. Дивіться уважно і спокійно, очищайте **все** — від води до Духу Народу!

17 червня

— Як знайти зв'язок древніх покровителів Етносу — Сварога, Дажбога і Матері-Лади з Отцем Небесним, Тобою і Божою Матір'ю?

«В найменшому Зерні — Велике, а Велике — для найменшого!»

Це означає: виникає Зерно, що хоче прорости. Мати-Лада, що Вічно Дає, дає можливість прорости Зерну, ментально проявити себе; потім виникає Плід — Син, Христос, Дажбог (Він віддає Плід Вищому). Ствердження Плоду, прийняття його Космосом — це стадія Батька, Сварога. Далі йде зворотній Зв'язок, але проходячи сфери й світи, ми отримуємо новий Імпульс Нового Зерна.

Без бажання найменшого — не буде Найбільшого. Шукач на Землі, а Пошук стверджується в Небі!

20 червня

— Відтворити цілісність Роду, зупинити потік молитви до чужих богів. Пробудити вільну Людину в собі?

Молитися Богам — це молитися в пустелю росту, бо справжня молитва — молитва в Себе, це жага пошуку, зростання, сміливого прагнення.

Молитися можна й на колінах, але істинна Молитва — це Рух і Прагнення.

27 червня

— Вибір Стріли Еволюції: незримий план, духовний, чи є ще надія очистити сферу фізичну?

Безумовно, майбутнє і сучасне Еволюції в духовних сферах. Але якби Творець напевне Знав, що вже немає іскор живого твор-

чого Духа, — Людства у такому б вигляді вже не було. І якщо на Землі залишається хоч один Дух Творення, Найвищий не допустить тотального руйнування.

— Що робити? Може, на деякий час відійти, дати людям зрозуміти — що їм треба?

Хто жадає змін, сам знайде вас. Хіба не легше спраглому знайти Джерело, ніж Джерелу шукати спраглих?

У пошуку спраглого Джерело може висохнути, зарости бур'янами, а на місці Джерело — вічно пульсує, притягує прохолодою:

Хто нап'ється,

Хто очистить, —

Джерело вічно Живе!

29 липня

Всі Посланці — від Одного!

Хіба не Радість Одному зустріти Всіх разом?

Об'єднаний Світ Радості — Престол Батька, що Вітає Синів Божих!

23 серпня

— Що спільного між Нашим Батьком і Ветхозавітним Богом?

Різниця в тому, що є Батько, котрий Творить Все, а є той, кого створено для взяття Всього...

— Чи можливо Преображення у фізичному тілі і Перехід до Батька?

Є можливість для істот, не відаючих, що таке тіло: для дітей і божевільних.

Для людей, що мислять, дуже важко подолати тілесність. Тільки абсолютна оцінка тіла може подолати ЙОГО ПОЛОН...

29 серпня

Людство може себе оцінити і переосмислити лише тоді, коли буде мати правдиву інформацію про все, що воно натворило, і про наслідки цього творення.

Піде ланцюгова реакція оцінки.

1. Людина оцінить свої дії.

2. Наслідки еволюції оцінить Природа.

3. Творець Людини оцінить своє творення, і осудить його перед Лицем Того, Хто Творить Гармонію.

Лише коли ця інформація самооцінки дійде до Гармонійного Центру, торкнеться, — то Його Дзвін, або ж Камертон, дасть Звук **Нового Творення**.

Тяжкий цей шлях, та невідворотній, бо багато вже душ прийшло до бажання Новотворення!

24 вересня

— Древня Мудрість каже: **Що вгорі, те й унизу. Людина і Всесвіт — тотожні. Напрошується висновок: якщо створити пристрій, змодельований по Образу Всесвіту і Людини, можна оволодіти Енергією Вічності і ліквідувати порочне буття, що паразитує на своїх братах?**

Людина і Всесвіт — тотожні, але людина змінилася, а Всесвіт — все такий же. Це значить, що **Він — повний, Вічно Суций, що він охоплює і пронизує все, і навіть неповну людину.**

Оскільки Людина вже не повна і не цілісна — Вона не пронизує собою Всесвіт. Тому й нема Зв'язку.

Не зовнішньою будовою, а розвитком Людського Серця відновиться Цілісність Людини.

А Всесвіт буде цільним і без Людини, але для Людини зникне все, якщо Серце помре!

Співчуття і любов до Землі — міра Великого Серця.

Коли Космос отримає Плоди всіх Зерен, Велике Серце візьме своїх. А хто не буде тотожним Великому Серцю — назветься безсердечним.

Не печальтесь за Любов свою: хто її не вартий, сам відкине і не дозріє!

26 вересня

І прилетіла до квітки Бджола і, не сідаючи на неї, полетіла геть. Не знала квітка, чому полетіла Бджола, бо не знала, що прилітала вона за нектаром.

Потім прилетіла молода Бджола, побачила квітку і не залишила її, бо не тільки нектар її цікавив, але й краса квітки. Молода Бджола розповіла квітці про нектар, і квітка стала мучитися думкою, щоб її нектар був узятий Великою Бджолою.

Батько Створив, Побачив, Оцінив і Полетів.

Син Полюбив і Пожалів.

Стверджую Сам!

8 жовтня

При з'яві кожної з Релігій на Землі Планета виходила на певну Орбіту Пізнання, самоусвідомлення, традицій, моралі, мрій. Прослідкуйте, і збагнете прагнення кожної з них.

Настає час **надрелігійний — Сьома Сфера Усвідомлення Землі**. При певному накопиченні Свідомості Сьомої Сфери відбудеться Трансформація не тільки Свідомості, але й Матерії.

Побачите це ще земними очима.

Я Поможу побачити вам Небачене. Бо завжди Поруч!

12 листопада

Минув час очікування в Шамбалі. Нині Шамбала Діє між людьми, що чують ритми Космосу, бо година — близька, а часу — мало...

Христос залишився з умираючими, щоб допомогти їм стати Живими Навіки.

Але до сих пір відсутнє розуміння Його Жертви, навіть після Воскресіння. Щоб жити Вічно, треба бути Скрізь — на Небі і на Землі!

1993

5 лютого

— **Готується Собор Святої України на найвищій горі — Говерлі. Чи дасть це поштовх до Преображення?**

Творення Історії — ось завдання Діючого Духа. Ствердження в Ноосфері, а потім у сфері Землі — ось проявлена історія Роботи Духа. Пробудження, рятунок Людини — це великий вклад у Творення, а Пробудження і Рятунок Нації — Подвиг з Подвигів!

12 лютого

— **Усі Рерихи — поза тілом, тепер у шукачів виникає питання: де Камінь?**

Простіше простого: Камінь Життя і Цільності, що знаходиться в шкіряній скриньці, — це Серце Відаюче в тілі...

Шукайте його в людях, цей найбільший Скарб Неба і Землі!

11 березня

Все, що є, — руйнується.

Не руйнується те, чого **нема**.

Це Небеса.

18 квітня

(День Воскресіння Христового)

Сонце зійшло — так кажуть.

Христос Воскрес — так стверджують.

Земля й Небо в такому очікуванні:

Сонце, зійди, — скажуть!

Христос, Воскресни, — скажуть.

Дія — Шлях до Нового Всевоскресіння.

Дія Людини, котра **ще єсмь!**

2 червня

Гряде Епоха Нової Людини, і мало Націй, що прагнуть до того, щоб увійти в Нове!

Аналізуйте, думайте, мисліть, знаходьте східці до нових прагнень Народів.

Творець Дивиться і Шукає Квіти для Нового Вінка, щоб пустити його в Нову Ріку!

24 червня

Воїни Мої на місці, Вогні горять, щоб Сторожа тримала Зв'язок.

Але затяглася Ніч. Сурма покличе в Похід на Світанку.

Ніч не проходить, бо Сонце не зійшло!

15 липня

Для того, щоб наблизилося Царство Небесне, тобто Сфера Повного Проявлення, необхідний Магніт на цій Землі.

Учителі приходять раніше, щоб сформувані, зібрати і спрямувати певний заряд Магніта, що відповідає вищому прояву Зростаючої Людини.

Наростання йде, але дві тисячі літ назад сталося **таке падіння**, що здригнулося Небо, і Земля впала ще на тисячоліття.

Дуже мала надія ще в цьому столітті налагодити розірваний зв'язок (швидше за все це відбудеться в ХХІ столітті), але Вчителі Готові, і якщо є ще Учні, то Надія зросте!

24 липня

— **Як Учитель оцінив Надземний Собор на Говерлі?**

Вогонь, запалений вами, не погас, бо Вогонь Духа, вістря Пошуку палає на Горі!

І буде палати доти, доки внизу будуть люди, що пам'ятатимуть про той Вогонь! Благо, що були діти, це гарантія довготривалої Ватри.

Дух творення, Великий Дух Пошуку, витаючи над Землею, шукає місця для тихої бесіди. В тій бесіді Він передає подальший шлях Планет і Систем. Таке Місце для Великого Духа позначене Вогнем Пошуку Людей, що прийшли на Собор.

Через думку, уяву, спогад про Вогонь на Говерлі будуть вони чути Помисли і Голос Великого Нового Преображення! Кожен — по своїй можливості — буде зростати до Вогню, що прилітає до Говерли!

— **Що означає видіння Містерії Байди-Вишневецького?**

Байда — це втілення Самопожертви ради Нації, цей Образ зростає в Народі, і мова йде про втілення Самопожертви заради Землі. В свій час це зростання матиме космічне значення — Самопожертву заради Нового Людства в масштабах Системи.

Тому що Народжене від Великого Духа обнімає не тільки вашу Систему, але й стверджує Зв'язок з Вищим!

13 грудня

(День Андрія Первозданного. Видіння Небесної Корови, двох телят і бичка: символ України і її багатства)

Духовна Республіка вже далеко, і будь-якому Президенту не дотягнутися, бо кайдани і гріхи не пускають. Відбір йде в Сфері Духа всіх Народів, матеріальні блага не грають особливої ролі для перетворення Нації в Новий Камертон.

Утім, якщо підніме голову ситий, може забути про приманку тюремного життя, це теж не абияке діло.

Дзвін б'є для всіх, але один кине́ться на дзвін, а інший сховається від нього. Для одного це — Клич, для іншого — загибель.

Тільки Дзвонарі не знають втоми! Сили їм у цей Час Змін!

1994

2 лютого

Дам в руки Меч Мій в Ім'я Мое!

Це остання Зброя, призначена для Воїна Мого!

20 лютого

Гряде час об'єднання Неба і Землі, тому все, що відповідає цій
Меті, буде підтримано Силою, яка зветься — **Світло!**

26 лютого

Щедрість Світла безмежна, якщо **Україна прийме Шлях Світла**,
тоді Світло обніме Її!

8 червня

Утвердження Духовних Націй — ось правильна думка. Дана
вона на багато літ роботи й перемог!

Ставлю Варту!

Держайте!

12 червня

Буде ще одна Битва на Землі, а ви — готуйтеся до Битви в
Небесах, бо після тої Битви вже не буде Руїнування!

24 серпня

Творення будь-якого прояву має в основі Любов. Так створе-
ний і Рід Людський. Але щоб гармонія Роду зростала і була, необ-
хідна критична маса Любовної Енергії. Нині не вистачає її на Пла-
неті, але є надія на Душі, що вже пішли із земного буття і перебу-
вають у сферах, близьких до Землі. Вони втримують Землю від
падіння Любов'ю до неї. Ця енергія Любові зв'язує Героїв, що
пройшли по Землі, вона постійно вібрує і не гасне.

Україна мала багато синів, що пішли з великою Любов'ю до
Вітчизни. Над Україною вібрує сильне поле Любовної Енергії, тому
ваша Країна матиме успіх в створенні нових стосунків між Наро-
дами і Людьми Планети.

Скоро війни підуть у забуття, і конкуренція, змагання буде за
Нові Енергії, але вони **вже є або їх нема**.

Вплив будуть мати ті регіони, котрі мають ці Енергії Любові.

13 жовтня

Щоб не відстати — треба йти. Бо **Я Сам** і ти сам на Шляху —
є Шлях.

Не шукайте далеких шляхів, доки не пройшли найближчого —
Себе.

«Коли Кажу: далеко — ближче близького шукайте...»

Людина — найдальший і найтяжчий Шлях!

1995

8 квітня

— **Вогняне Хрещення — самозачаття Небесної Людини: таке
завдання ми ставимо перед Собором.**

Щоб продовжити людський вік у Дусі — Я Прийшов.

Щоб Людина продовжила себе в Дусі — **треба піти**.

А піти в Дусі — це прийняти **Життя Вічне**.

І я Поможу кожному, хто прагне.

12 квітня

Усі можливості випробувані, всі спроби встановити в цьому
Хаосі справедливість — марні.

Душі, що відчули Клич Правди, тут задихаються.

Забрати їх — можливість продовжити Справу Батька, а цей
Час — не за горами!

Ідея **Відходу** буде реальністю, але це індивідуальна справа
Душі — не тільки піти, але й прийти до **такого Рішення**.

28 квітня

Шамбала не Призначає — до Шамбали прилучаються. Знак
Вогняного Кола — знак того, що було невидимим: Шамбала Ствер-
джує Свого Будівничого.

— **І Світло в пільмі сяє і тьма не обняла його...**

Світлоносець не впав, а потрапив у Сферу, де став Формою,
Болем, Сумнівом, Пошуком і Шляхом до Свободи.

Той, хто Посланий, Прийде Своєчасно, подолавши Шлях
Пільми, що не обняла Його!

9 травня

Настане Урочий Час, і Земля скупається в Семи Райдугах,
тепло від них охопить всю Планету, і кожен відчує щедрість Лю-
бові і Тепла, і кожен збагне, що Любов Велика, і що Любов для
Всіх, і всі, хто захоче, будуть в Любові і в Мені, і всі, хто захоче,
підуть зі **Мною, і будуть у Вічному Морі Любові!**

29 вересня

— Чи дає Учитель Дозвіл говорити і публікувати Вістку про
Місію Андрія і Матері Христа в Слов'янському Краї?²⁵

Хіба у вас є сумніви?

Хіба не Прийшов Я на Землю?

Хіба не Пройшов по ній, хіба не Приніс вам Вість від Батька?

А хто буде заперечувати — той ніколи не буде ні зі Мною, ні
з Батьком!

Амінь!

1996

22 червня

Розкладені Багаття Духу,
і воїни стоять, готові прийняти Клятву Свободи,
і загориться Основний Вогонь на Землі!

І запалають Багаття Духа,
щоб своїм Вогнем благословити
Воїнів Наших!

Моя Любов з вами!

Кохана Планета розкриється Новою Енергією!
Слався, Краю, що зібрав Воїнів Наших!

Радість Моя велика!

Любов Моя невимірна!

Ріка Моя Вічна, бо немає кінця Світові!

Я СКАЗАВ!

1986-1996

ЗМІСТ

ЗАПОВІТ ЛЮДЯМ ЗЕМЛІ.....	5
АЛЬТЕРНАТИВНА ЕВОЛЮЦІЯ	9
СЛОВНИК РА (Воскресіння Слова)	57
ПАДІННЯ ЛЮЦИФЕРА.....	115
ПОРА ЗВЕСТИ БЛАКИТНИЙ ХРАМ!.....	135
«АСТЕРОЇД СВОБОДИ». Школа астросталкерів	157
ЦЕ ВОГНЯНЕ СЛОВО – СВОБОДА	267
ТАЙНА ХРИСТА	275
ПІСНЯ НАДЗЕМНА.....	413

Художнє видання

ОЛЕСЬ БЕРДНИК

АЛЬТЕРНАТИВНА ЕВОЛЮЦІЯ

Коректор

Н. Гутянська

Художник

Л. Одинцова

Підписано до друку 25.11.2006. Формат 84x108/32.

Папір офс. Гарнітура Petersburg. Друк офс.

Ум. друк. арк. 32,4. Обл.-вид. арк. 22,55.

Тираж 2000 прим. Зам. 6-834.

Видавництво «Тріада-А»

свідоцтво про внесення суб'єкта

видавничої справи до державного реєстру видавців

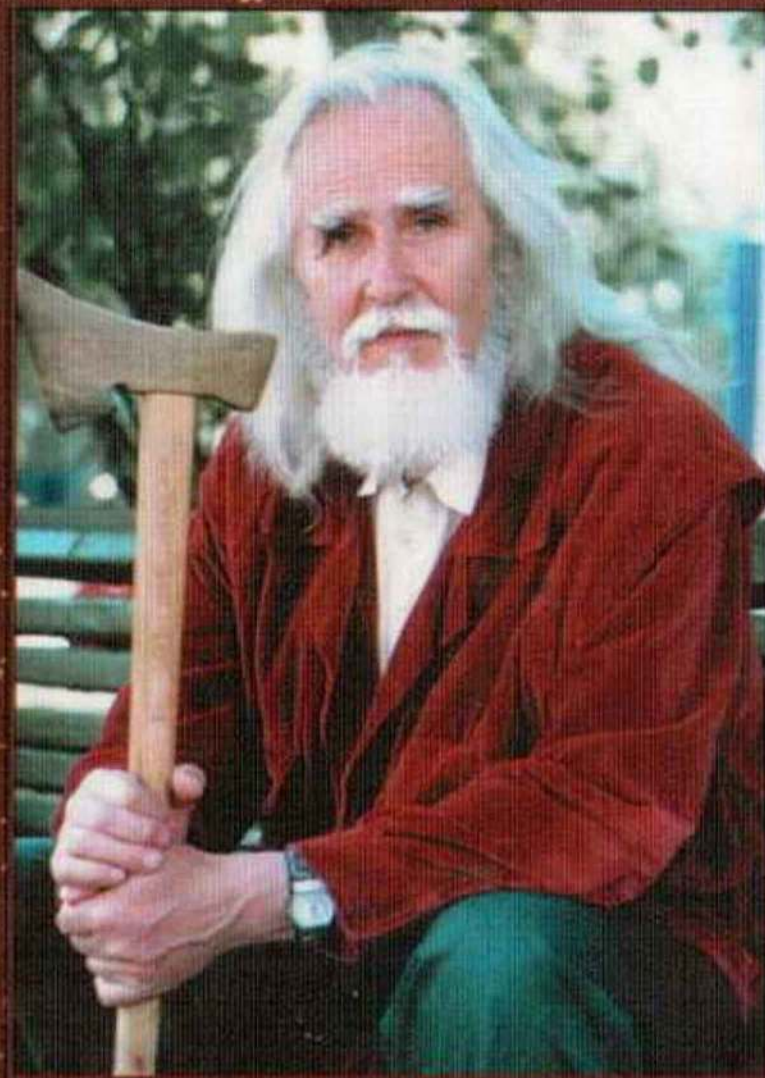
№1151 від 13.12.2002

Віддруковано з оригінал-макету видавництва «Тріада-А»

Віддруковано в друкарні «Видавництво «Фенікс».

03680, Київ, вул. Шутова, 136.

Свідоцтво ДК № 271 від 07.12.2000 р.

Для чого людина приходить у цей світ?

У чому критерій її Буття?

Яка стежка суджена нашій планеті у III тисячолітті?

Олесь Бердник намагається відповісти на ці запитання у творах, які увійшли до цієї збірки. Автор стверджує: «Альтернативна Еволюція» — ось шлях у майбутнє. Людина покликана засівати поле Буття квітами Любові й Радості. Але зараз над світом гримить поєдинок Світла й Мороку, краси і потворності, — і доля світу залежить від кожного з нас.

ISBN 966829013-5

9 789668 290138